

CĂRȚI ROMANTICE

ÎNSELĂTORIA
MARY
BALOGH

Pe când era tânără și inocentă, frumoasa Lady Elizabeth Ward s-a căsătorit cu bărbatul pe care îl iubea, Christopher Atwell. Credea că are mariajul perfect – până când își găsește soțul în brațele altei femei, află că este vinovat de tot felul de fărâdelegi, chiar și de crimă, și este martoră la fuga lui în străinătate.

Însă acum Christopher se întoarce în Anglia ca să intre în stăpânirea titlului și a domeniului pe care le-a moștenit și ca să-și dovedească nevinovăția. Dar mai ales pentru a pretinde dragostea lui Elizabeth... chiar dacă, pentru a o convinge, trebuie să o răpească. Un accident schimbă cursul lucrurilor, și Elizabeth se trezește fără memorie, într-un castel la marginea mării, alături de un bărbat care pretinde că îi este soț. Cele două săptămâni de fericire sublimă iau brusc sfârșit când apariția fratelui vitreg al lui Elizabeth face ca, în cele din urmă, ea să-și aducă aminte de trecut. Christopher încearcă să o convingă că inima ei nu a mințit. Dar cum ar putea ea să uite durerea trădării, chiar dacă pasiunea vibrează din nou în ea? Cum ar putea să-i acorde iarăși încredere acestui bărbat care a înșelat-o atât de crud odată și care este acum de două ori mai periculos, fagăduindu-i dragoste și vrăjind-o cu senzualitatea lui?

Mary Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1692-0

9 786063 316920

Deceived
Mary Balogh
Copyright © 1993 Mary Balogh
Maria Carvainis Agency, Inc. și P.&R. Permissions & Rights Ltd.
Ediție publicată pentru prima oară în SUA de Onyx,
o divizie a Penguin Books SUA, Inc.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Înșelătoria
Mary Balogh

Copyright © 2017 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Înșelătoria / Mary Balogh;
trad.: Iulia Bodnari - București: Lira, 2017

ISBN 978-606-33-1692-0

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH

Înșelătoria

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

A M

capitolul 1

Londra arăta ciudat de la bordul corăbiei care înainta încet pe Tamisa. Ciudat pentru că arăta aproape așa cum arătase dintotdeauna. Te-ai fi așteptat să o găsești altfel după o absență de aproape șapte ani, deși absurditatea unui asemenea gând îi era limpede călătorului care stătea lângă balustradă, privind malurile râului, cheiurile și magaziile care rămâneau în urmă, dar și orașul însuși, care se contura în zare. Cei șapte ani, care lui i se păruseră șaptezeci, erau doar un moment pentru un oraș ca Londra.

– *Sacré coeur!*¹ exclamă tovarășul lui, care stătea alături de el și în al cărui glas răsună o profundă venerație. E un oraș printre orașe, *m'sieur*²...

– Da. Călătorul își miji ochii și privi înainte, spre domnul catedralei St. Paul. New Yorkul și Montrealul nu au nimic care să se compare cu el, nu-i așa?

Antoine Bouchard crescuse cu credința că Montrealul era buricul pământului. Când văzuse New Yorkul, reacționase la fel. Bineînțeles că locul lui nu era pe punte, sprijinindu-se de balustradă cu brațele lui scurte și groase și rășchirându-și pe punte picioarele butucănoase și scurte, ca să își țină echilibrul, deși măsura aceasta nu mai era necesară acum, în apele liniștite ale Tamisei. Fiindcă era servitor, ar fi trebuit să fie sub punte, îngrijindu-se de cuferele stăpânului său și pregătindu-se să părăsească vasul.

Dar Antoine nu era un servitor ca toți ceilalți. De fapt, nici el însuși nu își spunea servitor. Cu cinci

¹ Înjurătură în limba franceză, sensul ei aproximativ fiind „să fiu al naibii”. (n.tr.)

² Formă prescurtată de la francezul *monsieur*, care înseamnă „domn, stăpân” (n.tr.)

ani în urmă, pe când era un simplu luntraș¹ care lucra pentru Compania de Nord-Vest – care făcea comerț cu blănuri în Canada și ajungea până în teritoriile îndepărtate aflate în interiorul continentului american – salvase viața tovarășului de drum de acum, pe atunci funcționar în cadrul aceleiași companii. Înfipsese cuțitul în burta indianului care voia să-i facă același lucru funcționarului. Și de atunci îl urmăse peste tot pe omul căruia îi salvase viața, chiar dacă acesta părăsise întâi teritoriile din interiorul continentului american și apoi Montrealul, în favoarea New Yorkului. Iar acum îl urma și în Anglia, ca servitor, valet, tovarăș – era imposibil să-ți dai seama în ce calitate venise aici.

– Poate că vei avea cândva ocazia de a explora orașul, Antoine, spuse călătorul. E o minunăție pe care nu trebuie să o ratezi. Dar nu de data asta. Acum suntem doar în trecere. Vom rămâne o singură noapte, apoi vom cumpăra cai și o trăsură și ne vom urma drumul.

– Spre Pen'allow, spuse Antoine, pronunțând cuvântul cu un accent francez atât de greoi, încât părea necunoscut.

– Da, spuse tovarășul său. Spre Penhallow. Spre comitatul Devon.

Spre motivul întoarcerii lui. Când părăsise Anglia, jurase că nu va mai pune niciodată piciorul pe țărmurile ei. Coborâse sub punte de cum ajunsese la bordul corăbiei care se afla pe Tamisa și nu mai urcase până nu ajunseseră în largul oceanului, de unde nu se mai vedea nimic.

– Adio, Anglia, șoptise el spre orizontul răsăritean. Se simțise puțin cam teatral, deși nu era nimeni pe aproape, ca să-l audă. Dar durerea golului din el făcuse gestul acesta necesar. Adio... Dar nu mai rostise numele ei. Închisese ochii, într-o zadarnică încercare de a-și opri lacrimile. Nu o să mă mai întorc niciodată.

Rostise cuvintele doar pentru el, de abia mișcându-și buzele.

¹ *Voyageur* este un cuvânt de origine franceză prin care erau desemnați canadienii care transportau blănurile în canoe. (n.tr.)

Acum, buzele lui se curbară într-un zâmbet, pe jumătate disprețuitor și pe jumătate plin de simpatie față de băiatul zăpăcit, impresionabil și laș care fusese. Și „băiat“ era cuvântul potrivit, chiar dacă avea douăzeci și patru de ani pe atunci. Dăduse peste un necaz, un necaz pe care nu avusese cum să-l prevadă și din care aproape că nu putuse ieși. Toată viața lui fusese distrusă, și nu văzuse nici o cale prin care să o refacă. Spusese adevărul, dar nimeni nu îl crezuse. Și nu găsisese nici o cale de a dovedi că nu mințea.

Așa că fugise. Își luase coada la spinare și plecase. Le lăsase cale liberă celor care distruseseră apoi tot ce mai rămăsese din viața lui.

Ei bine, se gândi el, nu se descurcase prea rău. Soarta, întruchipată de primul vas care pleca de pe Tamisa atunci când avusese nevoie, îl dusesse la Montreal în Canada, unde obținuse o slujbă demnă de un gentleman, în cadrul prosperei companii de achiziționare a blănurilor care își avea sediul acolo. Cei trei ani petrecuți în zonele sălbatice din interior îl întăriseră fizic, redându-i scopul în viață. Când fusese cât pe ce să își piardă viața, realizase că era prețioasă, la urma urmei. Și cei patru ani petrecuți în New York, unde își croise drum și ajunsese partener în altă companie de blănuri, îi fortificaseră gândirea și îi dăruiseră simțământul propriei valori.

Băiatul timid, nesigur și tulburat care fugise din Londra cu șapte ani în urmă nu mai exista. Personalitatea lui rămăsese poate în bărbatul care îi luase locul. Nu poți face prea multe ca să învingi tendința naturală spre reticență, incapacitatea de a conversa cu ușurință sau de a vorbi deschis și în fața altora, nu doar a celor mai apropiați prieteni. Și e greu să înveți să fii fermecător sau să zâmbești des, dacă ai trecut de prima tinerețe fără să fi învățat nici una, nici alta. La exterior, poate că nu se schimbase. Dar în interior... Oh, da, se schimbase. Dacă i s-ar fi întâmplat acum ceea ce i se întâmplase cu șapte ani în urmă, nu ar mai fi fugit. Nu ar fi făcut nici un pas. Ar fi ieșit în față și i-ar fi forțat pe toți cei care nu credeau în el să accepte adevărul – pe toată lumea, dacă era nevoie.

Își încordă maxilarul. Fiindcă tot se întorsese, avea de gând să afle adevărul. Avea să descâlcească toată situația aceea încurcată și sordidă, chiar dacă urma se răcise de aproape șapte ani. Și apoi avea s-o vadă pe ea și să-i arunce adevărul în față. S-o privească în timp ce ea avea să-și dea seama la ce renunțase din cauza slăbiciunii de caracter și a lipsei de încredere. Da, urma s-o privească. Chipul ei fusese întotdeauna cel mai expresiv din câte văzuse.

Dar nu sosise încă timpul. Mai întâi voia să meargă la Penhallow, care îi aparținea acum, fiindcă tatăl lui murise, și la averea care îi revenea odată cu domeniul – după ce își câștigase propria avere în America. Ciudat, își zise el, că nu se gândise niciodată că acest lucru avea să-l forțeze să se întoarcă în Anglia cândva. Se întrebă dacă toți fiii își imaginau că tații lor urmau să trăiască veșnic. Tatăl lui nu depășise nici măcar vârsta de șaiszeci de ani.

Antoine se aplecase peste pasarelă și acum privea absorbit cum se arunca ancora. Stăpânul lui privea încă spre oraș, deși nu-l vedea cu adevărat. Mâinile lui erau pe balustradă, sprijinindu-se ușor, dar nu încleștate. Erau mâini frumoase, cu degete lungi, deși unghiile erau acum tăiate scurt și palmele erau bătătorite din pricina muncilor grele. Acum erau puternice, și asta sporea frumusețea pe care o avuseseră întotdeauna.

Era un bărbat înalt și subțire, depășindu-și cu mulți centimetri servitorul mic și îndesat. Însă umerii lui erau mai largi acum, cu brațe solide, iar mușchii puternici îi proclamau frumusețea și puterea. Buzele îi erau strânse într-o linie subțire pe fața îngustă, dominată de nasul acvilin și de pomeții înalți. În primii ani de comerț cu blănuri, pe când era cu mult mai subțire, își câștigase porecla Șoimul. Și poate că era un nume potrivit. Pe fața lui nu era nici o slăbiciune, nici un semn de blândețe. Numai putere și hotărâre și poate chiar asprime. Era o față arsă de soare și bătută de vânt, sub părul întunecat, mult prea lung pentru moda din Londra. Ochii care priveau fără să vadă domul, turnurile și acoperișurile Londrei erau uimitor de albaștri.

- Cum o să știm unde să mergem, m'sieur? spuse Antoine arătând întrebător spre oraș.

Vocea lui părea aproape agitată.

- O să luăm o trăsură de piață, spuse tovarășul lui, întorcându-și atenția spre lucrurile înconjurătoare. Și o să mergem la hotelul Pulteney din Piccadilly. Cel mai bun hotel din Londra. Iar mâine - spre comitatul Devon.

- *Mais oui*¹, spuse Antoine. Conte de Trevelyan merită ce e mai bun. Și la fel și omul lui.

Chicoti.

- Cred că ar fi mai bine să nu-mi asum titlul de conte înainte de a părăsi Londra, spuse tovarășul lui. Nu vreau ca toată lumea să afle că m-am întors, Antoine. În seara asta voi fi pur și simplu domnul Christopher...

- Bouchard? sugeră Antoine.

- Christopher Bouchard, spuse contele de Trevelyan, încuviințând.

Antoine rânji și coborî sub punte ca să se ocupe de cuferele pe jumătate făcute, împrăștiate în dezordine în cabina stăpânului său.

- Au auzit că venim, spuse Antoine. Așa că sărbătorește, m'sieur. *Non*?

Își privi stăpânul cu un rânjet foarte alb pe fața bătută de intemperii.

- Ferească Cerul! spuse Christopher. Dar îi întoarse zâmbetul.

Agitația de pe străzile Londrei părea mai festivă decât își amintea, pentru o zi obișnuită. Și neobișnuit de multe steaguri fâlfâiau aproape pe fiecare clădire, inclusiv pe fațada hotelului Pulteney.

- Se întâmplă ceva neobișnuit la Londra? îl întreabă el pe recepționarul hotelului, după ce rezervase o suită de camere pentru el și servitorul său, pentru noaptea următoare.

Recepționarul îl privi uimit, nevenindu-i să creadă.

- Nu știți, domnule Bouchard? spuse el. Sunteți francez? Un emigrant poate? Un exilat?

¹ Bineînțeles (în limba franceză, în original)

– Canadian francez, de fapt, spuse Christopher. Am sosit chiar astăzi de la New York, împreună cu omul meu.

Recepționarul încuviință de parcă asta ar fi explicat ciudatul mister al ignoranței oaspetelui nou sosit.

– Franța a fost invadată, explică el, și Parisul ocupat de aliați. Wellington a trecut din Spania în sudul Franței. Bonaparte a abdicat. Războaiele s-au terminat în sfârșit¹, sir. Victoria e a noastră. Veștile au fost aduse ieri de la Paris.

Războaiele. Afectaseră și America, și Canada, bineînțeles. Dar el nu fusese prea conștient de ele. Le uitase. Erau în aprilie 1814, și războaiele se terminaseră. Fără să-și dea seama, alesese un moment bun pentru a se întoarce acasă.

– Toată noaptea s-a sărbătorit, spuse recepționarul, și nu mă îndoiesc că se va sărbători și în seara asta. Bucurați-vă de asta, domnule Bouchard. Ați sosit în Anglia într-un moment perfect.

Însă el nu dorea să iasă pe ușile hotelului și să participe la distracție, deși gândul îl atrăgea. Nimeni nu știa să se distreze mai bine ca englezii. Și totuși, nu trebuia să iasă. În timp ce venea dinspre râu spre hotelul Pulteney, se trezise privind pe ferestrele trăsurii de piață, dar la oameni, nu la clădiri. Aproape îngrozit, căuta chipuri cunoscute. Era foarte improbabil să vadă vreunul. Își trăise aproape toată tinerețea la Penhallow și petrecuse un singur an la Londra. Și totuși, chiar și acum se temea să nu întâlnească vreo persoană cunoscută în hotel.

Nu era pregătit pentru așa ceva. Nu încă. Asta nu însemna că se temea. În nici un caz. Doar că era nepregătit. Avea să vină și vremea aceea. La vară poate. Sau la toamnă. Dar nu acum.

¹ Este vorba despre celebra bătălie de la Toulouse din 10 aprilie 1814, una dintre ultimele bătălii din războaiele napoleoniene. Războaiele napoleoniene (1803–1815) au fost o serie de conflicte majore între Imperiul Francez și aliații săi conduși de Napoleon I și un conglomerat fluctuant de puteri europene înrolate în diverse coaliții, conduse și finanțate în principal de Marea Britanie. (n.tr.)

Ar fi putut cina în suita sa privată, dar nu mai era laș ca înainte. Așa nepregătit cum era, nu se putea ascunde în camerele lui de teama de a fi văzut și recunoscut. Astfel că, deși nu avea de gând să iasă și să vadă primele celebrări ale victoriei, coborî totuși în sala de mese. Și îl salută amical pe domnul care ocupa masa de lângă masa lui, schimbând comentarii despre vreme, și nici nu obiectă atunci când domnul se invită să mănânce la masa lui.

- Seth Wickenham, spuse domnul, întinzând o mână mare înainte de a se așeza la masa lui Christopher. Cei mai mulți dintre clienți au ieșit să se bucure de artificii și să se încălzească la gloria victoriei. Așa că putem măcar să mâncăm la aceeași masă într-o sală de mese pustie.

Christopher încuviință și îi strânse mâna la rândul lui. Și astfel, ajunse să își povestească unele aventuri din ultimii șapte ani și află în schimb unele detalii despre victoria aliaților și rolul decisiv pe care îl jucaseră britanicii în ea, intrând pe Continent prin ușa din spate și luând de la francezi întâi Portugalia și apoi Spania, înainte de a intra chiar în Franța. Se părea că noul duce de Wellington¹ era eroul momentului.

- E un timp bun și pentru o nuntă, îi spuse domnul Wickenham după ce epuizaseră toate subiectele mai importante de conversație.

Christopher își privi întrebător tovarășul, așteptând o explicație a acestei afirmații aparent lipsite de sens.

- Mâine are loc o nuntă din înalta societate la St. George, spuse domnul Wickenham. Vor fi sute de invitați, după cum am auzit. Toți cei care sunt cineva vor fi acolo. Și jumătate din restul londonezilor vor pierde vremea în piață ca să caște gura. Sărbătorirea victoriei le-a deschis apetitul pentru mai mult fast.

- Da, probabil că da, încuviință Christopher. Mireasa și mirele sunt persoane importante?

¹ Mareșalul de câmp Arthur Wellesley (1769-1852), primul duce de Wellington, a fost unul din liderii militari și politici ai Marii Britanii din secolul al XIX-lea. (n.tr.)

- Ei bine - domnul Wickenham ridică privirea, atra-se atenția unui chelner și îi făcu semn să mai aducă vin - mirele este lordul Poole. Baron, știți. E unul din membrii de seamă ai Partidului Liberal, ceea ce îl așază de partea greșită a baricadei, ca să zic așa, mai ales acum că victoria va intensifica popularitatea Partidului Conservator. Dar avem nevoie de ambele părți într-o țară liberă ca a noastră, nu-i așa, sir? Cel puțin așa spun eu întotdeauna.

Christopher își aminti de lordul Poole, bătrâior și țeapăn ca un băț uscat. Deși nu era de fapt atât de bătrân. Probabil că nu avea mai mult de patruzeci de ani acum. Mireasa lui, oricine ar fi fost, se căsătorea probabil cu el pentru titlu și avere, biata femeie.

- Se căsătorește cu fiica lui Chicheley, adăugă domnul Wickenham.

- A cui?

Aerul devenise dintr-odată rece. Sunetele păreau să vină de departe. Tovarășul de masă al lui Christopher părea să se afle la capătul unui tunel nesfârșit.

- Chicheley, spuse domnul Wickenham, mai rar. Ducele. Lady Elizabeth Ward.

Ward. Lady Elizabeth Ward. Christopher acoperi cu palma paharul gol de vin și clătină din cap.

- Nu mai vreau, mulțumesc, spuse el. Trebuie să mă întorc în camera mea și să mă culc devreme, așa că vă rog să mă scuzați. Nu e atât de ușor să te ții pe picioare după câteva săptămâni pe mare.

Domnul Wickenham chicoti văzându-l pe Christopher care se ridică în picioare clătînându-se, deși clătina-tul nu era nici prefăcut, nici nu se datora săptămânilor petrecute pe mare.

- Noapte bună, spuse Christopher brusc. Vă mulțumesc pentru companie și conversație, sir.

Domnul Wickenham îi întoarse mulțumirile și își umplu din nou paharul.

Dumnezeule! De-abia când ieși pe stradă, după minute interminabile, Christopher își dădu seama că avea o manta și o pălărie și ducea cu el un baston. Nu își amintea

să se fi întors în camera lui, dar trebuie că se întorsese. Nu știa unde mergea. Privea fără să vadă artificiile care iluminau cerul dinspre Hyde Park.

Elizabeth. Trase adânc în piept aerul rece și plin de fum al înserării, și îi dădu drumul foarte încet.

Elizabeth. Nu era nimic pentru el acum. Nu mai era nimic. Absolut nimic. Las-o să se mărite cu cine voia. Chiar și cu Poole. Mai ales cu Poole. Îl merita. Dumnezeu, îl merita. Încheieturile i se strânseseră pe măciulia bastonului. Nu i-ar fi putut găsi o soartă mai bună, chiar dacă i s-ar fi dat ocazia să o aleagă. Un personaj plictisitor și respectabil. Un personaj lipsit de umor.

Elizabeth. Dumnezeu!

Se plimbă în continuare, privind în jurul lui, încercând să identifice împrejurimile. Era o noutate ciudată să știe că pășea din nou pe pământul Angliei. Încercă să se gândească la victoria care ocupa într-o asemenea măsură mințile compatrioților lui. Dar cum să se gândească la asemenea banalități?

Elizabeth, se gândi el, strângând din dinți. Și simți dintr-odată furie. Și durere. Și panică. Măine-dimineață. La St. George, în Hanover Square. Cu Poole. Avea să se mărite cu Poole. Măine.

Aproape fără voie, picioarele îl duseră înapoi spre Pulteney. Când văzu că se apropia, pași mai repede. Nu știuse că hoinărise atât de departe. Când ajunse la hotel, aproape alerga.

capitolul 2

Era ziua nunții ei.

Lady Elizabeth Ward stătea singură în budoarul ei. Lăsase camerista să plece, și toți ceilalți plecaseră deja la biserică, în afară de tatăl și de fratele ei vitreg. Era ziua nunții ei. Stătea înaintea oglinzii înalte de perete și își privea imaginea. Nu se simțea ca în ziua nunții. Nu arăta ca o mireasă. Nu chiar.

Dar miresele trebuiau să aibă șaptesprezece sau optsprezece ani, nu douăzeci și cinci, și trebuiau să fie îmbrăcate în alb, cu flori de portocal în păr și la rochie după noua modă franceză și cu un buchet de flori în mână. Și trebuiau să fie îmbujorate, cu ochii strălucitori și emoționate.

Ea era îmbrăcată în albastru pal și avea doar câteva flori – nu de portocal – în păr, și nici una în mână. Speră că Manley nu avea să se supere fiindcă nu era în alb. Dar el știa că ea nu mai era o fată, și albul i se păruse oarecum nepotrivit. Și nunta mare de la St. George i se părea nepotrivită. Dar atât Manley, cât și tatăl ei insistaseră asupra acestui lucru, Manley din cauza ambițiilor lui politice, și *papa* fiindcă dorea ca ea să arate întregii lumii, în mod public, că trecutul era doar atât. Trecut.

Și da, avea dreptate, se gândi Elizabeth, întorcându-se de la oglindă și dorindu-și să se fi hotărât să poarte o bonetă, nu florile acelea de fetișcană. Își plătise datoriile față de trecut. Șapte ani de întemnițare la țară, într-un exil care fusese mai mult autoimpus. În primii din acei ani aproape că nu își dorea să trăiască, dar trecuse prin ei de dragul celorlalți. În restul anilor, reușise să se adune, să preia controlul propriei vieți, lucru pe care nu îl făcuse în timp ce era fată, și să devină stăpână în Richmond, principalul domeniu al tatălui ei.

Dar ajunsese să nu mai aibă astâmpăr. Ajunsese să creadă că viața avea mai multe de oferit decât îi oferise. Avea nevoie de viața aceea. De toată. Avea nevoie de un bărbat din nou. De căsătorie. Dar nu ca suport emoțional. Toată viața ei folosisse bărbații ca pe un sprijin – pe tatăl ei, pe fratele ei John, pe fratele ei vitreg Martin... Lista se termina în mod abrupt. Nu, nu mai avea nevoie de un bărbat ca s-o ajute să trăiască. Avea nevoie de un bărbat cu care să își împartă viața.

Așa că se întorsese să își petreacă iarna la Londra, împotriva sfatului lui Martin, care locuise cu ea la țară în toți anii aceia, ajutând-o cu blândețe să își recapete sănătatea emoțională, oferindu-i tot sprijinul și toată compania de care avea nevoie. Dragul de Martin. Fusese foarte egoistă, ținându-l atâta timp departe de propria lui

viață. Și totuși, el nu se plânsese niciodată și încercase chiar să o facă să se răzgândească atunci când hotărâse să se întoarcă în oraș.

Își pusese ochii pe Manley Hill, Lord Poole. Era cu aproape douăzeci de ani mai mare decât ea și arăta distins și chiar chipeș. Dar mult mai important decât vârsta sau înfățișarea lui era faptul că era un politician consacrat și ambițios – liberal și nu conservator, într-adevăr, dar ea respectase întotdeauna sincer opiniile îndrituite, chiar dacă se deosebeau de ale ei. Ca soție a lui, putea să îi fie de folos. Putea să lucreze alături de el ca să își realizeze ambițiile. Putea să ducă o viață ocupată și utilă.

Alesese cu mintea, nu cu inima. Nu mai era o fată tânără, ca să creadă că dacă își urma inima avea să fie fericită până la adânci bătrâneți. Fericirea era ceva trecător, în cel mai bun caz. Mulțumirea, sentimentul că ai un scop, o viață activă și utilă – toate erau țeluri mult mai bune.

Poate că nu se simțea ca o mireasă, se gândi Elizabeth, uitându-se în oglindă, și poate că nu arăta așa, dar nu era important să fii mireasă. Totul era să fii soție. Avea să fie o soție bună pentru Manley.

Și totuși, în ciuda tuturor acestor gânduri, simțea un val de nervozitate, aproape de panică. De parcă ar fi ars toate podurile din urma ei. De parcă ar fi sperat încă ceea ce sperase în toți anii aceia pustii...

Nu, nu mai avea nimic de sperat. Venise să își petreacă iarna la Londra tocmai pentru a pune capăt acelui vis deznădăjduit. Pornise cu atâta hotărâre în căutarea unui soț tocmai pentru a sfârâma visul acela.

Ei bine, își găsisese soțul. Și era mulțumită. Ridică bărbia și zâmbi hotărât imaginii din oglindă. Și apoi privi în spatele imaginii, spre ușa budoarului care se deschidea și spre fratele ei vitreg care stătea în prag, în toată splendoarea hainelor sale de nuntă. Zâmbetul ei nu păli.

– Oh, arăți splendid, Martin, spuse ea. Arăți de parcă ai fi însuși mirele, nu doar fratele miresei.

El râse și se sprijini cu umărul de tocul ușii, încrucișându-și brațele peste piept.

- Tu ar trebui să primești complimente, Lizzie, spuse el. Arăți încântător, așa cum mă așteptam. Ești emoționată?

- Nu, bineînțeles că nu, spuse ea cu vioiciune. Dar îi întâlni privirea și râse. Da, bineînțeles că da. Christina a plâns când am trimis-o la biserică.

- Christina se va obișnui cu ideea, spuse el ferm. Ești sigură că ești doar emoționată, Lizzie, sau șovăi? Nu e prea târziu, știi. Dacă te-ai răzgândit, mă duc să îi spun lui Poole. Ne putem întoarce amândoi la Kingston și vom da cu tifla scandalului care s-ar putea isca. Ce zici?

Elizabeth țipă, prefăcându-se îngrozită.

- Oh, nu acum, Martin, te rog, spuse ea. Nu când mă simt cel mai vulnerabilă. Dar tu ai face-o, nu-i așa? Vreau să zic, ai intra în biserica St. George cu un asemenea anunț. Știu că ai fost supărat de alegerea mea. Știu că tu crezi că ar trebui să aștept până găsesc iubirea și celelalte prostii. Se îndreptă spre el și îi întinse ambele mâini. Dar acum știu ce fac. Mă căsătoresc pentru a avea o viață care să-mi dăruiască sentimentul că am un scop. Nu am îndoieli reale. Sunt doar emoționată. Mă așteaptă St. George, Martin, și jumătate din înalta societate!

Martin îi luă mâinile în mâinile lui calde și le strânse.

- Bine, spuse el, dacă ești sigură, Lizzie. Știi că doresc doar ca tu să fii fericită. O să fiu întotdeauna alături de tine, căsătorită sau singură. Știi asta, nu-i așa?

Ea se aplecă și îl sărută pe obraz.

- Da, știu, spuse. Ai fost ca un frate adevărat pentru mine, Martin.

- Ca un frate geamăn? spuse el, amintindu-i de vechea glumă pe care împărtășiseră adesea.

Semănau destul de mult, având aceeași înălțime, părul blond ca mierea și ochi cenușii. Fuseseră aproape nedespărțiți de la vârsta de doi ani, când ducele de Chicheley se căsătorise cu mama lui Martin, după ce rămăseseră amândoi văduvi recent. Martin era cu trei luni mai mare decât Elizabeth.

- E timpul să ai o viață a ta, spuse ea. Ai petrecut prea mulți ani la Kingston, Martin, doar pentru că eu aveam

nevoie de tine. Îmi voi aminti întotdeauna și te voi iubi pentru asta. Dar e timpul să îți cauți și tu o soție.

Ochii lui îi zâmbiră. „Ochii lui Martin zâmbesc întotdeauna“, se gândi Elizabeth. Când o să fie bătrân, o să aibă riduri permanente la coada ochilor, din pricina zâmbetului. Era persoana cea mai prietenoasă și mai lipsită de egoism pe care o cunoscuse vreodată. Și nu era părtinitoare, fiindcă era cel mai drag prieten al ei și aproape un frate. Toată lumea îl plăcea pe Martin.

– Nu mă grăbesc să mă căsătoresc, spuse el.

– Bineînțeles. Ea plescăi din limbă și râse. O femeie e teribil de bătrână la douăzeci și cinci de ani, dar un bărbat e cât se poate de tânăr. Nu e dreptate pe lumea asta.

– Nu vei fi niciodată teribil de bătrână, Lizzie, spuse el. Mai ales nu pentru mine.

– Mi-aș dori să fie și John aici, spuse Elizabeth, amintindu-și dintr-odată că ziua nu avea să fie completă fiindcă fratele ei mai mare, locotenent-colonel în corpurile de cavalerie ale lui Wellington, nu se întorsese încă din Spania. Dar nu ar trebui să mă plâng, nu? Cel mai bun dar de nuntă pe care l-aș fi putut primi a fost vestea că războiul s-a terminat. Poate că se va întoarce acasă în curând.

– Sperăm că da, spuse Martin. Ar fi mai bine să coborâm, Lizzie. Nu se cuvine ca o mireasă să întârzie la nunta ei mai mult decât e la modă, știi.

– Și *papa* trebuie să fie nerăbdător, spuse ea. Trase adânc aer în piept. Deci asta e. Urează-mi fericire, Martin.

– Va fi cea mai fericită zi din viața ta, Lizzie, spuse el, sărutând-o pe amândoi obraji înainte de a-i trece brațul sub brațul lui.

Cea mai fericită zi din viața ei? Își dori ca el să nu-i fi spus asta. Nu se căsătorea pentru fericire. Și ea avea sentimentul incomod că mai auzise cuvintele acelea – *cea mai fericită zi din viața ta*. Dintr-o dată i se făcu frig și coborî scările tremurând. Nu voia să se gândească la trecut. Astăzi era un nou început. Un început nou și decisiv. Își dorea doar să poată lăsa amintirile în urmă, pentru ca totul să fie nou. Dar asta, bineînțeles, era imposibil.

Tatăl ei stătea la piciorul scării, sprijinindu-se greoi în baston și privind spre ea cu afecțiune gânditoare. Câțiva

servitori, care nu aveau nici o treabă pe hol, era totuși acolo, privind-o și ei, cu fețele strălucitoare și binevoitoare. Un cuplu de fete în casă și un lacheu aplaudară chiar când își făcu apariția. Veniseră să o vadă plecând spre propria ei nuntă.

Era ziua nunții ei, se gândi din nou Elizabeth. Și zâmbi călduros.

O mulțime considerabilă de curioși se adunase în Hanover Square, ca să fie de față la una dintre minunile gratuite pe care le oferea uneori capitala când se făcea primăvara – o nuntă în înalta societate. Această nuntă, îndeosebi, era poate chiar mai atrăgătoare decât de obicei, fiindcă era prima din an și vremea era însorită și caldă, iar întreg orașul era încă într-o dispoziție sărbătorească. În plus, mirele era baron și mireasa fiica unui duce. Și ea fusese implicată într-un scandal răsunător, cu câțiva ani în urmă. Câteva persoane veniseră să o privească numai din motivul acesta.

Unii rămăseseră în piață, bucurându-se de soare și de vântul ușor mai mult de o oră înainte de sosirea miresei. Avuseseră destule distracții care să le rețină atenția, fiindcă un șir aparent nesfârșit de calești mari și moderne apăruseră, se opriseră în fața bisericii și își depuseseră ocupanții splendid înveșmântați, în timp ce privitorii își suceau gâturile, încercând să le descopere identitatea.

Când sosi mirele împreună cu alți doi domni, se auzi un zumzet interesat, și spectatoarele se putură asigura una pe alta că era chipeș, într-adevăr, și că părea nervos, sărmanul de el. Bărbații erau mai ocupați să îl invidieze pentru apropiata noapte a nunții – deși nu văzuseră încă mireasa.

Urmă apoi o pauză de zece minute, fiindcă sosiseră toți oaspeții și mirele, iar mireasa încă nu își făcuse apariția. Dar nimeni nu părea nerăbdător să plece. Acesta era punctul culminant al distracției de dimineață, suspansul acesta care preceda prima apariție a miresei. Unii aveau să plece după ce sosea, în loc să aștepte să se termine slujba în biserică, să sune clopotele și să vadă

în cele din urmă mireasa și mirele împreună. Dar nimeni nu se clintea încă.

De fapt, spectatorii aveau să se bucure de o distracție mult mai bună decât avuseseră vreodată în asemenea ocazii, și mai bună decât aveau să mai cunoască vreodată, numai că nu știau. Habar nu aveau și așteptau cu nerăbdătoare anticipație, sucindu-și gâturile ca să se uite pe drumul pe care urma să vină trăsura, de parcă ar fi putut s-o aducă mai repede cu privirile lor.

Și în cele din urmă veni, o trăsură elegantă albastră-închis cu blazonul ducelui de Chicheley gravat în laterale, cu doi vizitii țepeni cu perucă, purtând livreaua albastră cu auriu a ducelui, trasă de cai cu coamele împletite și cu pene aurii. Mulțimea zumzăi și se aplecă înainte. Unii chiar ovaționară.

Un tânăr sări din trăsură după ce se deschiseră ușile și întinse mâna spre persoana care se afla înăuntru. Era fratele miresei, spuse cineva. Fratele vitreg, corectă altcineva, și în curând toți fură de acord că tânărul era într-adevăr fratele vitreg al miresei, domnul Martin Honeywood, pentru că fratele miresei, viconte Aston, era un erou și se afla în Franța cu Wellington. Domnul Honeywood arăta splendid, îmbrăcat tot în albastru, argintiu și alb strălucitor. Își ajută tatăl vitreg să coboare din trăsură. Bătrânul duce suferea de gută, le explicară cunoscătorii celor care nu știau.

Și apoi, după ce îl depuse pe bătrânul duce în siguranță pe trotuar, sprijinindu-se cu o mână pe baston și cu cealaltă pe umărul unuia dintre vizitii, domnul Honeywood se întoarse înapoi la trăsură și întinse mâna din nou. Un zumzet și un sâsâit nerăbdător măturară mulțimea. Mireasa fu ajutată să coboare, într-un nor foșnitor de mătase de un albastru pal.

„Ah!”, spuseră mai multe femei, într-un oftat colectiv de extaz. Era încântătoare ca o prințesă, cu o siluetă subțire și frumos proporționată sub mătase, și flori împletite în părul deschis de culoarea mierii.

Și totuși, aproape în același moment în care ea așeză un picior cu pantofior pe trotuar, toate capetele se întoarseră dintr-odată, smulse din contemplarea frumuseții ei.

Se auzi zgomotul discordant al unui gal în galop, și apăru cu totul pe neașteptate un cal negru, care purta un călăreț cu manta neagră și pălărie neagră, iar spectatorii realizară dintr-odată, șocați, că acest călăreț avea o mască ce îi acoperea aproape toată fața, cu excepția ochilor și a gurii, și că masca era neagră, în ton cu restul costumației. După aceea, unii jurară că ochii lui erau roșii și vărsau flăcări. Și că dinții lui erau niște colți ascuțiți. Dar pentru moment, toată lumea se mulțumi să rămână cu gura căscată. Nu se auzea aproape nici un sunet.

Și apoi, călărețul mascat străbătu piața în galop și se îndreptă spre biserică, conducându-și calul între ea și trăsură ducelui; se aplecă în șa, apucă mireasa uimită cu un braț, o răsuci cu incredibilă putere și o așeză pe cal în fața lui, apoi se îndepărtă în galop pe drumul pe care venise.

Numai atunci când mireasa țipă se rupse vraja și se dezlănțui iadul. Dar iadul veni prea târziu. Mireasa dispăruse. În biserica St. George, invitații și mirele așteptară zadarnic începerea slujbei de nuntă.

capitolul 3

Totul se întâmplase atât de repede și fusese atât de neașteptat, încât, timp de câteva minute, Elizabeth nu înțelese deloc ce se întâmpla. Acum o clipă era cu mâna în mâna lui Martin și cobora din trăsură în fața bisericii, privind în ochii lui ca să liniștească fluturii care îi dansau în stomac, și în clipa următoare era... Ei bine, nu știa deloc ce făcuse înainte de a realiza că era pe spatele unui cal, că un braț îi strângea mijlocul și că animalul pe care îl împărțea cu proprietarul acelui braț galopa cu viteză periculoasă, îndepărtându-se de biserică și ieșind din Hanover Square.

Și apoi întoarse capul și văzu că fața răpitorului era acoperită aproape complet de o mască neagră, de sub care se vedeau buzele subțiri, iar ochii îi străluceau prin

mască. Atunci înțelese că era răpită. Atunci țipă și lovi cu mâinile fața și pieptul bărbatului.

- Stai liniștită, nebuno, îi porunci acesta. Vrei să te sinucizi?

Dar ea se simțea cuprinsă de panică și îngrozită. Nu se gândea deloc că s-ar fi aflat într-un pericol mult mai mare dacă l-ar fi dezechilibrat sau dacă ar fi scăpat din strânsoarea lui. Se lupta cu disperare ca să se elibereze. O parte din mintea ei, care rămăsese încă rațională, îi spunea că nu se putea întâmpla una ca asta ziua mare, pe străzile Londrei. Un bărbat mascat care comitea o răpire în mijlocul Londrei? Și reușea s-o ducă la bun sfârșit? Imposibil!

Nu știa cât de departe de piață galopase. Probabil că nu prea departe. Nu era destul de stăpână pe mintea ei ca să recunoască străzile sau punctele de reper. Dar dintr-odată apăru o trăsură, o trăsură simplă, la fel de întunecată precum calul și călărețul, și un bărbat scund, cu înfățișare sălbatică, care ținea portiera deschisă. Fu coborâtă de pe cal și aruncată înăuntru. Iar ușa fu închisă pe dinafară. Apoi fură trase și obloanele pe dinafară. Iar trăsura începu aproape imediat să se miște.

Întunecimea din interior și faptul că trăsura era goală erau și mai înfricoșătoare decât galopul cu străinul mascat. Aici, nimeni nu putea s-o vadă și să știe că avea nevoie să fie salvată. Aici întunericul și pereții trăsorii se închideau asupra ei, așa că nu mai putea respira. Se întoarse și bătu cu pumnii în ușa prin care fusese aruncată. Și apoi bătu în panoul din față, strigându-i vizitiului să oprească.

Nu țipă. Își dădu seama că putuse țipa doar pentru că nu se gândise la asta, așa cum se întâmplase atunci când își dăduse seama pentru prima dată de situația ei nenorocită. Acum nu putea țipa, deși părea să fie singurul mod prin care ar fi putut atrage atenția oamenilor care mergeau pe jos sau călare pe străzile pe care goneau, oricare ar fi fost ele.

Dar nu putea țipa. Stătea pe banchetă, cu fața spre cai, și se forță să își învingă panica, respirând adânc și rar de câteva ori. Era răpită. De ce? Pentru bani, bineînțeles.

Aveau să o ducă într-un loc sigur, probabil în afara oraşului, unde tipetele ei nu puteau atrage atenţia, şi aveau să-i ceară tatălui ei o răscumpărare. Sau poate lui Manley, deşi nu era încă soţul ei. Când se gândi la asta, i se strânse stomacul. Ar fi trebuit să stea lângă el în faţa altarului chiar în momentul acesta. Se forţă din nou să se calmeze. Totul avea să dureze doar câteva ore. Cel mult o noapte. A doua zi urma să fie liberă.

De fapt, se gândi ea, strângându-şi mâinile foarte tare în poală şi forţându-se să îşi păstreze respiraţia lentă şi egală, era de mirare că nu se întâmplase aşa ceva mai des. Nunţile din înalta societate erau evenimente notorii, iar mireasa şi mirele erau mereu din familii bogate. Orice bandit întreprinzător putea să facă o avere din răpiri. Presupunea că familiile care îşi programaseră deja nunţile la St. George pentru restul sezonului aveau să fie mult mai atente. Dar ea fusese prima şi i se întâmplase ei.

Slavă Domnului, se gândi ea, şi mâinile ei începură să tremure în ciuda faptului că erau foarte strânse, iar respiraţia ei deveni din nou neregulată – slavă Domnului că o trimisese pe Christina mai devreme la biserică. Slavă Domnului că era în siguranţă înăuntru. Dacă era în siguranţă. Poate că o luaseră pe Christina mai întâi, înaintea ei. Dar nu, se gândi ea, închizând ochii şi concentrându-se, ca să nu vomite. Nu. Nu aveau cum să ia două persoane. În plus, dacă ar fi luat-o deja pe Christina, s-ar fi văzut agitaţie în faţa bisericii atunci când sosise.

Nu, era doar ea. O luaseră numai pe ea, şi Christina era în siguranţă. Elizabeth repetă iar şi iar acest fapt în minte, ca să se calmeze. Trebuia să rămână calmă. Tipase deja, se luptase şi lovisese cu pumnii în uşă şi în panoul trăsurii. Nu avea să le dea satisfacţia de a vedea altă manifestare de panică sau de teamă. Avea să fie de un calm îngheţat în momentul în care urmau să deschidă uşa.

Dar nervii ei fură puşi serios la încercare în următoarele câteva ore. Era adevărat că o duceau în afara oraşului. Îşi dădu seama de asta înainte de a trece prima oră. Dar cât de departe? *Cât de departe?* Cu siguranţă

nu mai departe de câțiva kilometri, dacă urmau să ia legătura cu tatăl ei și să o schimbe în aceeași zi contra unei sume de bani. Se întrebă ce avea să se întâmple cu nunta. Oare biserica și vicarul aveau să fie disponibili și în ziua următoare? Oare invitații urmau să vină din nou? Oare dineul de nuntă avea să fie irevocabil ruinat?

Cât de departe o duceau? Își dădu seama că, în situația ei prezentă, fiecare minut i se părea o oră, dar chiar și așa minutele și orele păreau interminabile. Cu siguranță că străbătuseră o distanță apreciabilă și se îndepărtaseră de Londra. Începu să simtă frigul. Și foamea, deși când se gândea la mâncare îi venea să vomite. Și disconfortul fizic. Încercă să nu se gândească la disconfort, dar la ce altceva să se gândească?

Și apoi, în cele din urmă, trăsura încetini și se opri. Ea își strânse mâinile în poală și privi drept în față, așteptând să se deschidă portiera, neștiind dacă ușurarea era mai puternică decât teama. Dar nu trebuia să arate că se temea. Prefera să moară, decât să facă asta.

Își încordă toate puterile, așteptând să vadă din nou silueta înaltă și întunecată, cu masca înfricoșătoare. Dar în cele din urmă, ușa trăsorii fu deschisă de vizitiul scund și îndesat. Întoarse capul spre el și îl privi disprețuitor. Dar el nu îi făcu semn să coboare, așa cum se aștepta.

- Am ajuns la un han, *mam'selle*¹, spuse el cu un accent franțuzesc prea greoi ca să fie prefăcut. O să vă aduc mâncare și ceai, dar nu trebuie să țipați, *s'il vous plaît*², sau să încercați să atrageți atenția pe altă cale. Ridică din umeri, scuzându-se. Stăpânului nu i-ar plăcea, *ma'mselle*, și are pușcă.

- Trebuie să-mi întind picioarele înainte de a mânca.

- *Ma'mselle*.

Urmă altă ridicare din umeri și același gest de scuză.

- Am nevoi mai importante decât foamea, sâsâi ea spre el.

¹ Prescurtare de la *mademoiselle* - domnișoară (în limba franceză, în original)

² Vă rog (în limba franceză, în original).

Văzu înțelegerea din ochii lui și se forță să nu roșească. El închise ușa, probabil ca să-și poată consulta stăpânul asupra locului în care să-i dea voie să își îndeplinească acele nevoi. Elizabeth simți cum se înfuria tot mai tare. Cum îndrăzneau să o supună unei asemenea umiliri! Și de ce se opriseră la han? Cât de departe voiau s-o ducă?

- Unde mergem? întrebă ea când portiera se deschise din nou.

Micul vizitiu ridică din umeri.

- Vi se permite să intrați în han, *ma'mselle*, spuse el. Eu vă voi însoți înăuntru. Dar trebuie să vă amintiți, vă rog, de pușcă și de faptul că am un stăpân nemilos. Dacă încercați să cerreți ajutor, *ma'mselle*, puteți fi rănită și dumneavoastră și pot fi răniți și alții.

- Ajută-mă să cobor.

Întinse o mână poruncitoare din trăsură. Își desfăcuse florile din păr cu ceva timp înainte. Chiar și așa, se simțea îmbrăcată nepotrivit pentru un han de țară. Când privi rapid în jur, văzu că nu cunoștea hanul, deși se afla acum pe dalele de piatră din curtea hanului, sau poate din drum. Nu putea ghici unde erau. Și deși nu se vedea nici o urmă a bărbatului mascat sau a puștii lui, calul său era periat în curte. Când îl văzu, stomacul i se strânse.

În următoarele cinci minute, se simți foarte ispitită să țipe sau să încerce să atragă cumva atenția asupra situației ei. Ar fi putut să scrie un bilet, se gândi ea când rămase singură, și să i-l strecoare hangiului sau ospătăritei când pleca. Dar nu avea nici hârtie, nici pană și nici cerneală. În plus, existau foarte multe șanse ca nici unul din ei să nu știe să citească. I se păru oarecum bizar să se afle într-un loc atât de public ca un han englezesc și să nu poată atrage atenția nimănui asupra faptului că era captivă, dusă undeva împotriva voinței ei, sub amenințarea armei.

Bizar, dar adevărat.

Vizitiul avea ceva pe braț, își dădu seama ea când i se alătură din nou în bar. Nu observă ce era până nu i-o înmână, după ce o așeză din nou în trăsură și plecă să îi aducă mâncare și ceai. Era o pelerină. Întinse mâna după

ea, cu tainică recunoștință. Interiorul trăsorii era înghețat, fiindcă razele soarelui nu putuseră să-l încălzească.

Și apoi se simți dintr-odată mai înghețată decât se simțise în toate orele călătoriei. Era propria ei pelerină, cea care fusese așezată deasupra în cufărul care trebuia să o însoțească în călătoria de nuntă. Cufărul acela se afla în garderoba ei atunci când plecase spre St. George.

Elizabeth strânse pelerina în mâini și luptă din nou împotriva panicii. Ce se întâmpla? Unde o duceau atât de departe de Londra, ca să trebuiască să se oprească la un han să mănânce? Unde mergeau, de fuseseră nevoiți să ia și cufărul ei? Cât de repede avea să fie răscumpărată? Sau, întrebare mai obiectivă și mai înfricoșătoare, cât de mult urma să fie ținută prizonieră? Și de ce?

Când ușa se deschise din nou și vizitiul așază o tavă mare pe bancheta din față, reușise deja să se calmeze. Nu se uită la el și nici nu îi vorbi. Așteptă tăcută, privind-și mâinile, până când închise ușa și o încuie din nou. Îi trebui mult timp ca să se convingă să mănânce sau să bea.

Christopher uitase cât de departe era Londra de comitatul Devon. Mai ales atunci când erai silit să călătorești fără să te oprești. Era destul de rău că trebuiseră să oprească la câte un han tot la câteva ore, ca să-i permită lui Elizabeth să mănânce și să se ușureze. Nu putea risca să oprească destul de mult pentru ca ea să poată dormi. Așa că, după oprirea de seară, Antoine îi întinse o pernă și două păături și fu lăsată să doarmă cât de bine putea în spațiul închis al trăsorii, în timp ce călătoreau în noapte. Și la fel și în ziua următoare.

În afară de un țipăt și de lupta din fața bisericii nu făcuse nici un fel de istericale și nici nu se dovedise o prizonieră dificilă. De fapt, dacă îi dădea crezare lui Antoine și scurtei priviri pe care i-o aruncase chiar el, ea se purta cu o demnitate liniștită – chiar dacă înțelesese probabil că aceasta nu era o răpire obișnuită care urmărea o recompensă.

Trebuie să se fi schimbat, se gândi el. Vechea Elizabeth ar fi intrat în panică și ar fost apucată de mult

de istericale. Vechea Elizabeth și-ar fi ieșit de mult din minți. Pe dinafară nu părea diferită. Deși în Hanover Square fusese prea ocupat cu periculoasa lui misiune și nu putuse s-o observe prea bine, în orele care urma, călărind alături de trăsură, își dădu seama că văzuse și simțise și chiar mirosise mult mai mult decât crezuse.

Era încă subțire ca o fetișcană și la fel de frumos proporționată. Fusese mult mai ușor decât se așteptase să o ridice pe cal. Și părul ei era la fel de moale și de blond ca mierea -, iar ochii ei cenușii la fel de întunecați și de mari. Mirosea a lavandă, așa cum mirosise întotdeauna.

De abia după ce o lăsase din brațe și o așezase în trăsură începuse să tremure, înțelegând că ea era Elizabeth, că o văzuse și o atinsese din nou, că îi întrerupsese nunta cu succes, că era a lui, în puterea lui, la mila lui.

Se scutură și simți că îi era frig, în ciuda soarelui de aprilie. Noaptea în Londra și dimineața următoare fuseseră incredibil de ocupate, în timp ce puneau în aplicare împreună cu Antoine planul născocit în grabă, cumpărând cai, o trăsură și hainele de care aveau nevoie, împachetându-și propriile bagaje, efectuând îndrăzneța vizită la casa ducelui de Chicheley, ca să ia cufărul pe care îl pregătise Elizabeth pentru călătoria de nuntă - oricum, așa spusese Antoine, dându-se drept servitorul lordului Poole.

Și acum, dintr-odată, planul era realizat, înainte să aibă timp să se gândească la el. O avea pe Elizabeth închisă în trăsură și o ducea cu toată viteza la Penhallow.

Dumnezeule, se gândi în timp ce călărea alături de trăsură, ce făcuse? Ce avea să facă cu ea, după ce ajungeau la Penhallow? Și cum avea să reacționeze ea? Cu isterie, lacrimi și surescitare, când urma să vadă cine o răpise? Cu dezgust și ură? Cu siguranță că nu avea să-i cadă în brațe sau să rămână cu el de bunăvoie. Nici nu o putea ține acolo prizonieră, așa că urma să fie silit să facă din nou această lungă călătorie și să o aducă înapoi, fără să fi realizat nimic.

Dar ce voia să realizeze, oricum? O ura, nu-i așa? Sau, dacă ura era un cuvânt prea puternic, disprețul sigur nu era. O disprețuia. Voia doar să îi spună adevărul

în față, ca să știe în cele din urmă că vina pentru tot ce se întâmplase îi aparținea ei. Deși acest lucru era măcar în parte neadevărat. Vina pentru ce se întâmplase aparținea altcuiva. Nu descoperise încă a cui era, dar intenționa să o facă.

Dar nu intenționase să procedeze în felul acesta. Cum să se aștepte ca ea să-l asculte acum, după ce o răpise din fața bisericii în care urma să se căsătorească, și traversase jumătate de țară cu ea ca prizonieră?

Târziu, în după-amiaza celei de-a doua zile, când mai aveau doar câțiva kilometri până acasă, hotărî că era mai bine s-o lase să afle cine era răpitorul ei, înainte de a ajunge la Penhallow. Nu îi venea să dea ochii cu ea, dar era mai bine să o facă pe drum, decât în casa lui. Își zori calul ca să îi spună lui Antoine, care stătea cocoțat pe capra trăsorii și mâna caii, deși părea la fel de obosit ca și Christopher.

- Oprește când trecem de răscrucea din față, îi spuse el. O să leg calul în spate și o să fac restul drumului în trăsură.

Încercă să vorbească pe un ton nepăsător și obișnuit. Antoine arătă cu fruntea în direcția trăsorii.

- Fiți cu ochii în patru și gata de luptă, *m'sieur*, spuse el. Înăuntru e un vulcan adormit.

Christopher zâmbi, puțin cam funest. Un vulcan? Elizabeth? Mai degrabă o violetă fragilă, care se agăța de orice, se gândi el.

Teama veni și plecă în valuri, urmată de furie, nerăbdare, disconfort și oboseală. Cea mai mare dorință a ei era să se termine călătoria și să poată afla măcar unde era și de ce fusese adusă acolo. Aflase că nesiguranța produce teamă. Dacă urma să fie răscumpărată, de ce fusese dusă atât de departe? Dacă urma să fie ucisă - uneori, posibilitatea aceasta o cufunda într-o teroare nemărginită - de ce era dusă totuși atât de departe?

Ciudat, se gândi ea de câteva ori în timpul zilei, nunta și noaptea nunții rămăseseră în urma ei acum. Ar fi trebuit să fie soția lui Manley: Lady Elizabeth Poole. Se întrebă ce simțea el acum. Era îngrijorat pentru

siguranța ei? O căuta? Și tatăl ei? Și Martin? Martin era probabil înnebunit. Și avea să o caute. Nu avea să lase nici o piatră neîntoarsă în Anglia, până nu dădea de urma ei. Gândul acesta îi oferea o mângâiere. Martin avea s-o găsească.

Și cum reacționase oare Christina? I se spusese adevărul? Sau inventaseră o poveste, ca să îi explice de ce nu apăruse Elizabeth în biserică și nici mai târziu? Christina, se gândi ea, și închise ochii, înghițind de câteva ori. Nu avea să plângă. Nimic nu o putea face să plângă. Nu se știa când se putea opri trăsura și să apară în ușă micul vizitiu francez. Nu putea risca să o vadă cu ochii umezi sau roșii. Nu avea să le ofere această satisfacție.

Ei bine, se gândi ea obosită, petrecuse ani mulți crescând, învățând să se înfrunte pe sine și realitatea, învățând să preia controlul propriei vieți, învățând că ea și nu altcineva trebuia să decidă în ce direcție o lua. Învățând că, dacă nu se putea bizui pe ea însăși, nu se putea bizui nici pe altcineva. Cu excepția lui Martin, bineînțeles. Putea să se bizuiască întotdeauna pe Martin, chiar dacă nu mai voia să se sprijine nici pe el. Nu era drept. Învățase în anii lungi de suferință să fie ea însăși. Și acum avea să fie pusă la încercare. Era adevărat că pentru moment nu își putea hotărî singură destinul. Dar nu avea să intre în panică, nici să se înjosească și nici să se roage.

Înghiți în sec atunci când trăsura încetini. Probabil că era după-amiază târziu. Opriseră oare pentru un ceai întârziat? Pentru o cină timpurie? Așteptă să se deschidă portiera și să apară vizitiul. Își pregăti obișnuita privire disprețuitoare.

Dar după câteva minute simți ceva ca un pumn uriaș, care o lovea cu putere în stomac și îi tăia răsuflarea. Nu vizitiul deschise ușa și se așeză direct în fața ei în trăsură, privind-o liniștit cu ochi albaștri. Nici bărbatul mascat care o ridicase pe cal în fața bisericii St. George. Oh, ba da, era el cu siguranță, dar nu mai avea pălărie, nici mască. Doar părul său lung, des și întunecat.

- Christopher? Buzele ei formară numele, deși auzi doar o șoaptă.

Trăsura începu să se miște din nou.

El se schimbase. Fața lui, întotdeauna îngustă, întotdeauna lipsită de zâmbet, întotdeauna puțin înspăimântătoare pentru ochii ei de fată de optsprezece ani, arăta acum limpede unghiurile aspre ale maxilarului și pomeților, și părea neîndurătoare și implacabilă. Nasul lui acvilin părea și mai proeminent decât înainte. Pielea lui deschisă era acum foarte bronzată. Umerii care se vedea sub mantie, întotdeauna aproape înguști, nu mai erau deloc așa. Băiatul subțire, serios, uneori morocănos, devenise bărbat.

Nu observă aceste schimbări în mod conștient. Era mult prea șocată. Dar o parte a minții ei le observă. Și totuși, era Christopher. În mod sigur Christopher. Bărbatul pe care nu se aștepta să-l mai vadă vreodată. Bărbatul al cărui nume îl alungase din mintea ei în dimineața nunții. Adică ieri.

– Ești surprinsă? o întrebă el.

Vocea lui profundă era mai fermă decât își amintea.

Ea îl privea ținută, de parcă ar fi fost paralizată.

– Ce vrei de la mine? îl întrebă ea în sfârșit. Unde mă duci?

– Trebuie să mai aștepti ca să capeți răspunsurile, Elizabeth, îi spuse el. O să avem o confruntare, în sfârșit. Gândește-te la asta dacă vrei.

Nu spuse mai mult, ci se mulțumi să o privească ținută, cu o privire concentrată, cu buzele strânse. Și ea simți toată vechea teamă, care îi lua răsuflarea, deși în trecut teama fusese produsă de faptul că ea avea optsprezece ani și el i se părea minunat de chipeș și de misterios, iar ea se temea că nu va putea niciodată să treacă dincolo de rezerva lui și să îi atingă inima. Se temuse că el nu simțea nimic față de ea, și evenimentele care urmaseră îi confirmaseră această teamă, într-un mod mult prea dureros.

Acum se temea de puterea lui și de tăcerea lui, și de ochii lui albaștri pătrunzători. Și de faptul că era prizoniera lui și se îndreptau spre o destinație necunoscută. Și cu un scop necunoscut.

Dar el plecase în Canada și se stabilise acolo. De ce se întorsese în Anglia?

În timpul acestei tăceri încordate, teama o invadează într-o asemenea măsură, încât se simți ispitită să dea frâu liber panicii, să îl implore să o lase să plece, să nu o rănească. Sub privirea lui neclintită, se simți redevenind vechea Elizabeth, de parcă el ar fi vrăjit-o și cei șapte ani nici nu ar fi existat.

Dar ea nu mai era vechea Elizabeth. Și nu mai era sub stăpânirea lui, chiar dacă era prizoniera lui. Numai trupul ei era sub stăpânirea lui. Chiar și așa, gândul era îngrozitor. Dar el nu o putea atinge. Nu o putea atinge pe adevărata Elizabeth. Trebuia să-și amintească asta. Nu conta ce s-ar fi întâmplat, trebuia să-și amintească asta. El o distrusese o dată, încât nici nu-și mai dorise să trăiască. Avusese nevoie de ani lungi și dureroși ca să-și revină și să lipească bucățelele înapoi. Nu avea să-i permită să o stăpânească din nou.

- E nevoie de doi pentru o confruntare, spuse ea. Poate că ai vrea să te gândești la asta, Christopher. Eu nu am nimic să-ți spun.

El continuă să o mai privească un timp, apoi își plecă ochii și își contemplă mâinile, cu o privire meditativă. Și dintr-odată, ea își dădu seama de ceva. El nu stătea chiar în fața ei, ci în colțul cel mai îndepărtat de ușa prin care intrase, în timp ce ea stătea chiar lângă ușă. Și el închisese încet ușa în urma lui. Nu era încuiată.

Nu avea să reușească să scape, bineînțeles. Vizitiul urma să oprească trăsură și aveau să fugă amândoi după ea, aproape înainte ca ea să atingă pământul și să-și recapete echilibrul. Erau foarte puține șanse ca pe drum să fie oameni care să vadă că era captivă. Dar era o acțiune. O acțiune pe care trebuia s-o facă. În trecut, fusese o victimă lipsită de demnitate în fața lui. Poate că era încă victima lui, dar nu avea să mai fie niciodată lipsită de demnitate. Niciodată.

Așteptă câteva momente ca să își recapete răsuflarea și să privească atent mânerul portierei, ca să știe exact cum să pună mâna pe el. Și apoi se întinse, deschise ușa dintr-o smucitură și sări afară aproape înainte ca el să poată să ridice fruntea, uluit.

Christopher strigă, și la fel făcu și vizitiul, și ieși pe ușa înainte ca Antoine să tragă de hățuri și să oprească trăsură cu zgomot mare și mare greutate.

Dar Elizabeth nu auzi nimic din toate astea. Ateriză în noroiul moale din fața gardului viu care mărginea drumul, cu foarte puține zgârieturi, în ciuda faptului că nu reuși să se țină pe picioare și căzu cât era de lungă. Dar capul ei scoase un sunet înfundat, lovindu-se de piatra de hotar solidă și masivă care se întâmplă să fie înfiptă adânc în pământ exact acolo.

capitolul 4

Pentru mulți dintre britanicii care iubesc atât de mult eleganța formală și clasică, Penhallowul nu ar fi părut deloc frumos. Casa era construită într-un peisaj sălbatic, în apropierea coastei, în comitatul Devon. Arăta așa cum arătase cu secole în urmă, ca un conac medieval care nu era chiar castel. Turnuri joase și rotunde, o gheretă pătrată pentru portar cu geamuri înguste și oblonite și un arc rotund de piatră care străjuia intrarea în curte, pereți din piatră cenușie acoperiți de iederă luxuriantă: nu era una din capodoperele Angliei.

În afara casei nu se făcuseră prea multe încercări de a crea o splendoare formală, de a forța natura să se conformeze ideilor umane de simetrie și frumusețe. În partea dinspre apus se afla o mică pergolă de trandafiri, pe care arborii o adăposteau de intemperii, și în fața casei se aflau grădini alpine, debordând de culoare în timpul verii. Grădinile de legume și de flori se întindeau la răsărit de casă.

Conacul fusese construit la doar un kilometru și jumătate de mare, dar valea împădurită în care era situat șerpuia spre răsărit în jurul pârâului pe o distanță de aproape cinci kilometri înainte de a se curba spre sud, spre mare, și de a se termina în pământul mlăștinos care străjuia stâncile de o parte și de cealaltă. Dacă urcai prin păduri în spatele casei, ajungeai la un platou

bătut de vânturi și acoperit de iarbă aspră și excremente de oaie, aflat la depărtare de un kilometru și jumătate de crestele stâncilor care coborau abrupt în oceanul de dedesubt sau spre o fâșie lată de nisip auriu, atunci când era reflux. O cărare prăpăstioasă șerpuia între culmea abruptă și plajă.

Pentru iubitorii de singurătate și frumusețe sălbatică, nu mai exista alt loc ca Penhallowul.

O asemenea persoană era Lady Nancy Atwell. De un an de zile, de la moartea tatălui ei, trăia singură în casă, doar cu servitorii. Avea prieteni în sat și în împrejurimi, dar nu se ferise niciodată de singurătate. Se gândea adesea că îi plăcea mai mult singurătatea decât compania altora. La Penhallow putea fi ea însăși. Putea fi liberă. Îl părăsise o dată, cu șapte ani în urmă, pe când avea douăzeci de ani, ca să călătorească spre Londra și spre un întârziat sezon de debut, și îi plăcuseră freamătul, agitația și tot ce se întâmplase acolo.

Totul, cu excepția unui lucru. Și acel lucru o făcuse să se întoarcă în grabă acasă și să rămână acolo. Nu regretase asta, deși regreta foarte mult incidentul care o făcuse să fugă. Nu regreta că trăia acum la Penhallow, că aici era căminul ei, că aici era viața ei. Era fericită aici.

Își petrecuse după-amiaza de sfârșit de aprilie plimbându-se pe plajă. Își scosese chiar pantofii și ciorapii și îi ducea în mână, ca să poată pași pe mal și să simtă cum i se cufundau picioarele în nisipul spongios și cum îi amorteau de frig.

În timp ce își târa picioarele pe cărarea care ducea spre culme, se gândea la fratele ei; acum pantofii erau la locul lor, dar avea părul desfăcut și șuvițe sălbatice i se încâlceau pe față și pe umeri. În afară de ocaziile în care făcea vizite sau aștepta vizitatori, nu prea își purta părul strâns.

Se întreba dacă fratele ei știa că tatăl lor murise. Îi scrisese imediat, dar știa din experiență că scrisorile făceau uneori un an până ajungeau la el în America. Uneori treceau și doi ani înainte de a primi răspuns la una din scrisorile ei.

Se întreba dacă urma să vină acasă. Spusese o dată că nu avea să se mai întoarcă niciodată, dar niciodată

însemna mult timp. Și oamenii se pot schimba în șapte ani. Christopher trebuia să se fi schimbat. Se părea că avea mult succes în negoțul acela care părea aspru și competitiv. Avusese o educație la fel de singuratică ca a ei. Tăticul nu îl trimisese la școală. Când plecase în cele din urmă la universitate, avea nouăsprezece ani - un băiat tăcut, serios, visător, care nu învățase cum să înfrunte viața din afara granițelor domeniului Penhallow. Evenimentele dovediseră acest lucru.

Trebuie să se fi schimbat, se gândi ea, oprindu-se pe culme ca să își recapete suflarea și privind spre orizontul vestic și spre apusul care îl transformase într-o mare de portocaliu și trimitea acum o fâșie de lumină aurie pe suprafața apei. Vântul îi sufla în spate părul întunecat, încălcându-l și mai tare. Ea scutură din cap, bucurându-se de senzație.

„Nu trebuie să-l aștept“, se gândi ea. Cel puțin nu încă. E de abia începutul anului. Spera să primească o scrisoare, dar nu trebuia să-l aștepte. Astfel nu avea să fie atât de dezamăgită atunci când el nu avea să vină. Dar în timp ce se întorcea spre casă, cu părul bătut de vânt din nou peste față, spera că urma să vină. Fuseseră foarte apropiați în copilărie, fiindcă nu avuseseră alți tovarăși. Tatăl lor fusese un sihastru, petrecându-și cea mai mare parte a timpului în bibliotecă, printre iubitele sale cărți.

Îi era dor de Christopher, mai ales de la moartea tatălui lor. Voia ca el să vină acasă. Dar nu îl aștepta. Spera să primească o scrisoare. Anul trecut primise o scrisoare lungă, dar bineînțeles că el nu știa despre tatăl lor atunci când o scrisese.

Nancy alergă în josul dealului împădurit, spre vale și apoi spre casă. Amurgul sosise deja, dar se apropia vara și serile deveniseră mai lungi. Avea multe lucruri de așteptat.

„Probabil că sunt plină de nisip“, se gândi ea intrând în holul pardosit. „Și probabil că arăt mai rău decât plină de nisip.“ Dar nu era nimeni acolo s-o vadă, fiindcă nu i se părea necesar să țină un servitor care să stea în hol cât era ziua de lungă. În plus, servitorii ei erau obișnuiți s-o vadă astfel. Totuși, probabil că era deja ora mesei. Avea

să alerge sus să-și schimbe rochia, să se spele pe mâini și pe picioare și să-și treacă pieptenele prin păr.

Dar înainte de a păși prin arcada care ducea spre scări, se opri și rămase foarte liniștită. Cai? Era greu să fii sigur, fiindcă trăsurile și caii nu mai veneau acum în curte, dar era sigură că auzise bine. Totul era atât de liniștit întotdeauna la Penhallow, că se putea auzi cel mai slab sunet, mai ales la ora asta.

Nancy se încruntă. Cine venea în vizită la ora asta ciudată? Dar nu avu timp să ghicească sau să se întrebe dacă auzise într-adevăr caii. Ușile grele de stejar se deschiseră dintr-odată și un bărbat mărunțel și îndesat năvăli înăuntru. Ea duse mâna la gât, deși rămase pe loc și nu făcu nici o încercare de a se ascunde. Își aminti, nu pentru prima dată, de poziția izolată a domeniului Penhallow.

– *Sacré coeur!* exclamă bărbatul, privind sălbatic în jurul lui, pe cât se părea fără s-o vadă pe Nancy sub arcadă. Unde sunt toți? Dați o mână de ajutor aici, *s'il vous plait*.

Doi servitori, unul din ei fiind majordomul, apărură în fugă dinspre scările din spate, și Nancy făcu un pas înainte. Dar se opri din nou, atunci când văzu un al bărbat pășind pe ușile deschise, un bărbat înalt cu o mantie lungă și întunecată și fără pălărie. Ducea în brațe trupul subțire și nemișcat al unei femei.

– Christopher! strigă Nancy și păși din nou înainte.

El se uită spre ea, cu fața aspră și palidă.

– Nance, spuse el, am nevoie de o cameră și de un pat. Și de apă caldă și haine. Cred că este rănită grav. Și de un doctor. Hemmings, zise el întorcându-se spre majordom, trimite după un doctor. Spune-i că e extrem de urgent.

– Ce s-a întâmplat? spuse Nancy cu ochi mari. Nu avusese timp să simtă nici surprindere, nici bucurie. Nu avusese timp să vadă dacă fratele ei se schimbase.

– A sărit din trăsură și s-a lovit la cap, spuse el sumbru, trecând pe lângă ea și îndreptându-se spre scări. Antoine, ai grijă de cai.

Sărise din trăsură? Dar Nancy nu avu timp să reacționeze la aceste cuvinte stranii. Privi spre fața inconștientă

a femeii, în timp ce fratele ei trecea pe lângă ea, și simți că pășea direct într-un coșmar. Elizabeth!

- Elizabeth? spuse ea, ducând din nou mâna la gât. Dar Christopher era deja pe scări, iar servitorii casei și servitorul lui alergau în toate părțile. Se grăbi să-și ajungă din urmă fratele. Du-o în dormitorul verde. Aerisesc întotdeauna patul de acolo, pentru posibillii vizitatori.

El ocoli coloana din capătul scărilor și păși în holul de sus, spre camera despre care îi spusese ea. Nancy se repezi înaintea lui să-i deschidă ușile și să dea la o parte păturile și cearșaful de deasupra. El o așează pe Elizabeth pe pat cu grijă, îi îndreptă hainele, îi scoase pantofii și o acoperi cu păturile.

- Cred că s-ar putea să moară, spuse el, cu voce aspră. Nu și-a mai recăpătat cunoștința de când s-a întâmplat. Asta a fost în urmă cu 15 sau 20 de kilometri.

- Christopher, spuse Nancy, privind fața femeii inconștiente și spatele capului său, ce faci înapoi în Anglia - și cu Elizabeth?

El se întoarse să se uite la ea, și ea fu izbită imediat de schimbarea pe care o văzu la el. Era un bărbat acum, un bărbat care arăta de parcă ar fi fost de obicei stăpân pe propria lui viață. Paloarea lui sugera că poate această ocazie era o excepție.

- Se pare că o iau iar de unde am plecat, spuse el. Intrând cu capul înainte într-un necaz al naibii de mare, Nance. Nu puteam să plec singur. Am răpit-o.

- Ai răpit-o? spuse ea cu voce îngrozită.

El se întoarse din nou spre pat și se aplecă spre Elizabeth, luându-i o mână și încălzindu-i-o.

- Rece și moale, murmură el. Treceam prin Londra, și s-a întâmplat să aud că se căsătorea a doua zi cu lordul Poole. Îți vine să crezi ce coincidență? Nu puteam să las situația așa. Nu puteam să o las în pace. Am furat-o din fața bisericii.

Nancy respiră pe gură. Crezuse că totul se terminase. Se rugase să se termine totul - atât pentru el, cât și pentru ea însăși. Trecuseră aproape șapte ani. Începu-se să pară o istorie veche. Totuși, acum Elizabeth zăcea

inconștientă pe un pat la Penhallow. Christopher o răpise, furând-o de la propria ei nuntă.

- Ce aveai de gând să faci cu ea? întrebă ea.

Dar el se mulțumi să clatine din cap și nu răspunse.

- E rece, spuse el cu voce inexpressivă. Cred că s-ar putea să moară.

Fu rândul lui Nancy să nu se simtă în stare să găsească un răspuns. Nu se putea gândi decât la irealitatea momentului. Christopher se întorsese acasă după aproape șapte ani. Ea îi privea acum spatele și o parte a feței. Și Elizabeth era acolo. Ea o ura pe Elizabeth. Dintr-odată, fu aproape copleșită de ură. Elizabeth îl dusesese departe pe Christopher la început, și acum îi stricase întoarcerea acasă. Dacă murea, îl termina complet. Christopher avea să fie ucigaș. Era deja răpitor.

- Unde e afurisitul acela de doctor? întrebă el cu violență bruscă, privind peste umăr.

Doamna Clavell, menajera, intră în momentul acela în cameră cu un lighean de apă aburindă, cârpe și prosoape, și o cămașă de noapte din flanel pe braț. Plescăi din limbă când văzu trupul inert al lui Elizabeth și nu îi adresă alt cuvânt de bun venit stăpânului ei, în afară de cererea de a părăsi camera sau de a se da măcar la o parte în timp ce ea o așeza comod pe sărmana doamnă, concentrându-și apoi toată atenția asupra patului și a ocupantei lui.

În orele lungi ale nopții, el se târgui cu Dumnezeu pentru viața ei. „Cruț-o“, se rugă el în tăcere, cu fața aspră și privirea îndreptată spre ea, „și o voi duce înapoi la Londra de îndată ce se va simți în stare să călătorească, și o voi lăsa să se mărite cu Poole fără o vorbă de protest și nu voi mai încerca să o văd niciodată“.

„Cruț-o“, se rugă el mai târziu în noapte, „și nu voi mai face nici un efort pentru a descoperi adevărul despre cele ce s-au întâmplat acum șapte ani. Voi lăsa lucrurile așa cum sunt și voi purta pe umerii mei toată viața rușinea unui lucru de care nu sunt vinovat, așa cum am făcut în ultimii șapte ani. Voi uita de planul meu de a-i dovedi că s-a înșelat în privința mea în tot acest timp“.

„Cruț-o“, se rugă el în timp ce noaptea trecea și nu vedea nici o schimbare la ea. „Nu o lăsa să moară. Voi sta la Penhallow tot restul zilelor mele. Mă voi întoarce chiar în America, dacă vrei, numai las-o să trăiască.“

O trimisese pe doamna Clavell să se culce, chiar dacă se oferise să stea trează toată noaptea și să își anunțe stăpânul dacă intervenea vreo schimbare. Și Nancy plecase la culcare mult după miezul nopții, văzând că el nu avea de gând să se culce.

— La urma urmei, spusese ea, unul dintre noi trebuie să fie treaz și odihnit dimineată.

El rămăsese, stând uneori lângă pat, atingându-i uneori mâna, dar cel mai adesea în picioare, plimbându-se prin fața patului sau stând la fereastră și privind în întuneric.

O disprețuise și o urâse timp de șapte ani, îi disprețuise supunerea și slăbiciunea, lipsa de încredere, dependența de familia ei. Totuși, descoperi acum că în tot acest timp nu renunțase la ea. Ura și disprețul nu îi făcuseră deloc bine. Ar fi trebuit să uite de ea, să o scoată din viața lui. Ar fi trebuit să uite visul său de a-și demonstra nevinovăția. Pentru cine mai conta după atâta timp, în afară de el? Și el știa că era nevinovat; nu avea nevoie să și-o dovedească.

Acum o omorâse. Sau o rănisese foarte rău. Doctorului nu i se păruse că umflătura de mărimea unui ou dintr-o parte a capului îi amenința viața, dar nici el nu era prea convins. Celelalte contuzii erau superficiale, dar chiar și așa erau contuzii pe care el i le produsese. Îi stricase ziua nunții și șansa de fericire pe care și-o alesese, sau pe care i-o alesese familia ei. Ea nu mai era nimic pentru el — sau nu ar fi trebuit să fie nimic. Nu trebuia să îl privească deloc ce alegea să facă ea cu viața ei.

„Las-o să trăiască“, se rugă încă o dată. De data asta nu se mai târgui. Se rugă pur și simplu în tăcere lui Dumnezeu, care părea să nu asculte.

Când cerul deveni cenușiu în zori, se îndreptă spre fereastră și privi în gol, peste grădinile alpine, spre valea împădurită și spre dealurile care se înălțau de cealaltă parte a pârâului. I se păru ciudat să fie din nou acasă.

Din nou acasă, fără simțământul acela al întoarcerii pe care îl așteptase de atâta timp. În seara precedentă, nici măcar nu observase că se apropia de casă.

Din patul din spatele lui se auzi un geamăt, el se întoarse brusc și traversă camera, oprindu-se lângă pat, cu mâinile încrucișate la spate. Ea zăcea cu ochii încă închiși, dar capul i se mișca ușor dintr-o parte într-alta.

„Las-o să trăiască“, se rugă el îndârjit și tăcut.

Patul era confortabil și camera era caldă. Simțea moliciunea saltelei sub spate și grosimea pernei de puf de sub capul ei. Căldura îi dansa sub pleoape, cu sclipiri trandafirii. Probabil că în cameră ardea un foc. Deschise ochii.

Da. Era un foc de cărbuni, și cărbunii negri scânteiau roșiatic, iar flăcările dansau tihnit sub fumul care se încolăcea în cămin. Pe măsuta de lângă ea ardea o lumânare. Și o lumină slabă venea prin fereastră. Probabil că era aproape dimineața.

Dar în momentul acela nu-și putea aminti unde era. Văzu că încăperea avea tavanul înalt și era pătrată. Perdeaua de la pat era din brocart verde și strălucea în lumina lumânării. Baldachinul de deasupra capului era verde și el, iar brocartul era plisat și strâns într-un fel de rozetă la capăt. Cineva stătea la fereastră. Nu putea să vadă cine era.

Întoarse capul ca să se uite și durerea o lovi cu putere. Se auzi gemând și închise ochii din nou. I se păru că cineva o lovise cu ciocanul în cap. Probabil că se rănisese cumva. Era ceva mai grav decât o simplă durere de cap. Își controlează restul trupului, mișcând încet câte un mădular pe rând. Genunchiul drept o durea de parcă ar fi căzut pe el sau s-ar fi tăiat. La fel și cotul drept. Coastele o dureau.

„Cred că am căzut“, se gândi ea, „și cineva a fost destul de amabil ca să mă ducă în pat și să mă dezbrace“ Avea o cămașă de noapte călduroasă din flanel. Era confortabilă, dar nu credea că ea obișnuia să poarte flanel.

Deschise ochii și văzu din nou focul și lumina care se reflecta în baldachinul verde al patului. Și apoi își roti

ochii, ca să nu mai trebuiască să întoarcă prea tare capul și să-l vadă pe bărbatul de la fereastră. Dar el se mișcase. Stătea tăcut la capătul patului, privind-o. Cel puțin așa i se păru ei. Lumânarea arunca umbre pe chipul lui și lumina slabă de la fereastra din spatele lui îl făcea aproape invizibil.

Era un bărbat înalt, cu umeri lați, talie subțire și șolduri înguste. Părul lui negru trebuia tuns – dar poate că nu. De fapt, arăta bine așa cum era. Și la fel arăta și el. Adevărul era că arăta extrem de atrăgător, se gândi ea, chiar dacă nu îi putea vedea chipul. Dar stătea nefiresc de liniștit. Nu se mișca, nici nu se apleca spre ea, nici nu îi spunea nimic.

Ea era o intrusă. Îl deranjase, pentru că suferise accidentul în fața casei lui și el nu avusese încotro și trebuise să o ia înăuntru. Ce stânjenitor!

– Unde sunt? întrebă ea.

Urmă o pauză. Apoi, vocea profundă și atrăgătoare a bărbatului răspunse:

– Ești la Penhallow, spuse el. Nu suntem departe de locul în care ai avut accidentul.

– Accidentul? spuse ea.

– Ai căzut din trăsură, spuse el. Te-ai lovit cu capul de o piatră de hotar.

– Asta explică durerea, spuse ea, închizând un moment ochii. Dar apoi îi deschise și îi privi din nou fața umbrită. Cine sunteți dumneavoastră?

El o privi în tăcere atât de mult timp, că se gândi că nu avea să-i răspundă. Apoi trecu în cealaltă parte a patului, ca să-i poată vedea limpede fața. Era o față aspră, ca de șoim, mai degrabă îngustă, cu un nas proeminent, buze subțiri și ochi pătrunzători. Albaștri? Nu le putea vedea bine culoarea. Era o față care nu părea să zâmbească des. Era o față care arăta că suferise. O față minunat de atrăgătoare, se gândi ea, plină de caracter, chiar dacă nu era frumoasă în adevăratul sens al cuvântului.

– Christopher Atwell, spuse el. Conte de Trevelyan.

Christopher. Era un nume care nu părea să i se potrivească. Era un nume vesel, și el părea un bărbat nefericit. Sau poate că era doar îngrijorat. Îngrijorat din

cauza ei. Ea avusese un accident. Probabil că fusese inconștientă. Poate că se îngrijorase fiindcă nu își recăpăta cunoștința. De ce să se îngrijoreze din cauza ei?

Simți o panică neașteptată, deși rămase foarte liniștită și își păstră autocontrolul respirând adânc și egal. Își trecu limba peste buzele uscate.

- Cine sunt eu? îl întrebă ea, punându-i dintr-odată întrebarea de neimaginat, ascultându-se de parcă vorbele ar fi ieșit din gura altcuiva.

Tăcerea fu și mai lungă de data asta, în timp ce el o privea cu o față inexpressivă. Numai că ea văzu cum îi bătea pulsul la tâmplă.

- Elizabeth, spuse el în cele din urmă. Îi privi maxilarul încordându-se. Elizabeth Atwell. Contesă de Trevelyan. Soția mea.

Răpirea unei mirese de la propria ei nuntă produse senzație în Londra. Cea mai mare parte a înaltei societăți se afla în biserică atunci când Martin Honywood se îndreptă spre naos și vorbi încet cu mirele înainte de a dispărea amândoi, probabil ca să discute cu vicarul. Congregația începu să zumzăie - mireasa întârziase deja cincisprezece minute. Când Martin însuși făcu în cele din urmă anunțul, zumzetul deveni un murmur excitat.

În curând, Hanover Square se umplu de lume, membrii înaltei societăți în toată splendoarea, pregătiți de nuntă, pe o parte, și spectatorii mai umili pe partea cealaltă. Toți priveau în jur de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă undeva pe străinul mascat, dispărând cu Lady Elizabeth Ward. Toți cei care fuseseră martori la răpire strigau, ca să facă auzite versiunile lor despre ceea ce se întâmplase exact. Din nefericire pentru ei, singurii lor ascultători erau cei care văzuseră la fel de mult ca ei. Invitații la nuntă nu catadicseau să le recunoască prezența.

Se părea că, de îndată ce avusese loc răpirea, Martin sărise în trăsură ducelui și se repezise după călăreț, dar până să întoarcă trăsură și să pună în mișcare caii, orice urmă a surorii sale vitrege și a răpitorului se pierduse. Toți erau de acord că existase probabil o trăsură care îl așteptase dincolo de piață. Așa că Martin fu obligat

să se întoarcă, să spună servitorilor să îl ajute pe duce să urce din nou în trăsură și să ia asupra lui neplăcuta sarcină de a intra în biserică și a face anunțul.

La început se presupuse că răpitorul era mânat de simpla motivație a unei recompense frumoase. Invitații se întoarseră șovăielnici la casele lor și așteptară vești. Ducele de Chicheley avea să plătească fără îndoială oricât i s-ar fi cerut. Toți știau că era bogat ca un Cresus și nu ar fi ezitat să cheltuiască ultimul bănuț din averea sa pentru singura lui fiică. Oare evenimentele nu dovediseră deja acest lucru? Și totuși, toți așteptau cu nerăbdare să afle valoarea exactă a răscumpărării.

Principalii actori implicați se purtară într-un mod cât se poate de previzibil. Ducele se înfurie și zbieră. Dar furia și zbieretele nu-i ajutau la nimic, dacă nu-l avea pe răpitor în puterea lui. Jură că nu avea să-i dea nici o liră unui asemenea netrebnic, dar toată lumea știa că urma să se despartă de mai mult decât de o singură liră, atunci când avea să sosească timpul.

Christina plânse amar și nu se lăsă consolată. Dar nimeni nu o luă prea mult în seamă. Adică nimeni, cu excepția celor care erau plătiți bine ca s-o ia în seamă.

Manley Hill, Lord Poole, își ieși din fire de furie. Îi explică lui Martin că trecuse cu vederea tot ce se întâmplase în trecut și o alesese pe Lady Elizabeth ca mireasă, și acum să i se întâmple asta! Oare femeia asta avea darul de a atrage scandalul?

Martin sublinie că ea nu era responsabilă pentru nici unul din cele două scandaluri în care fusese amestecată. Dar lordul Poole fusese umilit în fața întregii societăți, și poate că supărarea lui era de înțeles. Nu-și permitea să fie subiectul ironiilor. Și era un liberal, într-o capitală care înnebunise de bucurie pentru o victorie militară pe care i-o câștigase guvernul conservator. Totuși, nu demult sperase că partidul lui avea să fie purtat spre victorie de un val de reacții publice îndreptate împotriva războiului. Era un om ambițios. Prin această căsătorie într-o proeminentă familie conservatoare, se aștepta să câștige respect, nu să-l piardă într-un asemenea mod.

- Oricine ar fi, îi spuse el iritat lui Martin, ar face bine să nu-și imagineze că poate apela la mine pentru răscumpărare. Elizabeth nu e încă soția mea, și poate că nici nu va mai fi de acum. Poate că a plecat de bunăvoie. De unde știm că nu a fost totul pus la cale, că el nu e amantul ei? Ei?

Martin simțea uneori că era singurul îndurerat. Invitații la nuntă și gloata londoneză se bucuraseră de senzația produsă, care înlocuise pentru moment chiar și sărbătorirea victoriei în mințile lor. Tatăl lui vitreg se gândea doar la afrontul adus persoanei și poziției lui. Christina se gândea doar la confortul ei. Lordul Poole se gândea numai la demnitatea lui.

Numai Martin se gândea la Elizabeth, sau așa i se părea. Se învinuia fiindcă fusese de acord să o aducă înapoi la Londra toamna trecută, după ce trăiseră câțiva ani la țară, atât de liniștiți și mulțumiți. Ar fi trebuit s-o convingă să rămână acolo, deși devenise tot mai dificil să o convingi pe Elizabeth să nu facă ceva, atunci când își punea în cap s-o facă. Se învinuia fiindcă nu îi ținuse mâna mai ferm atunci când o ajutase să coboare din trăsură în fața bisericii și fiindcă nu ghicise intențiile călărețului care intrase în galop în piață, luându-i pe toți prin surprindere. Ar fi putut s-o împingă înapoi în trăsură. Dar nu fusese în stare să gândească destul de repede.

Și acum era singură cu bărbatul acela mascat, îndurând poate disconfort, suferind poate injurii. Probabil că era speriată. Și poate că avea să treacă o noapte întreagă înainte de a fi trimis biletul de răscumpărare și de a schimba banii cu libertatea ei.

Martin așteptă nerăbdător și frustrat să sosească biletul. Se plimbă ore în șir pe holul casei ducale din Grosvenor Square, iar chipul său, de obicei binedispus, era atât de încordat din pricina furiei și ochii atât de sălbăticiți de neliniște, încât servitorii îl priveau speriați și îl ocoleau cât puteau de mult.

Veni și noaptea, dar fără nici o cerere de răscumpărare și fără nici un mesaj din partea răpitorului.

capitolul 5

Probabil că adormise din nou. În cameră era acum lumină. Dar văzu dintr-o privire că el era tot acolo, stând la fereastră, cu spatele la încăpere. Christopher Atwell, conte de Trevelyan. Soțul ei.

Închise ochii din nou și acceptă faptul ca pe o realitate banală. Se relaxă și încercă să atragă spre ea amintirile. Bineînțeles că era soțul ei. Christopher. Ei... Dar nu funcționează. Nu mai era nimic, în afară de faptele simple pe care i le oferise el – numele lui, titlul și relația lui cu ea. Zăcea într-un dormitor din Penhallow. Căminul ei. Căminul lor. Unde era Penhallow? Cum arăta restul casei? Cine mai locuia acolo?

Simți panica invadându-i nările ca o greață, când își lăasă mintea să rățăcească spre cel mai mare dintre toate golurile. Poate că dacă nu încerca prea tare sau dacă nu își permitea să se agite prea mult, toate amintirile aveau să se întoarcă. Cine era ea? Elizabeth Atwell, spusese el. Numele nu i se părea deloc familiar. Era într-adevăr numele ei? Trăise cu el toată viața? Sau măcar după căsătorie?

Nu era nimic. Un nimic terifiant.

– Christopher, spuse ea, și el se întoarse brusc de la fereastră și se îndreptă spre patul ei.

Era chiar și mai chipeș decât i se păruse în zori, la lumina lumânării. Pielea lui era bronzată de parcă ar fi petrecut mult timp afară. Și ochii lui erau albaștri – prima ei impresie fusese corectă. De un albastru minunat, care îți tăia răsuflarea.

– Așa îți spuneam? întrebă ea. Sau trebuie să-ți spun „milord” sau „Trevelyan”?

– Christopher, spuse el.

Părea foarte încordat. Probabil că trebuie să fie la fel de îngrozitor și pentru el, se gândi ea.

– Îmi pare atât de rău, spuse ea, mușcându-și buza de jos. Nu-mi pot aminti nimic. Tu ești un străin pentru mine, și eu sunt o străină pentru mine însămi. Am să intru în panică, dacă nu mă stăpânesc cât pot de bine.

El se așeză într-o parte a patului și îi prinse strâns amândouă mâinile în mâinile lui. Mâinile lui erau calde și foarte liniștitoare.

– O să-ți revină memoria, spuse el. Relaxează-te doar, și nu-ți face griji din pricina asta. Ești în viață și nu ești rănită grav, în afară de cucuiul de la cap. E tot ce contează în momentul acesta. Cum te simți?

– Mă doare totul, spuse ea, și mă simt de parcă cineva ar fi încercat să mă bată cu ciocanul în pământ, ca pe un cui. Ce s-a întâmplat?

– Ai căzut din trăsură, spuse el. Ușa nu era bine închisă și te-ai sprijinit de ea.

– Erai cu mine? întrebă ea.

– Da. Un moment, se uită la ea cu o privire chinuită. Am crezut că ai murit.

Ea își lăsă ochii să rătăcească peste părul lui des și întunecat, peste fața lui și peste umerii largi. Îi strânse ușor mâinile. Dar nu simți nimic familiar. Oftă.

– De când suntem căsătoriți? întrebă ea.

– De șapte ani, spuse el.

Șapte ani! Măturați dintr-odată de un cucui la cap. Șapte ani!

– A fost o căsătorie din dragoste?

După ce puse întrebarea, își dori să n-o fi rostit. Se temea că poate nu fusese astfel.

– Da, spuse el.

– Și e și acum? spuse ea, căutându-i privirea. Ne mai iubim unul pe altul?

El încuviință și îi duse o mână la buze. Ea se simți bine. Chiar foarte bine. Îi zâmbi, dar își recăpătă repede seriozitatea.

– Oh, Christopher, spuse ea. Probabil că există atâta familiaritate între noi, atâtea lucruri pe care le spunem și le facem de obicei unul pentru altul și împreună. Nu-mi amintesc nici unul din ele. Sunt silită să te tratez ca pe un străin. Probabil că e foarte supărător pentru tine.

– Nu. El clătină din cap și îi susținu privirea. Voi trata totul ca pe un joc. Un joc romantic. O să te fac să te îndrăgostești de mine din nou.

- Cred că nu o să fie prea dificil, spuse el. Ești atât de frumos. De obicei te laud așa? Ea zâmbi din nou.

- Cred că o să-mi placă asta, spuse el. Și ochii lui îi întoarseră un moment zâmbetul.

- Probabil că acum șapte ani m-am uitat o dată la tine și m-am îndrăgostit, spuse ea. Așa am făcut? A fost o logodnă în trombă?

- Da, spuse el.

- Și tu te-ai uitat o dată la mine și te-ai îndrăgostit? întrebă ea. Dar discuția aceea pe un ton voit lejer nu mai putea ține în frâu teroarea. Zâmbetul ei păli și simți că îi venea să leșine. Capul îi zvâcnea dureros. Christopher, eu cum arăt?

Teroarea era ca o gheară de gheață, ca o armată de demoni, în timp ce îl aștepta să îi aducă o oglindă din camera vecină. Nu știa pe cine avea să vadă în oglindă. Își va recunoaște chipul? Își va aminti oare totul?

Avea o față în formă de inimă, destul de obișnuită, deși nu urâtă, văzu ea oarecum ușurată. Era complet lipsită de culoare. Era mai palidă decât părul, care era blond ca mierea și împrăștiat pe pernă. Avea ochi mari, de un cenușiu-închis, mărginiți de gene lungi, mai întunecate decât părul.

El îi luă oglinda din mână după un timp și o așeză lângă pat.

- Ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o, spuse el.

Simțea că în orice clipă i-ar fi putut exploda capul. Se gândi că acesta era coșmarul fiecărui om, acela de a se privi într-o zi în oglindă și de a vedea un străin. Din fericire, pentru cei mai mulți dintre oameni teama aceasta rămânea doar un coșmar. Pentru ea devenise realitate.

- Christopher, spuse ea, cu ochii închiși, întinzându-se din nou după mâinile lui alinătoare - ce-o să mă fac? Oh, ce o să mă fac?

Și atunci îi simți pieptul lipit de al ei și brațele lui cuprinzând-o, până când o încercuiră. El o ridică în șezut și o ținu strâns lipită de el, cu capul pe umărul lui.

- O să te relaxezi și o să-ți lași trupul să se vindece, spuse el. Și o să te cunoști din nou pe tine și pe mine.

Și domeniul Penhallow. Când îți va reveni memoria, vom fi amândoi fericiți, dar ne vom uita înapoi, la zilele acestea, ca la un interludiu aproape plăcut, în care am avut șansa de a ne cunoaște din nou.

Ea era îndurerată și capul îi zvâcnea, și se simțea amețită din pricină că își schimbase poziția. Dar simțea și căldură și o mângâiere enormă, oferite de trupul lui puternic și masculin și de cuvintele lui, murmurate la urechea ei. „Sunt acolo unde trebuie să fiu“, se gândi ea, și gândul acesta îi aduse o ușurare de nedescris.

– Te iubesc, spuse ea, frecându-și obrazul de stofa hainei lui. Pot s-o simt, Christopher. E ca o amintire a unui sentiment, chiar dacă nu e legată de nici un fapt. Dar e ceva, nu-i așa?

– E ceva, încuviință el. Va trebui să furnizăm și faptele în zilele următoare.

Ea ridică fruntea și clipi. Nu știa dacă cuvintele acelea se refereau la ceea ce credea ea. Ochii lui o priveau foarte liniștiți. Și erau de un albastru și mai glorios decât înainte, din cauza acestei apropieri. Dar bineînțeles că trebuie să se fi referit la asta. Era soțul ei. Soțul ei de șapte ani.

– Asta e camera mea? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

– Te-am adus aici ca să ai liniște câteva zile, spuse el. Camera ta e și a mea.

– Chiar așa? Simți că roșește, și râse puțin nesigură. Probabil că ți se pare foarte amuzant că un asemenea fapt mă poate face să roșesc după șapte ani.

El îi sprijini capul cu mâna, evitând cu grijă cucuiul.

– De fapt, mi se pare destul de excitant, spuse el. Și o sărută pe gură, cu buzele închise, ușoare și calde.

Și minunate.

– Ți-e foame? întrebă el, așezând-o cu grijă din nou pe perne.

– Aș putea mânca un urs, spuse ea, fără respirație din pricina unui sărut ușor al bărbatului care îi era soț de șapte ani. Mănânc urși de obicei?

– În fiecare dimineață, la micul dejun, spuse el. Nu am reușit să te dezbar niciodată de asta.

Ea râse și clipi.

- Christopher, spuse ea, unde e Penhallow? Și cine mai locuiește aici? Oh, am un milion de întrebări de pus. Și simt că am o sută de pumnale care se răsucesc în capul meu.

- Nu mai pune nici o întrebare acum, spuse el. O să te las singură puțin, ca să te poți odihni. Și când va fi gata micul dejun, o s-o trimit pe Nancy să ți-l aducă.

- Nancy? întrebă ea.

- Sora mea, spuse el. Cumnata ta.

- Oh, spuse ea. Și simți teroarea care aștepta să-i invadeze mintea din nou. Christopher? Întinse mâna spre el. Vino repede înapoi. Te iubesc. Te iubesc, nu-i așa?

El îi luă mâna, îi sărută palma, o așeză cu grijă înapoi pe pat și ieși din cameră.

„Îl iubesc“, se gândi Elizabeth. „Îl iubesc.“ Era singura amintire de care era sigură. Deși nu era poate chiar o amintire. Era un sentiment. Dar un sentiment prea puternic ca să poată fi trezit de un simplu străin, oricât de frumos și de atrăgător ar fi fost. Nu putea fi decât un sentiment de care își amintea.

Îl iubea. Se agăță disperată de această unică siguranță din viața ei.

După o jumătate de oră, Nancy urcă la Elizabeth cu o tavă cu micul dejun, deși șovăise foarte mult, simțind că era complicea unei crime perverse. „Suntem niște temnerici“, îi spusese ea furioasă fratelui său. „O ținem pe Elizabeth prizonieră, închizându-i trupul și mintea.“

El părea aspru și implacabil.

- Nu vreau să îi spui nimic care să contrazică ceea ce i-am spus eu, Nance, spuse el. Nu i-ar aduce decât confuzie. E destul de încurcată și speriată.

- Deci voi minți pentru tine, rosti ea calmă.

El nu spuse nimic.

- Asta nu e întoarcerea acasă pe care mi-o imaginam, spuse ea.

Expresia lui se împlânzi și el întinse mâna și îi mângâie părul, pe care îl purta pe umeri, ca de obicei.

- Ai spus în scrisoare că tata nu a avut o moarte grea? spuse el.

Ea încuviință din cap.

- Totul s-a terminat în două zile, spuse ea. A fost în comă în cea mai mare parte a timpului. Îmi doream atât de mult să fii aici, Christopher. De atunci, mi-am dorit în fiecare zi să te văd călărind din nou în vale.

- Acum sunt aici, spuse el.

Ea își ridică spre el privirea tulburată și se îndreaptă spre brațele lui întinse.

- Christopher, spuse ea, oh, Christopher.

- O să fie bine, spuse el. O să vezi. Îi duci tava sus, Nance? I-am spus că o să i-o duci. Și nu îi vei spune nimic care s-o tulbure?

- Îi voi duce tava, spuse ea, și ieși din cameră fără să răspundă la cealaltă întrebare.

Dar el știa, și ea știa, că nu avea să spună nimic care să strice micul lui joc. Deși nu prea putea fi numit mic joc.

„Îl vor găsi“, se gândi ea în timp ce urca scările cu tava. Dacă o ținea pe Elizabeth la Penhallow, mai devreme sau mai târziu cineva avea să-i dea de urmă. Și atunci urmau să vină și să dezlanțuie iadul.

Refugiul ei liniștit nu avea să mai fie un refugiu. Nu va mai avea unde fugi. Se întrebă cine avea să vină. Ducele de Chicheley? John? Nu voia să vină John. Petrecuse șapte ani încercând să nu se gândească la el. Dar cu siguranță că el era în Spania sau în Franța, cu armata. Nu știa. Poate că era chiar... Încercă să nu completeze propoziția în mintea ei. Unii bărbați se întorceau întotdeauna nevătămați din război.

Martin, atunci. Da, Martin avea să vină. Fusesse întotdeauna extrem de legat de Elizabeth. Cândva, Nancy crezuse chiar că era îndrăgostit de sora lui vitregă, dar poate că nu. Oricum, el avea să vină, se gândi ea, sigură și amorțită. Refugiul ei va fi cu adevărat pierdut. Și nu mai avea unde să fugă.

Elizabeth era foarte palidă. Chiar și buzele ei erau lipsite de culoare. Și totuși, părea la fel de frumoasă ca întotdeauna. Nancy o ura.

- Nancy? spuse Elizabeth.

Nancy zâmbi și lăsă jos tava.

- Da, spuse ea. Știu că nu mă recunoști, Elizabeth. Nu-ți face griji din cauza asta. O să-ți revină memoria. Ți-e foame?

- Da, spuse Elizabeth, deși se mulțumi să înghită în sec și să se uite fix la tava pe care i-o așezase Nancy în poală. Nu-ți imaginezi ce îngrozitor e să nu-ți amintești nimic. Să nu cunoști oamenii pe care ar trebui să-i cunoști și locurile pe care ar trebui să le știi. Să te uiți în mintea ta și să vezi un gol acolo unde ar trebui să se afle amintirile și sentimentul propriei persoane.

- Vor reveni toate, spuse Nancy, așezându-se cu grijă pe marginea patului, atentă să nu răstoarne tava și să nu scuture capul dureros al lui Elizabeth. Dar trebuie să le acorzi timp.

Elizabeth îi zâmbi recunoscătoare și luă o felie de pâine prăjită. Nancy rămase acolo și o privi mâncând și vorbi despre subiecte inofensive, ca vremea și calitatea mâncării și a cafelei. Când Elizabeth se sprijini în cele din urmă de perne, după ce mâncase jumătate din conținutul tăvii, îi sugeră să facă o baie.

- Oh, mi-ar plăcea foarte mult, spuse Elizabeth. Mă simt atât de murdară și de neîngrijită. Asta e cămașa mea de noapte? Pare foarte largă.

Nancy râse.

- Te-am îmbrăcat cu ea fiindcă ne-am gândit că era mai comodă, cu toate contuziile tale, spus ea. O să-ți aduc una de-a ta în timp ce te speli.

Se ridică în picioare și luă tava, zâmbind vesel în timp ce ieșea din cameră.

Dar se simți din nou ca un temnicer atunci când coborî scările. Și necazul era că Elizabeth aproape că îi plăcuse - așa cum se întâmplase și atunci când o cunoscuse pentru prima dată, înainte ca femeia asta să-l distrugă pe Christopher și să-l facă să fugă peste ocean. Nu voia să o placă pe Elizabeth. Nu voia să aibă de-a face cu ea.

Sau cu vreun alt membru al familiei ei.

capitolul 6

După ce trecură două zile, apoi trei, fără să aducă nici o cerere de răscumpărare, deveni evident că motivul fundamental al răpitorilor nu era să obțină o sumă de bani în schimbul lui Elizabeth.

Ducele de Chicheley își ieșea din minți de furie neputincioasă, fiindcă nu părea să existe nici un mod de a găsi urma bărbatului sau bărbatilor care îi răpiseră fiica. Angajă niște agenți de la Bow Street Runners¹ și zbieră când văzu că nu reușiseră să dea de urma răpitorilor din prima zi.

Lordul Poole era nemulțumit. Chiar dacă toată lumea părea să îl compătimească pentru situația lui nenorocită, nu putea să-și scoată din minte impresia că toți râdeau de el.

- Din cauză că au ales un moment al naibii de nepotrivit, îi spuse el printre dinți lui Martin, atunci când acesta îl vizită în casa lui de oraș din Berkeley Square. De ce n-au luat-o cu o zi înainte? Și de ce exact în fața bisericii? Poți să fii sigur, Honywood, că au vrut să mă facă de răs pe mine. Și ce cale mai bună ar fi putut găsi?

Lordul Poole nu făcu nici un efort de a o găsi pe Elizabeth, deși părea să se simtă răspunzător de dispariția ei. Lăasă acest lucru în seama familiei ei. Între timp, căuta modalități de a-și restabili stima de sine. Și căi de a-și promova propriile interese politice care începuseră să se vestejească.

Martin nu se mai putea apuca de nimic de când privea neajutorat cum un bărbat mascat îi răpea sora vitregă. Făcea plimbări nesfârșite prin casă. Îl vizita frecvent pe lordul Poole, cu speranța că poate fusese trimis un mesaj acolo, și nu în Grosvenor Square. De câteva ori, se simți la limita panicii. Dacă treceau trei zile și nu primeau nici un mesaj, poate că ea era moartă. Sau poate că fusese victima traficantilor care duceau femei albe și frumoase în Orient. Se forță să alunge din minte gândul

¹ Prima forță profesionistă de poliție din Anglia, înființată în Londra în anul 1749, de către magistratul Henry Fielding (n.tr.)

acesta improbabil, binecuvântând faptul că Elizabeth avea douăzeci și cinci de ani.

Un singur gând îl consolă pe Martin în aceste zile îngrozitoare. Când urma să se întoarcă – *dacă* urma să se întoarcă – ea avea să sufere din cauza acestui chin îndelungat. Nu puteai decât să-ți imaginezi înjosirile la care fusese supusă. Existau foarte multe șanse ca ea să nu-și mai dorească să se mărite cu Poole sau ca acesta să nu mai fie dispus să se însoare cu ea. Aceasta era o perspectivă plăcută, poate singura.

„Va fi din nou a mea“, se gândea Martin. Ca s-o mângâie. Avea s-o ducă înapoi la Kingston Park și să trăiască acolo liniștit cu ea, până se relaxa și devenea din nou mulțumită. Poate că după asta va sta liniștită. Poate că de data asta urma să învețe o dată pentru totdeauna că lumea din afara Kingstonului nu-i oferea decât durere, suferință și înjosire. Poate că de data asta avea să fie mulțumită să rămână acolo pentru tot restul vieții.

Dar mai întâi trebuia găsită. Trebuia să se întoarcă. Și faptul acesta îl făcea să se plimbe în sus și-n jos și să se simtă din nou aproape cuprins de panică.

La sfârșitul celei de-a treia zile, intră singur în bibliotecă și se așează în spatele unui birou din lemn de stejar. Își dăduse seama că simpla așteptare nu realiza nimic. Și totul arăta că agenții de la Bow Street Runners nu aveau să aducă vești mai mulțumitoare, în afară de aceea că Elizabeth dispăruse de pe fața pământului. Nu aveau un motiv mai puternic de a o găsi, în afara banilor. Martin avea un motiv mai puternic. O iubea.

Își spusese că, dacă intra în panică, nu o ajuta. Și dacă aștepta răbdător ca răpitorii să ia legătura cu el, putea să aștepte sănătos până la adânci bătrâneți. Dacă voia să o găsească, trebuia să o facă singur. Dar asta părea o misiune formidabilă. Poate chiar imposibilă.

Ce întrebări putea să pună? Cine o luase? Un bărbat mascat. Nu câștiga nimic din acest fapt. Nu avea nici un indiciu referitor la identitatea bărbatului. Unde o dusesese? Imposibil de știut. Undeva în interiorul orașului, poate, sau undeva în afara orașului. Nu exista nici o urmă. De ce fusese luată? Imposibil de știut.

Și totuși, mintea lui Martin se opri asupra acestei întrebări. Dacă exista un domeniu în care ghicitorile – ghicitorile elaborate – să îl ajute, acesta era. De ce fusese luată? Care erau posibilele motive? Le înșiră în mintea lui. Banii. Și totuși, după trei zile, răpitorul nu trimisese nici un mesaj, nici o cerere de răscumpărare. Putea veni și de acum, bineînțeles, dar nu mai era sigur să presupună că acesta fusese motivul răpirii.

Ce altceva, atunci? Un atac la adresa lui Poole? Martin înlătură ideea fără mare considerație. Poole fusese deja stânjenit de veștile de la Paris și de efectul pe care îl avuseseră acestea asupra poporului britanic.

Dragoste? Exista cineva atât de îndrăgostit de Elizabeth, încât să împiedice cu forța căsătoria ei cu altcineva? Era o posibilitate. Era o femeie frumoasă și avusese mai mulți pretendenți de la întoarcerea ei la Londra. Dar exista cineva atât de disperat de îndrăgostit de ea? Imposibil. Martin ar fi știut. Își însoțise sora peste tot de când se întorseseră de la țară și ea îi spusese totul. Nu avea secrete față de el. Nu, nu era nimeni.

Răzbunare? Dar răzbunare împotriva cui? Poole ieșise deja din schemă. Ducele? Ducele avea fără îndoială dușmani, dar cine l-ar fi lovit pe la spate într-un asemenea mod? Nu părea plauzibil. Împotriva lui însuși, atunci? Dar Martin nu avea dușmani. Dacă răzbunarea era motivul, trebuia să fie îndreptată chiar asupra lui Elizabeth. Dar toată lumea o iubea pe Elizabeth. Nimeni nu o ura atât de mult încât să o răpească. Petrecuse doar câteva luni la Londra. Înainte, trăise mai mult de șase ani la Kingston, singură cu el în majoritatea timpului, și înainte de asta...

Martin privi țintă în fața lui un timp îndelungat. Dar nu, era imposibil. Atwell plecase în Canada, și înainte de a pleca îi spusese lui Elizabeth că nu avea să se mai întoarcă. În plus, omul era un laș. Plecase cu coada între picioare la primul semn de necaz. Nici nu așteptase măcar să izbucnească toată furtuna peste capul lui. Poate că nici nu știa că fusese o furtună.

Nu, nu putea fi Atwell. Și totuși, se gândi el în timp ce se pregătea să treacă la altă posibilitate, contele

de Trevelyan murise cam cu un an în urmă, nu-i așa? Asta însemna că Atwell era acum conte și proprietarul domeniului Penhallow și al averii tatălui său. Nu avea să se întoarcă pentru asta? Dar dacă s-ar fi întors, nu ar fi stat cât se putea de departe de Elizabeth?

Nu, Atwell nu era în stare să manifeste tipul de curaj pe care îl dovedise bărbatul mascat, răpind-o pe Elizabeth. Putea să fi angajat pe cineva s-o facă în locul lui, bineînțeles. Poate că așteptase în trăsură pregătită fără îndoială pentru ea chiar dincolo de piață.

Martin rămase multă vreme la birou, încercând să se gândească la alte posibile motivații ale crimei. Dar nu era nimic. În mintea lui era gol. Așa că se întoarse în cele din urmă la singura posibilitate la care reușise să se gândească, oricât de neadevărată ar fi părut.

„Oricum, măcar e o teorie destul de ușor de testat“, se gândi el. Dacă răpitorul era Atwell, atunci trebuie să fi venit la Londra, fie din comitatul Devon, fie din Canada. Dacă venise din ultima direcție, atunci trebuie să fi sosit recent. Era cam devreme pentru vasele care soseau din America de Nord. În plus, dacă rămăsese în Londra mai mult de două zile, atunci cineva trebuie să-l fi văzut și să fi răspândit vestea. Chiar și un scandal vechi are puterea de a stârni un val de bârfe, oricât de neînsemnat.

Așa că Martin se hotărî ca mai întâi să trimită pe cineva să afle ce vase sosiseră în Londra dinspre Canada sau America în ultimele două săptămâni și ce pasageri aduseseră. Dacă linia aceasta de anchetă nu aducea nimic, atunci urma să trimită pe cineva în comitatul Devon ca să afle dacă Atwell, sau Trevelyan cum se numea acum, era în reședința lui sau fusese recent acolo. Dacă el era într-adevăr răpitorul, existau șanse s-o țină pe Elizabeth închisă la Penhallow.

Timp de câteva momente, Martin fu cât pe ce să pună să-i fie pregătită trăsură și să pornească el însuși spre comitatul Devon, fără întârziere. Dar dacă teoria se dovedea incorectă, ar fi irosit un timp prețios vânând niște teorii false. Trebuia să aibă răbdare. Oricât de târziu era – era aproape vremea cinei – îl chemă pe Macklin,

servitorul său cel mai de încredere, și îl trimise să facă niște cercetări pe docuri și pe cheiurile Tamisei.

Apoi, se simți atât de bine cum nu se mai simțise de mult, și luă o cină consistentă. Dar nu-i spuse nimic ducelui despre teoria lui. Dacă se înșela, nu ar fi făcut decât să se facă de râs explicând-o. Dacă avea dreptate, voia s-o descopere el pe Elizabeth și s-o aducă înapoi. Voia ca ea să-i datoreze lui libertatea. Așa că ținu pentru el informația că, poate, doar poate, găsise în sfârșit o urmă.

Și totuși, chiar și emoția cauzată de această posibilitate îi alimenta neliniștea. Îi era dor de ea și blestema faptul că trebuia să lupte întotdeauna pentru atenția ei, că nu se mai putea baza pe faptul că erau sortiți să fie împreună, așa cum făcuse în timp ce creșteau. Și secretul pe care îl cunoștea doar el și pe care nu avea să-l mai afle nimeni niciodată îl chinuia atât de mult, încât simțea din nou furia aceea familiară, disperată.

Îi distrugea emoția, speranța că în curând avea să o aibă acasă din nou – nu doar în casa din Grosvenor Square, ci acasă la Kingston, acolo unde îi era locul. Unde era locul amândurora. Furia distrugea aceste lucruri, așa cum se întâmpla întotdeauna.

Dar se gândi că nu avea rost să stea acasă în fiecare moment din zi și din noapte, așa cum făcuse în ultimele trei zile. Șansele de a primi o cerere de răscumpărare păreau acum foarte slabe. Așteptarea aceasta nu îi putea aduce decât frustrare. Însemna că era liber să iasă, și poate că dimineată Macklin urma să îi aducă niște vești.

Martin se duse la operă și rămase acolo un timp, nu ca să asculte muzica sau cântăreții, ci ca să privească dansatoarele. Dar nu era nici una nouă, și își pierduse interesul față de singura dansatoare care i se păruse demnă de a fi privită, după ce în urmă cu șase săptămâni descoperise – în seara în care Elizabeth și Poole își anunțaseră logodna – că plângea mult prea ușor.

Prin urmare, se duse la bordelul la care se întorcea întotdeauna, deși proba mereu femeii noi, în speranța că va găsi ceva și mai bun.

– Lisa, îi spuse el lui Madame Cartier, care îi întâmpina întotdeauna personal pe musafirii fetelor ei.

– E ocupată, domnule Honywood, spuse ea scuzându-se. Vreți să așteptați? Sau ați vrea s-o încercați pe Madeline? E nouă și se dovedește foarte satisfăcătoare. Și e și blondă, și cred că asta vă doriți.

Martin era întotdeauna dispus să încerce pe cineva nou.

– Bici? întrebă el.

– Orice, spuse Madame Cartier, zâmbind grațios și croindu-și drum pe scări și prin holul de sus, care era întotdeauna surprinzător de liniștit. Camerele în care își făceau fetele treaba fuseseră construite cu pereți groși, care nu lăsau să treacă aproape nici un sunet. Madeline e foarte adaptabilă. O să-i spuneți dacă doriți să țipe sau să îndure în tăcere. E foarte capabilă de amândouă.

Un motiv pentru care lui Martin îi plăcea în mod deosebit acest bordel era că aici clienților li se permitea să folosească biciul și erau la rândul lor biciuiți de fete. Alte stabilimente își protejau prea mult fetele.

Martin deschise ușa indicată de Madame Cartier, păși în camera slab iluminată și închise ușa în spatele lui. Fata era ingenuncheată pe pat, cu fața la el. Era dezbrăcată. Părul lung și blond îi acoperea umerii și cădea ca o perdea peste sânii grei. Îi zâmbi.

Martin văzu că nu se deosebea prea mult de Elizabeth. Cu excepția faptului că era o târfă și o târâtură. Furia pe care o simțise mai devreme acasă se întoarse cu și mai mare intensitate. Se excită dintr-odată. Se întoarse spre șirul de cârlige din stânga ușii, de care atârnavă o serie de bice și alte instrumente de flagelare. Alesese un bici subțire, tipul lui favorit, tipul care se încolăcea în jurul trupului. Avea s-o pedepsească pe târfă cu el, și apoi avea să i-l dea ei și să se dezbrace de haine, ca să-l poată pedepsi și ea pe el.

Erecția lui deveni mai dureroasă. Dacă ea era destul de bună, biciuitul avea să fie suficient și nu mai trebuia să se întineze printr-un contact cu trupul ei. Dar rareori era destul de bună. De obicei se trezea apucând biciul și lăsându-l deoparte și completându-și pedeapsa

în interiorul trupului târfei. Și astfel o pedepsea în avans, pentru eșecul ei probabil.

- Stai unde ești, îi spuse el fetei zâmbitoare, înfășurând un capăt al biciului pe mâna dreaptă și pășind încet spre pat. Țipă dacă vrei, dar să știi că nimeni nu se va repezi să te salveze. Meriți ceea ce vei primi, nu-i așa?

- Da, sir, spuse ea, zâmbind încă, și întinzând o mână ca să își dea părul peste umeri înainte de a-și așeza ambele palme pe pat în fața ei și de a-și lăsa capul în jos. Sunt o fată rea, sir.

Martin privi în jos, spre spatele ei expus. Măcar avea bunul-simț de a recunoaște că era rea. Dar pe spatele ei erau deja dungi roșii care arătau că fuseseră și alți clienți, că pocăința și pedeapsa erau doar niște metode prin care își profesa meseria. Și când te gândești că o asemenea târfă îndrăzne să trăiască în aceeași lume ca Elizabeth.

Ridică biciul, dezvelindu-și dinții.

Odată ce trecu pericolul implicat de răpirea lui Elizabeth și criza ei de inconștiență, Christopher începu să se întrebe de ce intrase într-o asemenea încurcătură. De ce o răpise, în primul rând? Dacă nu ar fi avut loc accidentul, ce ar fi făcut cu ea? Adevărul era că nu știa ce să răspundă la propriile lui întrebări. Și ce să facă cu ea acum? Să pună capăt jocului? Să îl trăiască, până își recăpăta memoria? Și dacă nu și-o recăpăta niciodată?

- Vreau să plec din camera asta, îi spuse ea, după ce trecuseră două zile de când își recăpătase cunoștința. Se ridicase din pat și purta unul din propriile ei halate peste cămașa de noapte și părul desfăcut pe spate. Stătea la geam și se întorsese să se uite peste umăr atunci când el deschisese ușa. Zâmbea. Dar mă tem s-o fac. M-aș pierde imediat. Nu e absurd? Vocea ei ușor întretăiată îi spunea că era puțin cam speriată. Dar își înfrunta groaza cu un zâmbet.

- Te simți destul de bine? întrebă el.

- Am încă o ușoară durere de cap, spuse ea, deși cuiul aproape că nu se mai vede. Celelalte vânătăi nu mă deranjează. Nu mai am astâmpăr. Nu vrei să-mi arăți

casa, Christopher? Poate că o să văd ceva care să aprindă o scânteie în memoria mea. Valea aceasta este încântătoare. Ce se află dincolo de crestele dealurilor?

El traversează camera și se opri lângă ea. Cu neașteptată familiaritate, își dădu seama că vârful capului ei îi ajungea la bărbie. Dacă pleca fruntea, se putea cuibări comod sprijinindu-se de umărul lui. Își aducea aminte de asta ca de un fapt.

- Iarbă aspră și de proastă calitate, spuse el, și niște tufe de drobiță. Câteva oi hoinare. Suntem foarte aproape de mare, aici.

- Chiar așa? Ea îl privi uimită. Dar ar fi trebuit să ghicesc. Am văzut pescărușii zburând. Oh, Christopher, cum e?

- Stânci înalte și nisip auriu, spuse el. Vânt, sălbăticie, și totul e minunat.

- Du-mă s-o văd, spuse ea, privindu-l printre gene dintr-o parte. Altă expresie caracteristică pentru ea, pe care el o uitase. Nu astăzi, dar poate mâine sau poimâine. Vrei? Și vrei să-mi arăți casa azi? Te rog? Sunt o pacoste?

- O pacoste? El îi cuprinse umerii cu brațul și o trase lângă el. Și desigur că ea își întoarse obrazul și se sprijini de umărul lui. El înghiți în sec. I-ar fi venit atât de ușor să uite, să se lase prins din nou de vraja vechiului vis. Cum să fii o pacoste? Înainte de a se putea opri, căzu în vechiul tipar de comportament. Își frecă ușor obrazul de părul ei și apoi întoarse capul și o sărută pe obraz. Care era catifelat și cald.

- O să mă îmbrac, atunci, spuse ea cu însuflețire. O să sun după Doris. Vrei să te întorci peste jumătate de oră? Ea roși și râse. Poate că nu obișnuiesc să te scot afară când mă îmbrac, nu? Dar iartă-mă. Îmi e rușine.

Ea ridică fața pentru a fi sărutată, și el își așeză buzele peste buzele ei și zăbovi acolo mai mult decât ar fi fost bine pentru el.

- Ce vrei să vezi? o întreabă el după jumătate de oră, când o găsi pregătită, așteptându-l în camera ei.

Arăta delicată și frumoasă într-o rochie de muselină înflorată - parte din trusoul pe care și-l cumpăraseră pentru luna de miere cu Poole.

- Totul, spuse ea. Dar oare casa nu e prea mare ca să pot vedea totul o dată?

- O să-ți arăt apartamentele mai mari, spuse el. Ca și cum ai fi un vizitator și ai vrea să vezi numai cele mai impresionante părți ale casei.

- Foarte bine, spuse ea veselă, trecându-și brațul pe sub brațul lui. Sunt un vizitator și nu cunosc casa asta. Trebuie să mă ajuți să fac marele tur.

El o conduse în josul scării mari și apoi în interiorul unuia din turnuri, cu treptele lui largi de piatră răsucindu-se în sus, luminate de ferestrele montante din înaltul turnului.

- Secolul șaisprezece, îi spuse el. Puțin mai nou decât holul și unele părți ale casei. Fără îndoială că scara asta a înlocuit-o pe cea veche, foarte abruptă și întortocheată.

- E magnific, spuse ea. Ca un castel. Este un castel?

- Nu chiar, spuse el. Mai mult un conac. Dar bineînțeles că ocupanții lui din Evul Mediu trebuiau să fie pregătiți să se apere.

Trecură printr-o boltă de piatră de la capătul scării în holul principal, cu dalele lui de piatră, căminul uriaș, tavanul îmbrăcat în lemn de stejar și pereții spoiți, pe care atârnau felurite armuri și arme.

- Oh, spuse ea, strângându-l mai tare braț și întorcându-se ca să privească mai întâi tavanul și apoi pereții. Aici trăim noi, Christopher? Și eu am uitat? Aici obișnuiau să mănânce strămoșii tăi?

- Și să trăiască și să doarmă, probabil, spuse el. Holul medieval îndeplinea toate aceste funcțiuni. Masa cea mare e acum în salonul de recepții - nu în cel pe care îl folosim în fiecare zi. Și aici nu există niciodată recepții. Dar e impresionant să ai camere pregătite pentru recepții.

- Nu ne distrăm niciodată? întrebă ea.

- Nu la scară mare, spuse el. Amintește-ți că e un colț cam izolat din Devon.

Ea se strâmbă.

- Nu, spuse ea. E ceva ce nu pot face. Îți amintești? Și râse din nou. Iar el văzu cum încerca să nu acorde importanță stării ei.

O duse în salonul mare, care nu fusese folosit niciodată pe vremea tatălui său, deși el și Nancy crezuseră întotdeauna că ar fi fost o sală de bal minunată. Dar la Penhallow nu se dăduseră niciodată baluri, nu în timpul vieții lor. Camera nu avea prea multe piese de mobilier, dar tapiseria olandeză uriașă care acoperea pereții cu scene mitologice îi dădea un aer magnific. Elizabeth rămase în mijlocul camerei și privi în jur cu venerație.

- Vezi? spuse ea în cele din urmă, când își dădu seama că el se uita la ea, nu la tapiserie. Sunt impresionată, așa cum se cuvine să fie un vizitator, nu crezi? Totul e splendid și total necunoscut. Zâmbetul ei păli un moment, și arătă dintr-odată pierdută și puțin speriată.

El se grăbi spre ea.

- Christopher? Ea întinse mâinile spre el, și el văzu că mâinile ei erau reci. Cum am putut să uit totul?

- Încearcă să nu te îngrijorezi din pricina asta, îi spuse el strângându-i mâinile.

- Și totuși, spuse ea, privindu-l deschis, nu am uitat chiar totul, știi. Îmi amintesc unele lucruri.

El simți dintr-odată că îi sare inima în piept.

- Londra, spuse ea. Pot să mi-o zugrăvesc în minte: catedrala St. Paul, Westminster Abbey, râul, Bond Street. Îl privi câteva momente, cu o ușoară încruntare. Apoi scutură din cap. Dar nici un om. Nimic personal.

- Vor veni, Elizabeth, spuse el liniștit.

- Îmi amintesc și războiul, spuse ea, încruntându-se din nou. Napoleon Bonaparte. Soldații noștri din Spania. Războiul s-a terminat, nu-i așa? A fost învins. Unde am auzit asta?

- E adevărat, spuse el. Totul va reveni treptat. Trebuie doar să îți acorzi timp.

- Da. Ea zâmbi și îl luă prin surprindere, trăgându-și mâinile din mâinile lui și cuprinzându-l pe după gât. Îi studie fața de aproape. Tu ești cel mai familiar lucru din lumea mea, Christopher, spuse ea. Mi se pare normal să fiu cu tine. Știu că te iubesc. Am măcar atâta mângâiere. Ar fi teribil, nu-i așa, dacă m-aș teme de tine?

Putea să-i cuprindă încă mijlocul cu mâinile, descoperi el, și să rămână așa. Și putea să se înece încă în ochii ei, dacă îi privea prea mult timp.

- Cred, spuse ea, că te iubesc foarte mult. Ți-o spun destul de des? Poate că, după șapte ani de căsnicie, iau lucrurile de-a gata și uit să ți-o spun.

- Nu mă deranjează dacă te repeți, spuse el.

Ea îl privi ținând o vreme.

- Ei bine? spuse ea. Nu ai de gând să-mi întorci complimentul?

Era inevitabil. Dar era ciudat că el nu voise să evite momentul. Poate că era chiar adevărat. Dar bineînțeles că nu putea fi asta. Poate că era din cauză că ura și dragostea erau emoții foarte asemănătoare, separate doar de faptul că una era negativă și alta pozitivă. Dar amândouă erau emoții profunde, pasionate, arzătoare.

- Te iubesc, îi spuse el, cu voce aproape șoptită.

- Te-am forțat s-o spui? Zâmbetul ei era puțin nesigur. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să fac asta.

Brățelele lui îi strânseseră mijlocul și o lipi de el cu înverșunare.

- Te iubesc, spuse el, și își dădu capul pe spate, îi privi fața și o sărută.

Pășise pe un teren periculos, se gândi el, trăgându-și capul înapoi după un sărut prea lung. Al naibii de periculos. Și totuși, prevăzuse totul, înainte de a-i spune că era soția lui. Dar i-o spusese oricum. Și nu era sigur că ar fi făcut altfel, dacă ar fi trăit din nou momentul acela.

- Christopher, spuse ea, lăsând jos o mână și răsucind nasturele de sus al vestei lui. Mă simt mai bine. Nu mai am dureri, nici nu mai sufăr; aproape că nu mă mai doare capul, nici nu mai amețesc.

- Bine, spuse el, dar știa exact unde ținteau vorbele ei.

- Cred că viața mea ar trebui să se întoarcă la normal, spuse ea, și ochii îi rătăciră de la nasture la pieptul lui și apoi la bărbie și în cele din urmă în ochii lui. Ea roși foarte tare. Cred că ar trebui să mă întorc în camera noastră în seara asta.

El trase aer adânc în piept.

- Poate că ar trebui să mai așteptăm puțin, spuse el. Coastele tale au fost rău lovite, așa a spus doctorul. În plus, s-ar putea să fie greu pentru tine să dormi lângă un străin.

- Încerc să înfrunt posibilitatea ca memoria mea să nu se mai întoarcă, spuse ea. Cucuiul din cap aproape a dispărut, dar nu îmi amintesc nimic, cu excepția acelor detalii inutile despre Londra și despre războaie. Vreau să încerc să trăiesc cât se poate de normal, Christopher. Dacă nu se întâmplă altceva, vreau să încep să adun alte amintiri. Nu mă vrei înapoi?

În loc să-i răspundă, el o trase din nou lângă el și își lipi fața de fața ei.

- Te vreau înapoi, spuse el.

Și se lăsă pradă acestor cuvinte, în timp ce le rostea. Părea că mintea lui, de obicei atât de rațională, fusese luată în stăpânire de un nebun. Dar nu era un lucru pe care să nu-l fi dorit. Chiar dimpotrivă. Ispita de a ceda era copleșitoare - așa cum fusese din momentul în care Winckenham îi spusese despre nunta ei.

- Atunci o pun pe Doris să-mi mute lucrurile înapoi în camera noastră, spuse ea.

Dumnezeu să-l ajute, dar cuvintele ei i se părură excitante. Și avea de gând să permită să se întâmple asta. Bineînțeles că da. De ce o adusesse la Penhallow, dacă nu pentru asta? De ce îi spusese că era soția lui? Și de ce îi spusese că dormeau în aceeași cameră?

Încuviință și o mai sărută o dată, ușor.

- Destul cu explorările pentru ziua de astăzi, spuse el. Probabil că ai obosit. O să te conduc în salon și o să sun după ceai. Probabil că Nancy s-a întors deja din vizita ei în sat.

- Mi-ar face plăcere să beau un ceai, spuse ea, luându-l de braț și permițându-i să o scoată din cameră.

După ceai, Elizabeth ieși prima din salon. Spuse că voia să o pună pe Doris să-i mute lucrurile înapoi, în budoarul ei obișnuit. Și voia să se odihnească puțin. Avea să coboare în salonul de seară, pentru cină.

- Dacă vii să mă escortezi, îi spuse ea zâmbind lui Christopher, după ce se ridică. Altfel, s-ar putea să mă pierd și să rătăcesc flămândă toată seara.

Dar nu îi permise să o conducă din salon în dormitorul verde.

- Îmi amintesc drumul, spuse ea. M-am uitat cu multă atenție în jur, toată după-amiaza.

Nancy și Christopher rămaseră singuri.

- Cine a sugerat asta? îl întrebă Nancy după ce se închise ușa, cu voce încordată, așa cum fusese atât de des în ultimele zile. Tu?

- Nu, spuse el. Ea vrea ca viața să se întoarcă la normal. Are mult curaj, Nance. S-a schimbat.

Ea râse scurt.

- La normal, spuse ea pe un ton batjocoritor. Deci ai de gând să duci înșelăciunea până la capătul ei amar, Christopher. Ce ți s-a întâmplat? Ai fost atât de otrăvit de evenimentele din trecut? Speram că le-ai lăsat pe toate în urmă.

- Prefer să nu vorbim despre asta, spuse el, cu fața împietrită și aspră. E treaba mea, nu a ta.

- Cu excepția faptului că trebuie să mint pentru tine, spuse ea. Dar asta nu contează. Ceea ce contează e că nu e soția ta, Christopher.

- Ar fi putut să fie, replică el. Nu am fost de acord cu nimic din ce s-a întâmplat după ce am plecat, Nance. Și nu aș fi fost de acord nici dacă aș fi fost consultat. Și dacă nu accept întorsătura pe care au luat-o lucrurile?

- Nu ai de ales, spuse ea. Nu e soția ta.

El se uită la ea cu o privire ostilă.

- Va fi în camera ta diseară, crezând că e a ei, continuă Nancy. Dacă ar putea alege liber, Christopher, nu aș spune nimic, chiar dacă ar fi totuși greșit și eu nu aș fi de acord. Dar ea nu alege liber. Ca să facă asta, ar trebui să cunoască toate faptele. Și atunci nu ar pune-o pe Doris să-i mute lucrurile în camera ta, nu crezi?

- Acum șapte ani nu a cunoscut toate faptele, spuse el. Nici atunci nu a fost liberă să aleagă. Dar a ales. Și Chicheley a fost acolo, ca să se asigure că alegea așa cum

își dorea el. Nu-mi vorbi despre libertate, Nance. Nu există un asemenea lucru.

Nancy se ridică în picioare.

- Mă duc sus, spuse ea. Am o carte pe care vreau s-o termin înainte de cină. Și văd că nu are rost să continuăm conversația. Hotărârea ta e luată, și inima ta s-a împietrit și nu mai ascultă de bunul-simț. Și eu am urât-o, Christopher, dar văd că nu am urât-o atât de mult cum o urăști tu acum.

El privi gânditor în urma ei, în timp ce ea ieșea din cameră.

capitolul 7

Elizabeth stătea în mijlocul dormitorului lui Christopher - nu, al lor - și privea în jur înspăimântată. Era o cameră uriașă, de două ori mai mare decât dormitorul verde, și înaltă. Tavanul era boltit și zugrăvit cu albastru și auriu. În centrul lui, într-un uriaș cerc poleit, era tabloul a două nimfe, în toate nuanțele de albastru, argintiu și alb. Pereții erau acoperiți cu tapiserii de Brussels, care erau probabil foarte vechi, deși culorile erau proaspete și strălucitoare. Baldachinul înalt al patului ajungea până la bolta tavanului.

Era o cameră magnifică. Dar perdelele de la ferestre și de la pat erau întunecate și purpurii, de culoarea vinului, și grele. La fel erau și cele două scaune, așezate de o parte și de cealaltă a căminului. Prea întunecate și prea grele pentru încăperea aceea. Îi dădeau un aer complet masculin. Era camera unui bărbat, nu a unui cuplu căsătorit.

Elizabeth se întrebă dacă îi sugerase vreodată lui Christopher să schimbe mobilierul. Poate că se certaseră din pricina asta? Poate că lui îi plăcea tradiția, iar ei lumina și frumosul. Se întrebă dacă se certaseră. Probabil că da, fiindcă erau împreună de atâta timp. Cu siguranță că nu erau complet de acord în fiecare privință. Dacă ar fi fost așa, viața ar fi fost plictisitoare, nu?

Patul era neobișnuit de larg. Alt suvenir de familie? Obrajii îi luară foc când se uită la pat și îl așteaptă să vină. Însă se purta prosteste. Ocupaseră amândoi patul acela, ani de zile. Se culcaseră împreună de nenumărate ori.

Elizabeth se prinse de stâlpul sculptat de la capătul patului, își sprijini fruntea de el și închise ochii. Poate că, dacă se concentra foarte tare, reușea să-și amintească ceva. O amintire legată de camera asta ar fi trezit celelalte amintiri. Atingerea stâlpului patului, poate. Da, poate ceva atât de lipsit de semnificație ca asta. Își trecu încet degetele peste curbele netede și lăcuite, fără să deschidă ochii. Sau dacă și-ar fi amintit despre cum făceau dragoste. Își imaginează că era în pat cu el. Se simți acolo. Îl simți atingând-o. Dar ceea ce simțea era anticipare, nu amintire.

Și apoi se deschise o ușă, și el intră în cameră. Probabil că era ușa de la garderoba lui – el purta doar o cămașă de noapte. Ea încercă să simtă familiaritatea momentului. Venise de o mie de ori pe ușa aceea.

– Îți dai seama, spuse ea, zâmbind ca să își ascundă stânjeneala și rușinea, că mi-ai fi putut spune orice poveste atunci când m-am trezit fără memorie? Că dacă nu aș fi fost soția ta, ai fi putut să mă convingi că eram?

El nu spuse nimic, ci se opri la scurtă distanță de ea și o privi cu ochi inexpressivi.

– Nu ar fi trebuit să spun asta, zise ea, străbătând distanța dintre ei și atingându-l ușor pe piept. Mă ierți? Știu că e la fel de dificil și pentru tine, Christopher, ca și pentru mine. Oh, vai de mine, mă simt atât de agitată de parcă ar fi din nou noaptea nunții mele.

El îi atinse un obraz, cu degete ușoare.

– Am fost agitată? îl întrebă ea.

– Da, spuse el. Foarte. Și la fel am fost și eu. Amândoi eram virgini.

– Chiar așa? Ea râse încetisor. Asta e încântător, Christopher. Mă bucur că nu a existat altcineva pentru nici unul dintre noi.

Ochii lui priviră în ochii ei, profund. Totuși, ea nu-putu citi expresia. Nesiguranță, poate?

- A fost bine? întrebă ea. În noaptea nunții noastre? El înghiți în sec.

- Da și nu, spuse el. Eu eram stângaci și neîndemânatic și te-am rănit. Dar după aceea tu m-ai ținut în brațe și m-ai sărutat și mi-ai spus toate cuvintele de dragoste inventate vreodată, când ți-am arătat că eram nefericit.

Ea își lipi fața de pieptul lui și inspiră mirosul lui de mosc.

- Nu, spuse ea. Inventezi, nu-i așa? Despre faptul că te-ai supărat?

- Te rănisem, îi spuse el, pe când încercam să te iubesc. Voiam să fie perfect pentru tine. Dar a doua oară a fost mai bine.

Ea ridică fruntea și îl privi în ochi.

- În aceeași noapte? întrebă.

- În aceeași noapte, spuse el. Nu ți-am spus niciodată că eram virgin. Credeam că era rușinos și lipsit de bărbăție să fii virgin la douăzeci și patru de ani, presupun. Probabil că tu te-ai gândit că eram doar stângaci sau insensibil.

- Dar ți-a părut rău și ai suferit, spuse ea. Trebuia să fi știut.

- Nu. Privirea lui se aspri dintr-odată. Nu ai știut.

Ea își trecu spatele degetelor peste fața lui.

- Dar de atunci a fost frumos, nu-i așa? spuse ea. Trebuie să fi fost. Simt că te iubesc atât de mult, și tu mi-ai spus în după-amiaza asta că mă iubești. Mă iubești, nu-i așa?

- Da, spuse el.

- Fă dragoste cu mine, atunci, spuse ea, privindu-i dintr-odată gura și respirând greu. Îmi pare rău, Christopher, doar fiindcă nu știu ce făceam de obicei. Nu știu cum să-ți produc plăcere.

El o cuprinse în brațe și o lipi de el.

- Îmi produci plăcere prin simpla ta existență, spuse el în părul ei. Brațele lui o strânsesă mai tare. Elizabeth, asta nu mi se pare drept. Vreau să spun, să fac dragoste cu tine când tu nici nu mă cunoști. Poate că ai prefera să aștepți. Mă mulțumesc să te țin în brațe, dacă asta vrei.

- Dar eu te cunosc, spuse ea, agățându-se cu brațele de gâtul lui și privindu-l în ochi cu toată convingerea. Dă Doamne să nu șovăie, se rugă ea rapid în tăcere. Dacă nu o voia acum, poate că nu o va dori cât timp va rămâne fără memorie. Și poate că și curajul o va părăsi de tot dacă nu se întâmpla acum. Te cunosc cu inima, Christopher. Asta poate suna absurd, dar eu știu că te-am iubit mult, mult timp. Și știu că te voi iubi întotdeauna. Vreau ca totul să revină la normal, sau să fie măcar cât se poate de normal. Mă simt atât de bine în brațele tale. Mă simt atât de bine cu tine.

El o privi în ochi un moment nesfârșit. Și ea văzu din nou nehotărâre, nehotărârea unui bărbat care voia să facă dragoste cu o femeie care nu-l putea vedea decât ca pe un străin. Dar el nu era străin. Era soțul ei. Dintr-odată, ea simți că nu se mai temea. El era soțul ei.

Îi zâmbi.

- Vreau să știu ce am pierdut pierzându-mi memoria, îi șopti ea.

Pierduse senzația gurii lui deschise peste gura ei, caldă și umedă, cu un ușor gust de vin, senzația răsuflării lui calde pe obrazul ei și a mâinii lui care îi sprijinea capul, împingându-l cu degetele prin păr. Și a limbii lui, conturându-i buzele atât de ușor, încât senzația sfârâi în ea, înainte de a-i explora gura încet și minunat de profund.

Și pierderea memoriei o lipsise de senzația mâinilor lui, explorându-i trupul cu atingeri ușoare, ca de pană, începând să-l excite pentru dragoste.

- Oh, Christopher, spuse ea când gura lui se mișcă încet pe bărbia ei și în jos pe gât, ce minunat de frumos e. Pot să te ating și eu? Nu știu ce ar trebui să fac.

Vocea ei era încărcată de neliniște, dar și de dorință.

El își înălță capul și o sărută din nou pe ochi și pe gură.

- Atinge-mă, spuse el, și ea văzu pe chipul lui și auzi în glasul lui că o dorea, că dispăruse orice urmă de nehotărâre. Fă tot ce ți se pare corect și bine. Între noi nu există tabuuri.

Așa că îl atinse, simțind mușchii puternici de la umerii și brațele lui, mușchii fermi ai pieptului și abdomenul plat. Probabil că muncea din greu, se gândi ea, nu își petrecea tot timpul în casă cu ea, cum făcuse în ultimele zile. Trebuia să-l întrebe cum obișnuia să își petreacă zilele.

Dar gândul și intenția aproape că trecură pe lângă conștiința ei. Tot trupul ei fremăta de dorință pentru el, și nu opuse nici o rezistență când el îi trase peste cap cămașa de noapte sau când o ridică în brațe și o așeză pe pat. Îl privi în timp ce se dezbrăca de propria cămașă de noapte și întinse brațele spre el.

- Ești frumos, spuse ea, trecându-și privirea peste trupul lui splendid proporționat.

- Și tu, spuse el, lăsându-se încet deasupra ei, împletindu-și degetele în părul ei, lipindu-și buzele de buzele ei. Ești mai frumoasă acum decât atunci când erai mi-reasă, Elizabeth. Atunci erai doar o fetișcană. Acum ești o femeie.

Atunci ea simți teama, bruscă și inexplicabilă. Teamă de greutatea lui și de trupul lui gol lipit de trupul ei. Teamă de intensitatea privirii lui și de gura lui porunci-toare. Și convingerea că gluma pe care o făcuse ea când îl văzuse intrând în cameră trebuia să fie adevărată. Nu îl cunoștea pe bărbatul acesta. Nici locul acesta. Nici actul acesta.

- Nu! strigă ea, luptându-se cu el, cuprinsă de panică. Nu, nu.

El se dădu jos de pe ea imediat și rămase alături, cu un braț sub gât, cu respirația întretăiată. Se făcuse palid dintr-odată. Ochii lui priveau din nou în gol.

Ea își mușcă tare buza de jos.

- Șșșt, spuse el, cu voce blândă, diferită de expresia aspră și disciplinată de pe chipul lui. Îi trase cuverturile peste sâni. E în regulă. Nu te forțez să faci ceva ce nu vrei. O să te țin în brațe. Trebuie doar să te relaxezi. Să dormi dacă poți.

Ea închise ochii și își îngropă fața în umărul lui. Putea să-i audă inima bătându-i tare în piept.

- Sunt atât de speriată, șopti ea.

- Nu trebuie să fii. Vocea lui era calmă și liniștită la urechea ei. O să te țin doar în brațe. Sau mă duc în altă cameră, dacă vrei.

- Nu, nu asta m-a speriat, spuse ea. Ci faptul că va trebui să înfrunt viața în felul acesta - poate pentru totdeauna. Nici măcar nu știu cine sunt, în afară de faptul că sunt soția ta. Nu știu nimic despre propria mea familie sau despre casa în care am locuit. Nu știu nici măcar cum mă numeam înainte de a mă căsători cu tine. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Credeam că pot controla aceste stări de panică. În fapt, sunt ceva cu totul inutil.

- Șșșt, spuse el și o sărută pe ureche și pe tâmplă, cuprinzând-o în brațele lui calde.

Ea se simți insuportabil de tristă. Erau soț și soție. Se iubeau unul pe altul. Căsătoria lor avea o istorie de șapte ani. Dar ea avea să strice totul, fiindcă avusese un accident și fiindcă nu avea curajul de a înfrunta o situație atât de înspăimântătoare. Întoarse capul și îl sărută pe gât și pe bărbie. Și apoi pe gură, când el se mișcă.

- Da, spuse ea. Te doresc, Christopher. Și cred că am nevoie de tine. Vino înăuntrul meu. Te rog să vii. Ajută-mă să înfrunt singurătatea. Și lasă-mă să îți dăruiesc măcar puțină plăcere.

Pasiunea îmbrățișării de dinainte pierise. În locul ei era ceva infinit mai minunat, descoperi ea când el se rostogoli din nou peste ea și o acoperi din nou. În locul ei erau tandrețea și blândețea, și dragostea. Dragostea unui cuplu căsătorit.

El își apăsă genunchii între genunchii ei și îi desfăcu picioarele, așezându-se. Apoi se ridică pe coate și o privi în ochi, cu o privire atât de plină de dorință, încât ea își prinse din nou buza de jos între dinți. Și apoi închise ochii, când el intră în ea, încet și profund.

Toate îndoielile zburară. Toate îndoielile prostești. Era așa cum fusese întotdeauna, așa cum trebuia să fie. În singurul mod în care putea fi. Soțul ei era înăuntrul ei, începând s-o iubească.

- Da, îi șopti ea fără să deschidă ochii. Da, Christopher.

Și atunci el se lăsă pe ea cu toată greutatea și palmele lui se uniră cu palmele ei, desfăcându-i brațele larg pe pat, astfel că era complet desfăcută sub el, și începu să intre în ea cu mișcări neîntrerupte, ritmice, care îi cutremurau trupul de plăcere și apoi de dorință și în cele din urmă de o nevoie încordată.

- Vino, spuse el în cele din urmă la urechea ei, cu o voce profundă. Vino cu mine. Până la capăt.

Și ea veni, încrezându-se în el fiindcă era soțul ei și se iubeau. Se cutremură sub el în timp ce mâinile lui îi apăsau mâinile și sămânța lui se revărsa adânc în trupul ei. Iar ea îi strigă numele. Tremură, apoi se liniști și adormi sub greutatea lui.

Se trezi atunci când mâinile lui o acoperiră din nou cu păturile și o cuprinse cu brațul peste umeri.

- Mmm, spuse ea, lăsându-se pradă plăcerii letargice și îngăduindu-i să îi lipească trupul umed de trupul lui. Întotdeauna e atât de bine?

- De fiecare dată pare să fie tot mai bine, spuse el.

- Înseamnă că peste zece ani va fi insuportabil de dulce, spuse ea și alunecă din nou în somn.

Era dimineața, dar destul de devreme. Christopher putu să-și dea seama de asta urmărind lumina care pătrundea prin perdelele grele de catifea de la fereastră. Dar voia să se scoale. Voia să înceapă să folosească o parte din energia înăbușită care nu se putuse descătușa în timpul îndelungatei călătorii pe mare și a zilelor care trecuseră de când era pe uscat. Nu era obișnuit să lenevească. Nu îi plăcea.

Și totuși, era o ironie că se simțea atât de plin de energie tocmai în dimineața aceea. Nu prea avusese timp să doarmă. Nici să se relaxeze. Muncise din greu în tot timpul în care fusese treaz. În timpul următoarelor două împreunări, descoperise că ea nu avea orgasm atât de ușor. Se excita repede, dar răspunsul ei părea puțin nesigur, sau chiar rușinat. Trebuise să o ia încet de fiecare dată, aducând-o aproape de climax cu răbdare și îndemănare. Nu voise să aibă orgasm singur. Nu cu ea. Cu alte femei, nu contase niciodată - și fuseseră multe femei

în Canada și America. Dar cu ea conta. Așa că se stăpânise de fiecare dată și trecuseră împreună dincolo de limitele pasiunii. Iar când ea avusese orgasm în cele din urmă, intensitatea fusese cutremurătoare.

Fusese o noapte de sex nebun – cu o femeie care nu era soția lui. Deși – nu, nu era soția lui.

Și acum el era plin de energie. Și hotărât să se ridice și să înceapă să afle în ce stare era moștenirea lui și să își asume responsabilitățile ei. Domeniul Penhallow era bine condus de ani de zile de doi administratori care se numeau Archer și erau tată și fiu. Dar Christopher era om de afaceri. Obişnuia să își controleze singur afacerile și adesea puneă mâna efectiv la treabă. Era obișnuit să își administreze singur afacerile. Faptul că domeniul Penhallow era acum al lui îl umplea de euforie. Și astăzi, se gândi el, avea să înceapă să învețe cum să gestioneze această nouă afacere.

Mâna lui mângâia absent bucele mătăsoase ale lui Elizabeth, masându-i ceafa. Ea adormise repede deasupra lui, cu trupul cald și relaxat, cu picioarele întinse de-o parte și de alta a lui. El era cuibărit încă în căldura trupului ei, după ultima lor iubire. O întoarse încet și cu grijă și o așeză pe pat lângă el, dezlipindu-și trupul de trupul ei. Nu voia să o trezească. Singurele momente nedesăvârșite ale nopții fuseseră trezirile ei. De fiecare dată, el o privise în ochi ca să vadă dacă îi revenise memoria – și nu văzuse nimic.

Acum se trezi. Ochii ei se deschiseră. Dar erau languroși și zâmbitori – ochii unei femei care fusese iubită bine și atent toată noaptea. Oftă mulțumită.

El se plecă peste ea și o sărută pe gură.

– Culcă-te înapoi, murmură el. Eu mă duc călare în sat ca să-l văd pe Archer – administratorul. Am neglijat treburile domeniului în ultimele zile. Mă întorc la prânz. În după-amiaza asta o să mergem pe plajă. Vrei?

– Mmm, spuse ea. Christopher? A fost bine? Vreau să spun, nu te-am dezamăgit? A fost diferit? Nu a fost la fel de bine ca de obicei?

El o sărută din nou.

- M-am purtat ca un bărbat dezamăgit? întrebă el. Se pare că umbli după complimente. Știi foarte bine ce minunată ai fost. Culcă-te înapoi.

- Mai târziu, spuse ea, închizând ochii și întorcându-se la căldura pe care o lăsase capul lui pe pernă, trebuie să-mi spui cum ne-am întâlnit, Christopher. Oricum, mă bucur foarte mult că am făcut-o.

Până să iasă el din pat, ea adormise din nou. Cuveturile o acopereau doar până la mijloc. Era minunat de frumoasă, cu sâni generoși, dar fermi. Cu siguranță că s-ar acoperi în grabă, se gândi el, dacă ar ști cât de neobișnuită era priveliștea aceasta pentru el.

Și cât de neobișnuită era atingerea ei pentru trupul lui.

Privind-o și întorcându-și repede ochii, fu mai convins ca niciodată că dragostea și ura nu se deosebeau prea mult. În dimineața asta o ura pentru lucrurile pe care i le făcuse în trecut și pentru că îl făcea să se urască și să se disprețuiască pe sine însuși din cauza celor întâmplate cu o noapte în urmă. Și totuși... era o ură care semăna foarte mult cu dragostea.

Nancy se trezea devreme și dejunase deja cu fratele ei, dar i se alătură mai târziu și lui Elizabeth, în salonul de dimineață, și se așeză ca să bea o ceașcă de cafea împreună cu ea.

Elizabeth radia. Dacă s-ar fi urcat pe masă și ar fi strigat că își petrecuse noaptea în patul lui Christopher, adevărul nu ar fi fost mai evident decât era doar privind-o. Nancy se simți stânjenită.

- Nancy, spuse Elizabeth, aplecându-se înainte și zâmbind, am observat că tu faci totul în casă. Tu te consulți cu doamna Clavell și tu cobori în fiecare dimineață la bucătărie ca să discuți meniul zilei cu bucătăreasa, nu-i așa? Ai făcut dintotdeauna lucrurile astea? Sau le-am făcut eu? Sau le împărțim între noi?

Roși dintr-odată și păru neliniștită.

- Tu ai fost bolnavă, spuse Nancy. Eu...

Elizabeth îi acoperi mâna cu mâna ei.

- Știu, spuse ea. Și ai fost minunată cu mine, Nancy. Nu vreau să dau impresia că sunt geloasă sau că îmi e ciudă pe tine fiindcă te ocupi de toate. Nu sunt. Dar acesta este aranjamentul obișnuit? Știu că atunci când două femei împart aceeași casă pot să apară frecuşuri. Au existat frecuşuri între noi? Sper că nu. Te plac foarte mult. Sper că te-am plăcut întotdeauna.

Nancy simți că se înfuria. Ea fusese întotdeauna stăpâna domeniului Penhallow. În ultimul an, după moartea tatălui ei, condusesese singură casa și supraveghease și mersul domeniului. Cum îndrăznește o străină - complet străină - să vină acolo și să încerce să preia comanda?

Dar Elizabeth era victima unei înșelăciuni la care consimțise și ea, Nancy, chiar dacă nu cu toată inima. Și îi era foarte greu să nu o placă, deși Nancy fusese foarte pregătită să facă exact asta.

- Suntem prietene, spuse ea, înghițindu-și furia, și surori. Se pare că nu avem nici o regulă în privința conducerii casei. Nu m-am gândit la asta până nu ai menționat-o tu, acum. Dar totul a mers întotdeauna foarte lin și nu a trebuit să ne tragem niciodată de păr.

Nu știa să mintă bine. Nu gândea destul de repede și nu era sigură că avea memoria atât de bună încât să rămână consecventă.

Furia o cuprinse din nou, dar de data asta era îndreptată împotriva fratelui ei. Elizabeth părea că se maturizase și devenise o femeie dulce, bună și corectă. Dulceața fusese întotdeauna acolo, deși obișnuia să fie combinată cu dependența de familia ei și tendința de a se întoarce spre aceștia în caz de criză.

- Trebuie să fac ceva, spunea Elizabeth. Cred că îmi place să fiu ocupată. Îmi plăcea, nu? Nu sunt făcută pentru o viață de lenevie,

Nancy zâmbi.

- De ce nu-ți iei liber o săptămână? spuse ea. Christopher e îngrijorat din pricina ta, știu asta, și vrea să petreacă un timp cu tine. Relaxează-te cu el și simte-te din nou în largul tău cu tot ce te înconjoară. Doar pentru o săptămână. În timpul acesta, probabil că o să-ți revină memoria.

- Sper că da, spuse Elizabeth. Și strălucirea din ochi i se întoarse. O să-mi petrec săptămâna cu Christopher atunci, dacă nu te deranjează, Nancy. Mergem pe plajă în după-amiaza asta.

- O să-ți placă, spuse Nancy. Întotdeauna ți-a plăcut.

- Nu există nici o persoană specială în viața ta? Întrebă Elizabeth. Ești atât de frumoasă, Nancy, și atât de bună. Probabil că te simți singură aici, doar cu Christopher și cu mine. Sau există cineva?

- Nu sunt interesată de bărbați, spuse Nancy cu vioiciune. Sau de căsătorie. Sunt fericită așa cum sunt.

- Îmi pare rău, spuse Elizabeth cu o grimasă. Am atins un subiect delicat. Dacă aș fi avut memorie, probabil că nu aș fi fost atât de lipsită de tact. Mă ierți?

- Nu e nimic de iertat, spuse Nancy, ridicându-se în picioare. Nu există nimeni. Vorbesc serios. Ți-ar plăcea să te plimbi prin grădină și poate de-a lungul văii? Arborii sunt încântători în perioada asta - totul e proaspăt și nou.

- Da, spuse Elizabeth. Am nevoie de aer și de mișcare. Mă duc să-mi aduc o pelerină.

„Sunt invidioasă”, se gândi incredulă Nancy. „L-am văzut pe Christopher mai devreme și acum pe Elizabeth, și în loc să mă simt deranjată de ceea ce au făcut atât de evident toată noaptea, mă simt... invidioasă.”

Uneori, se gândi ea, armura nu protejează atât de bine cum ar trebui. Se îmbrăcase cu armura asta acum șapte ani, dar armura fusese străpunsă atunci când se uitase la o femeie care petrecuse o noapte de pasiune. Și o noapte de pasiune interzisă, pe deasupra.

Gândurile se întoarseră la primăvara debutului ei, lucru pe care îl făcea rareori. La emoția aceea magică. La succesul neașteptat. Avea douăzeci de ani, depășise cu mult vârsta unei debutante. Christopher plecase la Londra după ce-și terminase studiile la universitatea din Oxford, și o convinsese pe mătușa Hilda, sora mamei lor, să o prezinte pe Nancy în timpul sezonului. Și astfel avusese parte de un lucru la care visase dintotdeauna, deși nu se așteptase niciodată să se îndeplinească, și nici nu i-o ceruse tatălui lor.

De-a lungul anilor, se convinsese că sezonul acela nu fusese atât de minunat, la urma urmei. Că viața aceea nu i s-ar fi potrivit cu adevărat. Locul ei era la Penhallow, unde era fericită. Londra fusese doar un interludiu amețitor și plăcut.

Oh, dar fusese minunat. Și fusese minunat să îl vadă pe Christopher la fel de uluit și de emoționat ca ea. La primul ei bal, carnetelul îi era plin de la începutul celui de-al treilea dans. Erau domni dornici să o ia la plimbare în parc și să meargă pe jos cu ea, și să o conducă la teatru și la operă. Fuseseră buchete de flori.

Fusese John Ward, fratele mai mare al lui Elizabeth. Căpitanul John Ward, viconte Aston. Și apoi Martin Honywood.

Și în cele din urmă fuga ei acasă și îmbrăcarea armurii. Și convingerea ei și a celor din jur că se afla acolo unde voia să fie și că își dorea o viață de singurătate. Și era adevărat. Toate celelalte lucruri erau deplasate. Avea un cerc de prieteni și cunoștințe în jurul domeniului Penhallow, dar nu voia alte contacte sociale din afara acestui cerc. Și domnii pe care îi cunoștea învățaseră că nu trebuiau să se apropie prea mult de persoana sau de inima ei.

Dar uneori era invidioasă. Elizabeth era victima pierderii memoriei și a cruzimii lui Christopher și nu trebuia invidiată. Dar ce minunat trebuia să fie, se gândi Nancy oarecum melancolic în timp ce urca în grăbă treptele ca să își ia și ea pelerina, să fii liber – liber fizic, mintal și emoțional – și să poți face dragoste cu un bărbat, bucurându-te de asta. Poate că dacă și-ar pierde și ea memoria...

Ce gând nebunesc și cu totul dezagreabil!

capitolul 8

Christopher o duse pe Elizabeth sus, pe dealul din spatele casei, mergând încet ca să nu o obosească, deși ea pretindea că se simțea în formă din nou. Când

ajunse în vârf, se întoarse și îi lăsă brațul, ca să îi poată cuprinde mijlocul, și o trase lângă el. Se uitară în jos, spre casă și spre vale.

- E un contrast destul de mare între ceea ce e aici și ceea ce e acolo, nu crezi? spuse el. Întotdeauna am considerat că asta face parte din farmecul Penhallowului. E ca o oază în deșert. Deși presupun că nu e o metaforă prea reușită, fiindcă marea e atât de aproape.

- M-am plimbat puțin prin vale azi-dimineață, cu Nancy, spuse ea. Dar nu am mers prea departe. Se temea să nu mă obosesc.

- Te înțelegi bine cu Nancy? o întrebă el.

Ea întoarse dintr-odată capul și îl privi.

- Da, spuse ea. N-ar trebui? De obicei nu ne împăcăm?

- Bineînțeles că vă împăcați, spuse el.

- Dar e ciudat, spuse ea încruntându-se. Suntem două femei care trăiesc în aceeași casă, ea prin naștere, eu prin căsătorie, și încă nu am făcut un aranjament definitiv în privința adevăratei stăpâne a casei - sau cel puțin așa mi-a spus ea dimineață. Totul funcționează amiabil. Nu mi se pare prea posibil. A fost dificil, Christopher? Am fost ca două pisici cu ghearele scoase? Iar tu ai fost prins la mijloc?

- Nici vorbă, spuse el. Ești geloasă pe ea, acum că nu-ți mai amintești cum era, Elizabeth?

- Țin foarte mult la ea, spuse ea. A fost foarte răbdătoare cu mine. Nu mi-ar plăcea să cred că lucrurile nu sunt atât de bune între noi în mod normal. Dar poate că putem învăța din această experiență. Poate că pot învăța să o apreciez așa cum merită - vreau să zic, dacă se dovedește că nu am apreciat-o înainte.

- Crezi că te mint? întrebă el, îmbrățișând-o strâns.

- Nu, spuse ea. Dar poate că mă protejezi de adevărul complet. Din ce mi-ai spus tu și din ce mi-a spus Nancy am înțeles că viața noastră este perfectă - și că avem niște relații minunate, fără nici un fel de probleme. Suntem căsătoriți de șapte ani, și trăim încă fericiți ca în basme. Nu sună prea real. Oh, cred că în mare e așa. Cred că ne iubim unul pe altul și suntem fericiți împreună. Simt că așa trebuie să fie. Dar trebuie să fi fost

și necazuri. Altfel nu am fi oameni. Nu am putea să creștem. Am rămâne pentru totdeauna copii. Aveam doar optsprezece ani când ne-am căsătorit? Spune-mi ceva despre unele dintre necazuri.

El o întoarse din nou și pășiră peste iarba aspră de pe platoul din vârful stâncilor. O vreme nu spuse nimic, și ea se întrebă dacă nu cumva îl rănisese sau poate chiar îl înfuriase. Se străduise atât de mult să îi potolească temerile în săptămâna care trecuse, să o asigure că totul era bine în viața ei, chiar dacă nu își putea aminti.

- Ți-am povestit despre noaptea nunții, spuse el. Nu a fost chiar idilică. Nici primele luni de căsătorie nu au fost. Amândoi avuseserăm copilării singuratică, ocrotite. Nici unul dintre noi nu era pregătit pentru responsabilitățile căsătoriei sau pentru ajustările pe care le impune o relație intimă cum este căsătoria. Nu au fost luni ușoare.

- Povestește-mi despre asta, spuse ea. Poate că nu au fost ușoare, dar sigur au fost valoroase. Probabil că am crescut și le-am depășit, ajungând la mulțumirea din prezent.

- Tu ai fost întotdeauna foarte protejată de către familia ta, spuse el. Toți voiau să trăiască viața în locul tău. Poate din cele mai bune motive. Dar tu nu știai cum să te descurci singură. Uneori, obișnuiai să te întorci spre ei, în loc să te întorci spre mine. Și când mă plângeam din cauza asta, erai uneori speriată și alteori sfidătoare.

- Ce nesuferită trebuie să fi fost, spuse ea.

- Eu nu cunoscusem nici o femeie, în afară de Nancy, continuă el. Eram timid și sălbatic și îmi ascundeam defectele în spatele încruntărilor, îmbufnărilor și încercărilor de a părea foarte serios și masculin.

Ea râse.

- Ce nesuferit trebuie să fi fost, spuse ea.

- Am fi fost un dezastru împreună, spuse el, dacă nu ne-am fi iubit unul pe altul. Și ne și temeam puțin unul de altul. Eu mă temeam că nu aveam să învăț niciodată să te protejiez și să-ți păstrez încrederea, așa cum făcuse din totdeauna familia ta. Și cred că tu te temei că nu aveai

să te ridici niciodată la nivelul așteptărilor mele. Cred că tu credeai că eram un bărbat de lume, experimentat. Eu încercasem să te fac să crezi asta, cățelandu prost ce eram.

- Oh, Christopher, spuse ea, tu poți să-ți amintești toată durerea pe care ai trăit-o în lunile acelea. Eu nu pot, și cred că e o poveste fermecătoare. Fermecătoare în sensul că trebuie să fi avut multă tărie de caracter, care nu se vedea pe atunci. Am crescut și am învățat să avem o căsnicie fericită, în ciuda tuturor. Putem fi mândri de asta. Și putem să credem că vom birui orice necaz din căsnicia noastră, inclusiv pe acesta de acum.

El o făcu să se oprească și se uită în ochii ei.

- Cred că e foarte dureros pentru tine, spuse el, dar nu trebuie să fie un necaz. Mi se pare că ne descurcăm destul de bine, ție nu?

Ea îi atinse fața.

- Au fost și alte necazuri în care ne-am descurcat? întrebă ea. Pe care va trebui să le înfruntăm din nou, când îmi voi aduce aminte?

El își lăsă capul în jos și o sărută, ținând-o strâns în brațe. În îmbrățișarea lui era o oarecare disperare.

- Nimic, spuse el. Suntem împreună. Acesta e singurul fapt care contează. Ai fi putut muri în accident.

Dintr-odată, ea simți că o cuprindea panica. Până la urmă, era ceva. O oarecare încordare. Dar el avea dreptate. Erau împreună, și știa că se iubeau.

- Și orice ar fi, spuse ea, ne vom descurca, Christopher. O dată și încă o dată, în tot timpul căsniciei. Vom continua să creștem împreună și să ne adâncim angajamentul unul față de altul.

- Te-ai schimbat, spuse el. Vreau să spun, față de momentul în care te-am văzut pentru prima dată. Îmi dau seama de asta fiindcă m-am gândit la cum erai atunci.

Ajunseră foarte repede în vârful stâncilor, la limita în care iarba aspră și tufele galbene de grozamă făceau loc aproape dintr-odată unei prăpăstii abrupte, și văzură sub picioarele lor doar golul și marea jos, în depărtare, albastră și strălucitoare în lumina soarelui.

Ea trase brusc aer în piept, apoi îi dădu drumul încet.

- Ah, spuse ea, cum am putut să uit asta? E magnific. E creație, în sensul ei cel mai sălbatic și mai frumos.

- E acasă, spuse el, strângându-i mijlocul mai tare, de parcă s-ar fi așteptat să facă un pas în față și să dispară din brațele lui.

- Poate că tocmai acesta este motivul pentru care nu mi-o pot aminti, spuse ea. E prea aproape de mine, prea personal. Spre deosebire de Londra și de războaie. Știu despre ele, dar nu știu care e relația mea cu ele. De parcă aș fi un spirit fără trup. Privi în jos, spre picioare. De fapt sunt destul de substanțială, nu? Râse.

- Ar trebui să spun un da categoric, răspunse el, dacă m-aș gândi la noaptea trecută. Nu ai avut nimic dintr-un spirit fără trup.

- A fost minunat, nu-i așa? întrebă ea. Singura mea amintire despre o noapte în care am făcut dragoste cu tine. De parcă ar fi fost prima și unica dată.

- Va trebui să mai adunăm asemenea amintiri pentru tine, în nopțile următoare.

- Mmm. Da, te rog, spuse ea, sprijinindu-și obrazul de umărul lui și râzând încetșor. Cred că pierderea memoriei are unele avantaje, Christopher. Nu multe, e drept. Dar presupun că e bine să privești partea pozitivă. Pentru mine, căsătoria noastră e o idilă. O lună de miere. Tu poți să-ți amintești toate necazurile și știi că nici acum nu e totul perfect între noi și că mai sunt unele lucruri care vor trebui îndreptate atunci când îmi va reveni memoria. Dar pentru mine e doar perfecțiune - blândețea și răbdarea ta cu mine de când m-am trezit cu o durere de cap ca erupția unui vulcan. Și noaptea trecută. Și această după-amiază. Eu sunt în luna de miere pe care se pare că nu am avut-o la început, când ne-am căsătorit.

El întoarse capul și îi găsi din nou buzele.

- Vrei să coborâm pe plajă?

- E posibil? întrebă ea. Ne ținem de nas și sărim?

- E o cărare, spuse el, râzând.

Pentru o clipă, ea fu total zăpăcită de fața lui, luminată de amuzament, de liniile care i se formară la colțul

ochilor, de dinții lui albi și egali. Doar atunci își dădu seama că el zâmbea rar.

Dacă ești cuminte, te las să cobori prima.

- Cât de cuminte vrei să fii? îl întrebă ea.

Dar el se mulțumi să-i zâmbească din nou, o luă de mână și o conduse spre dreapta.

Ea simți din nou teama - un sentiment de care se părea că nu putea scăpa cu totul, un sentiment care o cuprindea tot la câteva ore, fie că încerca să-l țină la distanță, fie că nu. Era ceva între ei. Nu era totul atât de minunat precum părea. Dar nu avea de gând să se lase cuprinsă de teamă sau de întristare. Oricare ar fi fost problema, aveau s-o rezolve. Făcuseră astfel la începutul căsătoriei, și probabil că și de atunci încolo. Aveau s-o facă din nou. La urma urmei, nu asta înseamnă viața și relațiile?

Între timp, de vreme ce oricum nu avea de ales, urma să accepte pierderea memoriei și să se bucure de neașteptata lună de miere pe care o adusese în căsnicia lor. Nu știa multe despre ea însăși, dar știa destul ca să înțeleagă că viața nu are de unde să ofere fericire nelimitată, nici chiar celor mai norocoși oameni. Fericirea trebuie prinsă cu amândouă mâinile atunci când apare și savurată din plin. Numai așa poți îndura nefericirile și greutățile de care ai parte întotdeauna în viață.

Așa că se prinse puțin mai strâns de mâna lui.

Christopher știa că își complicase fără speranță viața. Fie că ea își recăpăta memoria, fie că nu, intrase într-un mare necaz. Nu putea să o țină în neștiință pentru totdeauna. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i spună tot adevărul. Și în orice moment și-l putea aminti singură.

Viața lui se complicase și în alt mod. Nu intenționase niciodată să aibă din nou sentimente față de Elizabeth. Oh, voise să îi demonstreze că era nevinovat, da, în parte de dragul mândriei și în parte pentru a o pedepsi, pentru a-i arăta ce pierduse din cauza lipsei ei de încredere. Dar fusese convins că o ura, că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea.

Și totuși, acum se implicase din nou, foarte tare, și nu era deloc sigur dacă trebuia să încerce să scape - în cazul

în care era posibil – sau să se bucure de moment și să primească ceea ce îi oferea soarta.

Se părea că alesese ultima opțiune, fără să fi luat o decizie conștientă. Ispita era prea mare – ispita de a uita trecutul așa cum fusese silită să facă ea și de a se bucura de plăcerea prezentului. Descoperea că prezența lui Elizabeth îi putea aduce multă plăcere.

În această după-amiază, cel puțin, avea de gând să trăiască visul – dacă putea. Diseară avea să hotărască cum era mai bine de procedat.

– E ușor să faci un pas greșit pe stâncile astea, spuse el, întorcându-se spre ea când ajunseră în vârful cărării râpoase care se întindea între culme și plajă.

Și o ridică în brațe, trecând-o peste pietrele nesigure și peste prundișul care cobora spre nisipul de pe plajă, unde o puse din nou pe picioare.

– Asta e o scuză? întrebă ea, privindu-l cu ochi care râdeau.

– O scuză?

– Ca să mă ții în brațe, spuse ea.

– Am fost pur și simplu un gentleman, spuse el, înclinându-se elegant. Știa că ea îl făcea să zâmbească. Știa că nu ar fi trebuit să zâmbească.

Ea râse din nou. Fu aproape un chicotit, și el își aminti de Elizabeth cea de optsprezece ani pe care o cunoscuse – care râdea foarte des, atunci când nu își făcea griji din cauza vreunui lucru.

– Acum o să mergem demni de-a lungul plajei? întrebă ea. Asta facem de obicei? Dar ochii ei jucau de veselie și își ridică dintr-odată poalele pelerinei și ale rochiei ca să nu calce pe ele și o luă dintr-odată la fugă. Hai să ne luăm la întrecere până la marginea apei, îi aruncă ea peste umăr.

Fluxul era cât se putea de departe. Dincolo de fâșia de nisip moale din spatele stâncilor, plaja era netedă și tare acolo unde o acoperea apa la flux. Așteptă ca ea să ajungă la nisipul tare înainte de a fugi după ea. Și o privi fără să-i vină să creadă. Așa era acum Elizabeth? Lipsită de griji, în ciuda situației atât de greu de îndurat? Câștigase atâta tărie de caracter de-a lungul anilor?

O lăsa să alerge înaintea lui până se apropiară de linia apei și ea se convinse că avea să câștige întrecerea. Privi peste umăr, cu obrajii îmbujorați de vânt și de efort. Râdea. Apoi el străbătu dintr-un pas cei câțiva metri care îi despărțeau, o ridică din nou în brațe și continuă să meargă până când simți cum i se cufundă cizmele în nisipul spongios de la marginea apei.

– Nu o să mă arunci în apă, nu? întrebă ea, agățându-se de gâtul lui și râzând.

– Ai pleoscăi încântător, spuse el. Și ai pierdut întrecerea. Cred că o să te arunc.

– Ba nu, spuse ea.

– De ce?

– Din două motive, spuse ea. Te-ai uda și tu și eu aș deveni un bagaj prea rece și muiat după aceea.

– Poate că nu vreau să mă apropii atât de mult încât să aflu, spuse el.

– Oh, ba da, ai vrea, spuse ea.

– Chiar așa?

– Chiar.

Ochii lui erau pe buzele ei, și atunci ea își frecă fața de gâtul lui, sărutându-l sub ureche și prinzându-i lobul urechii cu dinții. El făcu câțiva pași înapoi până ajunse pe nisipul mai tare și o așeză din nou pe picioare.

– M-ai convins, spuse el, sărutând-o ferm pe buze, strecurându-și limba în gura ei și hotărând plin de regret că nu era nici timpul, nici locul.

Se cuprinseră amândoi cu brațul de mijloc, ea își sprijini capul de umărul lui și se plimbară de-a lungul plajei, ținându-se aproape de marginea apei, vorbind nimicuri sau, mai adesea, păstrând o tăcere prietenoasă.

Approape de parcă totul ar fi fost real, se gândi el. Approape de parcă trecutul ar fi putut fi șters cu o singură lovitură la cap. Approape de parcă ar fi putut uita și el.

– Christopher, îl întrebă ea în cele din urmă, de ce nu avem copii?

Ușoara întretăiere a vocii ei îi spuse că ea se gândea de ceva timp la asta, că era o întrebare care o deranja. Nu se putu gândi la nici un răspuns imediat. Întrebarea

îl surprinsese total. „Fiindcă eu am fost în Canada și în America timp de șapte ani și tu ai fost în Anglia?”

- A fost vreunul? întrebă ea. Un copil mort la naștere sau o pierdere de sarcină? Sau a murit după aceea?

- Nu, spuse el. Nici unul.

- Ah, spuse ea calmă, am atins din nou o zonă periculoasă, nu-i așa? E ceva care ne-a întristat? Nu am fost în stare să-ți ofer un moștenitor sau un alți copii.

El închise ochii strâns.

- Nu contează, Elizabeth, spuse el. Te am pe tine. Tu ești tot ce-mi doresc.

- Probabil că ai spus asta de multe ori de-a lungul anilor, spuse ea tristă. Și probabil că ți-a fost la fel de greu să mă convingi în toate ocaziile. Nu pot fi tot ce îți dorești. Și poate că nici tu nu poți fi tot ce îmi doresc eu.

Se opriră din mers și el o luă în brațe și o întoarse spre el. Veselia dispăruse.

- E un lucru căruia nu i-am permis niciodată să ne întunece fericirea, spuse el. Și nu trebuie să i-o permitem nici acum. Oricum, se mai poate întâmpla. Încă ești tânără.

Simți cum îl cuprinde frigul. Era un lucru la care nu se gândise în noaptea care trecuse. Crezuse întotdeauna că era mai ușor să considere că femeile știau cum să aibă grijă de ele și să prevină concepția. Dar Elizabeth nu știa. Și în noaptea care trecuse o umpluse de trei ori cu sămânța lui. Vru să o întrebe în ce zi a ciclului lunar era, dar nu era o întrebare pe care să o poată pune în împrejurările acelea. În plus, ea nu ar fi știut.

- Oh, Christopher, spuse ea, privindu-l drept în ochi, sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu. Probabil că sunt atât de multe straturi în viețile noastre și în relația noastră. Atât de multe complexități. Și eu nu văd decât stratul de deasupra - glazura, dar nu prăjitura. Dar glazura poate fi prea dulce și prea grețoasă fără prăjitură.

- Zilele acestea au fost prea dulci? o întrebă el.

- Nu știu, spuse ea. Au fost? Dar luna de miere trebuie să fie dulce. Putem să o luăm de la capăt, Christopher, dacă nu-mi mai redobândesc memoria? Sau vom fi întotdeauna bântuiți de un trecut de care nu-mi pot aminti?

- Să ne concentrăm acum asupra prezentului, vrei? îi sugera el, strângând-o mai tare în brațe. Asupra acestei ore? Trecutul e dus, fie că ți-l amintești, fie că nu, Elizabeth, și viitorul e în fața noastră și s-ar putea să nu vină niciodată. Dar ziua de astăzi e a noastră. Și astăzi suntem împreună și ne iubim. Nu-i așa? „Dumnezeu să mă ajute“, se gândi el, „nu am mințit-o conștient“.

- Da. Ea întoarse capul și își sprijini din nou obrazul de umărul lui, închizând ochii. Da, ne iubim. Am stricat toată după-amiaza, nu? Eram atât de lipsiți de griji și nebunatici. Sărută-mă din nou.

Ridică fața spre el și îi zâmbi.

- Ca să se uite toată lumea din vârful stâncilor și să ne urmărească? spuse el. Să-ți fie rușine!

Ea privi spre vârful stâncilor și râse.

- Probabil că lumea e ocupată făcând alte lucruri, spuse ea. Vezi? Nu e nimeni acolo. Dar hai să-ți fac pe plac - du-mă într-un loc mai privat și sărută-mă.

- Există o peșteră destul de mare sub stânci, spuse el. Ochii ei se măriră.

- O peșteră de tâlhari? întrebă ea, și ochii îi străluciră.

- Plină de cufere de comori uitate rămase în urmă? spuse el. Vai, nu. O simplă peșteră de îndrăgostiți.

- Ah, făcu ea. Asta sună bine.

El o conduse înapoi pe plajă, pășind mai repede decât până atunci. Folosise peștera de nenumărate ori în copilărie, jucându-se cu Nancy de-a tâlharii și pirații și uneori de-a casa și de-a școala. Se simțiseră întotdeauna la adăpost de lume când erau înăuntru, deși gura era largă și doar bolovanul mare care se afla în fața ei o împiedica să fie cu totul deschisă spre plajă.

- Oh, spuse Elizabeth, dând ocol bolovanului și oprindu-se la intrarea peșterii. Da, e într-adevăr o peșteră de îndrăgostiți. Veneam adesea aici? Făceam dragoste aici?

- De fapt, replică el, nu am fost niciodată. Am fost prea pudici, poate, și prea raționali. Ne-am fi umplut de nisip dacă am fi făcut dragoste aici - și aveam un pat foarte confortabil la câțiva kilometri distanță. Bineînțeles...

- Bineînțeles, spuse ea, zâmbindu-i și punându-și mâinile pe umerii lui, că la Penhallow este destulă apă cu care să spălăm nisipul.

- Ai terminat gândul în locul meu, spuse el, rânjind și desfăcându-și agrafa de la manta ca să o întindă pe nisipul fin și uscat al peșterii.

Aceasta era Elizabeth, îi spuse mintea lui, făcându-i propuneri pe față, zâmbindu-i ispititor, dorindu-l. Ochii ei deveniseră visători din cauza dorinței. Se schimbaseră atât de mult, dar nu știa sigur dacă schimbările interveniseră înainte de căzătură sau după aceea.

O trase în brațele lui, îi dădu jos pelerina și o așeză pe mantaua lui, ridicându-i fustele până la mijloc. Îngenunche în fața ei și îi scoase pantofii, ciorapii și pantalonașii. „O să fac dragoste cu ea din nou”, se gândi el. „Pentru a patra oară în douăzeci și patru de ore. O să-mi vărs din nou sămânța în ea.”

Își închise mintea față de vinovăția și de teama pe care i-o stârneau consecințele foarte posibile.

- Nu am venit aici să ne sărutăm? întrebă ea, în timp ce el își trăgea hainele și se ridica peste ea. Apoi se așeză în așa fel, încât îl prinse între șolduri și coapse.

- Da, spuse el, lipindu-și buzele de buzele ei. Și de asta.

Ea oftă sub buzele lui și îi supse limba în timp ce el intra în trupul ei fără nici un preambul. Se mișcă în ea, mirându-se că era umedă și pregătită pentru el.

În timp ce o iubea, auzi chemările pescărușilor și mugetul brizanților, vestind faptul că era timpul fluxului. Simți mirosul mării, și îi gustă sarea pe buzele lui Elizabeth. Și nisipul, descoperi el, chiar și nisipul uscat și fin, era o saltea destul de tare și nu ceda sub greutatea trupului său. Își așeză palmele sub fesele ei. Simțea nisipul scrâșnindu-i sub genunchi și sub mâini, în ciuda mantalei pe care o întinsese sub ei.

Și totuși, totul era minunat de erotic. Căldura umedă în care intra, moliciunea trupului ei sub trupul lui, gura ei caldă și curioasă. Se stăpâni, ca să nu termine prea repede. Dar ea se mișca în ritmul lui, și picioarele ei se împletiseră cu picioarele lui, iar mâinile ei își croiseră drum pe sub cămașă și îi zgâriau spatele. Iar ea gemea.

- Da, șoptea ea sub buzele lui. Da. Oh, da. Te rog, da.

Avu orgasm fără nici o mângâiere din partea lui, explodând sub el, agățându-se de el, strigând. El o ținu strâns, lăsând-o să se bucure de orgasm și să se relaxeze în letargia care urma, înainte de a-și desăvârși și el plăcerea. Ea zăcea relaxată sub el și îl ținea cu mâinile și cu picioarele.

- Dacă așa săruți tu, spuse ea mult mai târziu, după ce el se întinse alături de ea, atunci îmi place. Și înțeleg de ce aveai nevoie de un loc mai intim decât malul apei.

Îi zâmbea și se simțea în largul ei cu toate că era ziua mare și hainele ei erau dezbrăcate sau ridicate până la mijloc. „Are încredere totală“, se gândi el, „și își imaginează că suntem căsătoriți și intimi de șapte ani“.

Cum putea pune capăt acestui lucru, acum că îi permisesese să înceapă? Cum putea să-i spună adevărul, după ce trăiseră o noapte și o zi ca soț și soție? După ce o pusese în pericol de a rămâne însărcinată de patru ori? Mai exact, se gândi el, cum ar fi putut îndura să îi pună capăt după ce tot el începuse?

- Presupun că trebuie să ne facem respectabili și să vedem dacă mai avem destulă energie ca să urcăm din nou cărarea, îi spuse el la ureche.

- Mmm, făcu ea, un sunet care semăna cu torsul unei pisici. Chiar nu am făcut niciodată dragoste aici, Christopher? Ce grei de cap am fost. A fost minunat. Nu vreau să plec încă. Ne grăbim?

- Nu, spuse el, sprijinindu-și obrazul de creștetul ei. Nu, nu se grăbeau. În curând, realitatea avea să dea buzna peste idila lor. Nu. Putem rămâne aici pentru totdeauna dacă vrei.

- Mm, spuse ea cu un oftat mulțumit.

Nu adormiră, dar zăcură într-o stare de lăncezeală plăcută, cu mâna ei făcând cercuri leneșe pe pieptul lui sub cămașă, cu mâna lui mângâindu-i șoldul, șezutul și coapsa.

- Christopher, spuse ea în cele din urmă, să ne amintim întotdeauna magia acestor zile atunci când îmi voi recăpăta memoria - ai observat cât de convinsă am spus când și nu dacă? Orice greutateți ar veni, să ne amintim

că relația noastră poate fi întotdeauna așa. Vrei? Știu că avem nevoie de probleme și greutate în fiecare zi să ne facă să creștem, dar avem nevoie și de perioade ca aceasta. Perioade care să ne arate că nimic nu contează cu adevărat, în afară de faptul că suntem împreună și ne iubim. Viața este atât de prețioasă, și dragostea e atât de prețioasă. Să facem un pact că ne vom aminti întotdeauna.

- De acord, încuviință el, dar cuvintele ei îl înghețară, în loc să-l încălzească.

Ea se întoarse cu fața spre el și îi zâmbi.

- Sărută-mă din nou, spuse ea, dar scânteia obraznică din ochii ei îi spuse că cerea mai mult decât o simplă întâlnire a buzelor.

Mâna lui se mișcă pe piciorul ei spre interiorul coapsei și în sus, spre fierbințeala umedă și spre miezul feminității ei.

- Dacă insiști, spuse el, și îi privi ochii devenind visători de pasiune în timp ce degetele lui începură să o lucreze cu experiența câștigată de-a lungul anilor, pregătind-o din nou pentru penetrare.

Și pentru sămânța lui din nou.

capitolul 9

Toate anchetele de pe docuri și de pe cheiurile Tamisei nu îi aduseră nici o încurajare lui Martin. Dar nici nu îl descurajară. În ultimele două săptămâni nu sosise nici un vas din Canada, dar sosiseră două corăbii din America. Nici una dintre ele nu adusese vreun pasager care să se numească Christopher Atwell sau contele de Trevelyan. A doua corabie avea nevoie de reparații mai serioase, și echipajul fusese lăsat la vatră înainte de a fi nevoie din nou de el. Chiar și căpitanul părăsise corabia, după cât se părea ca să-și viziteze soacra la Portsmouth.

Martin îl trimise pe Macklin la Portsmouth, în căutarea căpitanului Jamie Rice, și acum aștepta tot mai nerăbdător întoarcerea servitorului. Între timp, agenții

de la Bow Street Runners se întorseseră cu mâinile goale, așa cum se așteptase. Se pare că porniseră într-o lungă și inutilă căutare a unei trăsuri și a unor cai pe care nu îi văzuse nimeni.

În cele din urmă, Macklin se întoarse.

- Credeam că poate ai luat vaporul spre America, să îl cauți pe căpitanul Rice acolo, îi spuse Martin cu răceală nefericitului servitor. M-am gândit că o să aștept răspunsul până la vara viitoare.

Găsirea unui căpitan de vas în Portsmouth, raportă Macklin, era ca găsirea unui ac în carul cu fân, mai ales că acest căpitan Rice nu avea casa lui proprie acolo și purta un nume diferit de numele doamnei pe care o vizita. Și când localizase în cele din urmă casa, o găsisse goală, fiindcă soacra și căpitanul Rice plecaseră să viziteze altă rudă, care locuia într-un sat de pescari, la o depărtare de treizeci de kilometri. Și apoi căpitanul nu dorise să stea de vorbă cu Macklin, și nici vorbă să îi divulge lista pasagerilor din ultima lui călătorie.

Martin întrerupse povestea întortocheată.

- Presupun că banii au vorbit în cele din urmă, spuse el. Și te-am trimis cu o grămadă de bani. Care a fost răspunsul?

- A avut la bord un domn Christopher Atwell în timpul ultimei traversări, domnule, spuse servitorul, dar nici un conte de Trevelyan.

Ochii lui Martin sclipiră triumfători.

- Unul din doi e destul de bine, spuse el, apoi traversă camera îndreptându-se spre un mic birou, îi înmână omului un sul de bancnote și îl trimise la treburile lui; în cele din urmă zâmbi satisfăcut și își lovi pumnul de palma mâinii. Știam eu, murmură el spre camera goală.

Odată cu trecerea zilelor, devenise din ce în ce mai convins de faptul că întoarcerea lui Atwell - Trevelyan - putea fi singura explicație pentru dispariția fără urmă a lui Elizabeth. Faptul că se întorsese într-adevăr cu o zi sau două înainte de nuntă era o coincidență mult prea mare pentru a nu avea legătură cu răpirea.

În cele din urmă, Martin o găsisse. Era sigur că Trevelyan o dusesse la Penhallow. Se spunea că era un loc singuratic și îndepărtat, mai mult castel medieval decât reședința unui gentleman civilizat. Era normal să o ducă acolo. Martin era atât de sigur de acest fapt, încât își schimbă planul anterior, acela de a trimite pe cineva în comitatul Devon pentru a descoperi dacă erau acolo. Hotărî că planul acesta l-ar fi făcut să piardă zile prețioase. Avea să meargă el însuși.

Și totuși, acest prim elan se stinse după doar câteva minute. O găsisse, da, sau era aproape convins că o găsisse. Dar ea lipsea de aproape două săptămâni. Și în tot acest timp fusese cu Trevelyan. Doar ei doi pe un domeniu singuratic.

Martin strânse pumnii până i se albiră încheieturile. Care era explicația? Era ținută acolo împotriva voinței ei? Dacă era așa, fusese molestată? Sau stătea de bunăvoie? De-a lungul anilor, ajunsese să-l urască pe Trevelyan, dar ura putea fi o emoție mai periculoasă decât indiferența. Și odinioară fusese nebună după el. Dacă stătea acolo pentru că așa alesese? Martin aproape că prefera să și-o imagineze închisă într-o temniță.

Respira întretăiat. Dacă existase vreodată un bărbat pe care să-l urască mai mult decât pe toți ceilalți, acela era Trevelyan. Atwell avea douăzeci și patru de ani când o întâlnise pe Elizabeth pentru prima dată, și imediat își închipuisse că putea pretinde dragostea ei și că o putea lua ca să trăiască cu el tot restul vieții. Iar ea – dulcea și impresionabila Lizzie – se îndrăgostise de farmecul lui întunecat și de vorbele dulci de iubire și îi uitase pe cei care o iubiseră toată viața.

Ei bine, se gândi Martin, întinzându-și degetele și îndoindu-le, el o salvase o dată. O va salva din nou – chiar dacă rămăsese de bunăvoie la Penhallow. Dar nu credea că acesta era cazul. Elizabeth se maturizase mult în ultimii șapte ani și nu mai era atât de impresionabilă ca odinioară. Chiar și el, Martin, nu mai avea influența pe care o avusese odinioară asupra ei.

Hotărî să plece spre comitatul Devon a doua zi în zori, împreună cu Macklin.

*

La două săptămâni de la accidentul care îi furase toate amintirile personale, Elizabeth simțea mai mult ca niciodată că glazura putea fi prea dulce fără prăjitura de dedesubt. Și luna de miere putea fi prea dulce dacă nu era precedată de o perioadă de curtare, de o relație sau de o nuntă. Cele două săptămâni fuseseră prea dulci. Se simțea vinovată și nerecunoscătoare fiindcă gândea așa, fiindcă nu exista nici o îndoială că dulceața fusese minunată.

În multe privințe, zilele acelea fuseseră idilice. Nu avea nimic de făcut, în afară de a învăța din nou împrejurimile și de a se obișnui din nou cu cei pe care îi iubea. Christopher își petrecea diminețile pe domeniu cu administratorul, dar îi dedica ei tot restul zilelor și nopțile. Se plimbau pe jos și călare, vorbeau și râdeau. Și se iubeau. Fizic și în orice alt mod posibil. Erau foarte îndrăgostiți – știa că nu era singura care gândea astfel. Erau ca niște adolescenți îndrăgoștiți – fiecare îl simțea intens pe celălalt și iubirea care îi lega.

Era minunat. Era o nebunie. Deși ea încerca uneori din răputeri să-și amintească, să își înșele memoria sau să o zdruncine ca să aducă amintirile înapoi, se temea să își amintească. Fiindcă era posibil să nu se fi iubit atât de mult dintotdeauna, și se temea de realitate. Poate că dragostea lor se maturizase și devenise mai profundă și mai durabilă decât pasiunea aceasta sălbatică și tinerească pe care o trăiau acum. Sau poate că se răcise și devenise ceva banal și plictisitor. Poate că simțeau amândoi că împărțeau o căsnicie goală, pentru că nu aveau copii care îi dea profunzime.

Se temea să-și amintească. Voia ca lucrurile să rămână pentru totdeauna așa cum erau acum. Pentru totdeauna. Și totuși nu era pe deplin fericită nici măcar acum și se simțea vinovată pentru că era nefericită. Totul era prea dulce, prea perfect, prea – oh, era prea lipsit de orice provocare. Atât Nancy, cât și Christopher erau protectori cu ea, de parcă ar fi fost o păpușă fragilă sau... o prizonieră.

Gândul acesta o făcea pe Elizabeth nefericită și vinovată. Cum să se simtă prizonieră, când ei erau atât de buni cu ea?

Amândoi protestaseră când propusese să iasă de pe domeniu. Elizabeth voise să meargă în vizite cu Nancy. Voise să meargă cu soțul ei la biserică. Era adevărat că nu și-ar fi recunoscut prietenii și vecinii pe care ar fi trebuit să-i cunoască, admise ea când ei ridicară această obiecție, dar oamenii ar fi înțeles atunci când li s-ar fi explicat faptele. Oricum trebuia să-i cunoască din nou cândva, dacă nu-i revenea memoria.

Dar ei o sfătuiră amândoi să își ofere timp, să îi dea memoriei o șansă de a se întoarce și de a o salva de nefericirea și stânjeneala de a ieși într-o lume pe care n-o mai cunoștea. Și fiindcă îi iubea pe amândoi și avea încredere că și ei o iubeau, ea fu de acord. Dar era nefericită. I se părea că viața se oprișe în loc, și ea își pierduse puterea de a o pune în mișcare.

Și astfel își petrecea zilele, dorind să i se întoarcă memoria și temându-se că i se va întoarce. Uneori, când se uita la Christopher, mai ales noaptea când se trezea și el dormea alături de ea, cu brațul mereu peste umerii ei, se gândea că îl iubea atât de mult. Îl iubea atât de mult, încât era aproape dureros. Și se temea să afle cum fusese căsnicia lor înainte de a-și pierde memoria – o teamă irațională, fiindcă acum erau împreună și era limpede că se iubeau. Dar nu putea scăpa de această neliniște.

Era teama de necunoscut. Și dorința de a-și aminti, ca să poată înfrunta măcar teama. Și dorința la fel de puternică de a nu-și aminti niciodată, de a nu fi nevoită niciodată să înfrunte o realitate care ar fi putut fi neplăcută.

Christopher era nervos. Pierduse o întreagă dimineață minunată de însorită la casa unui arendaș care avea o plângere – ce-i drept, o plângere reală, care trebuia rezolvată, și fusese de acord cu asta când o auzise –, dar acum când ajunsese în cele din urmă acasă și se îmbrăcau amândoi pentru o plimbare călare de-a lungul văii,

norii se adunaseră pe cer și ploaia era iminentă. Nu mai avea rost să se convingă că nu erau nori de ploaie.

Se întrebă pentru o clipă dacă mai avea rost să meargă, fiindcă o plimbare de-a lungul văii însemnase ultima dată o partidă de călărie pe plajă și sub stânci până la peșteră și o după-amiază în care făcuseră dragoste. Dar chiar și așa era un drum lung. Nu aveau să ajungă până la capătul văii. Câțiva stropi de ploaie loveau deja ferestrele, avertizându-i. Erau nevoiți să rămână în casă. Trebuia să o împartă cu Nancy, în cazul în care nu își arătau pe față dorința de a fi singuri și nu se retrăgeau în dormitor pentru tot restul după-amiezii.

Înainte de prânz avusese un schimb supărător de vorbe cu Nancy. Ea îi spusese că nu mai puteau continua să o țină pe Elizabeth prizonieră la Penhallow pentru mult timp, fără să-i spună pe față că era prizonieră.

- E neliniștită și nefericită, Christopher, îi spusese ea. Are nevoie de orizonturi mai largi. Are nevoie de alți oameni și de alte activități.

- Nu e nefericită, răspunsese el aspru. Îi place să fie aici. Vorbele acestea i se părură chiar și lui vorbele unui școlar bosumflat.

- Da, Dumnezeu s-o ajute, replicase ea cu voce rece, cred că îi place. Și te iubește. Dar iubirea nu îți aduce neapărat fericirea, Christopher.

Știa și el asta. Și știa că ea avea dreptate. În zilele acestea, se abandonase și el plăcerii și nu mai putea nega că sentimentele lui față de Elizabeth implicau mai multă dragoste și mai puțină ură. Și totuși, nu era chiar fericit. Cum putea fi, cu o asemenea povară de vinovăție care îi apăsă conștiința? Avea tot timpul sentimentul că aștepta ceva - să se întâmple ceva, să treacă la următorul act al dramei. Nu avea cum să se relaxeze total și să se bucure de minunea și magia pe care le primiseră amândoi zilele acestea.

Și bineînțeles că Elizabeth era prizoniera lui. Din ce alt motiv nu spusese nimic despre ea nimănui? Și de ce își instruiseră servitorii să nu spună nimic în sat despre prezența ei la Penhallow? De ce nu o lăsa să plece, fie

și numai până la biserică, cu el și cu Nancy? Era prizonieră, de parcă ar fi fost legată cu lanțuri într-o temniță.

Și acum, după-amiaza cu Elizabeth pe care o așteptase era ruinată. Se gândi că aceasta era ocazia perfectă de a îndrepta lucrurile, sau de a începe măcar. Schimbarea vremii era ca un avertisment că idila se sfârșea. Trebuia să se hotărască și să pună capăt legăturii lor. Să îi spună adevărul. Să își forțeze mintea să accepte realitatea. Realitatea era că ea nu avea loc în viața lui și el nu avea loc în viața ei. Realitatea era că ea îl distrusese în trecut, dar el făcuse ceva din viața lui în ciuda ei. Realitatea era că o ura.

Dar oricât de raționale ar fi fost aceste gânduri, știa că nu putea să-i spună. Nu încă. Ispita de a încerca să prelungească idila avea să fie prea puternică atunci când o va vedea din nou.

Se auzi o bătaie în ușa garderobei chiar în timp ce se îndrepta spre ea, și ușa se deschise înainte de a ajunge. Antoine Bouchard intră direct și închise ușa după el.

– Aveți un musafir, *m'sieur*, spuse el. Treceam prin hol când a sosit și mi-am spus că ar trebui să vin să vă informez.

– La naiba! spuse Christopher. Cine e, Antoine? Va trebui să aștepte până mâine. Am alt angajament în după-amiaza asta.

– Căpitanul Jamie Rice, spuse Antoine.

Christopher se încruntă.

– Căpitanul Rice? spuse el. Ce dracu vrea?

– Numai că, spuse Antoine pe un ton dramatic, nu e căpitanul, *m'sieur*. E un om pe care nu l-am văzut niciodată.

– Ah, spuse Christopher. Era aproape un simțământ de ușurare. Deci cineva îl găsisse.

– Mă tem că am fost găsiți, spuse Antoine. Și speră să vă facă să coborâți fără să bănuiți nimic. Noroc că am fost acolo, nu, *m'sieur*?

– Da, spuse Christopher. Așa se pare. Unde e musafirul acesta, Antoine?

- În salonul pentru musafiri, spuse francezul. A venit însoțit de un singur serryitor, *m'sieur*, dar nu am încredere în situație. Să vă însoțesc cu o pușcă?

- Dumnezeuule mare, nu, spuse Christopher. Aș face mai bine să văd cine e și ce vrea. Ieși hotărât din cameră și coborî scările, simțind încă o ușurare ciudată, dar și o oarecare teamă. Ceva se întâmpla în sfârșit. Poate că orice era mai bine decât nimic, deși își luă rămas-bun cu regret de la idila lui în timp ce traversa holul și îi făcea semn lui Hemmings să deschidă ușile salonului. Se întrebă cine putea să fie. Chicheley? Poole? Sau cineva care nu avea legătură cu răpirea lui Elizabeth?

- Martin! spuse el, pășind în cameră și așteptând să se închidă ușile în urma lui. Bineînțeles, s-ar fi putut aștepta ca, dintre toți, să vină tocmai fratele vitreg al lui Elizabeth. El fusese cu ea și cu ducele în fața bisericii din Hanover Square, nu?

Martin stătea cu spatele la șemineu, iar fața lui de obicei binedispusă era clar întunecată. Când se deschise ușa, ținea mâinile la spate, dar când ușile se închiseră scoase un pistol de duel și îl îndreptă direct spre inima lui Christopher. Ținea pistolul cu ambele mâini.

- Unde e? întrebă el.

- Elizabeth? spuse Christopher. Sus. Nu ai nevoie de armă, Martin.

- Pune să fie adusă jos, spuse Martin, fără să se miște. Dacă i-ai făcut vreun rău, Trevelyan, te omor.

Christopher încuviință.

- Îți înțeleg sentimentele, spuse el, dar putem aranja lucrurile amical, Martin. Nu sunt periculos, deși cred că omul meu ar putea fi. E la fereastră cu o pușcă mult mai mare decât a ta. Dacă mor, mă vei urma foarte repede.

Martin privi smucit peste umăr spre fereastra care dădea în curtea din față, și îl văzu pe Antoine cu o pușcă mare de vânătoare îndreptată asupra vizitatorului.

- A petrecut mulți ani în sălbăticia canadiană, unde mai întâi tragi și apoi întrebi, spuse Christopher, și unde nimeni nu trăiește mult dacă nu țintește mortal de bine. Lasă arma jos, Martin, și să vorbim. Eram

prieteni înainte, nu-i așa? Îmi amintesc că tu ai fost singurul care mi-a fost prieten până la capăt.

Martin lăsa încet pistolul jos, făcu câțiva pași și îl așeză pe o masă și apoi își reluă locul în fața căminului. Christopher îi făcu un semn lui Antoine, care dispăru de la fereastră.

- Sus? spuse Martin. Încuiată? Legată? Cât de mult intenționeai s-o ții aici? Fața lui era întunecată și mâinile îi tremurau.

Christopher ridică din umeri.

- La început, presupun că m-am gândit s-o țin până o convingeam să nu se căsătorească cu Poole, spuse el. Credeam că îți pasă de ea, Martin. De ce nu ai convins-o să renunțe la o căsătorie atât de înspăimântătoare?

- Poole e cât se poate de respectabil, spuse Martin. Este un liberal, bineînțeles, dar asta nu îl face un paria. Elizabeth l-a ales și are nevoie de cineva ca el - cineva respectabil, ambițios și cu o poziție socială înaltă. Trecutul trebuie șters o dată pentru totdeauna.

Christopher ignoră ultima propoziție.

- Naiba să-l ia, spuse el, Poole e cel mai plicticos individ din toată Londra. Nu avea să fie fericită cu el nici măcar două săptămâni.

Martin ridică din umeri.

- E încuiată? întrebă el. Vreau s-o văd.

- O s-o aduc jos într-un moment, spuse Christopher. Dar trebuie să te pregătesc întâi.

Martin păli și mâinile lui se deschiseră și se închiseră convulsiv.

- Nu ai...

Făcu un pas înainte.

- Nu, nu am bătut-o măr, spuse Christopher. Dar a căzut - din trăsura când am adus-o aici. Și-a revenit cu totul de pe urma loviturilor. Dar și-a pierdut memoria.

Martin se holbă la el.

- De fapt - Christopher își umezi buzele uscate -, de fapt sunt foarte fericit să te văd, Martin. Ea nu știe nimic, vezi tu, cu excepția lucrurilor pe care i le-am spus eu. Dar e vremea să afle adevărul. Poate că vederea ta îi va trezi amintirile. Dacă nu, atunci tu și cu mine vom

începe să îi spunem ce a uitat. Dar cred că vei fi de acord s-o facem treptat. Nu vrem să îi provocăm și o stare de șoc, pe deasupra.

- Ce știe? spuse Martin foarte liniștit.

Christopher trase aer adânc.

- I-am spus că e soția mea, spuse el. Privi foarte direct în ochii lui Martin. Am trăit împreună ca soț și soție. Foarte mulțumiți, așa putea spune.

Calculase numărul de pași pe care trebuia să-i facă Martin ca să ajungă la pistol și știa exact cum să-l oprească și să se asigure că nu trăgea. Se pregătise de asemenea pentru un atac frontal cu pumnii. Sau pentru o explozie verbală. Însă Martin continuă să stea foarte liniștit, deschizând și închizând pumnii. După o vreme, strânse din buze.

- Înțeleg, spuse el pe neașteptate.

- Tu știi foarte bine că am fost nevinovat, Martin, zise Christopher.

- Așa am crezut, spuse Martin. Împotriva oricărei rațiuni. Îmi plăcea de tine, Trevelyan, și nu te-am crezut capabil să îmi rănești sora chiar în felul acela.

- Ai crezut. La timpul trecut, spuse Christopher calm. Te-ai răzgândit?

- De ce ai fugit? întrebă Martin. Treaba asta te-a făcut să pari al naibii de vinovat, să știi. Și toate celelalte lucruri care s-au revărsat după ce ai plecat. Credeai că aveau să rămână ascunse? Măcar unele din ele trebuie să fi fost adevărate. Nu iese fum fără foc. Am vrut să cred că erai nevinovat. Erai prietenul meu. Și îmi place să pot rămâne alături de prietenii mei. Și te admiram - aveam doar optsprezece ani, și tu aveai douăzeci și patru. Erai un fel de erou pentru mine. Dar până la urmă am fost silit să admit că ți-ai bătut joc de mine.

- Celelalte lucruri? Christopher ridică din sprâncene.

- Da, spuse Martin aspru. Totul a ieșit la iveală - fiecare detaliu murdar - după ce ai plecat. Așa se întâmplă cu lucrurile astea, știi. Am fost șocat, mărturisesc, deși îmi plăcea să mă cred trecut prin multe. Aproape că au ucis-o, Trevelyan.

- Ei bine, spuse Christopher calm, poate că am fost în pericol mai mare de a fi împușcat decât mi-am dat seama, acum câteva minute. Se pare că după plecarea mea s-au întâmplat multe lucruri pe care nu le știu. Cineva trebuie să mă fi urât de moarte. Dar vom vorbi mai târziu despre asta. Vrei să cooperezi cu mine măcar în asta, Martin? Nu vei încerca să o forțezi pe Elizabeth să accepte prea brusc adevărul, dacă nu te recunoaște când o aduc jos? Vrei să vorbim amândoi despre ceea ce trebuie descoperit și când?

- Adu-o jos, spuse Martin. Nu trebuie să mă implori să fac ceea ce e în interesul ei, Trevelyan. Am făcut întotdeauna ceea ce am crezut că era mai bine pentru ea.

- Da, spuse Christopher, întinzând mâna dreaptă și sperând că avea să fie acceptată, trebui să îți recunosc acest merit, Martin. Ai iubit-o întotdeauna pe Elizabeth cu mai multă statornicie decât noi ceilalți. Pentru asta trebuie să te respect și să te consider încă prieten, chiar dacă tu nu mă mai consideri la fel. Presupun că ai avut grijă de ea și în ultimii șapte ani - în timp ce eu am fugit.

Martin se uită la mâna lui un moment nesfârșit înainte de a o accepta.

- Cine știe? spuse el. Poate că ți-ai îndreptat caracterul în ultimii șapte ani. Oricum, sper să fie așa. Mi-a lipsit prietenia ta. Acum vreau să o văd pe Elizabeth.

Christopher se întoarse fără să mai spună nimic și ieși din încăpere.

Ploaia bătea deja în geamul de la budoarul lui Elizabeth când se auzi o bătaie în ușă și intră Christopher. De fapt, era mai mult o cameră de zi decât un budoar. Ea se așezase deja cu o carte într-un fotoliu confortabil, așteptându-i sosirea. Ridică privirea și zâmbi, lăsând cartea deoparte.

- Plouă, spuse ea, strâmbându-se, apoi se ridică în picioare și întinse brațele ca să le așeze pe umerii lui, în timp ce el se îndrepta spre ea. Îți poți închipui o dezamăgire mai mare? Așteptam o după-amiază în peștera îndrăgostiților. Nu-i așa că sunt lipsită de rușine? Răse.

Christopher o sărută, cuprinzând-o cu brațul drept și strângând-o tare. Ea se lăsă pe spate în brațele lui și îi căută privirea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă.

El își puse mâna pe capul ei și îi apăsă fața peste lavaliere lui. Ea îl simți înghițind în sec.

- Lumea reală a venit în vizită, spuse el.

Elizabeth își lăsă capul unde era, deși mâna lui nu exercita mare presiune. Simțea că nu avea aer. Deci asta era, se gândi. Ceva se schimbase. Ceva irevocabil. Nimic nu mai avea să fie la fel. Idila se terminase. Luna de miere se sfârșise.

- Fratele tău - fratele tău vitreg - te așteaptă jos, spuse el.

Ea nu îl întrebase niciodată despre familia ei și fusese pe jumătate conștientă de faptul că omisiunea fusese deliberată. Nu voia să știe prea multe despre familia și trecutul ei, despre toată viața aceea pe care o trăise înainte de a-l întâlni pe Christopher. Se temuse, inconștient, că avea să-și amintească totul.

- Fratele meu vitreg, spuse ea cu voce inexpressivă.

- Martin, spuse el și se opri. Îți amintești de el?

- Nu, răspunse.

Martin? Fratele ei vitreg? Nu, nu-și amintea de el. Se simți din nou înfricoșată. Nu se simțise înfricoșată de o săptămână.

- Vino jos să-l întâlnești, rosti el încet.

Ea își dădu capul pe spate și privi în sus spre el. În ochii lui albaștri și liniștiți.

- Nu vreau, spuse ea. Mă tem. De ce mă tem? râse ea.

- Vino să-l întâlnești, repetă el.

Ea se depărtă și își netezi pliurile rochiei. Christopher întinse brațul, așteptând-o. Trase aer adânc în piept și își trecu brațul pe sub brațul lui.

- Martin știe?

- Da, spuse el.

- Vine de departe? întrebă ea.

- De la Londra.

Își dădu seama că el era la fel de agitat ca și ea. De ce? Se temea că avea să-și amintească totul? Sau se temea

că nu avea să-și amintească? Dintr-odată se simți amețită și trebui să se concentreze asupra respirației. Dar când ajunseră în hol își trase brațul de sub brațul lui. Putea face asta singură, fără să trebuiască să se țină de el.

Nu îl cunoștea pe bărbatul care stătea în fața căminului din salon. De asta era sigură. Nu era foarte înalt, poate nu mai înalt decât ea, și părea cam îndesat. Părul lui deschis la culoare era ondulat. Arăta bine, deși nu era deosebit de chipeș. Ghici că era cam de vârsta ei. Dintr-un motiv oarecare, se așteptase la un bărbat mai în vârstă. Era îmbrăcat elegant.

– Lizzie? Numele fu rostit foarte calm, dar el întinse mâinile și păși spre ea.

Lizzie? Ea se dădu înapoi auzind numele. Dar își reveni și întinse mâinile spre el.

– Martin? spuse ea. Mă tem că nu te cunosc. Cred că ți-a explicat Christopher. Nu ne-am văzut de mult?

– Exact de două săptămâni, spuse el, din Londra. Lizzie, eu sunt. Sunt aici. O să fii în siguranță. Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă rău. Nu am făcut-o niciodată, nu?

În Londra? Cu exact două săptămâni în urmă? Încercă să-și tragă mâinile din mâinile lui fără să tragă prea vizibil de ele. Dar el le ținea strâns.

– Ne întorceam de la Londra, spuse Christopher din spatele ei, când ai căzut din trăsură, Elizabeth. Am fost acolo la familia ta.

– Ești în siguranță acum, spuse Martin.

Ea nu îl plăcea. Erau apropiați de obicei? Sau nu îl plăcuse niciodată?

– Știu, spuse ea cu voce tăioasă. Christopher are grijă întotdeauna de siguranța mea. Tu ești fratele meu vitreg?

– Tatăl tău s-a căsătorit cu mama mea după doi ani de văduvie, pentru că mama ta murise la naștere, spuse el. Eu sunt cu trei luni mai mare decât tine, Lizzie. Am crescut ca frate și soră de la doi ani. Sau mai degrabă ca doi gemeni. Chiar și semănăm puțin. Întotdeauna se glumea pe seama asta – eram ca un cuplu căsătorit în care partenerii ajung uneori să semene unul cu altul.

Manierele lui erau joviale și amabile. Fața lui era deschisă și binedispusă. Se simți vinovată fiindcă simțise o ușoară repulsie față de el. Încercă din nou să-și tragă mâinile din mâinile lui și reuși.

- Cine e tatăl meu? întrebă ea.

- Chicheley, spuse el. Ducele de Chicheley. Dumnezeu mare, Lizzie, nu se poate ca totul să se fi șters cu buretele din mintea ta, nu?

- Totul, da, spuse ea. Trăiește încă? Și mama ta?

- El trăiește încă, spuse el. Mama a murit când aveam șaisprezece ani. Nu-ți aduci aminte? Ai plâns de parcă ar fi fost propria ta mamă.

- Mai există și alți membri ai familiei noastre? întrebă ea.

- John, spuse el. Fratele tău, Lizzie. E cu cinci ani mai mare decât noi. E locotenent-colonel în cavaleria lui Wellington. A fost la război, dar în sfârșit s-a proclamat pacea.

- Da, știu, spuse ea. Se pare că numai partea personală a memoriei mele s-a dus. Îmi amintesc lucrurile mai puțin importante. John. Încercă să-și imagineze un frate de treizeci și cinci de ani, ofițer de cavalerie, și nu reuși. Își cuprinse fața strâns în mâini și clătină din cap. Uneori, spuse ea, mă simt de parcă aș trăi în mijlocul unui coșmar. De ce e totul atât de gol? De ce nu recunosc pe nimeni? Uneori e atât de înspăimântător!

Brațele lui Martin o înconjurară, chiar dacă mai simțea mâna lui Christopher pe spatele ei. Și Martin fu cel care o îmbrățișă și o legănă și îi murmură cuvinte liniștitoare. Ea înțepeni și se smuci într-o parte și se întoarse orbește spre soțul ei. El o cuprinse ferm de după umeri și o bătu ușurel pe spate, liniștind-o.

- Destul pentru acum, spuse el. E năucită, Martin. Să luăm lucrurile pe rând. O să îți arăt o cameră în care să te înviiorezi. Și apoi vom lua ceaiul în salon. Probabil că ești gata pentru o gustare. Nancy ni se va alătura acolo. Îți amintești de sora mea?

- Da, într-adevăr, spuse Martin. Cum aș putea să nu-mi amintesc de Lady Nancy? Deși au trecut mulți ani de când am văzut-o pentru ultima dată.

- Va fi mulțumită să te revadă, spuse Christopher. O bătu pe Elizabeth ușurel pe spate înainte de a o lăsa, ca să deschidă ușile salonului și să trimită un servitor să o cheme pe doamna Clavell. Menajera noastră te va conduce într-o cameră. Peste jumătate de oră, voi veni eu însumi să te conduc în salon.

Înainte de a ieși din cameră, Martin se întoarse și o sărută pe Elizabeth pe obraz. Ea se forță să zâmbească și să nu tresară.

- Nu-mi place de el, spuse ea când ușa se închise din nou și rămase singură cu soțul ei. Mă simt amenințată. Nu cred că vreau să-mi amintesc. Nu-l putem trimite să-și vadă de drum, Christopher? râse ea. Am spus un lucru stupid și extrem de nepolitic, nu-i așa?

El îi cuprinse fața în palme și o privi în ochi. Chipul lui era inexpresiv și mai degrabă aspru.

- Ții foarte mult la el, Elizabeth, spuse el. Și la fel și eu. A fost întotdeauna un prieten bun pentru amândoi. Pentru toată lumea, de fapt. Martin e tipul acela de persoană întotdeauna mai preocupat de fericirea altora decât de a lui. Încearcă să nu te ferești de el. Cred că se simte rănit când faci asta.

Ea își mușcă buza de jos.

- Voi încerca, spuse ea. Are o față amabilă. Aș vrea doar să nu îmi mai spună Lizzie și să nu mai vorbească despre siguranța mea, de parcă tu n-ai fi aici.

Christopher își lăsă capul în jos și o sărută afectuos pe buze. Elizabeth îl cuprinse pe după gât și se relaxă în căldura îmbrățișării lui.

capitolul 10

În salonul de muzică, Nancy cânta la pian. Dar nu se concentra și trebuia să reia mereu câte o frază la care se poticnea. Văzuse trăsura sosind. O trăsură necunoscută. Și fiindcă nici un servitor nu venise s-o cheme, presupusese că vizitatorii îl căutau pe Christopher.

Fusese descoperit. Îl găsiseră. Și acum avea să dea peste cel mai mare necaz al vieții lui. De data asta nu va mai putea să pledeze nevinovat - nu că această pledoarie i-ar fi slujit la ceva prima dată. Nimeni nu-l crezuse, cu excepția ei. Nu era sigură nici măcar de părerea tatălui lor.

Se întrebă cine îl descoperise. Cine sosise? Niște polițiști însoțiți de un magistrat, poate, ca să îl târască la închisoare? Ducele de Chicheley? John? Degetele ei încurcă clapele. Spera să nu fie John. Martin? Se opri cu totul din cântat, împinse taburetul și se îndreptă spre fereastră.

„Oh, te rog Doamne, te rog dragă Doamne, fă să nu fie Martin.“ Dar știa că era exact el, așa cum știuse că ziua aceasta avea să vină.

În spatele ei, ușa se deschise, dar ea nu se întoarse.

- Aici erai, Nance, spuse vocea fratelui ei. Părea încordată. Te căutam.

- Cine e? întrebă ea. Cine a venit?

Se făcu tăcere.

- Martin Honywood, spuse el. Mi-a dat de urmă. Aș fi putut ghici că avea s-o facă. A ținut întotdeauna la Elizabeth, mai mult decât toți ceilalți la un loc.

- Da, spuse ea. Da, m-am gândit că el trebuie să fie. Probabil că e teribil de furios.

- M-a întâmpinat cu un pistol, spuse Christopher, și vorbele acestea o făcură să se întoarcă în cele din urmă. Fața lui era palidă. Dar odată ce am trecut de criza asta, a fost remarcabil de civilizat și înțelegător. Dar el a fost întotdeauna imparțial. Și a înțeles, desigur, că Elizabeth trebuie tratată cu grijă în împrejurările actuale.

- Ei bine, spuse Nancy, traversând camera ca să împăturească partitura și să o pună deoparte, se pare că o să scapi ușor până la urmă, Christopher. Asta dacă ducele nu-și va ieși din fire când va afla ce i s-a întâmplat, bineînțeles. Pleacă imediat?

- Cine? spuse el privind-o fără să înțeleagă.

- Elizabeth și fratele ei vitreg, spuse ea. Mai este încă destul din zi. Nu cred că intenționează să-și petreacă noaptea sub acest acoperiș, nu-i așa?

- Nu pleacă, spuse el. Ar fi ceva teribil pentru Elizabeth. Nu-și amintește de Martin, nici de Chicheley, nici de nimeni altcineva. Va trebui să i se spună adevărul foarte treptat. Tocmai am vorbit cu Martin despre acest lucru și am fost de acord amândoi. A fost foarte amabil în toată treaba asta.

Nancy se așează înapoi pe taburet. Nu era sigură că se mai putea ține pe picioare.

- Nu poate rămâne în casa asta, spuse ea. Nu permit așa ceva, Christopher.

El ridică din sprâncene. Nancy închise ochii o clipă.

- Uneori uit, spuse ea, că această casă îți aparține ție. Sunt atât de obișnuită să fiu stăpână aici. Deci o să-i spui lui Elizabeth mâine?

- În următoarele zile, spuse el. Am plănuit totul cu grijă. Nu o s-o grăbim. Am venit să te invit la ceai, Nance. O să-ți arăți buna creștere?

- O să lipsesc, spuse ea ferm. Nu vreau să am nimic de-a face cu nici un membru al acestei familii.

- Nance, spuse el, plecându-și capul într-o parte, ar fi putut veni aici cu jumătate de armată și un mandat de arestare pentru mine. Încearcă să fie corect. Și încearcă să facă ce este cel mai bine pentru Elizabeth, în ciuda sentimentelor pe care le-ar putea avea față de mine.

Nancy se ridică în picioare. Deci asta era. În sufletul ei, știuse că n-o să găsească niciodată un liman în care să fie în siguranță toată viața. Știuse că mai devreme sau mai târziu avea să fie forțată să-și înfrunte coșmarurile. Știuse chiar și că treaba asta cu Elizabeth urma să aducă confruntarea.

- Foarte bine, atunci, spuse ea, acceptând brațul pe care i-l întindea fratele ei, voi fi bine crescută, Christopher. Dar nu te aștepta la mai mult.

Când îl văzuse ultima dată, Martin era un băiat, un băiat arătos, optimist și fermecător, pe care toată lumea îl plăcea. Se schimbase foarte puțin, descoperi Nancy când intră în salon la brațul lui Christopher. Câștigase puțin în greutate, poate, și era acum un bărbat,

nu un băiat. Dar părea să fie la fel de amabil. Se ridică în picioare, zâmbi și îi întinse mâna.

Uneori, de-a lungul anilor, ea se întrebase dacă nu cumva își imaginase tot ce se întâmplase. Acum se trezi punându-și aceeași întrebare.

- Lady Nancy, spuse el, ce plăcere să te văd din nou. Văd că unele doamne se fac tot mai frumoase odată cu trecerea anilor.

Christopher părăsise încăperea ca să o aducă pe Elizabeth la ceai. Nancy se prefăcu a nu vedea mâna întinsă și se așeză.

- Sper că ai avut o călătorie plăcută, domnule Honywood, spuse ea.

Vorbi cu hotărâre despre călătorie și vreme până când apăru din nou fratele ei cu Elizabeth. Dar în următoarele ore uită treptat de propria ei nefericire, urmărindu-i cu interes pe ceilalți trei ocupanți ai încăperii.

Elizabeth stătea aproape de Christopher, deși nu se sprijinea de el. Stătea cu spatele drept, stăpână pe sine și tăcută. Se uita aproape mereu la Martin. Dar în privirea ei nu era nici o recunoaștere și nici afecțiune. De fapt, se gândi Nancy, era ostilitate, deși Elizabeth era prea politicoasă ca s-o arate pe față.

Ciudat, se gândi Nancy. Cei doi fuseseră mai mult gemeni decât frate și soră - sau frate vitreg și soră vitregă, ca să fim mai corecți. Oare Elizabeth îl privea altfel pe Martin acum că i se șterseseră din memorie toate ideile preconceptuate despre caracterul său? Sau era ceva nedrept? Poate că ceea ce se întâmplase, oricât de îngrozitor ar fi fost, nu fusese ceva obișnuit pentru Martin? La urma urmei, fusese deosebit de încordat în perioada aceea.

Dar Nancy se bucura că Elizabeth îl privea cu neplăcere pe Martin. Și se bucura și că Martin o știa și îi venea din ce în ce mai greu să zâmbească și să ascundă faptul că era rănit.

- De ce ai venit? izbucni în cele din urmă Elizabeth, privindu-l direct pe Martin și întrerupând o conversație cam căznită la care participau doar cei doi bărbați.

- Ca să te văd, Lizzie, spuse blând Martin. Trevelyan ne-a trimis vorbă despre accident și am pornit fără întârziere. Am fost teribil de îngrijorat din pricina ta.

- De ce nu a venit și tatăl meu? întrebă ea.

- Suferă de gută și călătoriile lungi sunt dificile pentru el, spuse Martin. Dar îți transmite toată dragostea lui, Lizzie. Eu voi rămâne aici un timp. Poate că în timpul acesta ți se va întoarce memoria. Dar chiar dacă nu, vei avea șansa de a mă cunoaște din nou înainte de a te lua înapoi cu mine la Londra.

Elizabeth înțepeni.

- Nu merg la Londra, spuse ea. Voi rămâne acasă cu soțul meu. Aici e locul meu.

Martin zâmbi și schimbă subiectul.

Nancy ar fi vrut s-o vadă pe Elizabeth plecată. Și pe Martin. Voia să-i vadă porniți cât de curând posibil - de preferință azi sau mâine. Și totuși, în mod pervers, se bucură în tăcere când auzi răspunsul lui Elizabeth.

Elizabeth se cuibări foarte aproape de Christopher sub cuverturi, apăsându-și nasul sub bărbia lui, pe cămașa de noapte. Nu se dezbrăcase înainte de a intra în pat, așa cum făcea foarte des, și nici nu încercă să facă dragoste cu ea. Se mulțumi să o țină în brațe. Acesta era lucrul de care avea cea mai mare nevoie.

- Trebuie s-o fac? îl întrebă ea.

- Ce să faci? întrebă el sărutându-i părul.

- Să îmi petrec dimineața cu el, spuse ea. Cu Martin. Nu poți să-ți iei o dimineață liberă și să stai cu noi?

Îl auzi trăgând aer încet în piept.

- Lucrurile nu pot rămâne așa cum sunt, Elizabeth, spuse el. Tu nu ai fost pe deplin fericită, nu-i așa? Cred că am ajuns în momentul în care trebuie să acceptăm că s-ar putea să nu-ți mai redobândești niciodată memoria. Dacă e așa, atunci trebuie să faci un efort și să-ți cunoști din nou familia și istoria. Doar așa vei fi în stare să te cunoști din nou pe tine însăși. Martin nu e o amenințare pentru tine, crede-mă. Ți-a fost întotdeauna devotat.

- Vrei să știu totul, atunci? întrebă ea.

Înainte de a răspunde, el o sărută pe creștetul capului. Îl auzi trăgând din nou aer în piept.

- Dacă ți-ai răspunde sincer și egoist, spuse el, ți-ai zice că nu. Aceste două săptămâni au fost surprinzător de bune, Elizabeth. Dar nu e corect față de tine să îți ascund adevărul pentru totdeauna.

- Înseamnă că aceste săptămâni nu au fost tipice pentru viața noastră împreună, spuse ea, și cuvintele ei nu erau o întrebare. Se simțea infinit de tristă și încercă să se ghemuiască și mai aproape de el. Dar ai dreptate. Măine trebuie să te ocupi de treburile tale obișnuite, iar eu mă voi plimba cu Martin. Până sus pe stânci, poate. Dar nu pe plajă. Plaja e a noastră. Nu-l voi duce acolo.

El o sărută din nou în creștetul capului.

Elizabeth știa că se agăța de el. Desigur că până la vârsta de douăzeci și cinci de ani trebuia să fi învățat să nu fie atât de dependentă de alții, așa cum se pare că fusese în timpul căsătoriei. Trebuia să fi învățat să se bizuiască pe propriile puteri. Și totuși, era atât de ușor să se lase cuprinsă de groază, să dorească să se prindă strâns de el, să dorească să îl implore să o protejeze, să o apere de realitate. Știa că realitatea avea să fie dureroasă. Văzuse asta în ochii lui, la sosirea lui Martin. O simțea și acum, în brațele lui.

Îi luă mâinile în mâinile ei și îi ridică brațul de pe umerii ei, așezându-l alături.

- Probabil că sunt multe de spus. Trebuie să îmi explici ce s-a întâmplat timp de douăzeci și cinci de ani. Am senzația că tu și Martin, și poate și Nancy, ați pus la cale un plan - ce să îmi spuneți întâi, ce să păstrați până la urmă. Am dreptate?

- Cam așa ceva, spuse el.

- Ce trebuie ținut până la urmă e partea cea mai dureroasă, zise ea cu voce inexpresivă. Era sigură de asta.

- De ce crezi că e ceva dureros de spus? întrebă el.

- O știu, răspunse. Mi-ai spus-o, dar nu în cuvinte. Crezi că dacă am uitat totul despre tine, cu excepția lucrurilor pe care le-am aflat în ultimele două săptămâni, nu te cunosc? Te cunosc. Există ceva dureros. Și nu în trecut. În prezent. Sau cel puțin ceva care a continuat

până în prezent. Nu vreau să știu, dar îmi dau seama că trebuie. Oare de asta mi-am pierdut memoria, ce crezi? Fiindcă mintea mea nu se putea descurca cu durerea?

– Elizabeth... încep eu el.

– Nu trebuie să te temi că mă voi prăbuși, îl asigură. Nu o s-o fac.

El o strânse mai tare în brațe.

– Și nu voi înceta să te iubesc, spuse ea. Își dădu seama că îi tremura vocea. Poate că nu te mai iubeam atunci când am căzut din trăsură. Dar nu-mi pasă de asta. O să te iubesc în continuare când îmi voi aminti. Nu-mi pasă nici măcar dacă tu nu mă iubești.

– Elizabeth...

– Fă dragoste cu mine, spuse ea. Am nevoie să te simt foarte aproape în seara asta. Mai aproape decât aproape. Și nu-mi pasă dacă sunt mai îndrăzneță decât ar fi normal sau mai îndrăzneță decât ar trebui să fie o soție. Nu-mi pasă de nimic în seara asta, numai de tine și de mine. Fă dragoste cu mine. Te rog.

El nu o dezbracă. Nici nu o pregăti cu buzele, limba și mâinile. O întoarse pe spate, trase în sus cămașa ei și pe a lui, îi desfăcu picioarele cu picioarele lui și se cufundă adânc în ea. Nu spuse nimic, ci o țintui de saltea cu greutatea lui și se mișcă în ea multe minute, cu mișcări încete care deveniră tot mai rapide și mai profunde.

Aproape că nu exista pasiune, doar o profundă consolare și un simțământ de apropiere. Aproape că îi păru rău când începu în cele din urmă durerea acea familiară și știu că în curând avea să aibă orgasm, iar el urma să termine și totul avea să se sfârșească – el urma să se retragă din trupul ei, iar ea avea să rămână singură din nou.

– Doar tu și cu mine, aici și acum, șopti el găsindu-i buzele cu buzele lui, și suspinară împreună pe culmea plăcerii.

Somnul veni aproape imediat.

Martin fu destul de fericit intrând în camera pentru micul dejun a doua zi dimineată și văzându-l pe Christopher că ieșea. Nu voia să-și piardă energia zâmbind, fiind politicoș și prefăcându-se prieten cu un bărbat

pe care îl ura de moarte. Dumnezeu, cu o seară înainte Trevelyan și Lizzie urcaseră să se culce împreună. Nu avea să uite ușor simțământul de neajutorare pe care îl încercase în timp ce zâmbea și îi privea urcând. Nu avea să uite nici gustul de fiere pe care îl simțise pe limbă.

Trevelyan urma să-și petreacă dimineața cu administratorul său. Martin urma să-și petreacă timpul cu Elizabeth, începând procesul lent de umplere a golului din memoria ei. Trevelyan avea încredere în el și își închipuia că avea să urmeze planul despre care vorbiseră cu o zi în urmă. Și necazul era, se gândi Martin în timp ce lua loc la masă, că trebuia să se miște într-adevăr foarte încet. S-ar fi putut ca Lizzie să nu suporte șocul adevărului dacă era forțată să-l afle prea repede. Martin scrâșni din dinți de mânie neputincioasă, furios pe Trevelyan care produsese această încurcătură.

Speranța că Elizabeth își recăpătase memoria în timpul nopții se spulberă atunci când ea i se alătură după câteva minute. Încă nu îl cunoștea. Mai mult, se simțea incomod alături de el. Îi spuse un simplu bună dimineața, făcu niște observații despre vreme și se așeză, cu ochii plecați asupra farfuriei.

Era foarte dureros. Voia să îi ia mâinile în mâinile lui, așa cum făcuse cu o zi înainte, atunci când Trevelyan o adusese jos. „Eu sunt, Lizzie“, ar fi vrut el să-i spună din nou.

Zâmbi.

- Ai să vii totuși la plimbare cu mine, Lizzie? întrebă el.

- Da, spuse ea privindul nesigură. Ezită. Te rog să ai răbdare cu mine, Martin. Mi s-a spus că ești fratele meu vitreg, că am fost împreună aproape de la naștere și că avem o relație apropiată și ținem foarte mult unul la celălalt. Dar una e să știi ceva cu mintea, și alta e să o simți cu inima. Pentru mine, tu ești un străin. Va trebui să învăț să te iubesc din nou.

Raționala, curajoasa lui Lizzie. Acestea erau calitățile pe care le învățase în timpul ultimilor șapte ani de durere, ani în care el fusese alături de ea, oferindu-i toată mângâierea iubirii lui. Calitățile nu o părăsiseră odată cu memoria.

- Am toată răbdarea din lume, Lizzie, spuse el. E un lucru pe care l-am avut întotdeauna. Toate lucrurile bune vin la acei care au răbdare să le aștepte.

- Îți mulțumesc, spuse ea. Privi prin fereastra din cealaltă parte a încăperii. Mă bucur că azi nu plouă.

Zâmbi, dar el știe că era o expresie forțată. Nu era zâmbetul afectuos obișnuit al lui Lizzie, zâmbetul pe care îl păstra doar pentru el. Simți o ciudată nevoie de a plânge.

Mai târziu, se plimbară pe dealul din spatele casei și în valea împădurită care îl surprinsese atât de mult în ziua precedentă. Peisajul părea golaș și pustiu, și dintr-odată văzuse valea și pârâul, casa și grădinile. Ea se ținea puțin cam departe. El simțise că nu voia să îl ia de braț, așa că nu i-l oferise.

- Vrei să stăm jos? sugeră el când ajunseră în vârf, încercând iarba cu mâna ca să se asigure că era uscată.

Ea încuviință și se așezară, privind înapoi spre vale.

- Îmi place aici, spuse ea, cu o voce aproape sfidătoare. Sunt sigură că am fost foarte fericită să mă întorc acasă de la Londra, acum două săptămâni.

- Noi locuim în comitatul Norfolk, spuse el. De acolo ești, Lizzie. Din Kingston Park, o casă și un domeniu care ar face ca ceea ce se vede jos să pară minuscul. Arată spre Penhallow. Am crescut acolo împreună, și aproape că nu am ieșit până nu am împlinit optsprezece ani. Am fost minunat de fericiți acolo și nu am tânjit deloc după lumea de afară. Tăticul a tot insistat, dar tu te opuneai, însă până la urmă am plecat la Londra, ca să poți fi prezentată la curte și să ai un sezon de debut.

Ea își prinse genunchii cu mâinile și își sprijini fruntea pe ei timp de o jumătate de oră poate, pe când el vorbea despre copilăria lor și prima lor tinerețe. Despre anii aceia de aur pe care el ar fi dorit nespus să-i prindă din nou din urmă, dacă s-ar fi putut. Îl durea profund să afle că ea îi uitase, de parcă nu ar fi fost importanți pentru ea. Deși știa că era nedrept față de ea.

- Oh, spuse ea oftând atunci când el se opri în cele din urmă. Privi spre el cu ochi obosiți. E ca și cum aș asculta povești despre alți oameni, Martin. Nu-mi vine

să cred că am fost implicată, că am fost fata fericită pe care o descrii. Aștept mereu o scânteie de recunoaștere, dar nu se întâmplă nimic.

El se apropie de ea și îi cuprinse umerii cu brațul – și fu alarmat de reacția ei aproape violentă. Ea se smuci de lângă el și îi împinse brațul.

– Nu mă atinge! țipă ea, cu o expresie îngrozită și scârbită. Și apoi se uită la el înspăimântată și își mușcă buza de jos. Îmi pare rău. Oh, îmi pare atât de rău, Martin. Dar trebuie să-ți amintești că nu pot să mă gândesc la tine ca la un frate. Doar ca la un bărbat străin. Nu mă pot simți în largul meu atunci când mă atinge un bărbat care nu e soțul meu.

– Îți amintești de el atunci, Lizzie? întrebă el rănit.

– Nu, bineînțeles că nu, spuse ea.

– Cine ți-a spus că e soțul tău? întrebă el. El? Și l-ai crezut? De unde știi că ți-a spus adevărul?

Ea îl privi ținută, cu ochii larg deschiși. Culoarea îi dispăru de pe față.

– E soțul meu, șopti ea. Îl iubesc.

– De unde știi, continuă el, că nu a profitat de pierderea memoriei ca să te siluiască? De ce ai mai multă încredere în el decât în mine? Sunt fratele tău, Lizzie. Am fost întotdeauna aproape de tine, la bine și la rău.

Dar ea se târâse de lângă el și era acum ghemuită.

– Nu, spuse ea. Oh, te rog, nu. El mă iubește. El e soțul meu.

– Lizzie.

El îi întinse mâna. Dar ea se dădu înapoi, se ridică în picioare și începu să fugă la vale spre casă, ocolind copacii.

Martin făcu vreo câțiva pași în urma ei, apoi se opri. „Nu îmi pare rău“, se gândi, deși îl durea nespus de mult să o vadă cuprinsă de panică și să știe cât de răvășită trebuia să-i fie mintea. Trebuia să afle mai devreme sau mai târziu, și era mai bine mai devreme decât mai târziu. La urma urmei, nu avea cum s-o salveze de durere. Și avea să fie acolo să îi aline durerea, așa cum fusese întotdeauna. Cu cât mai mare era durerea, cu atât mai mare urma să fie nevoia de alinare. Biata Lizzie. Nu avea să învețe niciodată că dragostea lui era un dar gratuit

pentru ea, că ura să vadă că ea trebuia să fie rănită ca să o accepte?

Dacă și-ar fi putut aminti! Aștepta mereu o scânteie care să-i aprindă memoria, așa spusese. Oare așa avea să se întâmple până la urmă, dacă se întâmpla? Ceva care să-i aprindă memoria?

Exista un lucru care ar fi putut să îndeplinească această funcțiune – singura scânteie care ar fi funcționat cu siguranță. Și chiar dacă nu îi trezea memoria, era ceva ce trebuia să știe. Și în curând. Era un lucru pe care nu-l putea ignora, ceva care avea să o convingă în cele din urmă.

Martin începu să coboare repede dealul, urmărind silueta surorii lui vitrege care dispărea cu repeziciune. Avea să-l trimită pe Macklin înapoi la Londra fără întârziere, hotărî el, recunoscător acum că avusese inteligența de a aduce un servitor cu el. În trei zile Macklin urma să se întoarcă.

În trei zile. Părea o eternitate. Avea să mai petreacă trei nopți cu Trevelyan. Martin își încleștă pumnii și pași mai departe.

Elizabeth urca câte două trepte o dată. Christopher nu era în dormitor și nici în garderobă, așa cum nu era în salonul de dimineață și nici în biblioteca de jos. Bineînțeles, doar știuse că el nu era în casă. Nu se întorcea înainte de prânz, și era de abia jumătatea dimineții. Ieși din cameră și alergă orbește pe holul de sus.

Nancy era în salonașul ei, cosând. Slavă Domnului că era în primul loc în care se gândise s-o caute. Oh, slavă Domnului! Și se ridică în picioare și lăsă cusătura deoparte, cu o expresie surprinsă și îngrijorată pe față.

– Oh, spuse Elizabeth, nu am bătut. Îmi pare atât de rău, Nancy.

– Ce este? Fața cumnatei sale era palidă și vocea încordată. Ți-a revenit memoria?

– Nancy. Elizabeth își dădu seama că nu putea respira doar atunci când încercă să vorbească. Sunt căsătorită cu Christopher, nu-i așa? El este soțul meu, nu-i așa?

O văzu pe Nancy închizând o clipă ochii.

- Ți-a spus cineva ceva care să te facă să te îndoiești? întrebă Nancy. Martin?

- Suntem căsătoriți? Elizabeth simțea că intrase într-un coșmar și nu se putea trezi.

- V-ați căsătorit acum șapte ani, spuse Nancy liniștită. Pe domeniul ducelui de Chicheley. La Kingston Park.

- Spune-mi despre asta. Elizabeth își duse mâna la gură, văzând și simțind-o cum tremura.

- Nu pot. Nancy oftă și se așeză din nou, îndemnând-o să facă la fel, deși Elizabeth continuă să rămână în fața ușii. Nu eram acolo. Dar a fost o ceremonie destul de restrânsă. Cred că ție și lui Christopher vi s-a părut cea mai minunată nuntă care a existat vreodată. Presupun că toate miresele și mirii simt la fel.

- De ce nu erai acolo? întrebă Elizabeth.

- Am fost acolo la petrecerea de logodnă, spuse Nancy, și trebuia să rămân cât se citeau anunțurile de nuntă. Amândoi doreați să vă căsătoriți cât mai repede posibil. Eu... mi s-a făcut dor de casă și m-am întors aici cu o săptămână înainte de nuntă, deși atât tu, cât și Christopher v-ați supărat din pricina asta.

- Deci suntem căsătoriți, spuse Elizabeth, aproape temându-se să se lase inundată de ușurare.

- Ce ți-a spus Martin acum? Nancy își luă din nou cusătura.

- Numai că nu pot fi sigură că toate lucrurile care mi s-au spus în ultimele două săptămâni sunt adevărate, spuse Elizabeth. Era supărat, cred. Și rănit. A încercat să mă îmbrățișeze și eu nu i-am dat voie. I-am spus că e un străin pentru mine.

Nancy își plecă fruntea peste lucrul ei.

- Mi s-a părut ceva greșit, spuse Elizabeth. Mi s-a părut că încerca să... să mă seducă. Și sunt îngrozită de reacția mea. Christopher mi-a spus că Martin este fratele și prietenul meu cel mai apropiat.

- Frate vitreg, spuse Nancy.

- Fără nici o legătură de sânge, se cutremură Elizabeth. Christopher spune că mi-a fost întotdeauna devotat și că a fost un prieten bun pentru amândoi. Trebuie să încerc să îl iubesc din nou, nu-i așa, Nancy?

Nancy execută cu grijă trei împunsături înainte de a răspunde.

- Poate că pierderea memoriei îți permite să-ți privești viața cu alți ochi, spuse ea. Poate că poți să vezi calități sau defecte față de care obișnuința ne-a făcut orbi. Nu știu dacă ar trebui să îți forțezi sentimentele să intre într-un tipar, Elizabeth. Chiar nu știu. Nu știu ce să te sfătuiesc.

Elizabeth fu surprinsă și alarmată, văzând o lacrimă care cădea pe cusătura peste care se aplecase Nancy.

- Cred, spuse Elizabeth forțându-se să își stăpânească vocea, cu cât aflu mai repede tot ce e de știut, cu atât mai bine va fi pentru mine și pentru toată lumea. Te-am forțat prea tare, Nancy, și îmi pare rău. Dar nu voi încerca să mai scot nimic cu forța de la tine. Sunt sigură că ești prinsă între loialitatea față de Christopher și simpatia față de mine. Voi aștepta ca Martin și Christopher să îmi spună despre ce este vorba. Martin tocmai mi-a spus numeroase povești despre copilăria noastră - povești despre doi străini.

Nancy ridică privirea, cu ochii strălucind de lacrimi.

- Îmi pare rău, Elizabeth, spuse ea. Îmi pare foarte rău. Și îmi pare rău că nu mi-ai plăcut și chiar te-am urât. Cred că ai fost și tu o victimă, ca și Christopher. De fapt, sunt sigură de asta.

Elizabeth rămase foarte liniștită și respiră încet în timp ce cumnata ei făcu o grimasă și închise ochii foarte strâns, mușcându-și buza de jos.

Elizabeth se întoarse și ieși din cameră.

Nancy se simți foarte rău fiindcă o luase gura pe dinainte. Nu intenționase să spună nimic, în ciuda faptului că dezaproba foarte mult tot ce făcuse Christopher de când sosise în Anglia. Nici prin cap nu-i trecuse să provoace expresia aceea rănită de pe fața lui Elizabeth.

Biata Elizabeth! În ultimele două săptămâni, plătitise scump slăbiciunea de caracter care o făcuse pe Nancy să o disprețuiască în trecut. Nu mai era slabă, doar năucită, speriată și demnă de admirație, fiindcă reușea să țină la un loc frânturile propriei ființe și să înfrunte

o situație care trebuia să fie îngrozitoare. Și acum treburile deveniseră și mai dificile pentru ea.

Naiba să-l ia pe Christopher, se gândi Nancy, scoțând la iveală unul din cele mai rele cuvinte din vocabularul ei. Naiba să-l ia! Tânjise atâta după întoarcerea lui. Și acum și-ar fi dorit ca el să fie în cel mai îndepărtat colț al sălbăticiei canadiene sau americane – unde era mai departe. Își transformase întoarcerea într-un dezastru. Un dezastru total.

Nu se mai putu concentra asupra cusăturii sau a altor lucruri din interiorul casei. Trebuia să iasă afară, la aer curat. Primul instinct fu să urce până pe culme și să coboare apoi pe plajă. Dar aceasta nu mai era un liman sigur. Martin ieșise cu Elizabeth, și apoi aceasta se întorsese acasă în fugă. Poate că el se îndreptase spre plajă. Gândul acesta o făcu pe Nancy să se simtă și mai rău.

„Mă voi duce în grădinile din fața bucătăriei“, se gândi ea, „să tai flori“. Salonul și camera de zi aveau nevoie de aranjamente noi. Dar nu petrecuse acolo nici cinci minute, aplecată asupra florilor, când văzu cu coada ochiului o pereche de cizme ofițerești. Christopher nu se întorsese încă, știa. Și nici unul dintre servitori nu purta cizme ofițerești. Se îndreptă din șale.

– Bună dimineața, spuse Martin.

Ea își împinse părul înapoi peste umeri. Îl lăsase liber de dimineață, așa cum îi plăcea. Uitase că domeniul Penhallow nu îi mai aparținea doar ei.

El zâmbea. Dar bineînțeles că Martin zâmbise întotdeauna. Simți un val de ură atât de intensă, încât se întrebă o clipă dacă nu îi schimonosise fața și dacă el nu observase. Dar zâmbetul lui nu pâli.

– Bună dimineața, spuse ea.

– Credeam, spuse el, că doamnele trebuie să-și piardă treptat frumusețea după ce trec de douăzeci de ani. Dumneata infirmii teoria.

Uitase, se gândi ea disprețuitoare, că îi spusese aproape același lucru la ceai, cu o după-amiază înainte. Lăsă foarfecele și micul buchet de flori pe care îl adunase pe bucata de pânză pe care o adusesese cu ea în grădină.

Avea să trimită pe cineva după ele mai târziu. Își scoase mânușile și le lăsă și pe ele jos.

- Mulțumesc, spuse ea, pășind cu grijă peste flori spre peticul de iarbă pe care stătea el. Trebuie să mă întorc în casă și să fac ordine.

- Nu te duce, spuse el. Nu încă. Venind înapoi, mă simțeam agitat, știi. Nu doar din cauză că bănuiam că Trevelyan o ținea pe Elizabeth aici și nu știam cum aveam să fiu primit. Dar și pentru că mă temeam că dumneata vei fi aici.

Ea își scutură câteva urme de pământ de pe rochie. Se îndoia că se gândise vreun moment la ea înainte de a ajunge aici.

- Te temeai? spuse ea, ridicând din sprâncene și privind-l cu răceală.

El râse.

- Cred că îți datorez o scuză, spuse el. Una foarte întârziată.

- Aș prefera să nu mi-o oferi, spuse ea. Bunele maniere m-ar forța să o accept. Și ultimul lucru de pe pământ pe care l-aș dori ar fi să te iert.

- Ah, spuse el, deci ceea ce s-a întâmplat te-a supărat. Și dai vina pe mine. Ei bine, poate că ai dreptate. Cu siguranță că m-am simțit întotdeauna vinovat din pricina asta. Dar aveam optsprezece ani, știi, și nu știam cum să mă port în lume.

- Eu aveam douăzeci, replică ea, și aveam la fel de multă experiență, din nefericire. Putem schimba subiectul? Sau, mai bine, putem pune capăt de-a binelea acestei conversații?

- Ești aspră, zise el. Și nu ești pregătită să mă ierți.

- Ești musafir în casa fratelui meu, spuse ea. Voi fi politicoasă cu tine. Mă duc înăuntru. Chiar trebuie să mă spăl pe mâini și să îmi schimb rochia.

- Erai atât de încântătoare, continuă el. Eram îndrăgostit nebunește.

- Și să mă pieptăn.

- Și gelos pe John, spuse el.

Pentru prima dată, ochii ei scânteiară de furie.

- Și pe Christopher, zise ea. Mai ales pe Christopher.

El ridică din umeri și îi adresează un zâmbet rușinat.

- Am simțit că îmi pierd brațul drept atunci când Lizzie și-a imaginat că era îndrăgostită de el. Eram foarte tânăr. M-am obișnuit repede cu ideea că vremurile se schimbă uneori și că trebuia să mă schimb și eu cu ele.

- Și-a imaginat, rosti ea ironic.

- Îmi plăcea de el, spuse el. Nu eram cu adevărat gelos. Invidios, poate, pe fericirea lor. Și singur. Credeam că ea făcuse o alegere bună. Am continuat să cred asta, chiar și după ce toată lumea s-a întors împotriva lui. Îmi plăcea prea mult și eram prea preocupat de fericirea ei ca să cred toate dovezile care începuseră să se adune împotriva lui.

- A fost o singură dovadă, replică ea, și era falsă. Dar da, mi-a scris ca să îmi spună că ai fost alături de el până a plecat în Canada, că ai fost singurul apărător care îi rămăsese. Pentru asta îți mulțumesc.

Vorbise printre dinți, fără să fie convinsă că mulțumi-
rile ei erau justificate. După cele întâmplate, era de înțeles că simțea o profundă neîncredere față de Martin.

- Dar nu mă ierți pentru cealaltă treabă, spuse el. Îmi pare rău cu adevărat.

- Sper că îți pare, spuse ea. O lăsăm așa?

În punctul acesta, ar fi trebuit să se întoarcă și să plece în grabă. Voia să scape de el, desigur. Dar curiozitatea o ținu pe loc. Și poate fascinația față de un bărbat pe care nu îl înțelegea deloc.

- De ce stai aici, ca un oaspete al familie, când îl urăști atât de mult pe Christopher? întrebă ea. De ce nu ai luat-o pe Elizabeth în dimineața asta, în timp ce el era plecat? De ce nu ai folosit pistolul pe care l-ai adus cu tine?

- Nu era încărcat, spuse el. Nu pot împușca nici măcar un iepure, Lady Nancy. Cum aș putea împușca un bărbat, chiar dacă a răpit-o pe sora mea - și a sedus-o? Elizabeth trebuie să fie principala mea preocupare. Bineînțeles că, dacă i s-ar fi spus adevărul de îndată ce și-a recăpătat cunoștința, aș fi luat-o cu mine ieri, chiar dacă el ar fi încercat să mă oprească. Mi-aș fi folosit pumnii,

știi, chiar dacă nu mă pot hotărî să folosesc o armă mortală. Dar nu i s-a spus adevărul, astfel că răul trebuie îndreptat încet și cu blândețe.

- Și totuși i-ai sugerat în dimineața asta că poate Christopher nu e soțul ei, la urma urmei.

- Nu am vrut să îi semăn îndoiala în minte atât de curând, spuse el. Dar la urma urmei, ea trebuie să știe că nu e. Nu sunt sigur că există un mod blând de a-i spune noutățile, având în vedere faptul că el se culcă cu ea de două săptămâni.

Ea îl privi uimită de cuvintele pe care le folosisese și roși.

- Îl urăști? întrebă ea.

- Nu urăsc pe nimeni, spuse el. Încerc din răputeri să mă pun în locul tuturor, să îi înțeleg chiar dacă nu îi pot ierta întotdeauna. Cred că s-ar putea să-i pară sincer rău de ce a făcut în trecut și să vrea să-și ispășească faptele. Din nefericire, a acționat la fel de impulsiv acum, ca și atunci când a fugit. Și la fel de dezastruos. Nu, nu îl urăsc, Lady Nancy, dar mă tem de efectul pe care îl vor avea aceste violuri repetate din ultimele săptămâni asupra lui Elizabeth când va afla adevărul.

Nancy clipi. Și știu dintr-odată fără urmă de îndoială, în ciuda cuvintelor și zâmbetelor lui, că el îl ura pe Christopher.

- Pare să aibă ceva tărie de caracter, zise ea.

- Suferințele prelungite din trecut au făcut din sora mea o persoană puternică, spuse el. Cred că poate trece și prin asta. Și va avea sprijinul meu.

- Ca întotdeauna, replică Nancy, întorcându-se în cele din urmă și pornind spre casă.

- Da, spuse el. Ca întotdeauna. Sunt sigur că și dumneata îți sprijini fratele, Lady Nancy. Nu i-ai prea contrazis minciunile în ultimele două săptămâni, nu-o așa? Și sunt sigur că vei face tot ce-ți stă în puteri ca să îl mângâi atunci când o voi lua în cele din urmă pe Elizabeth.

Era adevărat, se gândi ea nesigură, pășind iute în fața lui. Nu voia ca el s-o prindă din urmă. Nu voia să-l vadă pășind alături de ea. Dacă i-ar fi oferit brațul, ar fi murit.

Sau cel puțin s-ar fi tras înapoi cu frică, așa cum făcuse și Elizabeth mai devreme.

- Lady Nancy, spuse el când ajunseră acasă și ea străbătu în grabă holul îndreptându-se spre arcada scărilor.

Când se uită înapoi, el zâmbea, deși avea ochii triști. Era din nou băiatul fermecător pe care îl cunoscuse odinioară.

- Nu putem fi prieteni? Nu îmi vei ierta lipsa de tact din tinerețe?

Ochii ei se îndreptară spre mâinile lui - mâini cu degete scurte, și unghii pătrate și curate. Simți un fior lăuntric.

- Trebuie să mă aranjez, spus ea. Christopher se va întoarce în curând ca să ia prânzul.

- Ah, făcu el în timp ce ea se întorcea spre scări.

capitolul 11

Martin ieși din nou afară. Se plimbă cu pași repezi prin grădinile alpine în jos, spre pârau, și de-a lungul văii îndreptându-se spre mare, până se pierdu printre copaci. Atunci rări pasul.

Răbdare și stăpânire de sine, își spuse el, strângând și desfăcând pumnii. Acestea erau lucrurile de care avea cea mai mare nevoie acum. Trase adânc în piept aerul sărat și îi dădu drumul încet. Dar metoda obișnuită de calmare nu funcționa. La urma urmei, se gândi el, poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi trimis după trăsura și ar fi forțat-o pe Elizabeth să plece cu el. Dar ea nu îl plăcea și nu avea încredere în el. Acesta era faptul care îl zguduise mai mult decât toate celelalte la un loc. Așa ceva nu se mai întâmplase, nici măcar atunci când se crezuse îndrăgostită de Atwell pentru prima dată sau când plănuise să se mărite cu Poole.

Și dacă nu îi mai revenea memoria? Putea să-i explice adevărul, bineînțeles. Dar dacă o forța să plece acum de lângă ticălosul și nemernicul de Trevelyan, avea să-l ierte vreodată? Avea să-l iubească oare din nou cândva? Poate

că urma s-o piardă cu totul și pentru totdeauna dacă nu avea răbdare acum. Nu putea risca să se întâmple asta.

Dar să stea sub acoperișul lui Trevelyan și să fie forțat să joace rolul unui musafir politicos! Era aproape prea mult. Și să trebuiască să suporte insolența și disprețul târfei aceleia, sora lui. Și să știe că ei doi aveau acum mai mare influență asupra lui Elizabeth decât el însuși. Nu știa dacă putea să îndure asta încă trei zile – până se întorcea Macklin de la Londra.

Dar avea să îndure, bineînțeles. Avea să îndure, de dragul lui Elizabeth. Se putea consola cu gândul că, atunci când ea avea să afle în cele din urmă adevărul, avea să fie mult mai distrusă decât fusese cu șapte ani în urmă. În felul acesta, el o va putea duce înapoi la pacea Kingstonului și o va ține acolo pentru tot restul vieții. Chiar dacă își recăpăta memoria, va depinde de el după ce va afla adevărul, așa cum depindea acum de Trevelyan.

Pe când se îndrepta iar spre casă, Martin văzu că în grădina de flori era o femeie. La început se gândi că era Lady Nancy – strângea florile, foarfecele și mânușile pe care le lăsase Lady Nancy. Dar era doar o slujnică, cu bucle blonde care îi scăpau de sub bonetă, cu sânii generoși accentuați de poziția aplecată. Martin se opri.

Când ea se îndreptă și se întoarse uimită spre el, Martin îi zâmbi.

– Încercam să mă hotărâsc, spuse el, ce tablou e mai frumos: florile sau tu.

Fața ei se relaxă și zâmbi.

– Și ce ați hotărât, domnule? întrebă ea obraznic.

Ah, una căreia îi plăcea să flirteze.

– La ce mă uit? întrebă el, făcând ochii mari și privind-o cum roșea. Este o dimineată încântătoare după ploaia de ieri, nu-i așa? Fă câțiva pași cu mine și arată-mi valea asta frumoasă.

– E frumos, domnule, spuse ea, dar Excelența Sa mă așteaptă să îi duc florile. Trebuie s-o ajut să le aranjeze.

– Excelența Sa va aștepta, spuse el, întinzându-se să ia florile, foarfecele și mânușile din brațele ei și lăsându-le pe iarba de la picioarele lor. Vino! O luă de braț.

La început ea se agită. Apoi se indignă. Se alarmă numai atunci când el începu să grăbească pasul și ea trebui să tropăie alături de el ca să țină ritmul. Când ajunseră printre copaci și casa nu se mai văzu, el se opri scurt și o lovi cu putere de câteva ori peste fund.

- Liniște! îi ordonă el. Nu te-ai plimbat niciodată cu un gentleman, fato?

- N... nu, domnule, spuse ea, cu ochii măriți de teamă.

- Ești o mincinoasă, spuse el. Crezi că nu știu că ești o târfă?

O duse puțin mai departe, printre copaci, apoi se opri sub un copac cu crengile mai joase. O aplecă peste una din ele, îi înșfăcă fustele și i le trase peste cap. Trebui să o lovească peste fundul gol de mai multe ori, cu putere, pentru a-i liniști țipetele și a i le transforma în suspine înăbușite. Dar nu era interesat s-o lovească mai mult timp, pentru că era fără îndoială neexperimentată și nu știa cum să-l bată înapoi. Își desfăcu repede pantalonii, își croi drum cu forța în ea și se pedepsi în trupul unei femei care semăna puțin cu Elizabeth. Ignoră țipătul ei și gemetele puternice care urmară. Erau destul de departe de casă.

- Ascultă, spuse el când terminase și își aranjase înapoi hainele. O prinse cu fermitate de braț și o smuci în sus. Ea suspina nestăpânit. Fața ei era roșie și urâtă. Poți să-ți speli sângele în pârâu, după ce o să plec. Nu trebuie să spui nimănui despre asta. Mă înțelegi? Presupun că ții la slujba ta? Îi așteptă răspunsul.

Ea îngăimă cu greu cuvântul.

- Da...a...a.

- Și slujbele bune sunt greu de găsit prin părțile astea, mai ales când nu ai un caracter atât de bun?

- Da...a...a.

- Îți vei pierde slujba dacă stăpâna ta află că ești o târfă și o curvă, spuse Martin. Mă înțelegi?

- Da...a...a, domnule.

- Foarte bine, atunci. Ezită un moment, fiindcă nu se putea hotărî dacă să-i plătească. Scoase câteva monede din buzunar, le îndesă în decolteul rochiei ei și plecă.

Teribila lui frustrare se mai potolise pentru un timp. Fata îi oferise o distracție oportună. Dar ura față de propria persoană, atât de familiară, luă locul frustrării. Se ura pentru că cedase impulsului de a se murdări cu o târfă, fiindcă nu o putea avea pe Elizabeth. Târfa asta nici măcar nu știuse cum să-l pedepsească, ca să-i mai liniștească vinovăția și ura.

Când intră în casă, Christopher se duse direct sus. Nu se putuse concentra asupra nici unui lucru, toată dimineața. Se gândise tot timpul că nu ar fi trebuit să plece. Cum putea fi sigur că Martin era de încredere și nu îi spunea lui Elizabeth toată îngrozitoarea poveste? De unde știa că Martin nu avea s-o facă pachet și s-o îndese în trăsura lui, plecând în goană spre Londra de îndată ce îi întorcea spatele?

Dacă se întâmpla asta, avea să meargă după ea? Avea să se simtă îndreptățit s-o facă?

Ea nu era în budoarul ei. Nici în dormitorul lor. Simți cum îl cuprindea panica – o panică total irațională, fiindcă nu se uitase în camerele de zi. Și poate că ea se plimba și acum cu Martin. El se întorsese mai devreme decât de obicei.

Deschise ușa propriei camere și aproape că se încovoie de ușurare. Elizabeth stătea la fereastră, cu capul întors peste umăr. El închise ușa, făcu câțiva pași înainte și îi întinse brațele. Ea străbătu restul distanței și se aruncă direct în brațele lui. Fața ei, care se lipise de lavaliera lui, era palidă.

Nu găsi nimic să-i spună. Vinovăția și neliniștea îl roseseră toată dimineața. Intrase într-o încurcătură drăcească și îi făcuse poate un rău ireparabil. O strânse în brațe și o legănă.

– Christopher, spuse ea, povestește-mi despre nunta noastră.

El rămase nemișcat. Începea să iasă la iveală începutul, deci, așa cum plănuiise împreună cu Martin. În curând ea avea să știe totul, cu excepția celui eveniment care era cel mai greu de povestit. În istoria ei avea să rămână doar pauza aceea de șapte ani. Dar înainte

de a-i spune, urma să-l convingă pe Martin că el nu fusese vinovat. Avea să-l convingă să-i spună el asta, să-i spună că fugise doar pentru că era prea tânăr și nu avea experiența necesară pentru a înfrunta necazul. La urma urmei, acesta era purul adevăr. Împreună cu Martin, urmau să-i spună adevărul adevărat, nu ceea ce crezuse ea că era adevărul. Aveau să îndrepte istoria.

- A avut loc la Kingston, spuse el. Kingston Park din comitatul Norfolk, domeniul tatălui tău. În capela de acolo. Nu am vrut s-o facem la biserica din sat sau la St. George în Londra, așa cum dorea tatăl tău. Capela era prea mică, spunea el. Dar noi am dorit să vină doar familia și prietenii apropiați.

- Am avut o logodnă lungă? întrebă ea, cu fața lipită de lavaliera lui.

- De o singură lună, spuse el. Eram îndrăgostiți și voiam să ne căsătorim.

- Și toată familia ta a fost acolo? spuse ea.

- Da.

- Trebuie să fi fost minunat, spuse ea, să ne căsătorim înconjurați de întreaga familie.

- A fost. El își frecă obrazul de creștetul ei. A fost nespus de minunat, Elizabeth. Eram îndrăgostiți, și era ziua nunții noastre, și ne aștepta fericirea până la adânci bătrâneți.

Ea își trase capul înapoi și îl privi în ochi.

- Tatăl tău a venit? spuse ea. Și Nancy?

- Da. El îi întoarse privirea. Nu. Nancy a plecat acasă exact cu o săptămână înainte de nuntă. Bănuiesc că se temea că domeniul Penhallow avea să fugă din locul lui dacă nu era nimeni care să-l păzească. Îi era dor de casă și a insistat să se întoarcă. Eu m-am supărat pe ea și tu ai rugat-o, dar nimic nu a putut s-o țină pe loc.

- Povestea ta se potrivește cu povestea ei, spuse ea. Ai vorbit cu ea de când ai venit acasă?

- Nu, spuse el privind-o cercetător.

- Martin mi-a adus aminte, spuse ea, că nu am altă siguranță în afară de cuvântul tău cu privire la faptul că locul meu e aici, că sunt soția ta și că ne iubim. Ea râse brusc. Am doar cuvântul tău, al lui Nancy și al lui Martin

ca să mă asigur că sunt cine spuneți voi că sunt. Dacă numele meu nu ar fi Elizabeth Atwell, aş fi confuză, deşi mi s-a explicat cum stau lucrurile. Cum mă numeam înainte de a mă căsători? Nu cred că era Honeywood, ca al lui Martin, nu? El e fratele meu vitreg.

- Ward, spuse el. Erai Lady Elizabeth Ward.

Ea rămase tăcută un moment, gândindu-se.

- Altă necunoscută, spuse ea.

- Crezi că şi eu sunt, Elizabeth? o întrebă el calm. Vreau să zic, crezi că şi eu îţi eram necunoscut, până acum două săptămâni?

Ea îl privi tulburată şi nu spuse nimic un timp.

„Spune-i“, îl sfătui o voce din mintea lui. Era ocazia perfectă. Ea se îndoia oricum, şi problema fusese abordată în mod convenabil. „Spune-i.“

Ea clătină din cap, încet.

- Nu, spuse ea. Te cunosc şi te iubesc. Dacă există vreun lucru de care să fiu sigură, atunci acesta este. Christopher, n-am putea să-l trimitem acasă? A venit pentru că îşi face griji cu privire la sănătatea mea. Ei bine, a văzut că sănătatea mea e perfectă, cu excepţia unui lucru evident. Nu mai are de ce să rămână. Eu sunt aici, unde îmi este locul, şi poate să vadă că tu mă îngrijeşti admirabil. Poate să vadă că mă descurc cu situaţia, sau încep să mă descurc, oricum. Nu-i putem cere să plece?

- E fratele tău, Elizabeth, spuse el. Cât de mult şi-ar fi dorit să facă ceea ce îi cerea ea! Cât de mult şi-ar fi dorit ca viaţa să fie atât de simplă!

- Frate vitreg, spuse ea. Nu avem nici o legătură de sânge. M-a atins.

Christopher se încruntă.

- Şi-a pus braţul pe umerii mei, spuse ea, şi am intrat în panică. Părea un străin. Nu vreau să mă atingă altcineva în afară de tine. Nu vreau ca el să mă atingă.

- Fraţii îşi îmbrăţişează surorile, spuse el. Eu o fac cu Nancy.

- Dar el e un străin pentru mine, spuse ea.

- Și eu eram un străin pentru tine, exact acum două săptămâni, spuse el. Și tu m-ai lăsat să fac dragoste cu tine, Elizabeth.

Ea oftă adânc și își lipi din nou fața de lavaliera lui.

- Pot să accept relația asta, dar nu și pe cealaltă, spuse ea. Știu că nu are sens. Știu doar că lângă tine mă simt bine în timp ce Martin mă face să simt că... nu știu. Îmi face pielea de găină. Să coborâm atunci la prânz, și eu mă voi sili să fac pe sora afectuoasă în continuare. Cu Nancy e simplu, dar cu Martin nu e atât de ușor. Dar nimeni nu a spus niciodată că viața e ușoară. Îl voi lăsa chiar să mă atingă, dacă tu zici că e corect și firesc pentru el.

Ținând-o strâns în brațe și legănând-o din nou, se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi aflat că ea urma să se mărite cu lordul Poole în ziua următoare sosirii lui în Londra. Și se întrebă dacă s-ar fi purtat diferit, în cazul în care ar fi putut să se întoarcă în timp și să reacționeze din nou la ceea ce îi spusese Seth Wickenham la Pulteney.

Se cam îndoia.

- Da, hai să coborâm, spuse el. Dar o strânse din nou lângă el, deși ar fi trebuit s-o lase să plece. Mi-aș dori să te pot feri de toată durerea și tulburarea pe care ți le aduc zilele acestea, Elizabeth.

Ea își ridică privirea spre el și îi zâmbi.

- Mă ferești destul de mult. Poate că nu ai cum să știi ce minunat de sigură mă simt cu tine. De asta am fost atât de tulburată atunci când Martin a încercat să semene îndoiala în mintea mea.

Își ridică fața așteptând s-o sărute. Nu știa că acum, fiecare întâlnire cu caracter sexual, chiar și ceva aparent nevinovat, ca un sărut, adâncea sentimentul de vinovăție din sufletul lui. Îi întâmpină buzele cu buzele lui, îi deschise gura și își strecură limba în deschizătura caldă, dăruindu-i toată mângâierea și siguranța pe care le căuta în mod atât de evident.

„Dumnezeule, o să mă urască.“ Totuși, se temea că el nu avea s-o mai poată urî niciodată.

Lui Antoine Bouchard îi era greu să se adapteze la viața din Anglia. Îi era dor de spațiile întinse și deschise ale sălbăticiiei americane. Valea în care fusese construit conacul Penhallow era plăcută, bineînțeles. Totul era drăguț, dar atât de mic și înghesuit. Marea era însă altceva. Marea hrănea sufletul lui Antoine.

Astfel că își făcu obiceiul de a se îndepărta de casă cât de des putea. De obicei lua un cal și călărea de-a lungul văii spre mare, galopând pe plaja deschisă, în direcție opusă traseului pe care îl preferau uneori stăpânul său și doamna pe care o răpiseră amândoi în Londra. Uneori, Antoine se întreba ce urma să se întâmple dacă doamna avea să-și recapete memoria. Pentru moment, ea și lordul Trevelyan păreau foarte tihniți, dar când avea să afle că fusese păcălită...

Mai era și nou-sositul, bineînțeles - bărbatul care pretinsese că era căpitanul Rice și care îl întâmpinase cu un pistol pe lordul Trevelyan, în propria sa cameră de oaspeți. Antoine nu avea prea mare încredere în fața zâmbitoare a bărbatului. Dacă el, Antoine, ar fi avut o soră, și cineva ar fi fugit cu sora lui chiar în timp ce aceasta se pregătea să se mărite cu altcineva, și apoi ar fi trăit cu ea - ei bine, dacă acesta ar fi fost cazul lui, se gândea Antoine, atunci nu ar fi existat zâmbete. Doar un cuțit direct în inimă.

Așa că englezul zâmbitor era fie prost, fie viclean. Antoine înclina spre cea de-a doua posibilitate.

Stăpânul lui se întorsese înainte de prânz, după o dimineață în care tratase cu fermierii, și Antoine se îndreptă spre grajduri ca să îi perie calul. Știa că ceilalți servitori îl priveau cam chiorăș pentru că făcea asemenea treburi. El nu era rânduș, îi spusese odată menajera. Era valetul Excelenței Sale, nu? Se părea că în Anglia nu puteai fi decât un singur lucru, niciodată două sau mai multe. Lui Antoine nu îi păsa. Îi ducea cămășile stăpânului când era nevoie și își peria calul după ce ieșea.

Și lua din grajduri cai pentru folosință personală, enervându-i pe ceilalți rânduși. Dar aceștia nu îi spuneau nimic. Bănuia că se temeau puțin de el. Gândul îl făcu să chicotească. După ce termină de periat calul

contelui, luă altul și urmă traseul obișnuit, prin vale spre mare. Nu avea să fie bine văzut fiindcă lipsea la prânz și se întorcea flămând ca lupul înainte de vremea ceaiului – o masă englezească delicată, la care trebuia să ciugulești delicatese care îți stârneau și mai mult pofta, în loc s-o astâmpere.

În timp ce călărea, văzu pe cineva printre copaci. O femeie. Era departe de pârâu și se târî să se ascundă în spatele unui trunchi atunci când el se apropie. Faptul acesta îi trezi curiozitatea. Dacă ar fi făcut cu mâna sau l-ar fi ignorat, ar fi trecut mai departe. Întoarce calul și îl îndreptă printre copaci, plecându-și capul ca să evite crengile.

– Winnie? spuse el când ajunse mai aproape.

Stătea în spatele unui copac, lipită de trunchi, dar era fără îndoială slujnica personală a lui Lady Nancy. Îi plăcea să flirteze cu el – și cu al doilea lacheu și cu unul dintre rânđași. Și totuși, îi spusese oftând rânđașul lui Antoine, nimeni nu ajunsese la nimic cu fata. Antoine ghicise că ea voia un inel de cununie.

Ea nu îi răspunse. Tăcerea ei îl făcu să se încrunte și să sară de pe spatele gol al calului. Legă frâiele de o creangă și se îndreptă spre ea.

– Pleacă! îi spuse când ajunse în raza privirii ei. Vocea îi tremura. Pleacă!

– Winnie? Fața ei era roșie și umflată. Tivul de la rochie era ud, de parcă s-ar fi bălăcit în pârâu. Pe rochia ei, jos în față, era o pată de sânge. Ce s-a întâmplat?

Ea își feri fața și închise ochii. Mâinile ei strângeau trunchiul copacului, și unghiile i se înfipseseră în scoarță ca niște gheare.

– Pleacă! spuse ea.

Se rănise și îi era rușine de lacrimile ei. El întinse mâna s-o bată pe umăr – și se trezi luptând cu o sălbătăciune. Cu excepția faptului că el nu se lupta. Ridică mâinile cu palmele înainte.

– Nu mă atinge! țipă ea. Nu mă atinge. Pleacă!

El făcu un pas înapoi.

– Nu te ating, spuse el liniștit. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse ea. Absolut nimic. Pleacă!

Nu era stânjeneală, nici un incident minor. Ochii lui Antoine se îngustară. Nu trăia de ieri, de azi. Avea douăzeci și șapte de ani.

- Cine a fost? întrebă. Se întrebă dacă fusese rândașul. William?

- Nu. Ea clătină din cap. Nu a fost nimeni. Nu s-a întâmplat nimic. Am ieșit să mă plimb, asta e tot. Am răcit. Pleacă. Te rog să pleci.

Lacheul? Dar nu, nu fusese lacheul și nici rândașul. Dintr-odată, Antoine știa cine fusese.

- Vizitatorul din Londra, nu-i așa? întrebă el. Domnul Marrrtin Honeywood?

Ea clătină din cap și începu să plângă cu mâna la gură. Se părea că plânse mult. Dacă nu ar fi cunoscut-o înainte, Antoine nu ar fi știut că de obicei era drăguță.

- El te-a siluit? întrebă el liniștit.

- Nu, nu, spuse ea printre suspine. Pleacă!

- Ai sânge pe rochie, Winnie, spuse el. Nu-mi spune că ai căzut. *Mon Dieu*, a fost nemernicul acela, *non*?

Ea îl privi cu ochi înroșiți și nefericiți, peste mâna tremurătoare.

- Vino, spuse el, lasă-mă să te țin în brațe. Ai nevoie de brațele cuiva, *non*? Eu n-o să-ți fac nici un rău, *ma petite*¹. Am șase surori. Vino la mine. Nu vin spre tine ca să nu te sperii. Întinse brațele spre ea.

Ea ezită și apoi se aruncă înainte, până când brațele lui o cuprinseseră strâns.

- Nu am venit de bunăvoie, suspină ea pe umărul lui. I-am spus că trebuia să mă întorc la milady. El m-a forțat să vin, domnule Bouchard. Eu nu am cerut-o. Nu am făcut-o, jur. Și apoi, el... el...

- Știu, spuse el. O să te țin în brațe, Winnie. El nu o să te mai atingă. O să-l omor pe ticălos pentru tine.

Ea dădu capul pe spate.

- Oh, nu, domnule Bouchard, spuse ea. Sigur te vor spânzura.

¹ Micuța mea

- Atunci o să-l urrmez în iad și o să-l omor din nou, spuse el. O să vin cu tine să îi spunem stăpânei tale, când te vei simți mai bine.

Ochii ei deveniră rotunzi.

- Oh, nu, spuse ea. Nimeni nu trebuie să știe. Te rog, domnule Bouchard, nu trebuie să spui nimănui. Mi-aș pierde slujba. Mămica are nevoie de banii pe care îi trimit.

- Să-ți pierrzi slujba pentru că porrcul acela te-a siluit? Încruntătura lui Antoine era feroce. El ți-a spus asta? Te-a amenințat, nu? E o prrostie.

Privirea ei deveni frenetică.

- Dumneata nu înțelegi, spuse ea. Poate că în țara sălbatică din care vii e diferit, domnule Bouchard. Dar aici domnii au întotdeauna dreptate. Și fetele ca mine sunt întotdeauna târfe odată ce și-au pierdut fecioria. Așa voi fi numită, dacă află cineva. Sau destrăbălată. Te rog, domnule Bouchard. Măinile ei strângeau revele hainei lui.

- Șșt, *ma petite*, spuse el, trăgând-o din nou în brațele lui și liniștind-o. *Sacré coeur*, uneorri uit că acum sunt într-o națiune civilizată în care fetele care sunt siluite sunt currve și târrfe. Civilizația e un lucrru minunat, *n'est-ce pas*¹? Numele tău nu va fi târrât în noroi din cauza mea, nu te teme. Dar păduchele acela ar face bine să țină ochii deschiși. Într-o zi, cuțitul lui Antoine Bouchard va intrra în inima domnului Martin Honeywood.

De data aceasta, Winnie nu protestă. Smiorcăi pe umărul lui.

- Mă doare atât de tare, spuse ea. Mă simt murdară peste tot, domnule Bouchard. Nu cred că mă voi mai simți curată vreodată.

- Ești albă ca zăpada, *ma petite*, îi spuse el. Vino, o să te duc înapoi în casă și o să te strrecor pe furiș în camera ta. Tu o să trimiți un mesaj jos și să spui că te doare rău capul, *non*? Îți vor trrimite ceva ca să te ajute să dormi. Și mâine Antoine va vorrbi din nou cu tine și se va asigurra că te simți bine.

¹ Nu-i așa.

Ea încuviință și el luă într-o mână frâiele, înconjurându-i protector umerii cu brațul până se văzu casa. Antoine își dori din suflet să fi tras cu pușca pe fereastra camerei de oaspeți cu o zi înainte și să-i fi zburat creierii nemernicului. Mai bine ar fi fost să-i fi zburat testiculele.

Dar se gândi că satisfacția era mai mare dacă luai viața unui om care merita să moară înfigând cuțitul în el. O știa din experiență, fiindcă omorâse oameni în amândouă felurile.

Domnul Martin Honeywood ar fi trebuit să fie recunoscător, fiindcă Winnie nu era una din cele șase surori ale lui Antoine. Dacă ar fi fost, atunci cuțitul lui Antoine ar fi îndeplinit o anumită operațiune chirurgicală, înainte de a-i intra în inimă.

Următoarele două zile fură aproape spectaculos de liniștite. Se părea că toată lumea se înspăimântase în prima dimineață a vizitei lui Martin și hotărâse să ia lucrurile mai încet.

Martin încerca cu răbdare să câștige încrederea și afecțiunea lui Elizabeth. Nu o mai atingea și nici nu încerca să îi ofere informații cu forța, fie că erau informații binevenite, fie că nu. Aștepta ca ea să-i pună întrebări, așa cum începu s-o facă, și să îi ofere dovezi de afecțiune. Îl săruta pe obraz în fiecare seară.

Christopher era foarte tăcut, întotdeauna acolo atunci când Elizabeth avea nevoie să fie susținută, liniștind-o când avea nevoie de liniște, iubind-o când avea nevoie de iubire.

Nancy rămânea tăcută în fundal, așteptând inevitabila explozie, neputând să facă nimic ca s-o oprească.

Treptat, istoria trecutului lui Elizabeth fu completată, astfel că ea ajunsese să se simtă familiară cu viața celeilalte femei, Lady Elizabeth Ward. Dar era încă greu să accepte faptul că ea era fata aceea, sau că fusese odinioară.

Poate că era pe jumătate conștientă de faptul că toate poveștile care i se spusese – și erau multe – se sfârșeau brusc cu șapte ani înainte de nunta cu Christopher. Fără să-și dea seama, ajunsese să se teamă să audă despre anii care lipseau. Ce era în neregulă? Ceva era. Dar

nu puse niciodată întrebarea, nici măcar în minte. Min-tea ei dădea târcoale în jurul întrebării, o ignora, se purta de parcă întrebarea nu ar fi ținut să fie rostită.

Martin și Christopher avură câteva discuții particulare. Martin considera că era important să i se spună întregul adevăr lui Elizabeth. Și în curând. Nu trebuiau să amâne la infinit. Amânarea nu avea rost. Nu era drept față de sora lui. Christopher era de acord în principiu. Dar nu puteau cădea de acord asupra adevărului care trebuia spus. Se părea că Martin ajunsese să creadă în cele din urmă în vinovăția lui Christopher. Lui Elizabeth trebuia să i se spună totul.

- Te va ierta cu siguranță, spunea el liniștitor. La urma urmei, a fost cu mult timp în urmă, și ea a crescut de atunci. Pe atunci se aștepta să fii perfect. Acum și-a dat seama că nimeni nu e. Cu siguranță că te va iubi, chiar dacă își va da seama că ai căzut de pe pedestal. Sper sincer s-o faci, oricum. Dar nu te vei simți niciodată împăcat cu tine însuși, Trevelyan, dacă ascunzi o parte din adevăr. E mai bine să înfrunți totul pe față acum. În plus, s-ar putea să-i revină memoria într-o zi și s-ar putea să se supere rău fiindcă ai înșelat-o.

- Dar eu vreau să vadă lucrurile așa cum au fost cu adevărat, insista Christopher. Vreau ca ea să știe că singura mea greșeală față de ea a fost că am fugit.

- Ei bine, spuse Martin, poate că putem ajunge la un compromis. Îi vom spune ceea ce a crezut toată lumea, ceea ce am crezut și eu până la urmă, trebuie să mărturisesc. Și apoi poți să-i spui povestea ta. Ea poate hotărî singură. Se va hotărî fără îndoială în favoarea ta. Văd că te iubește din nou și nu îmi pare rău de asta. Și chiar dacă nu te poate crede, te va ierta.

Căzură de acord asupra acestei modalități. La urma urmei, se gândi Christopher, Martin făcea tot ce-i stătea în puteri ca să fie corect și amabil, ignorând fărădelegile reale care fuseseră comise în ultimele două săptămâni și jumătate.

Christopher aranjă să petreacă a patra zi a vizitei lui Martin și ziua următoare în compania administratorului. Hotărâse împreună cu Martin să aștepte până în cea

de-a șasea zi. Atunci aveau să vorbească amândoi cu Elizabeth și să îi spună despre ultimii șapte ani.

Lui Christopher i se părea un fel de condamnare la moarte.

capitolul 12

Elizabeth încerca din răputeri să-l placă pe Martin, să se simtă în largul ei cu el. Observase că el era foarte răbdător cu ea și se purta întotdeauna prietenos față de Christopher. Nu știa de ce nu putea să-l placă, devreme ce se părea că îl plăcuse întotdeauna. Nici Christopher nu îi putea înțelege aversiunea față de Martin.

Încerca din greu să o depășească. Prin urmare, atunci când Martin o întrebă dacă nu vrea să se plimbe după prânz, în prima zi de absență a lui Christopher, ea îi zâmbi și îi sugeră că puteau urca pe culme.

Era o zi rece, cu vânt puternic și nori grei care atârnavau jos, deși nu ploua. Ajungând în vârful stâncilor, bătuți de vânt din toate părțile, priviră în jos, spre marea plumburie și spumegândă. Priveliștea aceasta o făcu pe Elizabeth să se cutremure mai tare decât se cutremurase din pricina frigului.

- Asta e o cărare? întrebă Martin, arătând în dreapta. Nu vrei să mergem pe plajă? Cred că jos vom fi mai feriți de vânt.

Ea simți cum înțepenea, fără să se poată controla. Plaja le aparținea lor - ei și lui Christopher.

- Cărarea e prea abruptă, spuse ea. Am preferat întotdeauna să stau aici sus.

- Te-aș fi ținut de mână, spuse el zâmbindu-i. Dar nu contează.

Se plimbară de-a lungul crestei, departe de cărare.

- Lizzie, spuse el, cred că e vremea să vii acasă cu mine. Măine sau poate poimăine.

- Adică la Londra? întrebă ea. Eu *sunt* acasă. Și nu vreau să plec de aici un timp, Martin. Sigur nu fără Christopher.

- Ai vreo amintire despre locul acesta? o întrebă el. Marea? Stâncile? Casa? Altceva?

- Ți-am spus deja, spuse ea puțin cam nerăbdătoare, că nu îmi amintesc nimic.

- Și totuși, insistă el, mi-ai spus că îți amintești ceva despre Londra. De ce nu-ți amintești nimic despre Penhallow, atunci? Nu îți este familiar nimic de aici?

- Nu, oftă ea. Chiar dacă înșiști cu întrebările, nu o să-mi aduci amintirile înapoi, Martin.

- Te-ai gândit vreodată că poate nu ți-ar fi familiar, chiar dacă ai avea memorie? Te-ai gândit că e posibil să fi fost adusă la Penhallow pentru prima dată după ce ai căzut din trăsură?

Ea îl privi aspru.

- Nu face asta, spuse ea. Mă sperii. Râse, dar nu se simțea deloc amuzată. Acesta este căminul lui Christopher și eu sunt soția lui. Bineînțeles că am locuit aici. Unde să fi locuit în altă parte?

El ridică din umeri.

- Poate la Kingston, spuse el. Poate că ai trăit acolo, Lizzie, cu papa și cu mine.

- Nu-mi face asta, Martin, repetă ea. De ce încerci să mă încurci și să mă sperii? De ce să fi trăit la Kingston, când locul nostru e la Penhallow?

- Doar tu singură, spuse el. Poate că Trevelyan nu a fost nici aici, nici acolo. Nu a moștenit domeniul până nu a murit tatăl lui, anul trecut. Ți-a spus asta? L-ai întrebat unde l-a găsit pe valetul sau rândașul sau câinele acela de pază ciudat, pe care îl ține pe post de servitor?

- Domnul Bouchard? spuse ea. A venit în Londra cu o corabie care făcea negoț cu blănuri și a vrut să rămână.

- Și Trevelyan s-a întâlnit cu el din întâmplare? Omul acesta e canadian de limba franceză, Lizzie. E tipul de om cunoscut ca luntraș. Adică, treaba lui e să dirijeze canoele care adună blănuri în ținuturile sălbatice din interior, dincolo de Canada. Nu e treaba lui să urce pe corăbiile care fac negoț de blănuri. Ar fi făcut asta doar dacă ar fi fost convins de o persoană pe care ar fi întâlnit-o în timp ce își îndeplinea meseria, schimbând-o astfel cu meseria de servitor, poate.

- Ce spui? Vocea și manierele ei erau hotărâte și liniștite, iar ea se opri și se întoarse cu fața spre el. Că am trăit separată de Christopher?

El lăsă capul într-o parte și o privi cu bunățate.

- E oricum o posibilitate, Lizzie, nu-i așa? întrebă el.

- Dar nu o probabilitate, spuse ea. Nu e adevărat.

Dar simți cum începeau să îi tremure mâinile.

- Lizzie, spuse el, lasă-mă să te țin în brațe. Lasă-mă să te țin strâns. Lasă-mă să te duc acasă.

- Sunt acasă. Bărbia ei se ridică și ochii îi scânteiară. Dar vreau ca tu să pleci, Martin - la Kingston sau la Londra. Nu vreau să mai stai aici doar de dragul meu. Vreau să fiu din nou singură cu Christopher. Eram fericită înainte să vii tu. Mi-ai spus multe despre trecutul meu și îți sunt recunoscătoare. Dar nu cred că vreau să mai aud altceva. Nu cred că am nevoie să mai aud altceva. Sunt mai fericită așa cum sunt.

- Mai este un lucru pe care trebuie să-l știi, Lizzie, spuse el.

- Nu.

- Nu o să ți-l spun acum, spuse el. Servitorul meu trebuie să se întoarcă de la Londra în seara asta. L-am trimis acolo acum câteva zile. Îmi va aduce ceva ce trebuie să vezi - mâine-dimineață.

- Nu, spuse ea.

- Ba da. Trebuie.

Ea se întoarse și începu să pășească spre casă.

- Lizzie. El alergă în urma ei, dar nu încercă să o atingă. Mi se rupe inima să te văd așa. Te temi să afli întregul adevăr, nu-i așa? Te temi că te va face nefericită. Nu ai fost nefericită, crede-mă. Chiar dimpotrivă. Ai fost minunat de fericită.

- Și sunt și acum. Privi spre el, spre fața lui palidă și îngrijorată. Foarte bine, Martin. Mă voi uita la ceea ce trebuie să-mi arăți mâine-dimineață. Dar trebuie să-mi promiți un lucru. Promite-mi că vei pleca de la Penhallow imediat după aceea. Nu pot să-l rog pe Christopher să îți ceară să pleci. El te place și insistă că și eu te plac și trebuie să fie, bineînțeles, o gazdă politicoasă. Dar eu ți-o cer. Îmi promiți că vei pleca?

- Îți promit, spuse el. Voi pleca imediat ce îți voi arăta ceea ce îmi aduce Macklin.

Se îndreptară spre casă unul lângă altul, în tăcere.

Nu făcuseră dragoste, și era prima dată că Elizabeth nu se ghemuise lângă el în pat, invitându-l să o cuprindă în brațe. Stătea în partea ei de pat, întoarsă cu spatele. Râsufla regulat. Christopher nu-și dădea seama dacă dormea sau nu.

Se gândi că era mai bine s-o lase în pace. Să închidă ochii și să doarmă. Avusese o zi aglomerată și îl aștepta alta la fel. Și apoi urma ziua în care se hotărâse să umple împreună cu Martin golurile care mai rămăseseră din povestea ei, iar ea urma să afle că el nu avusese nici un drept de a o aduce în casa lui. Sau în patul lui.

Apoi va trebui să înceapă să lupte pentru ea. Sau să o uite. Nu se hotărâse încă ce atitudine avea să adopte.

O atinse ușor pe umăr și simți cum înțepenește aproape imperceptibil. Deci nu dormea.

- Vrei să vorbim despre asta? întrebă el.

Trecu un timp, și el se gândi că ea nu avea să-i răspundă, dar apoi ea se întoarse cu fața în sus și privi spre baldachinul înalt de deasupra capetelor lor.

- Cât timp am trăit la Penhallow? întrebă ea, cu o voce inexpresivă.

Ah, se gândi el, până la urmă Martin nu așteptase. Cât de mult îi spusese?

- Am trăit aici timp de șapte ani? întrebă ea.

- Nu, spuse el liniștit.

- Am fost vreodată aici înainte de accidentul meu?

- Nu.

- Unde am fost? întrebă ea.

El se ridică într-un cot și privi spre ea.

- Cât de mult ți-a spus? întrebă el.

Elizabeth continuă să se uite drept în sus.

- Nu mi-a spus nimic, spuse ea. A sugerat doar ce ar fi putut să fie. Am fost împreună?

Fiecare întrebare era ca un cuțit înfipt în el.

- Nu, spuse el.

Ochii ei se închiseră în cele din urmă, și rămaseră amândoi tăcuți un timp.

- De ce? întrebă ea în cele din urmă.

- Au fost neînțelegeri, spuse el. O ceartă teribilă. Tu nu ai vrut să mai auzi de mine și eu am fugit.

- În Canada, spuse ea.

- Da.

- Și te-ai întors de curând.

- Da.

Pe neașteptate, ea râse.

- Dacă aș fi aflat că toate lucrurile acestea i se întâmplă unui străin, spuse ea, aș fi fost îngrozită. Dar mi se întâmplă mie. Mai lipsesc unele detalii, nu-i așa? Multe detalii. Nu vreau să le aflu. Nu acum, Christopher. Spune-mi un singur lucru. Ea trase aer încet în piept și respiră întretăiat. Am fost fericiți fiindcă ne-am întâlnit din nou? În trăsură, înainte să cad, eram fericiți?

El deschise gura și trase aer, dar nu se putu hotărî să răspundă. Ea râse din nou.

- E o poveste întreagă în spatele acestui singur incident, nu-i așa? spuse ea. Cum naiba am ajuns să cad? Sau am fost împinsă?

Apoi începu să plângă. Continuă să se uite în sus și nu făcu nici o încercare de a-și acoperi fața sau de a se întoarce cu spatele la el. În lumina slabă care venea pe fereastră, el îi putea vedea lacrimile.

- Elizabeth.

Îi mângâie obrazul cu două degete, așteptându-se ca ea să îndepărteze sau îl lovească peste mână. În schimb, ea îl prinse de încheietură și își duse la gură palma lui, lăsând-o acolo.

- Nu vreau să mai știu nimic, spuse ea printre suspine. Nu vreau, Christopher. Întoarce capul și se uită la el. Îl urăsc. Poate că nu ar trebui, dar îl urăsc. E rău și ne va despărți.

El înghiți în sec.

- Nimeni nu ne poate despărți, în afară de noi înșine, spuse el. Eu am...

Dar ea se ridică și îi puse mâna la gură.

-Nu, spuse ea. Nu mai spune nimic. Te rog să n-o faci. Își trase mâna. Nu voi înceta să te iubesc, Christopher. Nu te aștepta la asta. Nu pot s-o fac.

Făcură dragoste, dar fără nici o blândețe. Înainte de a se cufunda în ea, făcând-o să țipe de durere și dorință la un loc, amândoi se treziră goi, siluindu-se unul pe altul cu gurile și limbile, în timp ce mâinile mângâiau, apăsau, explorau, trezeau durere și plăcere. El o zdrobi cu trupul lui, intrând forțat în ea, aproape fără să simtă unghiile ei care îi zgâriau spatele până la sânge, aproape fără să audă țipetele ei și ale lui. După ce se termină, rămase deasupra ei, fără să-și dea seama că o apăsa cu toată greutatea lui.

„S-ar putea să fie ultima oară“, îi spuse mintea lui atunci când începu să i se întoarcă rațiunea. Și gâtul, și pieptul îl dureau de lacrimi înăbușite, atunci când se ridică de pe ea. O ținu în brațe fără să spună nimic, fără să doarmă, știind că nici ea nu dormea, timp de aproape o oră, până când făcură dragoste din nou, tandru, încet și fără cuvinte.

Nu mai era nimic de spus.

Deși amândoi știau că în curând aveau să fie multe de spus.

După ce călărise înspre și dinspre Londra într-un ritm infernal, Macklin se întoarse destul de devreme la Penhallow, astfel că Martin ar fi putut să precipite lucrurile și să o ia pe Elizabeth deoparte în timpul serii. Dar voia ca ea să fie singură atunci când urma să vadă ceea ce avea el să-i arate. Avea nevoie să fie singură. Să îi explice deschis și lămurit măcar acest lucru. În problema asta nu se mai putea umbla cu ocolișuri. Sau cu sugestii. Nu avea să existe decât deznodământul final.

Când coborî la dejun a doua zi dimineață, Christopher plecase deja. Însemna că avea să fie plecat din nou toată ziua. Fu o ușurare să vadă că nu își schimbase planurile. Martin luă micul dejun cu Elizabeth și Nancy. Cea din urmă îl trata cu o politețe rece. De parcă lui i-ar fi păsat, se gândi Martin. Târfă proastă - credea că lui îi păsa acum de purtarea ei?

Elizabeth avea ochii strălucitori și era ușor îmbujorată. Știa că în dimineața aceasta urma să aibă loc criza, se gândi Martin, și se gândea că urma să scape de el de îndată ce o înfrunta. Biata Lizzie! Credea că avea să se bucure să-l vadă plecând. Îl durea suferința pe care urma să i-o provoace. Și tânjea să se termine și să plece, ca să poată să o aline, să o ducă din nou într-un loc sigur.

- Am promis să petrec o oră cu Martin, Nancy, spuse Elizabeth, ridicându-se de la masă atunci când terminară de mâncat. Te superi?

- Nu, bineînțeles că nu, spuse Nancy cu vioiciune. Îi zâmbi lui Elizabeth și nici nu se uită la Martin. Am și eu câteva treburi de făcut.

Când rămaseră singuri în cameră, Elizabeth îl înfruntă.

- Vrei să ne plimbăm afară? întrebă ea.

- Nu, spuse el. Cred că ar fi mai bine să stăm într-o încăpere confidențială.

Văzu disperarea din ochii ei când încuviință, înainte de a se întoarce și a-l conduce spre bibliotecă. „Știe că e sfârșitul micii ei idile“, se gândi el, și îl duru din nou inima pentru ea.

- S-a întors servitorul tău? întrebă ea, întorcându-se spre el în timp ce el închidea ușile bibliotecii.

- Da, spuse el.

- Ei bine?

Elizabeth își îndreptă umerii și își ridică bărbia.

- Am să-ți arăt un lucru mic, spuse el, scoțând un pachețel din buzunarul interior al hainei și îndepărtând încet învelitoarea de mătase.

Ea îl privi fără să se miște. Măinile i se încleștară în față, cu încheieturile albe.

- E un portret, spuse el. O miniatură, Lizzie. Și seamănă foarte bine cu realitatea. Toți am fost de acord în această privință de Crăciun, când a fost pictată.

Din locul în care stătea, ea privi micul tablou din mâinile lui. Fața ei era inexpressivă, aproape împietrită.

Martin făcu câțiva pași spre ea și întoarse puțin miniatura înrămată din mâinile lui, îndreptând-o cu fața spre ea.

Ea îl privi în ochi un timp care i se păru îndelungat, apoi privi în jos. Doar ochii ei se mișcă. Buzele îi tremurau și ea întinse un deget, atingând rama.

- Christina, spuse ea.

El își ținu respirația.

- Îți amintești? spuse el în tăcerea care se așternuse.

- Nu, spuse ea, trăgându-și degetele înapoi de parcă ar fi ars-o. Acesta e numele ei? Nu o cunosc. Are păr întunecat și ochi albaștri. Seamănă foarte mult cu Christopher. Martin o privi trecându-și palma în sus și în jos, peste șold și coapsă, cu degetele întinse. O auzi înghițind cu greutate. E fiica lui, nu-i așa? Și a mea?

- Da, spuse el.

Ea continuă să se uite un timp îndelungat la miniatură, frecându-și mereu mâna de coapsă. Și apoi își ridică fusta și fugi, bâjbâind după mânerul ușii, orbită de lacrimi și grăbită, fugind pe coridor și prin arcadă spre holul principal. Martin o urmă, dar nu încercă s-o prindă. Rămase în arcadă și o privi cum deschidea dintr-o smucitură ușa din față, fără să aștepte să i-o deschidă un servitor. Apoi se năpusti în curte.

Martin își coborî privirea spre miniatura nepoatei lui de șase ani - nepoata lui vitregă - și se forță să rămână pe loc măcar un timp. Își amintise numele fiicei ei. Poate că aceasta era spărtura din armură, cea care urma să aducă toată revărsarea amintirilor. Dar fie că era, fie că nu, era limpede că ea avea nevoie să fie singură un timp. Reacția ei fusese mai violentă decât sperase că va fi.

Era o dimineață friguroasă și ea purta doar o rochie subțire. Se întoarse spre scări. Avea să ia o pelerină din camera ei și să i se alăture după un timp.

Elizabeth alergă până ajunsese pe deal și de-a lungul crestei, pe distanță de peste un kilometru, până ajunsese la margine, cu vântul bătându-i în față. Se opri câteva momente, să-și recapete suflarea, își apăsă cu mâna coastele dureroase și alergă până la cărare și apoi în jos, fără să se uite cât era de abruptă și ce prăpastie era alături. Când ajunsese la capătul cărării, se împiedică

de pietricelele rotunde împrăștiate acolo și căzu, zgâriindu-și dureros genunchiul.

Christina. Durerea ascuțită îi readuse numele și cauza fugii ei înspăimântate. Știuse numele fetei din portret, deși i se păruse a fi tabloul unei străine. Dar se auzise rostind numele. Christina. Și apoi știuse, fără urmă de îndoială, că era fetița lor, a ei și a lui Christopher, și că totuși nu era la Penhallow cu el. Iar el nu vorbise niciodată despre ea. Nici chiar atunci când îl întrebase de ce nu avuseseră niciodată copii.

Dintr-odată, Elizabeth rămase foarte liniștită și își apăsă pumnii încheștați pe gură. O alăpta pe Christina și plângea. Plângea mereu. Bebelușul era întotdeauna iritabil. Nu avea destul lapte, spusese dădaca. Înceau să o convingă să angajeze o doică. Cine? Dădaca. Tatăl ei. Doctorul. Nu Martin. Martin o liniștea, mângâind-o, spunându-i că nu trebuia să mai plângă, că trebuia să lase durerea în urmă, că trebuia să caute în ea toată fericirea disponibilă, pentru fiica ei. Îi spunea că dacă putea face asta, atunci laptele i se va întoarce și Christina va fi mulțumită.

Elizabeth își luă mâinile de la gură și păși pe nisipul plajei. Văzu că fluxul ajunsese la jumătate. Aerul era rece. I se făcuse pielea de găină pe mâini. Toate acestea le văzu, dar nu le simți. Nu fusese o amintire reală, nu-i așa? Ea nu avea amintiri. Nu își amintea nimic. Dintr-odată, se înspăimântă foarte tare.

Nu voiseră să îi pună copilului numele Christina. Tăticul voise să o numească Sarah – numele mamei ei. Altcineva sugerase Elizabeth. Orice, dar nu Christina. Nu era potrivit, în împrejurările acelea, spusese ei. Cu excepția lui Martin. Martin înțelesese. Stătuse foarte liniștit pe marginea patului ei – față în față cu pătuțul în care dormea copilașul nou-născut – și îi luase ambele mâini în mâinile lui, zâmbindu-i cu zâmbetul lui obișnuit și bun.

- Trebuie să îi pui numele pe care ți-l dorești, Lizzie, îi spusese el. E fiica ta.

- Ei spun că nu ar trebui să poarte un nume care să semene cu al lui, spusese ea, strângându-i una din mâini,

încercând să împrumute din puterea lui. Dar e fiica lui, Martin. Și eu l-am iubit. Inevitabilele lacrimi curseseră din nou.

- Da, îi spusese el blând. Și acum mă ai pe mine ca să te iubesc în schimb, Lizzie. Și eu voi rămâne lângă tine. O să vorbesc eu cu ei în locul tău, nu te teme. Trebuie să îi pui numele pe care ți-l dorești.

- Este Christina, spusese ea și îi zâmbise printre lacrimi.

- Da, spusese el. Christina Ward. Acesta este numele ei, Lizzie. O să-i explic eu tatei.

Nu Christina Atwell? Închise ochii, obosită. Nu, poate că nu. Dar prenumele ei era ca al lui și avea părul lui întunecat și ochii lui albaștri, dacă rămâneau albaștri. Noua dădăcă pe care o angajase *papa* pentru bebeluș îi spusese că aproape toți bebelușii au ochii albaștri, dar că se schimbă adesea cu timpul. Ea nu voia ca ochii bebelușului ei să se schimbe. Christina era tot ce îi mai rămăsese de la Christopher. Și tot ce avusese vreodată de la el.

Elizabeth își frecă brațele cu mâinile, iar mintea i se întoarse în prezent. Dumnezeu! Oh, Dumnezeu mare, ce se întâmplă? Ce se întâmplase? Se întoarse și păși grăbită de-a lungul plajei, de parcă ar fi putut întrece străfulgerările de amintire - dacă *erau* amintiri.

Martin rămăsese cu ea atunci când *papa* se întorsese la Londra. La Kingston. Rămăsese la Kingston cu ea. Ea ar fi vrut să moară, dacă nu ar fi fost Christina. Bebelușul îi dăruise un motiv de a trăi. Și nu doar de a trăi. Fiica ei îi dăruise un motiv pentru a crește. Fusesse mereu înconjurată de oameni care aveau grijă de ea, luau decizii în locul ei, o apărau de durere și de probleme. Nu trebuise niciodată să fie puternică. Fusesse învățată că un caracter puternic nu era feminin.

Dar se opri din plâns, ca să aibă lapte pentru Christina. Și învățase să zâmbească și să pară fericită, pentru ca fiica ei să aibă o copilărie ferită de griji. Învățase să facă ceva folositor cu viața ei. Petrecuse mult mai mult timp cu fiica ei decât cele mai multe dintre mamele pe care le cunoștea și se implicase în problemele acelui colț de lume, cum trebuia să facă stăpâna

casei. Bănuia că fusese stăpâna casei de la moartea mamei ei vitrege, dar nu preluase niciodată responsabilitățile pe care le aducea această poziție. Atunci o făcuse.

Și treptat, foarte treptat, ajunsese să simtă că voia să trăiască pe cont propriu. Ajunsese să simtă că viața merita trăită, în ciuda oricărui lucru.

Martin rămăsese cu ea la Kingston, deși nu trebuia s-o facă. Teribilul scandal aproape că nu îl atinsese. Și locul lui era cu siguranță la Londra. Era un bărbat tânăr și probabil că tânjea după viața socială și după plăcerile pe care le caută tinerii. Nu era obligat să rămână cu ea. Dar o făcuse – în toți anii aceia. Și devenise din nou cel mai drag prieten al ei, sprijinul ei emoțional, până când învățase, cu un efort hotărât, să se sprijine pe propria ei putere, nu pe a lui. Atunci devenise tovarășul și confidentul ei.

Uneori se întreba de ce făcuse asta. De ce renunțase la propriile lui plăceri, doar pentru că ea avea nevoie de el? Nu era nici măcar fratele ei, doar frate vitreg. Uneori se întreba dacă lucrul acesta era semnificativ și dacă era posibil ca un bărbat să se căsătorească cu sora lui vitregă. Era posibil din punct de vedere legal? Dar afecțiunea lui Martin nu semănase niciodată cu afecțiunea unui iubit. Și îi era profund recunoscătoare pentru asta.

Avea nevoie de un frate, nu de un alt iubit.

Elizabeth se plimba de-a lungul plajei, cu capul plecat, cu brațele strânse. Nu se mai îndoia că imaginile care se succedau în mintea ei erau amintiri reale. Își amintea. Și totuși, amintirile ei erau ca niște crâmpeie chinuitoare, imagini fugare ale peisajului înconjurător, pe care le vede o persoană înconjurată de o ceață deasă. Mici petice de lumină într-o lume de altfel nedeslușită.

Ce se întâmplase? Unde era Christopher? Știa răspunsul, bineînțeles. Era în Canada. Dar de ce? Dumnezeu mare, ce se întâmplase? Și cum ajunsese să fie acum aici, cu el, și fără Christina?

Ajunsese la peșteră. Peștera îndrăgostiților. Dar nu simți dorința de a intra. Se sprijini cu spatele de bolovanul uriaș de la intrare, lăsă capul pe spate și închise ochii.

Christopher nu știa despre Christina. Când el plecase, ea bănuia că ar fi putut fi însărcinată, dar nu îi spusese nimic despre bănuielile ei. Își dorise să fie sigură, înainte de a împărtăși minunea cu el. Și apoi ei o convinseseră să nu îi spună – chiar și Martin. Oricum nu știau unde era, la început. Presupunneau că se întorsese la Penhallow.

El plecase. O părăsise pentru totdeauna. Plecase în Canada.

Elizabeth își apăsă spatele de stâncă, de parcă ar fi putut împiedica ceea ce se întâmpla. Și își păstră cu înverșunare mintea goală, deschizând ochii ca să se uite la cerul albastru pe care fugeau norii, împinși de vânt. Trebuia să își păstreze mintea goală. Oh, Dumnezeuule!

Și apoi ecluzele se deschiseră.

Scrisoarea.

Femeia pe jumătate dezbrăcată pe care o ținea în brațe atunci când se dusesese cu Martin în casa aceea ca urmare a scrisorii, nevenindu-i să creadă. Și copilul femeii. Copilul *lui*.

Protestele lui de nevinovăție, în ciuda faptului că îl prinsese asupra faptului. Încercările lui constante de a se explica, de a ieși din situația aceea mințind.

Mutarea în casa tatălui ei și refuzul ei de a-l vedea. Măsurile prin care tatăl ei îl împiedicase s-o vadă, deși ea sperase întotdeauna că el avea să treacă de toate și să o vadă.

Disparația lui.

Celelalte povești. Povești teribile, incriminatoare, care arătau o parte neîndurătoare și crudă a lui Christopher, pe care nu o bănuise niciodată.

Târfa. Târfa care se aruncase pe geam și se omorâse după ce fusese bătută rău de un client. De Christopher.

Bietul om care fusese înșelat – de Christopher – și își pierduse toată averea, luându-și apoi viața din pricina disperării.

Divorțul pe care îl ceruse *papa*. Oh, Dumnezeuule, divorțul acela îngrozitor de public și de scandalos.

Și durerea. Durerea care o chinuia mereu, până ajunsese să spere că o va ucide.

Și absența lui continuă. Nu se întorsese să se apere sau să lupte pentru ea. Sau să afle că urmau să aibă un copil.

Divorțul! Elizabeth se îndepărtă clătînându-se de stâncă și se întoarse pe plajă, alergând orbește, grăbindu-se să ajungă la siguranță și la mângâiere. La ceva care nu exista. Panica o făcu să se împleticească, gâfâind și suspinând!

Era divorțată de Christopher!

Când ajunsese la jumătatea cărării care urca pe culme, trebui să se oprească. Nu mai avea suflare, o durea din nou ascuțit într-o parte și își simțea picioarele moi. Privi în sus. La capătul cărării se afla un bărbat și ea fu cât pe ce să se întoarcă și să fugă înapoi pe plajă. Dar nu era el. Era Martin.

Se târî până sus, văzând în cele din urmă siguranța spre care fugea. Martin! El cobora încet spre ea.

Și apoi își aminti de Manley. Lordul Poole. Și biserica St. George. St. George de data asta, *papa* insistase. Avea să facă lucrurile așa cum trebuia de data asta – și ea șovăise, dar fusese de acord cu el. Avea să facă totul așa cum trebuia de data asta. Cu capul, nu cu inima. Își aminti de călărețul mascat care o răpise din fața bisericii. Și de groaza îndelungatei călătorii, în trăsura întunecoasă. Și de Christopher, care se urcase în cele din urmă în ea.

Și încercarea ei de a fugi pe ușa descuiată.

– Martin.

De-abia reuși să îi șoptească numele. Dar nu trebui să străbată ultimii pași spre el. El veni spre ea, o înveli într-o manta și o prinse în brațele lui sigure, calde și puternice.

– Totul e în regulă, Lizzie, murmură el la urechea ei. Ești în siguranță acum, iubire. Nimeni nu-ți va face rău. Nu din nou. Nu o să permit să se întâmple din nou.

– Martin, spuse ea. El m-a răpit și apoi m-a mințit. Mi-a spus că eram so...so...

– I-am spus slujnicei tale să îți împacheteze lucrurile, spuse el, ținând-o strâns. O să te duc imediat acasă, Lizzie. Nu te îngrijora de nimic. Lasă totul în seama mea. Știi că poți avea încredere în mine, nu-i așa?

capitolul 13

Elizabeth nu știa cum să facă să se vadă plecată mai repede. Christopher nu avea să se întoarcă până după-amiază, și ea știa asta, și nu era nici măcar vremea prânzului. Poate că nici nu trecuse de mijlocul dimineții. Dar se temea să nu se întoarcă pe neașteptate și să încerce s-o oprească. La urma urmei, ea era prizoniera lui la Penhallow. Știa asta acum și înțelegea foarte bine de ce nu i se îngăduise să părăsească domeniul. Poate că avea să încerce să o țină în închisoarea aceasta și acum, când Martin era cu ea.

Și totuși, nu se grăbi să urce imediat în trăsură, atunci când Martin își trimise servitorul să-i spună că o aștepta la ușă. Ezită în fața ușii de la salonașul lui Nancy, și apoi o deschise fără să bată. Nancy ridică privirea, speriată, de la biroul pe care scria o scrisoare, și apoi se ridică grăbită.

- Eu plec, spuse Elizabeth. Imediat. Spune-i să nu vină după mine, Nancy. Dacă o face, o să cer să fie arestat și acuzat de răpire. Tata va avea grijă să fie condamnat. E foarte priceput la treburile astea.

- Elizabeth...

Nancy făcu un pas spre ea.

- Și te-aș putea acuza și pe tine fiindcă i-ai fost complice, adăugă Elizabeth. Faptul că mi-am pierdut memoria i-a venit foarte bine, nu-i așa? Prizonieră în ceea ce privește trupul și în ceea ce privește mintea. Ce încântat trebuie să fi fost! Și ce proastă trebuie să mă fi considerat amândoi...

- Elizabeth...

- M-a luat din viața pe care mi-o făcusem cu mari eforturi și în ciuda lui, spuse Elizabeth. Eram pe cale să mă căsătoresc cu un om bun. Iar el m-a luat de la responsabilitățile mele. Când m-a răpit din fața bisericii, a lăsat înăuntru o fetiță de șase ani care nu a înțeles de ce mama ei a părăsit-o fără nici un cuvânt. Și-a făcut fetița să sufere timp de aproape trei săptămâni. Și tu, Nancy... tu ai fi putut să mă ajuți, dar n-ai făcut-o.

Nu te-ai gândit că eram neajutorată fizic și nu aveam nici măcar memoria care să mă ajute să lupt contra lui? Nu ți-ai putut imagina ce înseamnă să fii femeie și să ajungi pradă poftelor unui bărbat? Probabil că ai știut ce s-a întâmplat între noi timp de mai mult de două săptămâni. Ar fi trebuit să fii oarbă ca să nu știi. Totuși ai îngăduit să se întâmple asta, știind că eu credeam că eram soția lui, deși nu sunt.

- Elizabeth, spuse Nancy, întinzând mâna spre ea, îmi pare atât de rău.

Elizabeth râse.

- Ciudat, spuse ea, cuvintele acestea nu înseamnă nimic pentru mine. Absolut nimic.

Se întoarse fără nici o vorbă și ieși din cameră. Se năpusti frenetic pe scări, dorindu-și să se vadă plecată. Martin o aștepta în fața trăsorii lui și îi întinse mâna. Sări și el după ea, se așează pe bancheta din fața ei și îi luă mâinile în mâinile lui. Nici unul din ei nu închise portiera.

- Lizzie, spuse el, te trimit singură în prima parte a călătoriei. Slujnica ta te va însoți. Așteaptă să termin de vorbit cu tine și apoi ți se va alătura. Și Macklin va merge călare alături de trăsură. E un om de încredere.

Ea îl privi alarmată.

- Vizitiul știe unde să se oprească pentru noapte, spuse el. Eu voi fi acolo mâine-dimineață. O să închiriez un cal și o să vin după tine. Trebuie să rămân să vorbesc cu Trevelyan mai întâi. Trebuie să îl lămuiesc să nu facă nici o încercare de a ne urmări sau de a lua legătura cu tine. Trebuie să îl fac să înțeleagă consecințele, dacă e destul de nesăbuit ca să încerce.

- Da, spuse ea, strângându-i tare mâinile. Nu-l lăsa să vină după mine, Martin. Mă tem de el. Mă tem de ceea ce va face.

- Lasă-l în seama mea, spuse el.

- Dar, Martin, spuse ea, alarmată brusc, nu-l răni. Te rog să nu-l rănești.

- Să-l rănesc? El zâmbi mâhnit. Mă cunoști, Lizzie. Nu aș putea să rănesc fizic pe cineva, în afară de cazul în care te-ar amenința direct. Atunci aș face ceva,

presupun. Dar nu cred că el ar face asta. Acum ascultă-mă. O să te duc la Kingston Park. Nu trebuie să-ți faci nici o grijă. O să-i explic eu totul tatei și lordului Poole. O să-i văd atunci când o să mă duc la Londra s-o aduc pe Christina. Apoi vei putea să te relaxezi și să uiți că ai hotărât vreodată să încerci din nou viața londoneză. Vei fi mulțumită să stăm din nou la țară, toți trei, așa cum am fost înainte ca tu să-ți pierzi astâmpărul. *Eram mulțumiți, nu-i așa?*

- Da, spuse ea, cu lacrimile țâșnindu-i din ochi. Ce nebună am fost fiindcă am vrut să plec, Martin. Da, du-mă înapoi acolo. Și vei avea grijă de tot? Ce minunat ești! Nu știu cum m-aș fi descurcat fără tine.

- N-ar fi trebuit s-o faci, spuse el, zâmbind și aplecându-se peste locul gol dintre ei ca s-o sărute pe obraz. Dar vom vorbi mai mult despre asta mai târziu. Văd că ești nerăbdătoare să te vezi plecată. Ai grijă atunci, Lizzie. Te voi vedea mâine-dimineață.

Se ridică în picioare, îi strânse mâinile înainte de a le da drumul și sări din trăsură. După un minut, Doris i se alătură, arătând pe jumătate speriată și pe jumătate emoționată de această nouă aventură, și trăsura porni la drum.

Elizabeth închise ochii și se sprijini cu capul de perne. Încerca din răputeri să își controleze panica, deși presupunea că aceasta urma s-o însoțească până în dimineața următoare, când avea să-l vadă pe Martin la han. Și poate chiar și mai încolo, dacă Christopher hotăra să vină după ea și o silea să se întoarcă acasă cu el. Numai că de data asta va trebui să fie cu adevărat prizonieră. De data asta va trebui să o țină sub lacăt. De data nu va mai exista o dragoste prefăcută sau o pretinsă căsătorie.

Se gândi că avea nevoie de Martin. Avea nevoie de bunul lui simț, de afecțiunea lui liniștită și de puterea lui. Își dorea ca el să fi venit cu ea. Și își dorea să fi fost amândoi departe de Devon, din nou la Kingston. Acolo se simțise întotdeauna în siguranță. Și în pace. Nu ar fi trebuit să plece. Știa asta acum. Martin încercase s-o convingă să rămână și se pregătise chiar să rămână cu ea pentru totdeauna. Dar ea insistase. Ce proastă fusese!

Și totuși, se gândi ea dintr-odată, nu voia să se întoarcă la vechea ei viață. Oh, poate că dorea să se întoarcă la Kingston. Ar fi fost bine să fie acolo din nou, să fie acasă din nou. Dar nu voia să trăiască din nou așa cum trăise după ce Christopher o părăsise pentru prima dată sau după ce îl părăsise ea pe el – uneori era greu de știut cu precizie cine pe cine părăsise. Nu voia să mai fie din nou ființa aceea demnă de milă, plângăreată și lașă. Se îngrozea doar gândindu-se la asta.

„Și dacă el crede că mă poate distruge cu tot ceea ce mi-a făcut în ultimele săptămâni“, se gândi ea, „atunci poate că a sosit timpul să îi dau o lecție“. Nu, nu se lăsa dărâmată. Nici gând de așa ceva!

Deliberat, Elizabeth își îndreptă gândurile spre fiica ei, pe care o văzuse pentru ultima dată înainte de nuntă, atunci când o trimisese la biserică. Christina fusese cam supărată. Nu îl plăcea pe Manley și se temea să nu piardă iubirea mamei sale, după încheierea acestei noi căsătorii. Biata Christina! În aceste ultime săptămâni trebuie să fi simțit că cele mai rele temeri i se realizaseră.

Elizabeth simți o bruscă dorință de a-și vedea copilul din nou. De a-și vedea fiica care nu o lăsase să-și piardă mințile cu șase ani în urmă, și poate că și în anii care urmaseră.

Christopher se întoarse acasă mai devreme decât o făcuse cu o după-amiază înainte. Văzuse că nu era în stare să se concentreze la muncă. Nu-și putea elibera mintea de un puternic simțământ rău prevestitor și de convingerea insistentă că ar fi trebuit să rămână acasă în ziua aceea.

Nu îl învinuia cu adevărat pe Martin pentru cele întâmplate cu o zi în urmă, chiar dacă se înțeleseseră să îi vorbească împreună despre anii aceia. Ea pusese inevitabilele întrebări, bineînțeles, iar Martin trebuise să le răspundă. Dar ar fi trebuit să stea și el cu ea, ca să audă întrebările și să contribuie la răspunsuri. Poate că până acum ea descoperise mai mult. Poate că știa că nu mai era căsătoriti și nu fuseseră căsătoriti în ultimii șase ani. Dădu pintenii calului, îndreptându-se spre casă.

Antoine era la grajduri. Ținu calul de frâu, în timp ce Christopher descăleca.

- Necazuri, spuse el, arătând cu capul în direcția casei.

Christopher îl privi drept în ochi, atent.

- Ea a plecat, spuse Antoine. S-a dus de dimineață. Căpitanul Rice, spuse el disprețuitor, e încă aici. Un om rău. Unul care trebuie supravegheat.

Christopher simți cum i se lasă o greutate în stomac, dar nu reacționează vizibil.

- A plecat de bunăvoie? întrebă el. Nu a fost forțată, Antoine?

- Nu a fost forțată, spuse Antoine. Dar el a trimis-o de aici. Nu te încrede în el, *m'sieur*. Eu m-aș încrede mai degrabă în diavolul însuși, decât în el.

Christopher își lasă calul în grija servitorului și se îndreaptă spre casă, cu inima grea. Pierduse, prin urmare. Pierduse bătălia pentru a-i dovedi că era nevinovat, înainte chiar de a o începe. Nu avusese nici măcar șansa de a-și lua la revedere. Exact ca ultima dată.

Martin se plimba prin holul mare atunci când Christopher intră pe ușă.

- Mă tem că s-a întâmplat un dezastru, Trevelyan.

Christopher închise ușile în spatele lui.

- Memoria i-a revenit dintr-odată, spuse Martin. Pe când vorbeam cu ea în casă despre niște nimicuri, ea s-a năpustit afară fără să-și ia măcar pelerina și a alergat până pe plajă. Când am ajuns lângă ea, se întâmplase.

Christopher își încleștă mâinile la spate și nu spuse nimic.

- Aș fi vrut ca ea să rămână, spuse Martin. I-am spus că voiai să ai șansa de a-i explica cele întâmplate acum șapte ani și am încercat s-o conving că ai acționat din impuls și că te-ai gândit la binele ei când ai răpit-o de la propria ei nuntă. Dar mă tem că nu se mai putea vorbi și nici raționa cu ea.

Christopher încuviință. *Nu voi înceta să te iubesc, Christopher. Nu te aștepta s-o fac.* O auzea și acum rostind aceste cuvinte, doar cu o noapte în urmă, cu vocea insistentă. Dar își recăpătase memoria.

- Nu a vrut să rămână, zise Martin. Ar fi trebuit s-o forțez, Trevelyan, și știi că nu aş face niciodată asta. Grija față de ea trebuie să stea înaintea cuvântului pe care mi l-am dat față de tine. Sper că înțelegi asta.

- Da, spuse Christopher. Înțeleg. De ce nu te-ai dus cu ea? O să fie în siguranță singură?

- L-am trimis pe Macklin cu ea, spuse Martin. O să-i prind din urmă în noaptea asta. Am fost tentat să plec cu ea de dimineață, dar mă tem că asta ar fi fost ieșirea din scenă a unui laș. Zâmbi, dar era un zâmbet de scuză.

Christopher ridică din sprâncene.

- Acum trebuie să joc rolul fratelui sever, continuă Martin. Trebuie s-o fac, Trevelyan. Trebuie să înțelegi asta.

Christopher înțelese. Nu spuse nimic.

- Dar nu numai asta, spuse Martin. Și rolul prietenului sincer, poate. Felul de prieten care trebuie să aibă uneori curajul de a spune lucrurilor pe nume. Mi-ar plăcea să te pot asigura că, odată ce se va calma, ea își va da seama că ai făcut-o din dragoste și că te mai iubește încă. Nu cred că se va întâmpla asta. Cred că îi va trebui mult timp ca să-și revină, poate la fel de mult ca prima dată, când și-a revenit după ce i-ai făcut.

Christopher simți că se prefăcea în stană de piatră. Nici un mușchi din trupul sau de pe fața lui nu se mișcă.

- Mi-ar plăcea să te încurajez să mergi după ea, spuse Martin, să încerci să-i explici. Nu cred că ai realiza ceva în felul acesta. Oricât de mult aş vrea eu să-ți acord beneficiul îndoielii, nu cred că poți spera să ștergi toate acuzațiile care ți s-au adus în trecut. Și nu ai cum să scapi de acuzația cea mai recentă. Dacă mă ierți fiindcă spun lucrurilor pe nume, te-ai făcut vinovat de două din cele mai grave încălcări ale codului nostru juridic.

- Două? spuse Christopher.

- Răpire și viol, spuse Martin. Cu puțină vătămare corporală la mijloc. Va trebui s-o uiți, Trevelyan. Probabil că există sute de femei care s-ar bate pentru șansa de a deveni contesa ta. Poți trăi o viață fericită fără Lizzie.

- Nu am nevoie de consolarea ta, spuse Christopher.

- Îmi pare rău. Martin îl fulgeră cu un zâmbet. Obişnuința, presupun. Îmi pare rău întotdeauna de oamenii

doborâți, chiar dacă ar trebui să-i consider dușmanii mei. Nu mă pot gândi la tine ca la un dușman, oricum. Pe vremuri te-am admirat. Erai eroul meu, când aveam optsprezece ani și ai întâlnit-o pe Lizzie și te-ai căsătorit cu ea. Cred că am fost aproape la fel de rănit ca ea când ai căzut de pe pedestal. Deși presupun că e o mare prostie să spun asta. Nimeni nu a putut fi la fel de rănit ca ea. Am crezut că avea să-și piardă mințile.

Christopher nu se mișcă.

-Acum fratele sever își ia rămas-bun, spus Martin, dregându-și vocea și privind pardoseala, în loc să se uite în ochii lui Christopher. Va trebui să-i spun lui Chicheley. Nu voi ascunde adevărul, Trevelyan, și nu-ți voi căuta scuze. De dragul lui Lizzie, voi spune tot adevărul. Trebuie deci să știi că va fi periculos să calci în Londra în următorii câțiva ani. Nu cred că el te va urmări aici. Dacă se gândește la asta, voi încerca să-l fac să se răzgândească. Familia noastră nu mai are nevoie de un scandal public. Dar te va urmări dacă vei încerca să te apropii de ea. Vei fi norocos dacă scapi de ștreang. Bănuiesc că înțelegi asta și de ce trebuie s-o fac, nu?

Se uită din nou în ochii lui Christopher, cu o privire neliniștită și tulburată.

-Da, spuse Christopher. Înțeleg.

-Ei bine. Martin respiră întretăiat. Presupun că nu a mai rămas nimic de spus, nu-i așa? Voi pleca imediat. Îmi pare rău, Trevelyan. Îmi pare rău doar pentru că lucrurile s-au terminat astfel. Cred că tu și cu mine am fi putut fi cu adevărat prieteni buni. Mai important decât asta, cred că Lizzie ar fi putut fi fericită cu tine, dacă ai fi fost - oh, nu chiar atât de impetuos, poate. În ciuda tuturor dovezilor, nu-mi vine să cred că ai vreun viciu real. Ei bine. Vorbesc prea mult. La revedere.

-La revedere, Martin, spuse Christopher. Se dădu la o parte, apoi își dădu seama că Martin nu urca sus, ci era pregătit să iasă din casă. Își trimisese probabil bagajele cu trăsura. Ai grijă de ea, bine?

-Fac asta de când mă știu, spuse Martin. Ezită când se apropie de ușă și întinse mâna dreaptă, șovăind.

Christopher i-o luă și își strânseră mâinile câteva momente, apoi Martin își continuă drumul spre curte.

Christopher se întoarse spre scări și le urcă încet. Când ajunsese în camera lui, trase de șnurul clopoțelului și îi spuse lui Hemmings să nu fie deranjat tot restul zilei – de nimeni, cu nici un motiv.

Rămase privind pe fereastră, fără să vadă nimic.

„Nu poți să mă faci să nu te iubesc, Christopher. Nu te aștepta la asta.”

„Dacă mă ierți fiindcă spun lucrurilor pe nume, te-ai făcut vinovat de două dintre cele mai grave încălcări ale codului nostru juridic.

Răpire și viol.”

Amintindu-și de ocazia precedentă, își spuse că disperarea putea să doară la fel de tare ca o rană deschisă de cuțit.

Elizabeth nu dormi prea mult, dar nici nu se așteptase să doarmă. Probabil că nici nu s-ar fi întins, dacă nu ar fi împărțit camera cu Doris, care dormea pe un pat pe rotile, la picioarele patului ei. Judecând imparțial, Elizabeth nu îi putea pretinde slujnicei să rămână trează alături de ea.

În mod cu totul surprinzător, dormi cu întreruperi. Dar întotdeauna se trezea pentru că patul era rece și gol, și îi lipsea brațul de pe umerii ei. Timp de douăzeci și cinci de ani dormise singură, cu excepția celor trei luni de căsătorie și a ultimelor două săptămâni și jumătate. Și totuși, faptul că patul era gol o deranja.

În cea mai mare parte a nopții rămase trează, privind în tavan, la umbrele pe care le arunca pe pod lumina din curtea hanului sau închizând ochii în așteptarea somnului. Încercă să se gândească la Christina și la întâlnirea fericită care urma să aibă loc atunci când Martin avea s-o aducă de la Londra la Kingston. Copila fusese epicentrul vieții ei, principala ei sursă de fericire în cei șase ani care trecuseră de la naștere. Tânjea s-o vadă din nou.

Dar când se gândea la Christina, la fețișoara ei îngustă și solemnă, cu ochii albaștri și încrezători, Elizabeth

își amintea mereu de Christopher. Se gândi la prima ei întâlnire cu el. Era la Londra, la primul ei bal, nerăbdătoare și speriată. Într-o parte era John, chipeș și splendid în stacojiul regimentului său, și de cealaltă Martin, foarte tânăr, foarte reconfortant. Îi zâmbea, în timp ce John se uita la celelalte doamne, și multe din ele îi întorceau privirea.

Nu prea avea curajul de a ridica ochii din pământ, și nu s-ar fi putut spune că domnii se înghesuiau să se înscrie în carnetul ei de bal, deși existau bineînțeles cunoscuți ai tatei și ai lui John care se semnaseră dintr-un sentiment de datorie și poate fiindcă fuseseră convinși s-o facă. Martin se semnase de două ori, John o dată.

Și apoi îl văzuse pe el. Și apoi îl privise din nou, încurcată, fiindcă el se uita direct la ea. După mai puțin de un minut, îi aruncase o altă privire furișă, doar ca să vadă că stătea exact în același loc și se uita încă la ea. De data asta, ea avu grijă să nu se mai uite din nou la el.

Dar rămase cu impresia unui bărbat înalt și zvelt și de un farmec întunecat. Simțise cum îi bate inima mai repede și voise să se întoarcă și să fugă fiindcă el se uita încă la ea și vedea o fată timidă, îmbujorată, stângace.

Și apoi îl văzuse în fața ei, cu gazda lor, și le fusese prezentat ei și lui John și lui Martin și semnase în carnetul ei – nu pentru următorul dans, care fusese rezervat de unul din prietenii lui John, un ofițer, ci pentru cel care urma după acesta.

Elizabeth se întoarse într-o parte și se uită pe fereastră. Se întreabă dacă lumina din curtea de jos a hanului ardea toată noaptea și dacă oaspeții din camera aceasta puteau dormi vreodată. Și totuși, râsuflarea lui Doris arăta că aceasta dormea adânc.

El nu vorbea prea mult, și nu zâmbi în timp ce dansa, așa cum făcea John tot timpul; nu avea nici farmecul facil pe care îl avea Martin chiar și la optsprezece ani. Dar o privise în timp ce dansau cu ochi de un albastru pur, și o făcuse să se simtă că era singura femeie din încăperea care merita să fie privită. Înainte de a termina dansul, ea se îndrăgostise. Atât de profund și irevocabil cum doar la optsprezece ani te poți îndrăgosti.

Visase la el toată ziua și noaptea următoare și oftase o vreme, fiindcă el dansase o singură dată cu ea și nu spusese că ar vrea s-o vadă din nou. Pe atunci nu știa că el o va vizita în următoarea după-amiază ca să o ia la plimbare, sau că în mai puțin de două luni aveau să fie căsătoriți.

Ochii lui Elizabeth se închiseră, deși vedea încă forma ferestrei în spatele pleoapelor închise. Îl iubise în mod total. Fusesse destul de tânără ca să creadă în cavaleri în armură strălucitoare și în fericire până la adânci bătrâneți.

Totuși, după trei luni de căsătorie, iubirea aceasta îi lăsa doar o inimă zdrobită și un copil care îi semăna aproape izbitor. Christina. Se gândi la brațele subțiri ale fiicei ei, care aveau s-o cuprindă pe după gât atunci când urma să se întoarcă la Kingston, și la cum avea să-și țină buzele pentru un sărut.

La Kingston? Exilată din nou? Să se ascundă de lume din nou, cărpindu-și inima rănită, agățându-se de Christina pentru a obține dragoste și de Martin pentru a obține sprijin, tărie și companie? Așa avea să facă? Asta își dorea cu adevărat? Nu era în stare de nimic mai bun?

Se sili să stea liniștită sub cuverturi, întrebându-se dacă dimineața va sosi vreodată.

Dimineața sosi în cele din urmă și odată cu ea sosi și Martin, care bătu la ușă. Elizabeth se aruncă în brațele lui.

După ce se salutară, Martin o privi cu atenție.

- Lizzie. Vocea lui era îngrijorată. Nu ai dormit, nu-i așa? Ai cearcăne. Nu cred că ai poftă de micul dejun, nu-i așa? Dar nu te îngrijora. O să pun slujnica să-ți facă rost de niște laudanum și apoi vom porni la drum și vei putea dormi cu capul pe umărul meu. Sunt cu tine acum, și nu trebuie să te îngrijorezi de nimic. Odată ce vom ajunge la Kingston, te vei simți din nou împăcată.

- Vreau să vorbesc cu tine despre asta, spuse ea. Și sunt moartă de foame. Nu am putut mânca nimic la cină. Vorbim la micul dejun, Martin?

- Bineînțeles, spuse el. Orice dorești, Lizzie. Și mă bucur să văd că nu ești chiar dărâmată.

- Nu ești mândru de mine? spuse ea, forțându-se să zâmbească.

Pe când ședeau în salon cu micul dejun în față, Elizabeth își dădu seama că nu îi era cu adevărat foame. Dar se forță să mănânce două felii de pâine prăjită și să bea o ceașcă de ceai. Hotărâse în timpul nopții că trecutul nu se va repeta. El nu o va distruge din nou.

- Nu mergem la Kingston, îi spuse ea lui Martin. Ne întoarcem la Londra.

El o privi țintă, uimit.

- Lizzie, spuse el, totul e aranjat.

- Cu vizitiul? spuse ea. Atunci va trebui să i se spună pur și simplu că destinația s-a schimbat. Nu am de gând să fug nicăieri, Martin. Nu am făcut nici un rău.

El rămase tăcut o vreme, amestecând în cafea, privind-și lingurița.

- Bineînțeles că nu ai făcut nici un rău, spuse el. Dar cunoști destul de bine societatea, Lizzie, ca să știi ce vâlvă va stârni povestea ta. Ai lipsit aproape trei săptămâni. Bineînțeles că ai fost luată cu forță. Dar ce dovedește asta - mă refer la lucrurile de care e interesată societatea? Unii murmurau deja, înainte ca eu să plec din Londra, că poate te-ai înțeles cu cineva să te răpească. Chiar și cei raționali, care nu cred asta, își vor aminti că ai fost singură cu răpitorul tău aproape trei săptămâni - sau vor alege să creadă că ai fost singură cu el. Și vor trage concluziile inevitabile.

- Și vor avea perfectă dreptate, spuse ea. Roși, dar îl privi direct în ochi. Dar nu voi fugi, Martin. Oamenii pot să creadă ce vor. Cum a reacționat Manley?

- Nu te mai poți gândi să te căsătorești cu el acum, Lizzie, spuse el, ocolind masa și luându-i o mână în mâinile lui. Știu că asta ți-ai dorit, dar acum a ieșit din discuție. Dacă ne întoarcem la Kingston...

- Nu ne întoarcem la Kingston, îl întrerupse ea. Ar fi foarte nedrept față de tine, Martin, să te târăsc din nou acolo. Ai dedicat destul timp din viața ta necazurilor mele. Și de ce să nu se căsătorească cu mine? Am fost răpită de la propria mea nuntă. Ce s-a întâmplat după aceea nu a fost făcut cu acordul meu. Îi voi explica lui

Manley. Dacă e cât de cât bărbat, va dori să ne reluăm planurile.

- Lizzie - el o strânse de mână - nu o să obții decât respingere. Îmi pare rău de asta, chiar îmi pare rău, dar așa e viața. Cât despre faptul că eu m-am sacrificat pentru tine, știi că e o mare prostie.

- Nu, nu e, spuse ea. Ai douăzeci și cinci de ani, Martin. E timpul să începi să te gândești la propria ta fericire și la propria ta căsătorie. Nu vreau să fiu vinovată de alte întârzieri. Sunt curioasă să văd pe cine vei alege. Și voi fi pregătită să o iubesc, să știi. Nu voi fi geloasă, chiar dacă suntem aproape gemeni. Voi fi așa cum ai fost tu. Îmi amintesc că la început ai fost foarte hotărât să devii prietenul lui Chr... - ea inspiră adânc - prietenul lui Christopher. El te-a dezamăgit la fel de sigur cum m-a dezamăgit pe mine, nu-i așa?

- Lizzie, spuse el, ești hotărâtă să faci asta? Nu pot spune nimic ca să te conving că atragi asupra ta alte suferințe dacă te întorci la Londra?

- Nu, spuse ea liniștită. În plus, Martin, Christina este acolo și nu mai aștept nici o zi în plus ca să o văd. Mă întorc.

- Va trebui să plănuim asta cu grijă, atunci, spuse el. Nu putem spune adevărul, Lizzie.

- De ce nu? întrebă ea. Nu e cel mai bine să spui adevărul, până la urmă?

El luă ceașca de cafea cu amândouă mâinile și sorbi din ea.

- Nu în cazul acesta, spuse el. Nu trebuie să îl menționăm pe Trevelyan. Și trebuie să explicăm absența ta de trei săptămâni.

- Am fost răpită și ținută prizonieră! spuse ea.

- Nu. El clătină din cap, privindu-și mereu cafeaua. Ai fost răpită și ai căzut din trăsura încercând să scapi, te-ai lovit la cap și ți-ai pierdut memoria.

- Vezi? spuse ea. Adevărul. Deși nu știi cine îl va crede. Sună foarte puțin probabil.

- Răpitorul tău a trebuit să plece în goană, spuse el, fiindcă se apropia altă trăsura. Așa că ai fost luată de o doamnă perfect respectabilă, care te-a găzduit de atunci

încolo. Eu te-am găsit, fiindcă am făcut cercetări în împrejurimi, până am fost îndrumat în cele din urmă spre casa corectă. Și când m-ai văzut ți-ai recăpătat memoria. Și când ai văzut portretul Christinei, bineînțeles.

- Nu văd rostul minciunilor, spuse Elizabeth, încruntându-se.

- Vor dovedi că ai trăit respectabil în timpul în care ai lipsit, spuse el, și vor explica de ce nu a venit nici o cerere de răscumpărare. E singura cale, Lizzie, dacă insiști să te întorci. Știi ce ți-ar face societatea dacă ar afla că ai fost din nou cu Trevelyan? Și ce i-ar face tatei?

Ultima idee amuți protestul de pe buzele ei.

- Tatei? spuse ea. Ar fi teribil de stânjenitor pentru el, nu-i așa? Și pentru tine, Martin. Uneori uit că nu pot acționa doar din motive egoiste.

- Poți să uiți de mine, spuse el. Dar pentru *papa* va fi greu, Lizzie. Și pentru Poole. S-ar face cu totul de răs, nu-i așa?

- Da, spuse ea. Dacă s-ar ști că am fost luată de Christopher, s-ar crede foarte repede că m-am dus de bunăvoie. Oh, da, asta ar fi îngrozitor pentru Manley. Nu pot să fac asta, nu-i așa?

- Mă tem că ai de ales între povestea mea și Kingston, Lizzie, spuse el. Știi în ce direcție înclin eu, dar te las pe tine să alegi, așa cum te-am lăsat întotdeauna. Libertatea ta înseamnă mult pentru mine.

Ea trase aer adânc.

- Povestea ta, atunci, spuse ea. Dar nu sunt sigură că pot minți atât de bine, Martin. Va trebui să ne punem de acord asupra unor detalii, ca să spunem amândoi aceeași poveste. Și dacă cineva hotărăște să verifice povestea și descoperă că nu există nici o doamnă care să mă fi luat?

- Vom pune totul la cale pe drum, spuse el. Sunt sigur că pot găsi pe cineva dispus să ne susțină povestea. Ești nebună să alegi opțiunea asta, Lizzie.

- Da, spuse ea zâmbindu-i hotărâtă. E timpul să plecăm, nu?

capitolul 14

Nancy nu își văzu fratele până în dimineața ce urmă după plecarea lui Elizabeth. În timpul serii, simțise nevoia de a vorbi cu el și rămăsese de două ori cu mâna ridicată în fața ușii de la camera lui, în ciuda faptului că Hemmings o avertizase că Excelența Sa nu dorea să fie deranjat în tot restul zilei. Dar în ambele ocazii se îndepărtase de ușă fără să mai bată.

Nici la micul dejun nu veni. Nancy stătu singură, ciugulind din mâncare, întrebându-se dacă el mâncase și plecase deja sau dacă sărise peste dejun, așa cum sărise peste cina din seara precedentă. Când întrebă, Hemmings îi spuse că era în bibliotecă. Așa că se îndreptă în cele din urmă spre bibliotecă și intră fără să mai bată. Se putea ca el să ignore bătaia sau să îi strige să plece.

El își ridică privirea din spatele biroului masiv de stejar, și chipul lui i se păru o mască împietrită. Pe birou nu era nimic, în afară de un cuțit de tăiat hârtie, pe care el îl balansa în palmă. Îi susținu privirea și lăsă cuțitul deoparte cu mișcări liniștite.

- Deci, Nance, spuse el, în dimineața asta poți să te ocupi din nou de treburile tale cu o conștiință liniștită. Episodul acesta smintit din viața mea s-a terminat. Se pare că m-am întors în Anglia într-un moment nepotrivit. Dacă aș fi întârziat o zi, ea ar fi fost deja căsătorită și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar nu contează. Putem aștepta împreună să vină vara la Penhallow.

- Christopher, îl întrebă ea, Martin a rămas destul de mult ca să discute cu tine? Înțeleg că nu a plecat cu Elizabeth dimineața. Ce ți-a spus?

- Că i-a revenit memoria, spuse el ridicând din umeri. Ridică din nou cuțitul, balansându-l cu un deget, și îl învârti încet. Am știut tot timpul că se putea întâmpla în felul acesta, brusc. Presupun că ar trebui să fiu recunoscător că s-a întâmplat, de dragul ei. Știu că era nefericită fiindcă nu cunoștea nimic despre trecutul ei sau chiar despre propria ei persoană. Bineînțeles că acum problema

este că mai are câteva amintiri pe care să le adauge la amintirile pierdute – răpire cu violență, înșelare, lipsire de libertate. Toate sunt amintiri plăcute, nu-i așa?

– Christopher, spuse Nancy, făcând câțiva pași spre birou, ea a vorbit cu mine înainte de a pleca. A spus un lucru pe care cred că trebuie să-l afli.

El râse aspru.

– Ai venit să-mi spui să mă duc la dracul din partea ei? Nu trebuie să-mi transmiți mesajul, Nance, aproape că am ajuns acolo. Dar nu contează. Trecutul nu poate fi schimbat, nu-i așa? Pot doar...

– A spus că ai luat-o de lângă cineva, spuse Nancy. Că în biserică era cineva care nu avea să înțeleagă de ce plecase fără să spună nimic. Era foarte supărată din cauza asta.

– Poole, spuse el. Naiba să-l ia, înseamnă că îl iubește.

– Un copil, spuse ea, privindu-l și întrebându-se dacă nu se putea s-o fi înțeles greșit pe Elizabeth. Dar cuvintele fuseseră cât se poate de clare. Un copil de șase ani. O fetiță. Elizabeth a spus că ea nu avea să înțeleagă unde plecase mama ei.

El o privi buimac, dar rămase nefiresc de liniștit. Cuțitul zdrăngăni pe birou, neluat în seamă.

– Cred că fetița e fiica ta, Christopher, continuă Nancy.

Văzu că el închidea ochii și lăsa mâna în jos, strângând din nou cuțitul.

– Are șase ani, spuse Nancy. Trebuie să fie a ta.

Ochii lui se închiseră mai strâns. Dar când pași repede spre el, se ridică în picioare și se întoarse brusc spre fereastră.

– Ei bine, Nance, spuse el după o lungă tăcere, se pare că suntem doi ticăloși, eu și Elizabeth, și că ne cam merităm unul pe altul. Eu am răpit-o în ultimele trei săptămâni. Ea mi-a ascuns copilul în ultimii șase ani. Sunt două ticăloșii la fel de mari, nu crezi? Eu cred că da. Sau poate că a ei e mai rea.

– Christopher, spuse Nancy, dar nu putu găsi nimic altceva de adăugat.

– Un copil, spuse el. O fiică. A spus cum o cheamă?

– Nu.

El râse încetișor.

- Am o fiică de șase ani, spuse el, și nu-i știu nici măcar numele. Sau cum arată. Am plecat, și ea era însărcinată. Am înțeles demult, foarte demult, că nu ar fi trebuit să plec. Nu ar fi trebuit să le ușurez atât de mult manevrele. Ei mi-au păstrat copilul. Pentru ea, ei sunt familia ei. Probabil că nici nu știe de existența mea. Crezi că i s-a spus că am murit, Nance? Cred că asta i-au spus, probabil.

Nancy se apropie de el și își așează ușor mâna pe brațul lui. Ascultându-i respirația, știu că se lupta să-și învingă lacrimile.

- Ei bine, spuse el în cele din urmă, atât de liniștit încât ea știu că își vorbea mai degrabă lui însuși decât ei, mi-au ținut soția timp de aproape șapte ani și fiica șase ani - Chicheley și Aston, și chiar Martin. E destul de mult. Prea mult. E rândul meu din nou.

- Christopher - Nancy îl strânse mai tare de braț - ce vrei să faci? Nu o să faci nici o prostie, nu-i așa?

- Mă duc la Londra, răspunse el, întorcându-se spre ea și vorbindu-i atât de calm de parcă ar fi anunțat-o că voia să își viziteze administratorul.

Ea ridică amândouă mâinile, cu palmele în sus.

- Nu poți, spuse ea. Știi că e imposibil, Christopher. Ducele de Chicheley va pune să fii arestat. Știi din experiență că nu va ezita să-și folosească puterea împotriva ta. Cine știe ce ți se va întâmpla după asta.

- Voi fi spânzurat, spuse el. Totuși, nu cred că o vor face, Nance. Nu cred că vor dori să recunoască în public că soțul divorțat al lui Elizabeth a fugit cu ea și a trăit cu ea timp de trei săptămâni. Și Chicheley nu va dori să-l spânzure pe tatăl nepotei lui. Are prea multă mândrie pentru asta. Plutonul de execuție sau ghilotina ar fi putea fi destul de elegante pentru gusturile lui. Dar nu să mă spânzure ca pe un sărăntoc.

Nancy simți că leșina. Dar nu-și permitea să fie nepuțincioasă. Trebuia să-l facă să-și vină în fire.

- Nu poți să riști asta, Christopher, spuse ea. Elizabeth a spus că se va ocupa ea însăși de acuzarea ta.

El râse.

- Mă întreb care e pedeapsa pentru cel care răpește copilul unui bărbat timp de șase ani, spuse el. Nici una, presupun, atunci când răpitorii sunt mama copilului și bunicul său foarte influent. Mă duc după ea, Nance. Așa că poți să nu te mai obosești și să te așezi înainte de a cădea. Vreau să-mi văd fiica. Și vreau să am o scurtă discuție cu soția mea - fosta mea soție.

Și chipul și glasul său erau sumbre.

Nancy îi ascultă sfatul și se lăsă să cadă pe scaunul din spatele biroului.

- Sunt săptămâni, spuse ea, de când aștept să mă trezesc din coșmarul acesta. Dar a devenit prea bizar pentru un simplu vis. Nu poate fi decât realitate.

Își așază coatele pe masă și se sprijini cu fruntea pe ele.

- Biată Nance, spuse el, punându-i mâna pe umeri, coșmarul meu durează de șapte ani. Eram un tânăr căsătorit, nebun de fericire, prostul de mine, când am adormit. De atunci nu m-am mai trezit. Dar mă voi trezi. Aș face mai bine să îl pun pe Antoine să facă bagajele. Voi pleca mâine-dimineață în zori.

Nancy își luă mâinile de pe față și trânti palmele de birou.

- Oh, ce nebun ești, Christopher! Crezi că ei te vor lăsa să-ți vezi copilul, fie și un moment? Dar mi-ai spus să nu mă obosesc. Foarte bine, atunci, nu mai spun nimic. Va trebui să merg sus și s-o chem pe Winnie. Aproape că nu-ți ajunge o zi, când ai de făcut bagajele pentru câteva săptămâni în oraș, poate.

- Nance? spuse el când o văzu ridicându-se.

- Ei bine, cineva trebuie să vegheze asupra ta, replică ea, răsucindu-se spre el, furioasă în sfârșit. Cineva trebuie să vină să te viziteze în închisoare. Cineva trebuie să fie prezent la execuția ta și să nu o trateze ca pe un sport ciudat de dimineață.

- E sezonul în Londra, Nance, spuse el. Și probabil că va fi mai aglomerat și mai frenetic decât celelalte, pentru că se sărbătorește victoria. Ești sigură că vrei să părăsești domeniul Penhallow și să te implici în toate astea?

Ea începu să tremure numai gândindu-se la asta.

- Nu am spus că vreau s-o fac. Dar o voi face oricum. Mă tem că vei intra în mari necazuri. Poate că te pot ajuta să le eviți. Nu știu. Poate că Elizabeth va fi mai dispusă să mă ierte pe mine decât pe tine. Poate că ducele mă va asculta. Poate că Jo... poate că John va asculta. Oricum ar fi, trebuie să fiu acolo. Cum aș putea să rămân aici și să-mi imaginez tot felul de grozăvii?

El o strânse de umăr.

- Ești o soră bună, Nance, spuse el. Cea mai bună. Îmi pare rău că te-am târât în toate astea.

Ea îl privi cu o grimasă care încerca din răspuțeri să pară un zâmbet. El o strânse mai tare de umăr.

- Dumnezeu, Nance, spuse el aproape în șoaptă, am o fiică. Sunt tată.

Ea îl cuprinse cu brațele de mijloc și își sprijini fruntea de pieptul lui.

Antoine simțea că ceilalți servitori de la Penhallow, care îl toleraseră la început ca pe un excentric, deveniseră acum aproape ostili - mai ales unul dintre lachei și un rândaș. Lui nu-i păsa prea mult. Pe de altă parte, nu îl deranjase deloc să afle că va pleca la Londra cu contele peste o singură zi.

Winnie se schimbase. Nu mai era fata veselă, gata să flirteze, care jucase pe degete trei servitori - inclusiv pe el - păstrându-și în același timp inima liberă pentru tânărul care urma să vină în cele din urmă și s-o facă prizonieră pentru tot restul vieții. Pierduse mult din drăgălășenie și unele din curbele ei plăcute. Ochii ei, care fuseseră strălucitori și adesea zâmbitori, erau acum chinuți și nu te priveau în față, mai ales dacă erai bărbat.

Și totuși, se întâlnea cu Antoine măcar o dată pe zi. El îi sugerase asta și ea acceptase cu recunoștință. Nu făceau nici un secret din întâlnirile lor. Antoine se gândea că ceilalți servitori presupuneau, pe bună dreptate, că erau amanți. Și totuși, toți puteau vedea că Winnie nu era fericită, că era poate chiar înspăimântată. Așa că presupuneau probabil că era un amant grosolan și gelos. Nu îl plăceau. Era destul de normal. Antoine nu era

deranjat de ostilitatea lor sau de faptul că nu se putea justifica în fața lor.

Anglia și englezii nu îl interesau prea mult, deși aștepta cu nerăbdare să vadă mai mult din Londra decât văzuse în prima zi, după ce sosiseră de la New York.

Winnie părea să-l considere un frate mai mare – deși de fapt aveau aproape aceeași înălțime. Un frate mai vârstnic, poate. Sporovăia cu el despre ea, familia și copilăria ei. Avea un frate mai mic, căruia contele îi oferise o slujbă de îndată ce urma să împlinească șaisprezece ani, luna viitoare. Atunci Winnie nu avea să mai fie singura responsabilă de întreținerea mamei lor.

Și Antoine vorbea cu ea, așa cum nu mai vorbise cu nimeni de când plecase de la Montreal. Îi spuse despre munca grea, despre aventurile și pericolele pe care le presupunea slujba de luntraș pe rutele de blănuri dincolo de Canada și despre ambiția tuturor luntrașilor de a câștiga destui bani pentru a-și cumpăra o mică fermă, întorcându-se în cele din urmă la Montreal și la râul St. Lawrence. Dar luntrașii erau plătiți în Montreal, când se întorceau din călătoriile lungi și grele din interior, și se purtau invariabil ca niște sălbatici, cheltuind totul pe mâncare și băutură – mai mult pe băutură. Așa că nu aveau altă opțiune în afară de aceea de a pleca din nou în interior.

– Am fost de acord să rămân cu el, îi spuse Antoine lui Winnie, arătând cu capul în direcția casei, ca să pot strânge niște bani. Dar îmi și place de el. Nu-și dă aere și nu are fumurri. Ridică din umeri. Într-o zi o să mă întorc, Winnie, și o să cumpăr ferma visurilor mele și o să am grijă de ogoarre și de copii. Mulți copii. Mama mea are paisprezece. Doisprezece trăiesc. Eu? Poate șapte sau opt. Nu vreau să îmi epuizez soția, eh?

Winnie râse. Râdea rar zilele acestea, și doar atunci când era cu el. Și el era singurul bărbat pe care îl atinge și care avea voie s-o atingă. Se agăța întotdeauna de brațul lui când se plimbau. Uneori, dacă îl vedea pe Martin Honeywood în ziua respectivă sau nu putea să nu-și amintească, se ghemuia alături de el și se simțea mângâiată de îmbrățișarea lui.

Odată îl îmbrățișă chiar ea pe după gât și îi zâmbi aproape radios – fiindcă Martin plecase de la Penhallow și nu avea să se mai întoarcă.

– Mă simt în siguranță în sfârșit, domnule Bouchard, îi spuse ea. Nu-ți poți imagina cum a fost să nu știu niciodată când îl puteam întâlni pe scări sau când puteam trece pe lângă el pe coridor. Nu-ți poți imagina groaza mea și greața care îmi strângea stomacul. Dar zâmbetul ei păli în curând. Crezi că o să mă simt vreodată curată? îl întreabă ea, gânditoare. Crezi că voi uita vreodată?

În ziua care urmă după plecarea lui Martin, îl întâmpină cu o privire tulburată și neliniștită. Lady Nancy pleca la Londra a doua zi dimineața și Winnie trebuia să plece și ea.

– La Londra, domnule Bouchard, spuse ea. Nu pot merge acolo. Sunt atât de mulți oameni acolo. Și el este acolo, nu-i așa?

– Vei veni la Londra, Winnie, spuse Antoine, și o să treci pe lângă el cu nasul pe sus, dacă-l vezi. Antoine va avea grijă de siguranța ta, *ma petite*. Și poate că va avea și șansa să-și înfigă cuțitul în zâmbitorul domn Honywood. Chiar în inimă, *non*?

– Nu, spuse ea cu înfrigurare. Nu trebuie să faci un asemenea lucru pentru mine, domnule Bouchard. Te rog, nici să nu te gândești la asta. Mergi și dumneata la Londra?

– *Mais oui*, spuse el. Contele nu pleacă nicăieri fără Antoine. Ce să fac eu aici fără el?

– Oh, spuse ea. Da, bineînțeles că ar fi trebuit să-mi dau seama că ai să mergi și dumneata. Înseamnă că o să mă simt mai în siguranță la Londra decât aici. Domnule Bouchard, sunt o pacoste pentru dumneata? Înainte nu eram așa. Ochii ei se umplură de lacrimi. Dar mă simt în siguranță doar atunci când sunt cu dumneata. O să-mi treacă cu timpul, nu-i așa? Voi uita cu timpul. Dumneata nu ești singurul bărbat bun din lume, nu-i așa?

Antoine chicoti și îi trecu brațul pe sub brațul lui.

– Să ne plimbăm, *non*? spuse el. În curând va trebui să ne întoarcem și să pregătim cuferele. Ah, englezii aceștia bogați! Au mai multe haine decât are anul zile

și nu le pot purrta. Câte salturi o să facă piatrra ta pe apă astăzi, eh? Ieri a sărit de două ori, *non?* Rușinos. Astăzi trrebuie să sară de trei sau patru ori.

-Nu-mi pot mișca încheietura așa cum faci dumneata, spuse ea râzând, și lui Antoine i se păru că în momentul acela arăta din nou drăguță, ca slujnicuța cu care îi plăcea odinioară să flirteze. Slujnicuța al cărui suflet fusese ucis de bărbatul căruia el avea să-i ucidă trupul în schimb.

„Ochi pentru ochi“, se gândi Antoine mohorât. Sau poate chiar un ochi și jumătate pentru un ochi, în adevăratul spirit al vieții din sălbăticie. Și în adevăratul spirit al dreptății.

Elizabeth știa că trebuia să-și viziteze tatăl de cum ajungea acasă. Dar putea s-o facă Martin și să îi explice povestea cu care se puseseră de acord. Nici nu se uită spre lacheii aflați la datorie în hol, și nici nu le zâmbi. Urcă câte două trepte o dată, cu fustele ridicate până la glezne, și deschise larg ușa camerei copiilor.

Christina era așezată alături de dădacă, fiecare cu o carte deschisă în poală. Fetița scoase un țipăt, lăsă cartea deoparte și străbătu în fugă camera, aruncându-se în brațele mamei sale.

„Nu există o bucurie mai mare în viață decât aceea de a-ți îmbrățișa copilul“, se gândi Elizabeth, strângând în brațe trupușorul fiicei ei și ridicând-o de la dușumea. Brațele ei fuseseră atât de goale. Atât de goale. Închise ochii și simți că nu mai era în stare să-și stăpânească plânsul.

-Mămico! Christina plângea și ea.

-Scumpa mea, spuse Elizabeth strângând-o mai tare. Am venit acasă și o să rămân acasă. Oh, ce dor mi-a fost de tine!

Dădaca puse cartea deoparte și ieși în tăcere din cameră. Christina plângea în hohote.

-Mămico, spuse ea printre suspine în timp ce Elizabeth traversa încăperea cu ea în brațe și se așeza pe un scaun, strângându-și tare fiica. Mămico, nu o să mai fiu niciodată obraznică. Promit să nu mai fiu obraznică. Nu mă părăsi din nou, mămico.

- Obraznică? Elizabeth sărută obrazul fetei, îndepăr-tând buclele întunecate de pe fețișoara ei îngustă. Înge-rașul meu? Tu nu ești niciodată obraznică.

- Am plâns în ziua care trebuia să fie fericită pen-tru tine, se văită Christina, și tu ai plecat. N-o să mai fac, mămico. Nu mă deranjează că el va fi tatăl meu, dacă tu nu mă părăsești, mămico. Îmi promiți? Îmi promiți, mămico?

Elizabeth o legănă, vorbindu-i blând.

- Am fost obligată să plec, spuse ea, și m-am întors de îndată ce am putut, Christina. Am venit aici la tine chiar înainte de a-l vedea pe bunicul. Nu o să te părăsesc niciodată, scumpa mea, chiar dacă o să plângi în hohote în fiecare zi. Și chiar dacă ai fi cu adevărat obraznică. Tu ești singura fetiță a mamei. Cum aș putea trăi fără tine?

Christina mai plânse puțin, dar erau lacrimi de ușu-rare, și se ghemui în brațele sigure ale mamei sale.

- Bunicul a spus că am fost obraznică, spuse ea după un timp.

Elizabeth îi sărută tâmpla înfierbântată.

- Și unchiul Martin i-a spus dădăcei să mă țină în camera copiilor, ca să nu mă audă nimeni, continuă Christina.

- Erau îngrijorați amândoi, fiindcă mămica fusese luată și nu știau unde era, spuse Elizabeth. Dar acum m-am întors.

- Ieri, unchiul John mi-a citit povești până am adormit, spuse copila.

- Unchiul John e acasă?

Elizabeth o sărută și o legănă din nou, până începu să închidă ochii. Peste câteva minute, Christina dormea.

„Asta era fericirea“, se gândi Elizabeth. Chiar asta. Un cămin liniștit și sigur și un copil adormit în brațe-le ei. Privi spre Christina, spre fețișoara îngustă cu nas drept și gene lungi - ochi de un albastru intens care își ridicaseră privirile spre ea cu atâta mulțumire cu doar câteva minute în urmă. Și păr negru care cădea în bucle peste capul ei și în jurul feței.

Semăna atât de mult. Oh, semăna extraordinar de mult. Nu era de mirare că simpla vedere a portretului

îi descoperise cine era tatăl ei. O parte din fericirea lui Elizabeth – poate cea mai mare parte – se evaporă. Brațele îi erau ocupate cu fetița ei, și inima îi era și ea ocupată. Dar uneori aveai nevoie de mai mult decât de un copil. Uneori aveai nevoie și de tatăl copilului. Uneori aveai nevoie de întreaga familie – mamă, tată și copil, și speranța că vor mai veni și alți copii.

Uneori tânjeai după imposibil. Așa dispăruse puțina fericire pe care o trăise. De asta se întorsese la Londra toamna trecută în căutarea altui soț. Manley. Dar Manley nu era tatăl Christinei.

Christopher era tatăl ei. Inima ei tânjea după el.

Ușa camerei copiilor se deschise și ridică privirile, bucuroasă de întrerupere. Zâmbi, răspunzând rânjetului bărbatului înalt din prag.

– John! murmură ea.

El traversă camera îndreptându-se spre ea și se aplecă spre Christina.

– Adoarme repede, șopti el. Stai, o iau eu.

Și se aplecă, luă fetița în brațe și o duse în dormitor, așezând-o pe pătuțul ei. Elizabeth trase cuverturile și o înveli bine.

– John, spuse ea din nou după ce se retrăseseră în vârful degetelor în camera copiilor. Te-ai întors acasă teafăr.

– Aș putea spune același lucru despre tine, zise el, trăgând-o spre el și îmbrățișând-o strâns. Aproape că mi-am ieșit din minți de îngrijorare.

Ea își dădu capul pe spate și ridică privirea spre el.

– Au fost atât de mulți soldați răniți și uciși tot timpul, spuse ea. Mi se părea prea mult să sper că vei veni acasă viu și nevătămat. Își trecu degetul peste cicatricea care îi brăzda obrazul stâng, aproape de la ureche până la bărbie.

– Cineva a încercat să mă bărbierească cu o baionetă în locul unui brici, spuse el rânjind. A fost o experiență pe care n-aș vrea s-o repet.

Ea se cutremură. Un centimetru mai jos, și i-ar fi tăiat gâtul. N-ar mai fi stat în fața ei, rânjind.

- Martin ne-a spus cea mai a naibii poveste, tatei și mie, spuse el, dacă vrei să îmi ierți exprimarea. Acum că m-am întors acasă, va trebui să o descâlcesc, nu-i așa? A vorbit doar despre fuga din trăsură, și capete lovite de bornele kilometrice, și pierderea memoriei, și ticăloși dispărând în ceață, și doamne binefăcătoare care te-au îngrijit până ți-ai revenit, și Martin pe un cal alb salvându-te cu un portret al Christinei. Foarte dramatic și foarte puțin probabil. Nu mi-a spus adevărul, nu-i așa?

- Ba da, l-a spus, rosti ea precaută. Timp de aproape trei săptămâni nu am știut cine eram, John.

- Ei bine - zâmbetul lui dispăru și el o privi cercetător - întotdeauna te cutremuri când îți dai seama care e adevărul adevărat. Trebuie să-mi povestești într-o zi, când vei fi pregătită. Dar pentru moment e suficient. Oamenii nu vor crede, bineînțeles, dar cum ar putea să-l combată? Ești gata să-i înfrunți, Elizabeth? Martin spune că nici nu te gândești să te întorci la Kingston până nu trece totul și nu îți ia locul alt biet suflet implicat într-un scandal.

- Pot să-i înfrunt, spuse ea. Nu voi fugi la Kingston, John. Nu de data asta.

- Ești o fată curajoasă, spuse el, zâmbindu-i afectuos. Am știut dintotdeauna că vei fi o femeie dată naibii după ce vei crește, Elizabeth. Și dracu' să mă ia, cred că va trebui să învăț din nou limba engleză înainte să îți rănesc mortal auzul și să primesc de la tata una din faimoasele lui săpuneli.

- Aș face mai bine să cobor să-l văd, spuse ea.

- Dumnezeuule mare, da, spuse el. Cred că ai mai mult curaj decât bănuiam, Elizabeth, dacă ai fost în stare să urci în camera copiilor înainte de a te prezenta la raport în cartierul lui general. Aș face mai bine să vin cu tine și să-ți ofer sprijinul săbiei mele. Dar la naiba, nu o am la mine.

- Vino oricum, spuse ea, trecându-și brațul pe sub brațul lui. E atât de bine să te văd teafăr și viu, John.

- Și cu toate patru măduarele intacte, zise el. Arăți de parcă n-ai fi dormit de o săptămână, Elizabeth.

Ea îi zâmbi.

Era la fel de înalt precum Christopher, se gândi ea. Observase asta acum șapte ani, bineînțeles. De fapt, putea să-și amintească foarte bine că se așezaseră spate în spate într-o ocazie, ca să-i dovedească ei acest fapt.

Cu hotărâre, își menținu zâmbetul pe buze.

La început se părea că Nancy și Christopher nu aveau să găsească nici o cameră la Pulteney. Prințul regent¹ invitasе numeroși conducători și demnitari europeni în Londra pentru o vizită de stat și pentru a sărbători victoria asupra lui Napoleon Bonaparte. Marea ducesă Ecaterina², sora țarului Rusiei³, era cazată la Pulteney, așteptând sosirea fratelui ei.

Se părea că hotelul în care stătea marea ducesă nu primea toți călătorii de rând. Dar când se află că nou-soșiții erau lordul Trevelyan și sora sa, Lady Nancy Atwell, se descoperi o suită de camere neocupate și fură conduși în noile lor apartamente.

– Uau! exclamă Nancy când ușile se închiseră în urma lor și rămaseră singuri. Se îndreptă spre fereastra camerei de zi și privi spre Piccadilly și spre Green Park. Putem vedea turnurile de la Westsminter Abbey de aici, Christopher. Și palatul Buckingham. Ce vedere splendidă!

El veni lângă ea.

– Londra, spuse el. Nu mai există nici un oraș ca ea, nu-i așa? Pot să spun asta chiar și după ce am călătorit în străinătate și am văzut alte orașe. Londra are ceva care îți ajunge la inimă și te face mândru că ești englez. Simți

¹ George al IV-lea (1762–1830), prinț de Wales și rege al Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei și al Hanovrei din 1820 până la moartea sa, se căsătorește în 1795 cu verișoara sa Caroline de Braunschweig. Căsătoria este dezastruoasă, iar el are numeroase amante. (n.tr.)

² Marea ducesă Ecaterina Pavlovna a Rusiei (1788–1819), al șaselea copil al țarului Pavel I al Rusiei, sora favorită a țarului Alexandru I (n.tr.)

³ Alexandru I Pavlovici Romanov (1777–1825), țarul Rusiei, regele Poloniei și mare duce al Finlandei, s-a opus lui Napoleon I, „asupritorul Europei și perturbatorul păcii mondiale”. (n.tr.)

și tu asta? Îți pare rău că ai părăsit pacea de la Penhallow pentru asta, Nance?

O privi curios. Dar obrajii ei erau îmbujorați și ochii strălucitori, amintindu-i de felul în care reacționase ea când venise pentru prima dată la Londra și de sezonul foarte scurt pe care îl avusese atunci. Se trezise la viață în săptămânile acelea și adorase fiecare moment – sau cel puțin așa crezuse el. Dar logodna lui cu Elizabeth o dusesse la Kingston Park și apoi rămăsese acolo fiindcă ei hotărâseră să se căsătorească de îndată ce se făceau anunțurile. Dar chiar și acolo nu păruse nefericită. Până când venise pe neașteptate la el, târziu într-o seară, spunându-i că îi era dor de casă și nu mai putea sta departe de Penhallow, nici măcar o săptămână, ca să poată asista la nunta lui. A doua zi dimineața, ea plecase.

El se înfuriase și luase plecarea ei ca pe un afront personal. Dar fusese prea orbit de propriul simțământ de euforie ca să se întrebe de ce plecase ea. Și apoi nu mai avusese ocazia s-o facă. Dar acum se întreba. De ce o femeie de douăzeci de ani, care era frumoasă și primise multă atenție, se hotărâse dintr-odată să se retragă pe domeniul izolat de la țară al tatălui ei și își declarase intenția de a-și petrece tot restul vieții acolo, singură? Mai ales când se arătase atât de bucuroasă de ieșirea ei în lume.

Acum, el se întrebă dacă se întâmplase ceva și se rușină fiindcă nu își pusese această întrebare evidentă înainte.

– Nu, spuse ea cu o voce visătoare, nu îmi pare rău că am venit, Christopher, dar mă gândesc că pentru tine e periculos. Eu mi-am dorit întotdeauna să văd Londra din nou. Doar o dată. Se întoarce să-i zâmbească, mai degrabă timid. Scena frivolităților din tinerețe.

Era greu de crezut că ea avea douăzeci și șapte de ani. Avea frumusețea aceea întunecată și uimitoare care nu se veștejește odată cu trecerea primei tinereți. Maturitatea părea s-o fi făcut mai încântătoare.

– Poate că va fi scena unor noi frivolități în această primăvară, spuse el. Vom avea de ales între o mulțime de distracții.

Zâmbetul ei păli.

- Care sunt planurile tale? întrebă ea. Să încerci să vezi fetița și apoi să pleci? Sunt sigură că ei nu ți-o vor permite.

El clătină din cap.

- Nu. Nu o vor permite. Ori mă trântesc cu capul de un zid de piatră, ori mă duc în vizită în Grosvenor Square, tot una e. Va trebui să am mai multă răbdare, Nance. Ce ai spune dacă ai avea un alt sezon și poate șansa de a te învârti printre niște personaje atât de sus-puse ca regentul sau țarul Rusiei și regele Prusiei?

Nancy ridică din sprâncene.

- Plănuiesc să încep să fac vizite, spuse el, și să-mi las cartea de vizită peste tot. Păcat că mătușa Hilda trăiește în Scoția, dar nu cred că absența ei ne va stingheri. La urma urmei, sunt ducele de Trevelyan și posesorul unui mare domeniu și a unei mari averi, iar tu ești fiica și sora unui duce. Și sunt faimos, un fapt care ar trebui să mă facă irezistibil, dacă societatea mai e cum era înainte. Anglia a cunoscut câteva femei de care bărbații au divorțat pentru niște fărâdelegi minore. Dar bărbați? Eu voi fi un ciudat, o curiozitate, Nance. Vom fi invitați pretutindeni, pot să ți-o garantez.

- Oh, vai de mine! exclamă ea. Dar pe tine nu o să te deranjeze că se vor holba la tine, Christopher?

- Vom fi invitați oriunde e invitată și ea, spuse el. Mai devreme sau mai târziu, cărările noastre trebuie să se întâlnească. Societății o să-i placă asta, Nance. Vor putea să vadă cum ne întâlnim din nou după aproape șapte ani, după sfârșitul atât de amar al celei mai scurte căsătorii din istorie.

Nancy se apropie și îi luă mâinile în ale ei.

- Să comandăm ceaiul, să ne așezăm și să ne relaxăm un timp, spuse ea liniștită. Nu-mi place să-ți văd chipul atât de încordat, Christopher, și să-ți aud glasul atât de aspru. Deci vom lua parte din nou la evenimentele din lumea bună? Nu mă așteptam la asta. Numai gândul la asta și mă face să mă simt de parcă aș fi alergat un kilometru la deal fără să mă opresc. Va trebui să merg la cumpărături. Nu am nimic cu care să mă îmbrac.

- Vom merge împreună mâine, spuse el. Mă întreb dacă ea va afla despre sosirea noastră înainte de a mă întâlni față în față. Sper că nu. Dar nu se poate ascunde pentru totdeauna, nu-i așa? Mai devreme sau mai târziu, Lady Elizabeth Ward va trebui să ofere niște explicații.

capitolul 15

Ducele de Chicheley o surprinse pe Elizabeth, susținându-i decizia de a se întoarce la Londra. Și în ceea ce îl privea, logodna ei era încă un fapt real. Trebuiau doar să stabilească o nouă dată pentru nuntă. Totul trebuia făcut pe față, cu hotărâre. Numai atunci puteau convinge lumea bună că nu exista nici un motiv de scandal.

Elizabeth se alinie planurilor lui, deși nu era deloc sigură că era într-adevăr în stare să se mărite cu lordul Poole acum. Cu siguranță că nu putea s-o facă fără să îi spună adevărul despre cele întâmplate în săptămânile în care lipsise. Dar fu de acord să-și întâlnească logodnicul. Simțea nevoia de a se întoarce la viața normală. Îl alesese pe Manley cu mare grijă, fiindcă i se părea un bărbat care ar fi putut să-i ofere felul de viață de care avea nevoie. Încă avea nevoie de viața aceea. Multe gânduri îi dădeau târcoale și ar fi prins-o în mrejele lor, dacă le-ar fi permis. Dar nu avea de gând să le-o permită.

Christopher trebuia uitat. Asta era mai ușor de hotărât decât de făcut, bineînțeles, dar cel mai bun mod posibil de a se asigura că avea să-l uite până la urmă era să-și continue planurile pe care le făcuse în vederea unui nou viitor pentru ea și Christina. Christina avea nevoie de un tată.

Manley Hill, Lord Poole, era un bărbat cu înfățișare distinsă. Puțin mai înalt decât Elizabeth, avea o talie care începuse să se îngroașe, dar arăta încă elegant și destul de tânăr. Părul lui castaniu se rărise puțin pe frunte și era argintiu la tâmpile. După o convorbire particulară

cu ducele, nu arăta în largul lui atunci când Elizabeth i se alătură în unul dintre saloane. Dar plecăciunea lui fu respectuoasă, și îi duse mâna la buze.

– Elizabeth? spuse el.

– Manley. Ea îi zâmbi timid. Când am coborât din trăsură tatei în fața bisericii St. George, cu mai mult de trei săptămâni în urmă, nu m-am gândit că nu aveam să te văd atâta timp. A fost o zi de nuntă destul de unică, nu-i așa?

– A fost teribil de stânjenitor, spuse el, să aștept în biserică împreună cu toată înalta societate o mireasă care nu a mai venit niciodată.

– Sper că ai simțit și altceva mai profund decât stânjenirea, spuse ea, în momentul în care ai aflat ce se întâmplase.

– Bineînțeles, spuse el făcându-i o altă plecăciune, am fost nebun de îngrijorare din cauza ta, Elizabeth.

– Ei bine, spuse ea, tot e ceva.

Dacă se așteptase și sperase poate că el o va cuprinde în brațe de îndată ce intra în cameră atunci fusese desigur foarte puțin realistă, își spuse ea. Simțămintele lui Manley față de ea nu erau puternic emoționale, așa cum nu erau nici sentimentele ei față de el. O alesese fiindcă era fiica unui duce și era bogată și respectabilă, în ciuda scandalului din trecut.

Aveau o relație amicală și politicoasă. Asta își dorise și încă își mai dorea ea. Era o nebunie să se simtă dezamăgită de modul temperat în care o primea el după ce trecuse printr-o răpire.

– Excelența Sa crede că ar trebui să ne continuăm planurile de nuntă, spuse lordul Poole. Sunt de acord cu el, Elizabeth. Dacă nu o facem, se va bârfi că m-ai părăsit în fața altarului și ai fugit cu bărbatul acela mascat, și asta nu va face nici un bine reputațiilor noastre. Mă vor face pe mine să arăt ca un prost, iar pe tine ca pe...

– O destrăbălată? spuse ea.

El se încruntă.

– Nu aș fi spus-o chiar așa, spuse el.

- Am fost luată cu forța, Manley, spuse ea. Dar ai fără îndoială dreptate, și întreaga situație se va liniști dacă ne vom continua planurile.

- Cred că am face mai bine să planificăm totuși nunta la vară, spuse el. Nu pot fi de acord cu Excelența Sa, care a sugerat să ne căsătorim acum, în grabă, înainte să sosească demnitarii străini de pe Continent. Toți sunt prea preocupați de acest eveniment ca să fie interesați de o nuntă.

Poate că era un motiv ciudat de amânare, dar Elizabeth fu ușurată și recunoscătoare. Dacă el ar fi vrut să se căsătorească imediat, atunci ea ar fi trebuit să-i spună fără întârziere că nu existase nici o doamnă amabilă care să o fi luat acasă după ce se lovise la cap și își pierduse memoria, ci răpitorul însuși, care se dovedise a fi soțul de care divorțase.

Acum putea să mai amâne destăinuirea. Trebuia s-o facă înainte de nuntă, bineînțeles, dar era destul de lașă ca să se bucure de răgazul acesta. Și se putea convinge că era mai bine să lase lucrurile așa cum erau pentru moment. Manley părea să simtă că era cel mai bine pentru toți - inclusiv pentru el - dacă logodna lor nu se desfăcea.

Așa că nu spuse nimic despre identitatea răpitorului ei. Și nimic despre idila de două săptămâni pe care o trăise bucuroasă alături de el, înainte de a-și recăpăta memoria. În săptămânile acestea ar fi trebuit să se bucure de luna de miere împreună cu noul ei soț, dar în schimb avusese o lună de miere cu fostul ei soț.

- Îmi place ideea de a ne căsători la vară, Manley, spuse ea. Ne oferă la amândoi șansa de a ne reface după chinul din ultimele săptămâni. Mă bucur că sunt din nou acasă. Am fost foarte fericită s-o văd pe Christina ieri, și sunt foarte încântată să te văd pe tine astăzi.

- Atunci, totul e stabilit, spuse el, luându-i din nou mâna și ducând-o la buze. E important să fim văzuți împreună în public cât de curând posibil, Elizabeth. Asta va reduce la tăcere toate limbile bârfitoare. Lady Drummond dă un bal peste trei zile. Se aude că și marea ducesă Ecaterina va fi acolo. Ar fi ocazia perfectă pentru noi.

– Atunci trebuie să mergem, zise ea. Să spun să aducă ceaiul? Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat în Londra de când am plecat și ce ai mai făcut.

– Altădată, Elizabeth, spuse el. Trebuie să iau parte la un consiliu. Biata prințesă de Wales¹ a fost tratată în mod meschin de imitația aceea de soț, prințul regent, iar eu și prietenii mei din Partidul Liberal încercăm să hotărâm ce se poate face.

– Oh, spuse ea. Nu o aproba deloc pe prințesa foarte vulgară. Dar nu îl aproba prea mult nici pe soțul ei înstrăinat, prințul regent. Considera că erau jalnici pentru un cuplu care se afla în fruntea guvernului. Atunci nu te mai rețin. Ți mulțumesc că ai venit.

– Da, bine, spuse el, erau probleme care trebuiau rezolvate. Cred că toată situația se va îndrepta în chip satisfăcător. Nu trebuie să-ți faci griji.

– Nu. Ea îl însoți în hol și îl privi plecând. Atunci ne vedem înainte de bal, Manley? Vii să cinezi la noi și să plecăm împreună?

– Cu plăcere, răspunse el, înclinându-se încă o dată și plecând.

Nu îi pusese nici o întrebare referitoare la săptămânile în care lipsise, se gândi ea, rămânând în hol după plecarea lui și privind absentă ușile de intrare. Și nici despre sănătatea sau starea ei emoțională. Poate că era plin de tact? Fără îndoială că tatăl ei îi oferise toate detaliile povestirii pe care i-o relatase ea împreună cu Martin.

În orice caz, se gândi ea, se bucura că nu o întrebase. Nu voia să spună minciuni peste minciuni. El avea să afle întregul adevăr înainte de nunta din vară. Se bucura că nu era un om expansiv. Nu voia să fie îndrăgostit

¹ Caroline de Braunschweig (1768–1821), s-a căsătorit din motive politice cu George, prinț de Wales. Căsătoria a fost o mare dezamăgire pentru amândoi; după nașterea singurului lor copil, prințesa Charlotte, cei doi au locuit separat și au avut relații extraconjugale. Prințesa Caroline a fost zugrăvită de lordul Malmesbury ca fiind lipsită de bună-cuviință și tact, neglijentă și murdară. (n.tr.)

de ea sau să îi arate afecțiune. Voia o prietenie moderată. O relație de respect reciproc și politețe.

Avusese destulă dragoste. Prea multă. Mult prea multă. Se întrebă ce făcea *el* în momentul acela. Stătea pe înălțimile de la Penhallow? Se plimba pe plajă? Lucra cu administratorul? Se gândea la ea? Se întrebă dacă râsese de ea în timpul în care fusese lipsită de memorie. Sau dacă o iubise câtuși de puțin în săptămânile acelea. Simțise vreo remușcare pentru ceea ce îi făcuse atunci când o pierduse la început? Sau se bucurase doar pentru că îi bătea joc de ea?

Acestea făceau parte dintre întrebările de care îi era plină mintea în mod aproape constant. Dar învățase să aibă răbdare cu ea însăși. Trebuia să înlocuiască întrebările acestea cu preocupări legate de prezent și viitor. Logodna ei cu Manley era încă în picioare. Urmau să se căsătorească la vară. Trebuiau să hotărască unde și când. Trebuiau să discute dacă să încerce să facă încă o dată nunta la care se gândiseră la început sau să aibă o ceremonie mai restrânsă și mai intimă. Și mai era și balul dat de Lady Drummond, la care trebuiau să asiste. Era o seară care merita așteptată, se gândi Elizabeth. Trebuia să decidă ce rochie va purta.

Se întoarse spre scări, gândindu-se doar la preocupările din prezent – însă în mintea ei exista și un colț în care era zugrăvită o anumită peșteră de la Penhallow, cu o manta așezată pe nisipul din peșteră și ea întinsă pe manta, sub trupul unui bărbat și în brațele lui calde și confortabile, și cu un zâmbet în ochii lui foarte albaștri.

– Vezi? îi spuse Christopher lui Nancy când i se alătură în camera de zi pentru a lua micul dejun, la două zile de la sosirea lor în Londra. Toate vizitele pe care le-am făcut au fost răsplătite deja, Nance. Poșta de azi-dimineață a adus nu mai puțin de cinci invitații.

– Oh, cum? întrebă ea, așezându-se în fața lui la masă.

El observase cu interes și că ultimele două zile o aduseseră înapoi pe fata care fusese Nancy în urmă cu șapte ani. Se purta cu el ca o fată zburdalnică, nu ca o femeie matură. Cu o zi înainte, el o tachinase pe Bond Street

fiindcă își comandase mai multe rochii de seară și alte haine, decât ar fi putut spera să poarte în doi ani de evenimente sociale, și că își cumpărase suficiente evantaie ca să stârnească o furtună în Londra. Ea se mulțumise să râdă.

– O serată, o seară de literatură, un concert privat și două baluri, spuse el, ridicând pe rând fiecare invitație și așezând-o în fața ei. Cu care începem campania, Nance?

– Oh, cu unul din baluri, cred, spuse ea.

– Balul dat de Lady Drummond e mâine-seară, zise el, iar cel dat de Lady Elgard peste cinci zile. Poate că ar fi mai bine să-l alegem pe cel dat de Lady Elgard. Nici una din rochiile tale nu va fi gata până mâine, nu-i așa?

– Oh, Christopher, spuse ea aplecându-se înflăcărată spre el, dar Winnie a auzit de la unul din servitori că marea ducesă s-ar putea să meargă la balul pe care îl oferă Lady Drummond mâine-seară. Și dacă îi trimit vorbă modistei și reușesc să o fac pe un ton suficient de poruncitor, cred că mi-ar putea termina una din rochii la timp. Cea verde, sper.

– Dacă marea ducesă merge la Lady Drummond, spuse el, sau se zvonește măcar că va merge, atunci toată lumea va fi acolo. Chiar și Elizabeth, după toate probabilitățile.

– Da, spuse Nancy. Dar dacă nu merge, Christopher?

– Atunci vom accepta fiecare invitație pe rând, spuse el. Știm că e în oraș. Doamna Monkton nu s-a putut abține să nu strecoare bucățica asta delicioasă de bărfă când am vizitat-o ieri. Sper doar că Elizabeth nu a auzit că și noi suntem aici. Dacă nu a auzit, va auzi în curând. Alt motiv pentru care să nu așteptăm până la balul Elgard. Atunci, să accept invitația pentru balul de la Drummond, Nance?

Ea încuviință.

Balul dat de Lady Drummond fu declarat un mare succes înainte ca seara să ajungă la jumătate, fiindcă sala de bal și saloanele deschise pentru public erau atât de pline, încât mișcările invitaților erau restricționate.

Iar imprevizibila și temperamentală mare ducesă își făcu într-adevăr apariția chiar dacă plecă repede din cauza unei dureri de cap stârnite de căldură, mulțime și volumul muzicii. Însă Lady Drummond se putea lăuda cu o altă achiziție, cu care nu se putea lăuda nici o altă gazdă din Londra, nici măcar în iunie, după sosirea invitaților de stat.

Cu câteva zile în urmă, Lady Elizabeth Ward se întorsese la Londra împreună cu fratele ei vitreg, după o absență de trei săptămâni ce urmăse răpirii ei spectaculoase din fața bisericii St. George, în dimineața propriei sale nunți. Povestea cu care se întorsese după aceste trei săptămâni fusese povestită iar și iar în saloanele Londrei, și chiar dacă nimeni nu credea nici o clipă într-o poveste atât de bizară, ea era totuși interesantă. După multe speculații, se văzu – spre dezamăgirea unora – că doamna cu pricina sosea la bal la brațul logodnicului său. La urma urmei, se părea că acesta nu fusese părăsit în fața altarului.

Dar dacă sosirea lor adăugă o plăcută nuanță picantă la balul dat de Lady Drummond, altă sosire făcu posibil ca acesta să rămână în amintirea publicului ca unul dintre cele mai însemnate evenimente ale anului. Cealaltă sosire fu cea a lordului de Trevelyan, soțul de care divorțase Lady Elizabeth și care părăsise Londra înainte de divorț, după cât se presupunea pentru totdeauna.

Când el sosi – târziu – împreună cu sora sa, Lady Nancy Atwell, invitații așteptară aproape cu sufletul la gură prima întâlnire dintre cei doi membri ai cuplului înstrăinat. Cel puțin, cu toții presupuneau și sperau că era prima întâlnire. Se întrebau dacă vreunul din cei doi știa că celălalt era acolo. Prezența mării ducese rămase aproape în umbră.

Elizabeth văzu că era aproape o ușurare să se prezinte la balul dat de Lady Drummond. Nu ieșise prea mult din casă de la întoarcerea la Londra și se temuse îngrozitor de prima ei apariție în public. Asta nu însemna bineînțeles, că își arăta temerile față de ceilalți. Zămbise când văzuse aprobarea tatălui ei, atunci când apăru

înainte de cină într-o rochie nouă de bal din mătase aurie scânteietoare, și îi zâmbi lui Martin, care o complimenta, și lui John, care îi făcea cu ochiul. Și îl primi cu multă grație pe lordul Poole, conversând cu el și cu toți ceilalți în timpul cinei.

Dar în sufletul ei tremura. Ura gândul că va apărea în fața lumii bune pentru prima dată de când nu reușise să își facă apariția la propria ei nuntă. Știa foarte bine că avea să fie centrul întregii atenții de cum sosea la Lady Drummond. Și așa fusese, bineînțeles. Toți cei aflați în șirul de primire avuseseră cuvinte speciale de simpatie sau de bun venit și priviri scrutatoare care păreau să vadă adevărul dincolo de zâmbetul ei social. Și când pași în sala de bal la brațul lordului Poole, se stârni un zumzet inconfundabil de conversații care treceau la un subiect diferit.

Dar fu aproape o ușurare, oricum. Măcar nu mai trebuia să-și imagineze cum va fi. Și în curând oamenii se vor sătura să se uite la ea și se vor uita din nou unii la alții.

– Nu e chiar plăcut să fii faimos, nu-i așa? îi spuse ea lordului Poole, zâmbind.

– Când vei deveni soția unui politician, Elizabeth, spuse el, te vei obișnui cu cei care se holbează la tine. Nu ai nimic de care să te rușinezi. Poți să-ți ții capul sus într-o asemenea companie.

„Dacă ar ști el“, se gândi ea, privind hotărâtă în jur și rezistând tentației de a evita privirile oamenilor. Martin și John trecuseră și ei de linia de primire și păseau acum în sala de bal.

– Vezi, Elizabeth? întrebă John. Ai propria ta curte. Trei domni pentru o singură doamnă. E un avantaj de care nu mă bucur, mai ales că doamna e propria mea soră. Trebuie să ne uităm în jur, Martin, și să vedem dacă nu putem schimba situația în favoarea noastră. Cine e nou anul acesta? Vreo doamnă fermecătoare, încântătoare sau fabulos de bogată? Sau ambele, îndrăznesc să sper?

– Nimeni, spuse Martin. Doar recolta obișnuită. Am face mai bine să stăm aproape de Lizzie. S-ar putea ca seara asta să fie dificilă pentru ea.

- Prostii! John o privi rânjind. Sunt fără îndoială câteva zeci de doamne în camera asta care ar renunța la brațul drept ca să se bucure de atenția pe care o atrage Elizabeth în acest moment. Bineînțeles că faptul că este cea mai încântătoare femeie cu cea mai încântătoare rochie ar trebui să ajute la acest lucru.

- Lingușitorule! spuse ea râzând. Asta ai învățat pe câmpurile de luptă din Spania și Portugalia?

- Bineînțeles. Nu-ți imaginezi ce mic era numărul femeilor față de cel al bărbaților, Elizabeth. O limbă dulce devenea o armă la fel de importantă ca o sabie, dacă nu voiai să fii lipsit de companie feminină.

Ea se întrebă dacă o făcea să râdă intenționat, ca să se simtă în largul ei, și ghici că așa era. Manley stătea țeapăn și demn; Martin părea cam tensionat. John rânjea și arăta al naibii de chipeș în uniforma lui stacojie. Fără îndoială că atrăgea multe priviri feminine, care nu s-ar fi ațintit de altfel asupra ei.

- Dansezi primul dans cu Poole? întrebă John. Păstrează-l pe al doilea pentru mine atunci, Elizabeth. Cred că e un vals. Între timp o să fac câțiva pași pe aici, ca să dovedesc că trebuie să existe măcar încă o doamnă cel puțin la fel de drăguță ca și tine. Dacă nu găsesc nici una, e strigător la cer, să știi. Vii, Martin?

- Eu rămân cu Lizzie, spuse Martin, poziționându-se la stânga ei ca să fie apărată de un gentleman de fiecare parte.

Dragul de Martin, se gândi ea. Era atât de îngrijorat că nu va avea puterea să treacă peste ceea ce suferise în ultimele săptămâni. Și atât de hotărât să fie alături de ea, ca să îi ofere sprijin și protecție dacă avea nevoie. Știa că trebuia să facă un efort special ca să-i demonstreze că putea prelua comanda propriei vieți. Atunci poate că ar începe să se gândească la el, așa cum făcea John, oprindu-se ca să salute vechi cunoștințe și privind doamnele cu nerușinare. Martin ar fi trebuit să facă și el asta, în loc să se îngrijoreze din pricina ei.

Muzicanții își acordau instrumentele, și primul dans începea să se formeze. Elizabeth își așază brațul peste brațul lordului Poole, îi zâmbi în timp ce o conducea

și se pregăti să se distreze. „Mă bucur că m-am întors în lumea mea“, se gândi ea, însă mintea i se întoarse fără să vrea la o plajă nisipoasă, bătută de vânt. „Oh, da, mă bucur.“

- Mă simt ca o fată care își face din nou debutul, îi șopti Nancy lui Christopher în timp ce urcau scara largă care conducea în holul impozant al casei din oraș a familiei Drummond, îndreptându-se apoi spre sala de bal. Nu mai exista nici o linie de primire. Orchestra cântă deja. Cred că e al doilea sau al treilea dans.

- Da, spuse Christopher.

Se pare că vestea sosirii lui nu se răspândise în tot orașul, în ciuda faptului că își lăsase cartea de vizită la câteva case în ultimele zile. Holul, scările și coridorul din fața sălii de dans erau înțesate de oameni, iar mai mulți dintre ei se uitară la el de câteva ori și apoi se întoarseră în grabă ca să împărtășească momentul cu prietenii și cunoștințele.

Se așteptase să trezească interesul. La fel și Nancy. De asta pălăvrăgea în dreapta lui. Spera doar că interesul evident pe care îl trezise prezența lui era un semn că venise și Elizabeth. I se părea prea mult să spere că avea norocul acesta la prima ieșire. Și totuși, se gândi el, dacă ea era acolo, urma să aibă nevoie de timp ca s-o găsească. Jumătate din lumea bună a Londrei trebuie să fi fost în casa familiei Drummond.

Ea era în sala de bal. O văzu aproape imediat, în timp ce stătea în ușă cu Nancy. Cum ar fi putut să n-o vadă? Îi atrăgea ochii ca un magnet, iar silueta ei subțire era foarte avantajată de rochia strălucitoare, de părul ridicat elegant în creștet și buclat ca o coroană. Ochii lui o găsiră și o urmăriră așa cum făcuse de la prima lor întâlnire. Acum era mult mai încântătoare decât atunci.

Știa că erau urmăriți amândoi de priviri curioase, și era conștient că oamenii care fuseseră în fața ușii sau chiar pe scări intrau acum în sala de bal - dornici cu toții să se bucure de spectacol, fără îndoială. Ea nu îl văzuse încă. Începea să danseze un vals cu fratele ei mai mare. Însemna că Aston se întorsese din războaie viu și nevătămat. Își zâmbeau unul altuia.

Dumnezeule, ce ciudat era să o vadă din nou. Când o văzuse pentru ultima dată, ea adormise în patul lui și mormăise somnoroasă atunci când își trăsese brațul de pe umerii ei, ca să-și petreacă ziua cu Archer. Până să ajungă acasă, ea plecase. Era oarecum greu de crezut că era aceeași femeie.

- Nance. El plecă privirea și văzu că sora lui era palidă și tremura alături de el. Dacă aștept până la sfârșitul dansului, ea va refuza să schimbe un singur cuvânt cu mine. Și va fi înconjurată de câinii ei de pază. E deja cu Aston, iar Poole și Martin conversează alături de orchestră. Probabil că Chicheley umblă pe aici în căutare de pradă. Dansează cu mine, și când ne apropiem de ei, vom schimba partenerii.

- Christopher! exclamă ea când o luă de braț și o conduse spre dansatori. Nu!

- Este un vals, spuse el, luându-i mâna într-a lui și punându-și cealaltă mână pe mijlocul ei. Ai valsat vreodată?

- Da, spuse ea. La reuniunile de acasă. Nu dansa aproape de ei, Christopher. Nu o face în felul acesta.

- Pentru că toți ne privesc? spuse el. Cu atât mai bine, Nance. Ea nu o să vrea să facă o scenă, și nici el.

- Nu pot dansa cu el, spuse Nancy, cu glasul cuprins de panică.

- Cu Aston? întrebă el. Bineînțeles că poți. Nu e un străin, Nance. L-ai întâlnit la Kingston și chiar în Londra înainte de asta. Zâmbește și vorbește despre vreme. Nu duceai niciodată lipsă de subiecte de conversație.

Știa că o forța să facă ceva ce nu voia cu adevărat, dar asta era singura lui șansă și nu voia s-o piardă. Aston o făcea pe Elizabeth să râdă, văzu el în timp ce se apropia de ei dansând cu Nancy. Incredibil, nici unul dintre ei nu-l văzuseră. Și apoi o rotire aduse în sfârșit cele două cupluri împreună, și lordul Aston ridică privirea, uimit, așteptând o ciocnire, și se trezi că Elizabeth îi alunecase din brațe și era înlocuită de altă tânără lady.

- Îmi permiți? spuse Christopher în timp ce cuprindea mijlocul lui Elizabeth cu un braț, iar ochii ei șocați

se întâlneau cu ochii lui. El coborî vocea: Nu face o scenă. Suntem în văzul lumii.

Mâna ei îi atinse umărul și dansă cu el, cu privirile ațintite în ochii lui.

- Cum îndrăznești? spuse ea.

- O să-ți explic cum îndrăznesc, spuse el. Dar nu în auzul tuturor celor care dansează lângă noi, Elizabeth, și nu în văzul tuturor celor care au îndemânarea de a ne citi buzele sau expresiile. Undeva unde să fim numai noi doi.

- Cred că glumești sau ai înnebunit, spuse ea. Știi ce ți s-ar întâmpla dacă aş rosti un singur cuvânt?

- De ce nu ai rostit cuvântul acela? întrebă el. Am înțeles din mesajul pe care i l-ai lăsat lui Nancy că tatăl tău m-ar fi arestat dacă aş fi îndrăznit să-mi arăt fața în Londra. Martin a spus cam același lucru. Mi-am arătat fața aici acum câteva zile și sunt încă liber. Nici nu i-ai spus tatălui tău, nu-i așa?

- Fiindcă nu credeam că vei îndrăzni să mă urmărești aici, zise ea.

- Nu? spuse el. Înseamnă că nu mă cunoști foarte bine, Elizabeth. Dar nu m-ai cunoscut niciodată.

- Vreau să pleci imediat, spuse ea. Acum, înainte de sfârșitul dansului.

- Voi pleca când voi fi pregătit să plec. Asta va fi după ce voi vorbi cu tine în particular.

- Trebuie să fii nebun dacă îți închipui că voi vorbi cu tine în particular.

- Foarte bine, atunci, spuse el, vom vorbi aici în public. Dar te avertizez, Elizabeth, că ne vom certa cu mai multă vehemență decât ne certăm acum. Ești sigură că vrei să fii văzută de o audiență atât de mare? Pentru mine nu contează.

- Sunt aici cu logodnicul meu, zise ea, și pielea i se albi în jurul gurii, arătând că era furioasă. Ne vom căsători vara asta. Nu se cuvine să merg undeva singură cu un domn.

- Mai ales când domnul în cauză este fostul tău soț? spuse el.

– Și bărbatul care m-a răpit de la propria mea nuntă și apoi m-a folosit în modul cel mai rușinos, spuse ea.

– Cititorii de buze își freacă mâinile bucuroși, fără îndoială, zise el. Tatăl tău nu e singurul care a fost ținut în neștiință, nu-i așa? Pariez că nu i-ai spus nici lui Poole că eu am fost și cum ne-am petrecut săptămânile astea. Nici lui Aston. Cu siguranță că unul din ei sau amândoi mi-ar fi aruncat mânușa în față până acum, în cel mai bun caz. Cred că e timpul pentru discuția noastră privată, nu?

Ea își fixă ochii asupra vestei lui un timp și nu spuse nimic.

– Toată lumea ne va vedea plecând, spuse ea. Nu-ți dai seama ce se va întâmpla cu reputația mea, care e deja la pământ? Nu înțelegi ce chin e pentru mine seara asta, chiar și fără acest lucru? E prima mea apariție în public după...

– După idila ta privată cu mine, completă el. Nu, nu da frâu liber mâniei. Uite, aproape că am ajuns la ușă. Trebuie să existe vreo cameră privată în casa asta, sunt sigur. O vom găsi, Elizabeth.

– Dacă plănuiești să mă răpești din nou, spuse ea, cu vocea tremurând ușor, o să afli că nu sunt o prizonieră docilă. Nu atâta timp cât am memorie.

– Vreau să vorbesc cu tine, zise el, punându-și mâna pe spatele ei când ajunseră la uși și conducând-o prin ele. Privi în jurul lui, încruntat. Dacă exista un colț privat în această înghesuală a unui eveniment din lumea bună, avea să fie o mare minune. Jos. Poate că acolo e o cameră care nu fost deschisă pentru folosința publicului.

Ea nu se opuse presiunii mâinii sale.

capitolul 16

– Ce naiba? exclamă John. Privi spre femeia din brațele lui și apoi la Elizabeth și la partenerul ei, care se îndepărtau dansând. Apoi își privi noua parteneră. Nancy? Ești tu cu adevărat, nu-i așa?

– Îmi pare atât de rău, spuse ea. Nu a fost ideea mea.

Se întrebă dacă va mai putea dansa cu el sau dacă va da frâu liber panicii și va fugi. Mâna lui îi încălzea spatele. Nu observase dacă și mâna lui Christopher fusese caldă.

- Acela e Atwell cu Elizabeth? întrebă el. Sau Trevelyan? Mi-a spus cineva că tatăl tău a murit?

- Anul trecut, spuse ea.

Nu credea că se mai simțise vreodată atât de umilită. Uitase că ochii lui păreau să zâmbească mereu și că gura lui părea curbată în sus la colțuri. Uitase cum se bucla părul lui blond pe gât. Pe obrazul lui era o cicatrice care nu fusese acolo înainte. Nu-l mai văzuse niciodată în uniformă. Simți că nu mai avea aer.

- Înseamnă că s-a întors, spuse el. Bietul de el, nici nu ar fi trebuit să plece. Ar fi trebuit să rămână și să înfrunte situația cu tupeu. Treaba de azi o să dea apă la moară bârfitorilor pentru cel puțin o lună. Ea știa că s-a întors? Mie nu mi-a spus nimic.

Nancy nu spuse nimic. Și apoi privirea lui se întoarse la ea și trecu peste fața ei, peste părul negru tras spre spate și strâns în bucle pe gât, apoi în jos, peste umerii aproape goi și peste rochia de mătase verde care fusese terminată și trimisă la Pulteney de abia după-amiază.

- Nancy, spuse el zâmbindu-i, cred că ți-am spus odată că nu am văzut în viața mea o femeie mai încântătoare. Poate că te-ai gândit că erau niște prostii romanțioase. Dar acum știu că aveam dreptate. Unde e soțul tău? Arată-mi-l ca să-l pot provoca la duel.

- Nu sunt căsătorită, spuse ea.

- Nu ești? El o privi oarecum surprins. Atunci probabil că trebuie să întrebuițezi ciomagul ca să ții pretenții la distanță. E o mare consolare pentru mine. Credeam că am fost singurul respins. Tu ai fost prima femeie pe care am cerut-o în căsătorie, știi. Și singura. Deși nu te-am cerut chiar cum scrie la carte, nu? Te-am întrebat pe tine, fără să mă gândesc că trebuia să vorbesc mai întâi cu tatăl tău. De dragul mândriei mele, m-am bucurat că nu i-am spus nimic, după ce m-ai refuzat și ai fugit acasă a doua zi. Am fost atât de înfricoșător?

Vorbise pe un ton voit lejer, zâmbindu-i, însă privirea lui era cercetătoare.

- Nu, spuse ea clătinând din cap. Pur și simplu mi se făcuse dor de casă, așa cum am spus și atunci.

- Ei bine, spuse el, cred că am vărsat chiar și câteva lacrimi din pricina ta, Nancy. Vei rămâne în oraș în tot timpul sezonului? Ce te-a adus aici, sărbătorirea victoriei? Cred că prințul de Wales o să scoată tot profitul posibil de pe urma acestei victorii.

- Da, spuse ea, agățându-se de explicația pe care i-o sugerase el, de asta am venit. Stăm la Pulteney.

Se gândi la toate lacrimile pe care le vărsase - zile și săptămâni, și chiar luni. Lacrimi secrete, pe plajă și în vale. Nu se gândise că s-ar fi putut împăca vreodată cu gândul de a trăi în trupul ei mânjit ani și ani la rând. Dar nu avusese altă opțiune, în afară de sinucidere. Se gândise chiar și la asta, pentru scurt timp.

Atunci el își luă privirea de la ea și se uită în sala de bal.

- Unde au plecat? întrebă el mai mult ca pentru sine, decât pentru ea. Dar va fi în siguranță cu fratele tău, bineînțeles. A adorat-o întotdeauna, nu-i așa, chiar dacă s-a dovedit că avea și alte interese și responsabilități. Sunt doar puțin nervos fiindcă nu o văd. A fost răpită cu mai puțin de o lună în urmă și a dispărut timp de câteva săptămâni. Ai auzit? Cred că e ultima bârfă.

- Nu, spuse Nancy, nu am știut.

- Muzica va înceta în curând, rosti el liniștit, întorcându-și privirile din nou spre ea. De abia aștepți să scapi de mine, nu-i așa, Nancy?

Ea nu se așteptase ca el să-i simtă groaza. Mâinile lui păreau s-o țină prizonieră, chiar dacă erau pur și simplu așezate în poziție de vals. Căldura trupului lui și mirosul lui de colonie îi îngreunau respirația. Se lupta cu panica și se gândise că se descurca destul de bine. Panica o luase puțin prin surprindere. Dansase și cu alți domni, și nu se întâmplase niciodată astfel. Nu după primul an, oricum. Dar acum se întâmplase.

- Nu-ți plac deloc bărbații, nu-i așa? spuse el.

Ochii ei se măriră, șocați, atunci când fu lovită de sensul ascuns al cuvintelor lui.

- Oh, nu, spuse ea, nu-i asta. Nu e deloc așa. Eu nu sunt așa.

- Îmi pare rău, zise el. Nu este treaba mea să știu de ce nu te-ai căsătorit. La urma urmei, nici eu nu sunt căsătorit, nu-i așa, și sunt cu câțiva ani mai mare decât tine. Poate că mândria bărbătească ne face să inventăm uneori motive satisfăcătoare pentru respingerea unei doamne. Muzica s-a terminat în cele din urmă. Fără îndoială că ne vom întâlni din nou în următoarele săptămâni.

- Da, spuse ea.

Dar știa că vorbele lui erau un mod politicos de a spune adio. Dacă se vor vedea la alte evenimente, se vor saluta politicos de la distanță. Era în siguranță.

Simți dintr-odată dorul de Penhallow. Își amintea cum se îndrăgostise la fel de rapid și profund de John cum se îndrăgostise Christopher de Elizabeth.

- Îți mulțumesc, spuse ea când ajunseră la marginea estradei.

El ezită, realizând că ea nu avea cu cine să stea, apoi se înclină în fața ei și porni să traverseze încăperea. Nu se vedea nici urmă de fratele ei sau de Elizabeth.

Lui Martin îi părea rău că îl avertizase pe Trevelyan să n-o urmeze pe Elizabeth la Londra. Bineînțeles că pe vremea aceea se gândea că o va duce la Kingston. Dar când ea hotărâse să se îndrepte în schimb spre Londra, Martin văzuse că ar fi putut câștiga niște avantaje, dacă Trevelyan o urma acolo.

Prin urmare, când îl văzu dintr-odată pe Christopher împreună cu sora lui în sală, la balul dat de Lady Drummond, și când văzu că o lua pe Elizabeth de lângă John, Martin fu surprins, dar nu în mod neplăcut. Cu siguranță că putea trage un folos din situația asta. Cea mai ușoară cale ar fi fost să îl denunțe pe Trevelyan și să o vadă pe Elizabeth distrusă odată cu el în scandalul care ar fi urmat. Dar ea nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi făcut asta - nici ea, și nici alte câteva persoane.

Nu, se gândi Martin, privind cum dispăreau amândoi din cameră după câteva minute, răbdarea fusese întotdeauna unul din punctele lui forte. Trebuia să aștepte și să vadă cum putea manipula situația spre propriul său

avantaj. Cu puțină răbdare, o putea salva pe Elizabeth de toți bărbații care se înghesuiau în jurul ei și cărora nu le păsa nici cât negru sub unghie de sufletul ei. Și apoi putea să aibă grijă de ea pentru tot restul vieții.

- Să fi fost cine cred eu că era? mormăi el, încrunându-se, astfel că lordul Poole, care vorbea cu cineva alături de el, se întoarse și îl privi. Nu, imposibil.

- La cine te uiți? întrebă lordul Poole, privind în jur.

- Nu, nu, spuse Martin clătînând din cap. A scos-o pe Lizzie din sala de bal ca să respire puțin aer curat. Pentru o clipă, mi s-a părut că era Trevelyan. O nebunie, eh? E în Canada de ani de zile.

- Lordul Poole Trevelyan? se încruntă. Trebuia să danseze dansul acesta cu Aston. Probabil că s-a simțit amețită. E al naibii de cald aici.

- Dar John dansează cu altcineva, spuse Martin. Pe Jupiter, vezi cine e?

Lordul Poole se uită.

- Nu am mai văzut-o pe femeia asta, spuse el.

- Lady Nancy Atwell, spuse Martin, cu o voce uimită. Sora lui Trevelyan. Se poate să fi avut dreptate, Poole? Să fi îndrăznit?

Avu satisfacția să vadă maxilarul lordului Poole încordându-se și nările umflându-i-se.

La primul nivel existau câteva încăperi care nu erau folosite pentru bal. Christopher o conduse pe Elizabeth spre una din ele și deschise ușa, în ciuda privirii bănuitoare pe care i-o aruncă un lacheu, neîndrăznind însă să obiecteze pe față. Se părea că era o cameră mică de primire. Pe consola căminului era un sfeșnic cu lumânări aprinse, în ciuda faptului că încăperea nu era destinată publicului.

Elizabeth se îndreptă spre cămin și privi un timp cărbunii neaprinși, venindu-și în fire. Christopher închisese ușa în urma lor și stătea cu spatele lipit de ușă, cu brațele încrucișate peste piept. În cele din urmă, ea se întoarse și îl privi.

- Poți să vorbești, dar scurt, spuse ea. Vreau să mă întorc în sala de bal, la logodnicul meu.

Era ciudat să îl vadă din nou, cu memoria intactă. Părea diferit. Era greu de crezut că în săptămânile acelea de la Penhallow ea avușese încredere în el, crezând că îl cunoștea. Acum el părea întunecat, necunoscut.

- Cum o cheamă? întrebă el.

Era ultimul lucru pe care se așteptase să-l audă. Dar îl înțelese și nu se prefăcu. Își amintea că îi spusese lui Nancy înainte de a pleca de la Penhallow, și nu era încă sigură dacă o făcuse intenționat sau o luase gura pe dinainte. Oare nu cumva dorise, inconștient, ca el să afle? Nu dorise oare întotdeauna ca el să știe?

- Christina, spuse ea.

- Christina. El o privi în tăcere, câteva minute incomode. Probabil că scumpul tău tată nu a aprobat alegerea. Probabil că a fost mulțumit că nu a fost băiat și nu i-ai putut pune numele Christopher.

- E copilul meu, spuse ea. L-am pus numele pe care l-am vrut.

- E copilul nostru, replică el liniștit.

- Îmi pare rău, zise ea, înțepată. Nu m-am putut consulta cu tine. Plecaseși în Canada și ai lăsat să se înțeleagă clar că nu aveai să te mai întorci niciodată.

- Tu m-ai părăsit, dacă îți amintești, spuse el, și mi-ai spus în termeni foarte categorici că nu erai pregătită să mă mai vezi vreodată. Tatăl tău a întărit declarația cu admirabilă fermitate. Mă învinuiești că am plecat? Nu m-ai fi crezut, chiar dacă aș fi găsit o cale de a vorbi cu tine din nou. Sunt atâtea feluri de a nu crede în inocența unui om.

- Inocență! spuse ea pe un ton batjocoritor.

- Chiar dacă aș fi fost vinovat, spuse el, crima mea nu ar fi meritat reacția isterică pe care a stârnit-o, Elizabeth. Cei mai mulți dintre bărbații respectabili și căsătoriți din orașul acesta au amante, și multe dintre ele au copii. Dacă soțiile ar divorța de toți bărbații care calcă strâmb, aproape că nu ar mai rămâne nici un cuplu căsătorit.

- Ai schimbat subiectul. Acum încerci să mă convingi că ceea ce ai făcut nu a fost atât de rău, la urma urmei. Mie nu-mi pasă de alți bărbați și de modul lor de viață, Christopher. Nu voi tolera o asemenea purtare

la un bărbat care este soțul meu. Prefer să trăiesc cu stigmatul unei femei divorțate.

Și totuși, se gândise că avea să moară – că ar fi preferat să moară – atunci când tatăl ei insistase asupra divorțului. Înainte ca el să-i explice, ea nu prea știuse ce era divorțul. Și până atunci așteptase prostește să vină cineva, să fluture o baghetă fermecată și să îi repare căsnicia.

Christopher o privi un timp, gânditor.

– E destul de ironic, spuse el, că te-ai căsătorit cu un fenomen, un bărbat virgin, și să crezi totuși după trei luni că avea o aventură încă din zilele în care studia la Oxford și că era tatăl unui copil de un an.

– Te-am văzut cu ea. Ai uitat asta?

– Mi-ar fi fost greu să uit. Dar nu crezi, nu-i așa, că aceeași persoană rău intenționată – oricine ar fi el sau ea – care te-a trimis în casa aceea, m-a trimis și pe mine?

Ea dorise atât de mult să creadă asta, la momentul respectiv. Dar el îmbrățișa femeia, și ea era pe jumătate goală. Și el era aproape dezbrăcat de haină. În plus, cine să le facă un asemenea lucru? Nu avea sens. Nimeni nu îi ura atât de mult, încât să încerce să le distrugă căsnicia. Dar oh, cât de mult își dorise să fie convinsă. Cât de mult dorise ca el să ajungă la ea, atunci când tatăl ei o păzise mai grijuliu decât se așteptase. În schimb, Christopher fugise în Canada.

– Adulter, spuse ea, jocuri de noroc, înșelătorie, cruzime, crimă. Aceeași persoană rău intenționată ți-a înscenat toate astea, Christopher?

El o privi ținând cu o expresie total impenetrabilă. Își ascunsese bine sentimentele, întotdeauna. Sau poate că asta fusese întotdeauna problema lui. Așa obișnuia să-i spună la început, când se căsătoriseră. I se părea greu să se relaxeze, să zâmbească și să vorbească din inimă. Obișnuia să-i spună că trebuia să aibă răbdare cu el, de obicei atunci când se supăra și era tulburată pentru că își imagina că el era aspru cu ea. Îl iubise la nebunie, dar se și temuse puțin de el.

– De când m-am înapoiat în Anglia, spuse el, au fost indicii că femeia și copilul nu au fost singurele motive

ale divorțului nostru. Poate că și eu am plecat prea repede, Elizabeth. Poate că nu am știut toată istoria sordidă. De ce altceva m-am mai făcut vinovat? M-ar interesa să știu.

- Crezi că toate celelalte au rămas ascunse? îl întrebă.

Simțea vechea durere și se disprețuia fiindcă îi permitte să o rănească. Dar îl iubise atât de mult! Și toate sentimentele acelea se întorseseră la Penhallow, când nu își amintise cine și ce era el. Își amintea cum îi spusese iar și iar, atunci când începuse să-și dea seama că exista ceva teribil de rău în căsnicia lor, că atunci când va ști sau își va aminti, îl va iubi în continuare, orice ar fi fost. Dar cum să iubești o persoană atât de lipsită de principii și conștiință?

- Evident că nu, spuse el. Ai face mai bine să-mi spui cu exactitate care dintre ticăloșiile mele au ieșit la lumină, Elizabeth. Poate că unele din ele au rămas ascunse, până la urmă. Crimă, ai spus?

- Dansatoarea, spuse ea.

- Ah, da, dansatoarea, spuse el. Vocea îi era aspră din pricina sarcasmului. O mică roșcată delicioasă, nu? Presupun că i-am fost necredincios amantei mele fiindcă m-am culcat cu ea? Dar cine ar fi putut rezista unei zâne atât de frumoase? Am omorât-o? A fost o imprudență din partea mea. Dacă îmi amintesc bine, am sufocat-o cu o pernă.

- A fost bătută, spuse ea, până a căzut și s-a lovit la cap. Tu ai fost cel care a luat-o de la operă, ultima persoană care a fost văzută cu ea. A doua zi dimineața i-a fost descoperit trupul.

- Înțeleg, spuse el. De ce nu am fost arestat înainte de a putea pleca spre Canada? Sau asta s-a întâmplat exact în noaptea dinaintea plecării și eu am scăpat exact la timp?

- Domnul Rhodes te-a văzut la operă cu ea, spuse ea. S-a temut să spună ceva înainte ca tu să fi plecat. Dar apoi i-a spus lui Martin. Martin a încercat să mușamalizeze treaba, dar tata a aflat oricum. M-am bucurat că plecaseși când mi-a spus despre asta, Christopher. Și m-am bucurat că mi-a spus-o, deși Martin era foarte

supărat fiindcă o făcuse. Până la vremea aceea, fusesem destul de proastă ca să cred că se putea să-ți fi făcut o nedreptate. Sau că poate ar fi trebuit să te iert.

- Rhodes, spuse el. Ei bine, e bine să știi tot adevărul înainte de a judeca o altă persoană, nu-i așa? Cred că a fost o alinare pentru tine să știi că era divorțată de un ticălos venal?

Ea nu spuse nimic. Încerca să nu-și aducă aminte că bărbatul acesta aspru, care stătea rânjind în fața ușii, în cealaltă parte a încăperii, era același bărbat care o iubise, o ținuse în brațe și o făcuse să se simtă minunat de apărută în toate nopțile acelea de la Penhallow - atât de recent.

- Și jocul de cărți și înșelătoria? continuă el. Eram un jucător, Elizabeth? Și unul necinstit, pe deasupra?

- Știai că s-a împușcat după ce i-ai luat totul? întreabă ea. Nu i-ai lăsat decât disperarea. Dar bineînțeles că trebuie să fi știut. Cum ai putut trăi cu tine însuși după aceea?

- Morrison? spuse el, îngustându-și ochii. Vorbești despre Edgar Morrison? Pe când eram la Oxford? M-am simțit întotdeauna teribil de vinovat fiindcă am stat deoparte și m-am uitat cum bietul amărât era depozat de tot ce avea. Oricum nici nu avusese multe de la bun început. Dumnezeu mare, Elizabeth, treaba asta i-a făcut-o un jucător experimentat! Eu nici nu am jucat.

- Sunt persoane care spun că ai jucat, spuse ea. Și că tu ai fost marele câștigător.

- Ei bine. El se depărtă în cele din urmă de ușă și își duse mâinile la spate. Cineva a muncit din greu ca să-mi distrugă numele. Ai fost norocoasă că ai avut un tată destul de puternic ca să te elibereze de un soț atât de demonic.

- Da, spuse ea. Am fost.

Timp de câteva momente, care i se părură foarte lungi, el o privi în tăcere.

- Nu am venit aici să vorbim despre toate astea, zise el în cele din urmă. Nu prea are rost, dacă tu mă crezi vinovat și eu nu îmi pot dovedi inocența - încă. O s-o fac, Elizabeth, deși se pare că am de lămurit mai multe

decât am crezut. Te-am adus aici ca să vorbim despre Christina. Are șase ani? Seamănă cu tine?

- Nu, spuse ea.

- Înseamnă că seamănă cu mine? zise el ridicând din sprâncene.

- Are părul negru și ochi albaștri.

- O amintire constantă pentru tine, spuse el. Ce ghinion!

- E un copil frumos, spuse ea furioasă. Și e o persoană cu drepturi depline.

- Și ai numit-o Christina, zise el. O amintire intenționată. De ce?

- Mi-a plăcut numele.

- Și seamănă foarte mult cu numele meu, spuse el.

Ea nu spuse nimic.

- Vreau s-o văd, zise el.

- Nu! Ea simți cum o cuprindea panica.

- Poate că nu m-ai înțeles. Nu te-am întrebat. Vreau s-o văd, Elizabeth. Ce știe despre mine? întrebă el, privind-o din nou printre gene. Știe că tatăl ei e un soț adulter și un criminal? Știe că are undeva o soră vitregă - copilul, hm, amantei mele era o fată, nu-i așa?

- Nu mai ești soțul meu, spuse ea. Nu ai dreptul s-o vezi. Nu ți-o permit.

- Și nici tatăl tău nu o s-o permită, nu-i așa? E fiica mea, Elizabeth. Trebuie să fi știut că erai însărcinată înainte ca eu să plec. Așa este?

Ea nu spuse nimic.

- Mi-ai ascuns toată bucuria de a ști că zămislisem un copil cu tine. Și toată neliniștea nașterii. Ai ținut-o departe de mine cât a fost bebeluș și în primii ani ai copilăriei. Propriul meu copil, Elizabeth. Singurul meu copil, deși poate că tu crezi altceva. Nu sunt sigur că te voi putea ierta vreodată pentru o asemenea cruzime.

Cumva, totul se întorsese cu josul în sus. Ea ar fi trebuit să fie cea furioasă. Ea ar fi trebuit să vorbească despre imposibilitatea iertării.

- Ce știe despre mine? întrebă el.

- Că ai murit, spuse ea. Vreau să creadă asta în continuare.

- Am fost destul de enervant ca să mă întorc la viață, spuse el. Când pot s-o văd?

Simți panica în stomac, ca pe o minge uriașă. Cu ani în urmă, s-ar fi lăsat învinsă de ea. Ar fi început să se roage, să devină isterică. Acum se concentrează să respire încet și regulat.

- Nu poți, spuse ea. Așa e cel mai bine, Christopher. Cel mai bine pentru ea. Gândește-te la sentimentele ei, chiar dacă nu te poți gândi la ale mele.

- Cât de mult timp crezi că îi poți ascunde adevărul, Elizabeth? Poate că în copilărie, închizând-o în sala de studiu sau supraveghindu-i ieșirile, sub însoțirea ta sau a unei guvernante. În cele din urmă va afla ce s-a întâmplat și de ce ticăloșii am fost acuzat. Va ști că m-am întors pe când avea șase ani. Vrei să știe și că nu mi-a păsat destul de mult de ea ca s-o văd?

- Mă are pe mine, spuse ea, pe tata și pe Martin și pe John. Va avea în curând un nou tată. Mă voi căsători la vară.

- Nu are nevoie de un nou tată, spuse el. Acum sunt foarte bucuros că nu te-am lăsat să te căsătorești în aprilie, Elizabeth. Poate că ești liberă să-ți alegi un nou soț. Dar nu ești liberă să alegi un nou tată pentru fiica mea. Eu sunt tatăl ei.

Ea se temea de el. Se schimbase în cei șapte ani. Bănuia că bărbatul acesta l-ar fi înfruntat și pe tatăl ei, dacă ar fi fost nevoit.

- O duci vreodată la plimbare? întrebă el. În parcuri?

- Uneori, spuse ea. Christopher, nu voi permite...

- Măine după-amiază. În Hyde Park. Între trei și patru, înainte ca ora la modă să scoată afară o mulțime de oameni. Ne putem întâlni din întâmplare, Elizabeth, și îmi pot vedea copilul. Ea era pe cale să spună ceva, dar el ridică mâna, oprind-o. Gândește-te bine înainte de a spune nu. Cred că vom oferi lumii bune destule bârfe și distracții cât să îi țină pe toți ocupați înainte de sosirea oaspeților străini și de sărbătorirea propriuzisă a victoriei. Vrei să bârfească despre vizita mea

în Grosvenor Square și despre explozia care va urma unei asemenea vizite?

- Acesta e șantaj, rosti ea cu răceală.

- Se pare că sunt vinovat de aproape toate fărădelegile inventate, spuse el. De ce nu și de asta? Vreau doar ca tu să-ți dai seama că nu accept un refuz. O întâlnire întâmplătoare în parc mi se pare cel mai bun plan. Ție nu?

- Și cum se vor sfârși toate astea? întrebă ea. Te vei mulțumi să o vezi o singură dată, Christopher?

El clătină din cap.

- Nu știu. Uneori mă îndoiesc de asta.

Elizabeth îl privi disperată.

- Îmi promiți un lucru? îl întrebă ea. Promite-mi că nu-i vei spune cine ești.

El o privi gânditor.

- Elizabeth, rosti el liniștit, nu am văzut niciodată fețița. Am aflat de existența ei de-abia de o săptămână. Dar o iubesc. A ieșit din trupul meu. Nu o s-o smulg de lângă tine, nici nu o s-o sperii cu idei pe care nu le poate înțelege. Cred că am speriat-o destul când te-am luat de lângă ea timp de aproape trei săptămâni. Nu aș fi făcut-o dacă aș fi știut de existența ei.

- Deci îmi promiți?

- Pentru mâine, da, spuse el. Ar fi prea curând pentru ea să afle adevărul. Dar nu îți promit să nu-i spun niciodată. Dacă nu o faci tu, o voi face eu atunci când mi se va părea că a sosit timpul, fie că va fi poimâine sau la anul. Intenționez să fiu tatăl ei pentru tot restul vieții mele.

Ea deschise gura să răspundă. Tatăl ei urma să aibă ceva de spus în privința asta. Și Manley. Și Martin, și John. Dar simțea că nu avea rost să se certe cu el. Nu acum. Era cuprinsă de o frică de moarte, deși nu știa dacă se temea pentru Christina sau pentru ea însăși.

- Dacă nu plouă, spuse ea. O voi duce pe Christina la plimbare în Hyde Park, mâine după-amiază. Îi place să se plimbe pe lângă Serpentine.

El încuviință.

Și apoi ea se gândi cât de mult trebuie să fi stat în camera aceea, singuri, departe de sala de bal și de mulțimea curioasă.

- Trebuie să mă întorc sus, spuse ea. Manley se va întreba unde sunt.

- Oh, spuse el, îmi imaginez că există mai multe zeci de persoane care de-abia așteaptă să-l informeze, Elizabeth. Vino, atunci, te voi conduce înapoi acolo. Întinse brațul spre ea.

Ea traversă încăperea spre el și își așeză cu hotărâre brațul peste brațul lui. Dar nu se putu opri să nu-și amintească, în timp ce părăseau camera mică de primire și urcau scările spre sala de bal, cum se întrecuseră coborând de pe plaja din Penhallow spre mare, când el îi permisesese să o ia înainte până în ultimul moment, și apoi o ridicase în brațe și o amenințase că o aruncă în apă.

John și Martin erau împreună cu lordul Poole atunci când Christopher se întoarse în sala de bal cu Elizabeth. Lordul Poole era furios și nu-și găsea locul, pentru că primul ei soț se întorsese și ea dispăruse cu el timp de jumătate de oră, iar scandalul putea izbucni în orice clipă.

Elizabeth părea palidă, dar destul de liniștită, văzu John, privind-o aprobator. Christopher avea buzele strânse. Se schimbase. Înfățișarea lui arăta că dusesese o viață grea în cei șapte ani în care lipsise. Dar toți se schimbaseră. John însuși trăise toate ororile și greutățile adevăratului război, după ce se jucase cu strălucirea lui timp de câțiva ani, cât stătuse acasă. I se părea că trecuseră mai mult de șapte ani din vara în care Elizabeth se căsătorise și el fusese respins de Nancy Atwell.

Christopher se înclină distant și se îndepărtă fără nici un cuvânt. John îl trase de mânecă pe fratele lui vitreg și îl luă deoparte.

Elizabeth îl privi pe lordul Poole, oarecum înspăimântată.

- A vrut să vorbească cu mine, spuse ea. Nu puteam să-l refuz fără să dau naștere unei scene, Manley.

- A fost o mare lipsă de tact, Elizabeth, spuse lordul Poole, având grijă să nu se încrunte într-un loc atât de public.

- Da, spuse ea.

- Trebuie să-ți dai seama că m-ai făcut să arăt ca un prost, plecând așa cu fostul tău soț, continuă el.

- Îmi pare rău, Manley. Ea puse mâna pe mâneca lui. S-a întors recent în Anglia. Vrea s-o vadă pe Christina.

- Nici nu se pune problema. Nu mai are nici un drept asupra ta sau a copilului.

- E tatăl ei, spuse ea. I-am promis că o duc în Hyde Park mâine după-amiază. Va fi singura dată. Îl voi convinge că e destul.

- La fel voi face și eu, spuse el, înroșindu-se. Christina va fi sub protecția mea de cum ne căsătorim, Elizabeth. Nu îi voi permite lui Trevelyan să intervină.

- Nu cred că ai de ce să-ți faci griji. El se va întoarce în curând la Penhallow.

- Penhallow? spuse el. În comitatul Dorset?

- În comitatul Devon.

- Și mai bine, spuse el. E destul de departe. Aș vrea să poți evita întâlnirea de mâine, Elizabeth. Aș vrea să te fi consultat cu mine mai întâi. Dar cu siguranță că altele nu vor mai exista.

- Nu va mai exista nici una, încuviință ea. Dar e fiica lui, Manley. Am crezut că e drept să fie lăsată să o vadă în această unică ocazie.

- Hai să dansăm, spuse el. Nu trebuie să lăsăm impresia că am fost deranjați de evenimente.

- Nu, spuse ea, zâmbind.

- Să mergem, îi zise John lui Martin. Ești dator să stai la balul acesta până la sfârșitul sfârșitului?

- Lizzie... spuse Martin.

- E logodită cu Poole și are nevoie să fie puțin singură cu el. Întoarcerea lui Christopher e cam stânjenitoare pentru ea. Va trebui s-o scoată singură la capăt cu Poole. Pare să fi crescut de când am fost ultima dată acasă, și acum stă pe picioarele ei. Sunt de acord cu asta. Tu ai ajutat-o, Martin?

- Mi-a luat mult timp, spuse Martin. Dar faptul că a stat toți anii aceștia la Kingston și a fost stăpâna conacului a făcut-o să dobândească încredere în ea însăși, în cele din urmă. S-a descurcat foarte bine.

- Și la fel te-ai descurcat și tu. Cred că a fost un sacrificiu destul de mare să stai acolo cu ea tot timpul, Martin.

- Nici un sacrificiu nu e prea mare atunci când este vorba despre Lizzie.

- Plecăm? sugeră John. De la dansul atât de neașteptat cu Nancy, părea să-și fi pierdut entuziasmul cu care privea înainte întreaga recoltă de noi frumuseți pe care o aducea sezonul. Acum era cam melancolic. Poate că am putea găsi alte plăceri?

Martin ridică din sprâncene, dar nu obiectă. În curând, cei doi frați se aflau în fața casei, așteptând să le fie adusă trăsura.

- Unde este cel mai bun loc în care să mergi? întrebă John.

- Ca să cauți doamne? întrebă Martin.

- Mai bine nu, rânji John. Nu mai cunosc casele din Londra. Care e cea mai bună?

- Depinde de gusturile tale. Martin îl privi, puțin cam precaut. Vrei o simplă tăvăleală sau preferi ceva mai excitant?

- Ca de exemplu? John se trase deoparte, în timp ce o altă trăsură trăgea la scară și un bărbat ajută o lady să urce, apoi urcă și el.

Martin ridică din umeri.

- Fete tinere? spuse el. Sau băieți? Mai multe o dată? Sau puțină bătaie, ca să-ți stârnească apetitul?

- Perversiuni? John îl privi cu interes. Și violență? Știi unde se găsesc asemenea distracții, Martin? Ți place să le încerci?

- Aș spune că știu unde pot fi găsite, spuse Martin. Cine nu știe, dacă își ține urechile deschise? O să te duc la una din aceste case, dacă vrei. Eu prefer ceva mai simplu și mai obișnuit, bineînțeles.

John chicoti.

- Sper că nu prea simplu sau prea obișnuit, spuse el. Du-mă undeva unde sunt fete drăguțe și vesele, Martin. Dar nici o perversiune, te rog. Vreau să țin în brațe o fată caldă și drăguță cu forme pline, și să am o saltea pe care s-o culc.

Martin îi spuse vizitiului o adresă înainte de a urca în trăsură după fratele său.

- Nu ești dezamăgit de alegerea mea? întrebă John, rânjind din nou. Nu-ți place să deflorezi tinere fecioare sau să fii legat în lanțuri sau bătut cu biciul împletit de zeite goale, nu-i așa, Martin?

- Dumnezeuule mare, nu! Am mai mult respect față de sexul feminin. Uneori mă simt vinovat chiar și atunci când folosesc favorurile târfelor obișnuite. Trebuie să îmi reamintesc că și ele trebuie să-și câștige traiul cumva. Și că s-ar putea să le fie mult mai rău cu altcineva.

John se cufundă în tăcere. Dar se uită curios la Martin. Nu și-l putea imagina pe Martin cu o femeie, și totuși se părea că fratele lui îl însoțea la un bordel, nu doar îl conducea acolo. Poate că nu era ciudat că fratele lui vitreg știa adresa celor mai bune bordeluri din Londra. Dar activitățile sexuale mai murdare, mai violente, după care tânjeau unii bărbați? Știa Martin și despre acestea?

Gândurile lui se întoarseră spre sine. Avusese aceeași amantă spaniolă în majoritatea anilor petrecuți în Peninsula și își luase rămas-bun de la ea cu un oarecare regret, în urmă cu două luni. Trecuseră mulți ani de când nu mai fusese la târfe. Nu se gândise că avea s-o facă din nou. Se gândise să își caute o soție, acum că se întorsese cu totul acasă, și să înceapă o viață de fidelitate conjugală.

Își dorea să n-o fi întâlnit pe Nancy din nou. Nu se gândise serios la ea de ani întregi. Dar faptul că o văzuse în seara aceea îl umpluse de insatisfacție și de nevoia ridicolă de a-și dovedi virilitatea cu o târfă dintr-un bordel. Însemna că nu trecuse peste refuzul acela neașteptat, chiar și după aproape șapte ani? Dar nu fusese doar refuzul. Când îi ceruse să se căsătorească cu el, încercase

s-o atingă - în ziua următoare primului lor sărut, care păruse să-i placă. Ea se trăsesese înapoi îngrozită, iar fața ei arătase repulsie și groază. Refuzul fusese aproape un anticlimax.

Da, se gândi John cu tristețe, era destul ca să-l facă pe un bărbat să alege să-și demonstreze bărbăția în brațele unei târfe, chiar și la atâția ani de la faptul în sine.

capitolul 17

Christopher era agitat. Aproape că nu se atinsese de micul dejun, iar la prânz se mulțumise să ciugulească câte ceva. Acum pășea în sus și în jos în camera de zi de la hotel, incapabil să se așeze sau să se apuce de ceva.

Nancy lucra la broderia ei. Aproape că se bucurase văzând că fratele ei era atât de preocupat de temerile lui, încât nu mai observase nimic neobișnuit la ea. Sau poate că observase.

- Nu te-ai simțit bine la balul de aseară, Nance? o întreabă el.

- Ba da, spuse ea, ridicându-și privirea de la broderie și zâmbindu-i. A fost captivant să mă întorc la o asemenea atmosferă, și trei domni au dansat cu mine. Toți m-au surprins amintindu-și de mine și făcându-mi complimente cu privire la faptul că arăt și acum atât de bine. Cred că e obligatoriu să faci asemenea complimente doamnelor trecute de douăzeci și cinci de ani. Așa o fi, Christopher?

- În cazul tău e purul adevăr, Nance, spuse el. Dar nu te-ai bucurat cu adevărat de seara trecută, nu-i așa? Nu ai vrut să dansezi cu John, dar eu te-am forțat.

Ea își plecă ochii asupra broderiei.

- E puțin cam stânjenitor ca o doamnă să arate fățiș că își închipuie că un anumit domn își dorește să danseze cu ea, spuse ea.

- Cândva vă plăceați unul pe celălalt, nu-i așa? întreabă el. Atunci când m-am logodit cu Elizabeth?

- Oh, nu chiar, răspunse ea grăbită. Am fost împinși unul spre altul de ocazia aceea, și ne-am înțeles bine. Dar nu a fost nimic mai mult.

- Păcat. Mi-a plăcut întotdeauna John. Dar menționarea lui Elizabeth îi distrăsese din nou atenția. Crezi că vor fi cu adevărat acolo, Nance? Nu a spus-o doar ca să mă împace?

- Nu știu, Christopher. Nancy își ridică privirea spre el, cu simpatie. Dar se pare că i-ai spus destul de limpede că intenționezi să vezi fetița înainte de a pleca din Londra.

- Și dacă nu mă place? spuse el, privind gânditor pe fereastră. Are șase ani. Copiilor de vârstă asta nu le plac de obicei străinii. Și dacă nu îi place deloc de mine sau se teme de mine? Sunt înspăimântător pentru un copil, Nancy?

- Când te încrunți așa, poate că ești, spuse ea. Nu-ți face griji, Christopher. Doar nu te aștepta la prea mult. Nu te aștepta să simți că ești tatăl ei. Nu te aștepta să se repeadă în brațele tale.

El inspiră adânc și expiră nesigur. Dar înainte de a mai putea spune ceva, se auzi un ciocănit în cealaltă ușă. Îl auziră pe Antoine Bouchard mergând să deschidă.

În următorul moment, Nancy strânse broderia și o lăsă pe masă, sărind în picioare. Inima îi bătea în gât, de două ori mai repede decât ar fi trebuit. John Ward, viconte de Aston, pășise în cameră.

- Sper că nu deranjez, spuse el, adresându-se lui Christopher după ce îi salută pe amândoi. Necazul cu hotelurile e că vizitatorii sunt pe capul tău înainte de a avea ocazia de a spune că nu ești acasă.

- Eu am o întâlnire peste o oră, spuse Christopher. Dar ești bine-venit, John. Stai jos.

Nancy se așază din nou când îl văzu pe John uitându-se la ea, înainte de a accepta invitația. Se gândi să-și ia din nou broderia, ca să aibă ceva la care să se uite. Dar se temea că i-ar fi tremurat prea tare mâinile.

- Ah, da, întâlnirea, spuse John. Elizabeth e teribil de tulburată din cauza ei. Am avut grijă să nu afle tata. Nu ar fi fost de acord, Christopher. Trebuie să știi asta.

- Mi-ar plăcea să-l văd cum încearcă să mă țină departe de propria mea fiică, spuse Christopher.

Nancy îl văzu cum strângea pumnii.

- Deci ai aflat în cele din urmă, spuse John. Era inevitabil, bineînțeles. I-am spus de la început, când s-a hotărât să fie păstrat drept cel mai mare secret al familiei. Oricum, Elizabeth nu a avut prea multe de spus când s-a luat hotărârea. Alții luau deciziile în locul ei în zilele acelea. Mă bucur să văd că s-a schimbat. Poate că ar trebui să afli asta acum, dacă nu ai observat aseară, Christopher. Dacă te hotărăști să lupți cu ea într-o problemă, s-ar putea să afli că ai un oponent înverșunat.

Christopher nu spuse nimic.

- Când te-ai întors în Anglia? îl întreabă John.

- Acum o lună, răspunse Christopher. Am fost la Penhallow.

- Și ai aflat de existența unei fiice, spuse John. Asta te-a adus la Londra?

- Da, spuse Christopher.

- Ei bine, spuse John ridicând din umeri, Elizabeth e cât se poate de hotărâtă ca întâlnirea din această după-amiază să fie prima și ultima.

„Nu știe“, se gândi Nancy. „Elizabeth și Martin au păstrat secretul.“ Putea să înțeleagă de ce o făcuse Elizabeth. Dar Martin? S-ar fi așteptat ca acesta să-și protejeze sora vitregă și să scape de Christopher în modul cel mai evident. Bineînțeles, reputația lui Elizabeth ar fi putut suferi dacă adevărul ar fi ieșit la iveală, și Nancy era sigură că Elizabeth era persoana cea mai importantă din lume pentru Martin.

John se uita la ea. Nancy rezistă impulsului de a-și încheșta mâinile în poală.

- Am venit să te întreb dacă ți-a plăcut balul de aseară, îi spuse el.

- Mi-a plăcut foarte mult, mulțumesc, spuse ea.

- Și să te întreb dacă nu vrei să ieși la o plimbare în parc. E o după-amiază frumoasă. Mai degrabă de iunie sau de iulie, decât de mai.

Ochii lui zâmbeau, dar în expresia lui exista o anumiță precauție. Nu era sigur pe el, își dădu seama Nancy.

Mintea ei căuta frenetic o scuză. Dar Christopher ieșea și nu putea să pretindă că avea alt angajament. Nu exista nici o scuză, doar un refuz pe față. Dar cum ar fi putut să-i facă asta?

- Îți mulțumesc, spuse ea. Ar fi plăcut.

Ochii lui îi spuseră că înțelegea că pentru ea era exact contrariul. Privirea lui se aspri un moment, apoi zâmbi și se ridică. Se ridică și ea.

- O să-mi aduc boneta, spuse ea.

Astăzi el nu era îmbrăcat în uniformă. Arăta și mai impresionant astăzi, se gândi ea, fiindcă vedea bărbatul, nu doar splendoarea uniformei. El era de zece ori mai atrăgător decât uniforma. Gândul acesta îi trezi o senzație ciudată în stomac.

Ar fi dat o avere, se gândi ea, în schimbul unui motiv de a rămâne în camera ei de la Pulteney, în loc să iasă la plimbare cu el.

Se plimbau în parc, și pajiștile verzi se întindeau de-o parte și de cealaltă, iar arborii verzi îi adăposteau de lumea gălăgioasă și zorită a Londrei, sub cerul albastru și sub soarele cald.

„Sunt nebun“, se gândi John, chinându-se să converseze cu tovarășa lui. Cu o seară în urmă, ea îi arătase destul de clar că nu voia să stea în apropierea lui, și el nu fusese niciodată omul care să insiste cu atențiile atunci când nu erau dorite. Era nebun să invite la plimbare una dintre puținele femei care nu erau atrase de el. Dar noaptea trecută nu fusese un succes. Fata fusese destul de drăguță și destul de vioaie și îl învățase câteva trucuri noi și interesante. Meritase banii pe care îi plătise și ceva în plus. Dar în dimineața aceea se trezise cu simțământul că suferea de mahmureală, chiar dacă nu băuse aproape nimic în noaptea precedentă. Se simțise nemulțumit și hotărâse să nu mai cedeze niciodată tentației de a merge la târfe. Avea să-și aleagă o nevastă sau, dacă nu reușea, să își găsească o amantă la care să meargă regulat.

Îi era ciudă pe Nancy. Și simțise nevoia de a o vedea din nou, de a sfârși cu hotărâre ceea ce nu se sfârșise

niciodată. Deși nu știa la ce fel de sfârșit se referea cu asta. Îi ceruse să se căsătorească cu el și ea spusese nu. Ce sfârșit mai hotărât ar fi putut exista?

- Ți s-a părut greu să te întorci la Londra după atât timp? o întrebă el, schimbând subiectul despre care vorbiseră plictisiți timp de câteva minute. Penhallowul e cam departe, nu-i așa?

- Da, spuse ea. Am venit ca să fiu alături de Christopher. Mă temeam să nu intre într-un bucluc.

- Era furios pe Elizabeth? întrebă el. Nu l-aș putea învinui.

- A fost copleșit când a aflat că are o fiică, spuse ea.

- Chiar așa? El o privi și fu impresionat, ca întotdeauna, de frumusețea ei întunecată și plină de viață și de silueta plină, aproape voluptuoasă. O astfel de femeie ar fi putut avea o lume de bărbați la picioarele ei, dacă ar fi vrut. Poate că nu-și dădea seama de asta. Ai stat singură la Penhallow după ce a murit tatăl tău?

- Da, spuse ea. A trebuit să treacă mult timp înainte ca scrisoarea să ajungă la Christopher și alt timp până s-a întors acasă.

- Am crezut că mă iubeai, Nancy, spuse el dintr-odată, știind că ar fi trebuit să lase trecutul în pace, că era nepoliticos să-l dezgroape.

Ea înțepeni și se îndepărtă puțin de el, deși brațul ei se odihnea încă ușor pe brațul lui.

- Asta a fost cu mult timp în urmă, spuse ea. Eram copii.

- Eu aveam douăzeci și trei de ani și tu douăzeci, spuse el. Nu s-ar putea spune că eram copii, Nancy. Tu depășiseși puțin vârsta obișnuită a debutului în societate. Și vârsta obișnuită pentru căsătorie.

Se părea că ea nu găsea cuvintele potrivite pentru a-i răspunde. Ridică din umeri, evident tulburată. Dacă ar fi fost un gentleman, ar fi început să vorbească din nou despre altceva.

- M-ai încurajat, spuse el. Nu mi-am imaginat asta. Ai participat la sărutul acela la fel de înflăcărată ca mine. Adevărul e că a fost un sărut puțin cam nepotrivit

pentru un cuplu care nu s-a logodit a doua zi, la urma urmei.

- Te rog, îi spuse ea, nu vreau să vorbesc despre asta. S-a terminat, John. A trecut mult timp.

- Așa cum s-a terminat între Christopher și Elizabeth? spuse el. Uneori cred că trebuie să fi fost aruncat un blestem asupra familiilor noastre, atunci când au încercat să se căsătorească între ele. Ai mai cunoscut vreun cuplu divorțat, Nancy? Și din motive atât de neînsemnate? Adulter! Parlamentul nu ar mai avea timp să se ocupe de treburile de zi cu zi dacă ar trebui să asculte toate cazurile acestea.

- El nu a comis adulter, spuse Nancy. E ultimul bărbat despre care aș crede așa ceva. A fost o înscenare. Cineva i-a vrut răul. Cineva a vrut să-i distrugă căsnicia. Mă întreb dacă nu cumva a reușit mai bine decât se aștepta.

- Probabil, spuse el. Și ce s-a întâmplat între noi, Nancy? Am fost și noi afectați de răutatea unei alte persoane?

Ea își întoarse fața într-o parte, brusc, și el își dădu seama șocat că atinsese un subiect sensibil.

- A fost cineva? întrebă el.

- Nu. Ea se opri din mers și își retrase brațul. Vreau să mă întorc la Pulteney, John. Te rog?

- Ce a fost, Nancy? întrebă el liniștit, privind-o atent în față. Dar expresia ei îl făcu să se căiască pe loc. Pe fața ei se citea agonia. Nu, e în regulă. Te duc înapoi. Mi-ai dat răspunsul cu mult timp în urmă. Iartă-mă pentru că nu m-am purtat ca un gentleman.

Dar ea își mușcă buzele și îl privi la rândul ei în ochi.

- Nu ai fost tu de vină, John, spuse. Nu a avut nici o legătură cu tine. Am avut o experiență... neplăcută. S-a întâmplat înainte... înainte de a te întâlni. Credeam că nu contează. Când am devenit prieteni... când tu m-ai sărutat, am crezut că totul avea să fie în regulă. Dar nu a fost. Nu am pu... putut. Ea ridică din nou din umeri.

John nu-și dădu seama că o strângea de braț până nu își văzu mâna acolo. Își simțea fața rece, de parcă i s-ar fi scurs tot sângele din ea.

- Altcineva te-a... atins? spuse el.

Ea își eliberă brațul și începu să se întoarcă în direcția din care veniseră.

- Nu! spuse ea. Nici vorbă de asta. Nu a fost... Oh, te rog.

Pășiră unul lângă altul, fără să se atingă, fără să vorbească, timp de câteva minute. În cele din urmă, ea rupse tăcerea, cu vocea din nou calmă.

- Nu a fost vina ta, John, spuse ea. Țineam foarte mult la tine. Cred că te-am rănit. Nu mi-am dat seama de asta. Credeam că ai să uiți totul foarte repede. Ești atât de... oh, atât de atrăgător. Îmi pare rău.

- Și mie îmi pare rău, Nancy, spuse el, pentru că te-am supărat din nou. Și eu am crezut că te uitasem, până te-am văzut aseară. În rarele momente în care mă gândeam la tine, presupun că mi te imaginam căsătorită și cu o familie.

Își continuă drumul în tăcere. El nu-și dăduse seama că intraseră atât de adânc în parc.

- Când vom ajunge la Pulteney, ne vom spune adio? întrebă el. Vom încerca să ne evităm unul pe altul în tot restul șederii noastre la Londra?

- Presupun că da, răspunse ea după un timp.

- Nu vreau asta, spuse el. Vreau să te văd din nou. Nu putem să uităm trecutul și să pretindem că suntem niște prieteni care de abia s-au cunoscut? Vrei să vii cu trăsura cu mine în Kew Gardens? Poate mâine?

Ea privi un timp pământul din fața lor.

- John, spuse ea în cele din urmă, nu voi putea... nu voi putea fi niciodată cu un bărbat. Nu vreau să ajungem într-o situație în care să fiu nevoită să te resping din nou. Sunt încrezută dacă îmi imaginez că se va întâmpla așa ceva?

- Vom fi prieteni, spuse el. Mâine, în Kew Gardens?

- Nu știu ce planuri are Christopher, spuse ea. Dar da. Mâine, John. Va fi plăcut.

El îi zâmbi.

- Ia-mi brațul, spuse el, oferindu-i-l. Îmi va fi mai ușor să îmi potrivesc pasul după pașii tăi.

Ea îl luă și străbătură restul drumului în tăcere. Dar era o tăcere mai comodă decât înainte.

Cu toate acestea, un gând nu-i dădea pace. Dacă ea avusese o întâlnire neplăcută cu un bărbat înainte de a-l întâlni pe el și dacă întâlnirea aceasta fusese destul de neplăcută, încât să dea naștere groazei și repulsiei din seara în care o ceruse în căsătorie, și dacă nu o lăsa-se să se căsătorească cu nimeni altcineva și o făcuse să spună, așa cum tocmai îi spusese, că nu va putea fi niciodată cu un bărbat - atunci cum putuse să participe la sărutul pe care îl împărtășiseră? Fusese mai mult decât o întâlnire a buzelor. Măinile lui hoinăriseră peste trupul ei, și îi simțise trupul strâns lipit de trupul lui. Gurile lor împărtășiseră aceeași dorință.

„Probabil că a fost violată“, se gândi el, și răceala din capul lui îl făcu să se simtă din nou aproape de leșin. Era singura cauză care putea produce o reacție atât de violentă și durabilă. Dar înainte de a-l întâlni pe el? Nu credea. Era ceva ce se întâmplase după sărutul lor - dar înainte ca el s-o ceară în căsătorie. Evenimentele acestea două fuseseră despărțite de o singură zi.

Oare fusese violată în răgazul acela de douăzeci și patru de ore? Dar stătuse la Kingston. Servitorii? Mintea lui trecu în revistă toate posibilitățile. Dar nu păreau să fie prea multe. Oaspeții? Fuseseră puțini. Se gândi pe rând la fiecare bărbat, căsătorit sau singur. Tatăl său? Martin? Martin era doar un băiat. Posibilitatea ca unul dintre ei să-i fi făcut ceva era ca un coșmar pe care ar fi preferat să nu-l înfrunte.

Dar trebuia să se fi întâmplat în noaptea de după sărutul lor sau a doua zi, înainte de a-i face cererea și de a încerca să o atingă din nou.

O conduse până la ușa apartamentelor lor de la Pulteney și îi zâmbi.

- De abia aștept să vină ziua de mâine, Nancy, spuse el. Mă bucur că putem fi prieteni din nou.

- Și eu, zise ea, întorcându-i zâmbetul. Îți mulțumesc pentru plimbare, John.

El se îndepărtă fără s-o atingă. Era conștient că era prea târziu pentru o simplă prietenie între ei. Cu șapte ani mai târziu decât ar fi trebuit.

Lângă Serpentine se plimbau două doamne, una de vârstă mijlocie, cealaltă mai bătrână. Păreau mamă și fiică. Mai era și o femeie mai tânără, probabil o dădacă sau poate o guvernantă, supraveghind trei copii gălăgioși care se jucau la marginea apei. Un gentleman, sau poate un negustor sau un avocat, mergea grăbit pe cărare de parcă s-ar fi gândit doar la destinația lui și nu ar fi observat frumusețea împrejurimilor.

„Nu vor veni“, se gândi Christopher. Fie că îl păcălise cu o seară înainte, fie că se răzgândise. Poate că Martin o convinsese să nu vină. Poate că ducele descoperise că el era în oraș și îi interzisese să părăsească casa din Grosvenor Square. „Nu vor veni.“ Fu cuprins de un amestec de panică și disperare.

Și apoi o văzu. Aceea era Elizabeth. Lângă ea mai era cineva, ținând-o de mână, dar dintr-un motiv oarecare el nu se simți în stare să se uite la persoana aceea. O privea doar pe Elizabeth. Ea îl văzuse, dar se uita din nou în altă parte și asculta cu o față încordată și fără nici un zâmbet sporovăiala fetei care țopăia alături de ea. Observă acest lucru cu vederea periferică, dar nu o privi direct.

Ea purta o rochie de muselină de un verde-deschis, una pe care nu o avusese la Penhallow, și o bonetă de paie cu boruri largi. Arată și acum ca o fetișcană, se gândi el, cu silueta ei subțire și frumos modelată. Venise. Se întrebă dacă venise pentru că aproape o amenințase sau fiindcă dorise să vină. Dacă nu i-ar fi spus nimic lui Nancy când plecase de la Penhallow, el nu ar fi știut nici acum de existența copilului. Însemna că vorbise intenționat? Sau fusese atât de supărată, că nu mai știuse ce vorbea?

Voise ca el să știe că ei doi aveau un copil?

Inima îi bătea în piept ca un ciocan.

Elizabeth ridică privirea, speriată, când se apropiară.

- Oh, Lord Trevelyan, spuse ea cu un zâmbet strălucitor. Ai ieșit și dumneata la plimbare? Nu-i așa că e o după-amiază încântătoare?

- Bună, Elizabeth, spuse el. Se temea să-și ia ochii de la fața ei. Fetița de alături nu mai țopăia.

- E unul dintre prietenii mei, scumpa mea, spuse ea cu o voce subțire și casantă, atât de deosebită de vocea ei normală. Privi spre fetiță și zâmbi repede. Conte de Trevelyan. Aceasta este Christina, milord. Fiica mea.

Avu nevoie de un efort aproape fizic ca să-și coboare privirea. Îl privea de sub borurile unei bonete ca a mamei ei, cu ochi mari, albaștri și candizi. Fața ei era îngustă, puțin cam palidă, nu foarte drăguță. Câteva bucle întunecate se cârlionțau pe fruntea ei, sub bonetă. Simți că se întorcea dintr-odată la copilărie. Ea era exact cum fusese Nancy, numai că ochii lui Nancy erau verzi.

- Christina, spuse el. Numele tău seamănă cu numele meu. Eu sunt Christopher.

Fiica lui îl privi ținând câteva momente, apoi se uită din nou la mama ei.

- Pe *papa* îl chema Christopher, aproape că șopti ea.

- Da, scumpa mea.

Tăticul! El simți că un cuțit îi fusese înfipt și răsucit în inimă. Elizabeth îi spusese copilei ceva despre el și ea îi spusese *papa*.

Deci asta era fiica lui, se gândi el. Sânge din sângele lui. Produsul sămânței lui. Crescuse în trupul lui Elizabeth. El o pusese acolo. Cu iubire. Își iubise soția și ea o concepuse pe Christina.

Se uita la ea în tăcere. Copila se apropie de mama ei și își lipi obrazul de șoldul lui Elizabeth. Îl privea liniștită, cu ochi cuminți.

Ce îi poți spune unei fiice pe care o vezi pentru prima dată la șase ani?

- Mi-am dorit să te întâlnesc de săptămâna trecută, de când am ajuns la Londra, spuse el. Eu și cu mama ta am fost prieteni foarte buni, Christina.

Ea își ascunse fața în fustele mamei ei și îl privi cu un singur ochi.

- Cu cine semeni? întrebă el. E sigur că nu ai culorile mamei tale.

- Semăn cu *papa*, spuse ea în fustele lui Elizabeth. Am ochi albaștri ca *papa*. Nu-i așa, mamă?

- Da, scumpa mea.

- Pot să mă plimb cu voi? întrebă el. E un aer atât de vărac în parc în după-amiaza asta, nu-i așa?

Privi spre Elizabeth. Fața ei își pierduse toată culoarea. Ea îl privi atent.

- Nu trebuie să te reținem, milord, spuse ea. Cred că ești ocupat.

- Nu. El clătină din cap. Așteptam să întâlnesc pe cineva cunoscut cu care să-mi petrec după-amiaza. Pot să mă plimb cu tine, Christina?

Copila încuviință lipită de șoldul mamei și își ridică privirea spre ea.

Așa că se întoarseră și se plimbară, el și Elizabeth palizi și tăcuți. Christina pășea între ei, ținând-o pe Elizabeth de mână și privindu-l din când în când pe furiș. „E un dezastru”, se gândi el. Se așteptase la un moment extrem de emoționant, și erau doar tăceri stânjenitoare și cuvinte artificiale. Era un străin pentru fiica lui. Ea se ținea foarte aproape de mama ei și păstra o distanță considerabilă față de el. Nu scosese nici un cuvânt, în afară de răspunsurile la întrebările lui.

Un bărbat și o femeie pășeau spre ei, la braț, iar bărbatul purta pe umeri un copilăș care se ținea strâns de părul lui buclat. Bărbatul nu avea pălărie. Femeia îi ducea pălăria în mână liberă. Toți trei râdeau și priveau lebedele din Serpentine.

Christopher privi chipul palid și încordat al fostei lui soții și fața timidă a fetei lui. Observă din nou distanța dintre ei.

- Ți-ar plăcea să mergi pe umerii mei? își întrebă el fiica.

Dar își dori să-și poată retrage cuvintele. Fiica lui se trase mai aproape de Elizabeth și clătină ușor din cap. El privi în față și încercă să nu se simtă rănit. Poate că ea se simțea prea mare pentru un asemenea lucru.

- Da, spuse dintr-odată un glăscior. Da, vă rog, domnule. Pot, mămico?

Privirea lui se aținti în ochii lui Elizabeth. „Te rog“, o imploră el în tăcere.

– Bineînțeles, spuse ea, dacă lordul Trevelyan este dispus.

El se aplecă și ridică fetița, așezând-o pe umeri. Era ușoară ca pana. Dintr-odată, ea chicoti și o mânăuță caldă îi înconjură gâtul și se odihni pe urechea lui.

– Să nu mă scapi, spuse ea.

– Te voi păzi cu prețul vieții, Christina, spuse el.

– Am pantofi noi, anunță ea.

– Și foarte frumoși, pe deasupra, spuse el. Se mută de cealaltă parte a lui Elizabeth, ca s-o poată vedea. Pășii mai aproape de ea și îi oferii brațul. După un moment de ezitare, ea îl luă.

„Iată o familie“, se gândi el, dar nu o rosti cu glas tare. „Suntem o familie.“ Fetița lui era moale, caldă și mică. Elizabeth era plină de grație și frumusețe.

Simți ceva dureros care îl strângea în piept. Apoi se trezi luptându-se cu lacrimile.

capitolul 18

Lui Elizabeth îi venea să plângă. El o lăsase pe Christina jos după un timp, după ce un cuplu vârstnic îi salutasese, zâmbind aprobator și sugerând că arătau ca o familie apropiată și mulțumită. Se plimbară în continuare pe lângă Serpentine, cu fiica lor între ei, ținându-i de mână pe fiecare. Ea se întinsese după mâna lui Elizabeth de îndată ce el o lăsase jos, iar când Christopher îi întinse mâna, ea îi privise mâna, privise în sus spre el și apoi o acceptase.

Fuseseră atât de multe vise. Visase că el o veghea în timp ce ea o alăpta pe Christina, privind uimit spre fetița lor; îl visase stând în camera copiilor, cu Christina în poală, spunându-i povești; se visase dormind în brațele lui, separați de trupușorul încolăcit al fetiței, venită să-i trezească dimineața. Avusese atât de multe vise de-a lungul anilor – chiar și în ultimul timp. Visele

nu se opriseră niciodată. Dar păliseră toate când se trezise. Uneori știuse chiar înainte de a se trezi că erau doar vise.

Și acum el era acolo, plimbându-se alături de ea, cu Christina între ei. Nici unul dintre ei nu vorbi mult. Dar Christina nu se simțea atât de incomod cum se așteptase Elizabeth. După câteva minute, începu din nou să țopăie, așa cum făcuse înainte de a-l întâlni pe Christopher, și să îngâne singură o melodie.

Privirea lui Elizabeth întâlni pentru o clipă privirea lui Christopher. Apoi se uitară amândoi în altă parte. Nici unul din ei nu spuse nimic. Nevoia de a plânge era aproape dureroasă. De fapt, ea văzu că el se uita la Christina și zâmbea. Un zâmbet cald și tandru și mai degrabă trist. Și apoi îi simți privirea și ridică ochii. Ochii lui erau strălucitori – de lacrimi?

„O iubesc“, spusese el cu o seară în urmă. Fără s-o fi văzut măcar pe Christina, pretinsese că o iubea. Oare era chiar așa? Putea?

– O să întârziem la ceai, îi spuse Elizabeth fiicei ei. Era conștientă că vocea ei era prea vioaie, prea deosebită de glasul ei normal. Dar în după-amiaza asta nu era nimic normal. Cred că bunicul ne așteaptă, scumpo. E timpul să ne luăm la revedere de la lordul Trevelyan.

„Te rog să accepți“, îl imploră ea în tăcere, fără să se uite la el. „Te rog să realizezi că orice altceva ne-ar complica fără speranță viețile.“

– Preferi să mergi la ceai cu bunicul tău sau la înghețată cu mine, Christina? întrebă Christopher.

Christina ridică niște ochi solemni spre el și apoi se uită la Elizabeth.

– Înghețată, mămico? spuse ea. Putem să mergem?

– Bunicul va fi dezamăgit, spuse Elizabeth.

Christina lăsă capul într-o parte și se gândi.

– El poate să ia ceaiul cu unchiul Martin și cu unchiul John, spuse ea.

Elizabeth îl privi acuzator pe Christopher.

– Îți mulțumesc, milord, spuse ea.

Și astfel, în scurt timp se treziră așezați la Gunter's, mâncând înghețată și vorbind. Oricum, Christopher vorbea.

- Eu eram mare când am mâncat prima înghețată, îi spunea el Christinei. Am crescut într-un loc în care nimeni nu auzise de înghețată. Departe de aici. Într-un loc numit Penhallow. Casa e aproape de mare. Ai fost vreodată la mare, Christina?

Fetița ridică privirea spre mama ei și apoi clătină din cap.

- E minunat, spuse el. De la casă urci pe o culme înaltă și abruptă care dă spre o plajă cu nisip auriu. Există o cărare prăpăstioasă care coboară. Trebuie să-ți iei inima în dinți și să pășești cu multă grijă.

- Ai căzut vreodată? întrebă Christina.

- Nu, clătină el din cap. Deși uneori am încălcat regula și am alergat. Tata m-ar fi ciomăgit dacă ar fi știut. Sora mea obișnuia să mă certe. Semăna puțin cu tine, numai că părul ei era întotdeauna lung.

„Să nu îndrăznești“, îi spuse Elizabeth din ochi. „Să nu care cumva să îndrăznești!“

- Nimic nu se compară cu alergatul pe nisip, spuse Christopher. E moale și în același timp ferm sub picioarele tale. Vreau să zic, dacă ești desculț. Numai desculț poți simți nisipul. Poți să scrii pe el sau să construiești castele cu el. Și poți să pășești în mare și să privești valurile care trec peste picioarele tale și uneori și peste pantaloni. Altă regulă încălcată, zâmbi el.

Christina asculta atentă, așa cum asculta și acasă poveștile.

- Mi-aș dori ca bunicul să locuiască aproape de mare, spuse ea.

- Poate că îți vei putea petrece un timp la mare în una din zilele astea, spuse el. Fiecare copil ar trebui să aibă șansa de a alerga măcar o dată pe plajă. Poți mirosi sarea din mare și aproape o poți gusta. Și poți să auzi vuietul apei și țipătul pescărușilor.

- Eu am un ponei, spuse Christina. Pot să-l călăresc fără frâu.

- Poți? spuse el. Și ai numai șase ani? Vei fi o călăreață iscusită.

- Unchiul Martin nu mă lasă să merg în cabrioleta lui, spuse fetița. Dar unchiul John a spus că o să pot merge într-a lui într-o zi, în curând.

De obicei, Christina era timidă cu străinii. Dar uneori, dacă se simțea destul de confortabil, începea să sporovăiască. Tocmai era pe cale s-o facă, se gândi Elizabeth.

- Ți-ai terminat înghețata, scumpo? întrebă ea. Trebuie să plecăm cu adevărat. Cred că bunicul o să cheme armata.

- Ți-ar plăcea să mergi mâine în cabrioleta mea? întrebă Christopher. Tu și cu mama ta?

Elizabeth ridică dintr-odată capul.

- Ai o cabrioletă? întrebă ea.

Era o întrebare stupidă, când existau atâtea alte lucruri pe care le-ar fi putut spune. Un nu foarte ferm, de exemplu.

El o privi liniștit în ochi.

- Voi avea, Elizabeth, spuse el.

Avea de gând să cumpere o cabrioletă a doua zi, doar ca s-o plimbe pe Christina cu ea? Elizabeth se simți dintr-odată înspăimântată. Și știu că se amăgise, încercând să se convingă că el avea să se mulțumească să-și vadă fiica o singură dată.

„Tata va afla despre asta“, se gândi ea. „Și Manley va fi furios, pe bună dreptate.“ Ar fi trebuit să-l asculte pe Martin și să meargă la Kingston direct din Devon. Ar fi fost în siguranță acolo. Și Christina la fel. Dar îndepărtă gândul acesta. Nu va fugi de el. Nu va mai fugi niciodată. Va înfrunta ceea ce trebuia înfruntat.

- Ți-ar plăcea să mergi cu mine în parc mâine? întrebă el, privind-o din nou pe Christina.

Ea încuviință, cu ochii mari.

- Atunci e stabilit, spuse el cu vioiciune. Acum o să vă conduc acasă în Grosvenor Square și voi veni după voi mâine după-amiază.

Elizabeth se ridică și nu spuse nimic. Însemna că el avea de gând să arunce marea provocare. Venea în Grosvenor Square. Astfel, îi spunea că nu se teme de tatăl

ei, că nu are de gând să se ascundă de el. Îi spunea că întâlnirea aceasta cu fiica lui nu era un sfârșit, ci poate doar un început.

Când ieșiră de la Gunter's, Christina ridică ambele mâini, întinzându-i una mamei și cealaltă domnului care se plimbase cu ele în parc și o dusesse pe umeri așa cum făcuse tatăl acelui băiețel, îi cumpăraseră înghețată și o făcuse să viseze că într-o zi va alerga pe plajă, udându-și tivul rochiei în mare și construind castele.

În aceeași după-amiază, Martin îi făcu o vizită lordului Poole. Nu era fericit. De ce trebuia ca ea să-și producă mereu suferință? De ce îl forța să înrăutățească suferința aceea, înainte de a o ușura? Nu vedea că avea un singur drum deschis, dacă voia să aibă pace în viață? Și totuși, se încurca din nou cu Trevelyan. Și continua cu logodna ei.

Lordul Poole era gata să iasă când sosi Martin și părea mai vesel decât în seara precedentă.

- Regentul a fost huiduit pe străzi în dimineața asta, spuse el. Se pare că populația Londrei nu mai suportă felul rușinos în care își tratează soția. Știi, este vorba despre ordinul de a nu fi prezentă nicăieri atunci când se va face primirea oaspeților de stat care încep să vină săptămâna viitoare. Regina a spus-o foarte clar.

- Da, bine, spuse Martin, fiecare trebuie să-i sprijine pe ai lui. Toată lumea știe că viața regentului a fost de multe ori mult mai imorală decât a fost vreodată viața prințesei, dar el face parte din familia regală britanică. Ea e doar o nemțoaică.

- O s-o sfătuim să forțeze lucrurile, zise lordul Poole, cu ochii luminați de o sclipire aproape fanatică. Să apară undeva unde nu o pot lăsa deoparte - la teatru sau la operă, poate. La naiba, Honywood, regele Prusiei e propriul ei unchi, dar ei nu i se dă voie să îl primească în țara în care e soția moștenitorului tronului.

- Nu e corect, spuse Martin. Ideea cu teatrul mi se pare bună. Presupun că vreți ca Excelența Sa să fie prezentă acolo într-o seară în care regentul își va duce unii dintre oaspeți la teatru?

- Și atunci vom vedea pe cine va ovaționa mulțimea, spuse lordul Poole, încuviințând. Și ce vor crede oaspeții străini.

- Va fi o ocazie de aur pentru ca partidul vostru să intre în grațiile poporului, fu de acord Martin. Presupun că îți vei prezenta omagiile în fața ei în public?

- Pe Jupiter, chiar așa voi face, spuse lordul Poole, arătând de parcă ar fi fost o idee nouă pentru el.

- Cu Lizzie la braț, spuse Martin. Fiica unui bun conservator. Va fi excelent. Ea te va respecta pentru asta, Poole.

Într-adevăr, se gândi Martin puțin mai târziu, pe când se îndrepta spre Pulteney, Poole îi ușurase sarcina într-un mod remarcabil. Elizabeth nu se va bucura să fie târâtă în gâlceava destul de urâtă și sordidă dintre prințesa de Wales și adepții ei pe de o parte, și prințul de Wales și regina, mama lui, de cealaltă parte. Nu avea să-i placă să-și prezinte omagiile în fața prințesei în public. Se putea ca logodna să nu mai fie pe placul ei și să afle că Londra nu era un loc chiar atât de comod în care să trăiești.

Oricum ar fi fost, începutul fusese făcut.

Martin se îndreptă spre Pulteney. Trebuia să vadă ce se putea realiza în direcția asta. Îl întrebă pe recepționar ce apartamente ocupa lordul Trevelyan, apoi urcă și bătu la ușă. Răspunse o slujnică - aceeași blondă mică de statură care îi amintise de Elizabeth pe când era la Penhallow, dar care se dovedise până la urmă doar o târfă smiorcăită. O privi acum, în timp ce ea făcea ochii mari și se înroșea, și nu înțelese cum de văzuse vreo asemănare. Nici Trevelyan, nici Lady Nancy nu erau acasă. Îi spuse fetei că avea să aștepte jos.

După puțin timp, o văzu pe Lady Nancy urcând. Nu se arătă. Ieșise singură, prin urmare, fără să fi luat măcar o slujnică s-o însoțească? Ei bine, nu era mai rău decât se aștepta de la ea. Își amintea de vremea în care hoinărise singură de mai multe ori la Kingston cu John, și o dată cu el pe malul râului, printre copaci. Și apoi avusese nerușinarea de a zbiera că nu se comportase ca un gentleman.

În cele din urmă veni și Christopher, foarte târziu. Martin îi făcu semn și se așezară la o masă din capătul celălalt al sălii de mese, goală la vremea aceea a zilei.

– John a venit înainte de a ieși s-o întâlnesc, îi spuse Christopher, și tu după ce m-am întors. Are noroc să fie atât de protejată.

– A venit și John? spuse Martin. Poți să dai vina pe noi pentru că ne facem griji, Trevelyan? A suferit mult în trecut și a mai avut și șocul acela urât de acum o lună și anularea nunții. Bineînțeles că vrem să ne asigurăm că nu mai suferă.

– A fost amabil din partea ta să nu spui nimic aseară, Martin, zise Christopher. N-o să uit că îți sunt dator pentru asta. Nu o să-i fac rău lui Elizabeth. Sau Christinei. Deși nu cred că Elizabeth este mulțumită să mă aibă aici.

– Eu mă bucur că ai venit, spuse Martin cu sinceritate, privind spre masă și desenând un model invizibil cu degetul pe fața albă de masă. Bineînțeles că nu este fericită, și știi că fericirea ei a fost întotdeauna importantă pentru mine. Dar nu cred că ar fi fost fericită nici fără tine.

Christopher nu răspunse.

– Nu știu ce s-a întâmplat în trecut, continuă Martin. Atunci am crezut în tine și apoi mi-am pierdut încrederea. Și acum? Ridică din umeri. Dar oricare ar fi adevărul, toate au trecut de mult. Și cred că și Lizzie simte asta, deși nu o recunoaște nici măcar față de ea însăși. Ce crezi despre Christina?

– Asemenea sentimente nu pot fi puse în cuvinte, spuse Christopher.

– Trebuie să insiști să o vezi în continuare, zise Martin. Și dacă o vezi pe ea o vei vedea și pe Lizzie, bineînțeles. Forțază-i mâna, dacă trebuie.

– Să-i forțez mâna? întrebă Christopher, ridicând din sprâncene.

– Poate ai putea sugera câtorva oameni că întoarcerea ta în Anglia și răpirea ei au avut o oarecare legătură, spuse Martin. Lasă oamenii să ghicească, să adune doi

cu doi. Fă-o să-i fie prea incomod să continue legătura cu Poole. Nu trebuie să aibă de ales.

- Vrei să o vezi făcută de râs în public? întrebă Christopher.

- Bineînțeles că nu! izbucni Martin. Vreau să-mi văd sora fericită. Și să mă ierte Dumnezeu că sunt un prost, dar vreau să te văd și pe tine fericit, Trevelyan. Nu mă întreba de ce. Nu ai acționat în modul cel mai nobil luna trecută.

Christopher îl privi, gânditor.

- Nu sunt sigur că mi-ai dat cele mai bune sfaturi, spuse el. Dar motivele tale sunt bune. Ți mulțumesc pentru asta, Martin.

Martin ridică din umeri și se ridică în picioare.

- Nu va fi fericită cu Poole, zise el. Ideile lui politice devin cam radicale. Cred că se gândește să adopte în public cauza prințesei de Wales. Va fi stânjenitor pentru Lizzie, dacă se întâmplă. În plus, nu ține prea mult la Christina. Îi întinse mâna dreaptă lui Christopher. Noroc.

Christopher îi strânse mâna.

- O să le scot din nou la plimbare mâine, spuse el. Christina vrea să meargă în cabrioletă. O să vin după ele în Grosvenor Square. Poate că tatăl tău vitreg o s-o condamne și pe Elizabeth, nu doar pe mine. Poți s-o aperi de mânia lui?

Martin încuviință.

- Poți să contezi pe asta, spuse el și își retrase mâna.

- Ți mulțumesc, zise din nou Christopher, apoi Martin se întoarse și ieși din hotel.

Era periculos, se gândi Martin. Dacă Trevelyan îi urma sfatul, și poate că oricum plănuia s-o facă, se putea ca Lizzie să îl ia înapoi, până la urmă. Cât nu avusese memorie, păruse nebună după bărbatul acesta. Și el știa că ea nu era prea legată emoțional de Poole. Dar mai exista și șansa ca ea să fugă de Trevelyan, dezgustată și îngrozită, dacă el încerca s-o forțeze sau făcea ceva prin care să-i distrugă reputația în mod deliberat.

Oricum, era ceva care merita încercat, hotărî Martin. Merita riscul. Lizzie merita riscul.

Antoine Bouchard era în garderoba contelui, punând pe umerase cămășile care veniseră atunci de la spălătorie, când ușa se deschise brusc și o siluetă mărunțică năvăli peste el, prinzându-se cu degetele de mâneca lui.

- Winnie! spuse el, întorcându-se și cuprinzând-o în brațe. Winnie, *ma petite*. Ah, dar îți bate inima ca un ciocan. Ce s-a întâmplat?

Mica slujnică părea să-și fi revenit aproape cu totul de când ajunseseră la Londra. Ieșise chiar singură ca să ducă la îndeplinire comisioanele cu care o însărcina Lady Nancy. Antoine o însoțea de câte ori putea. Nu aveau prea multe de făcut în Londra, nici unul dintre ei.

- Ce e, *ma petite*? o întrebă el din nou în timp ce ea scâncea și își îngropa fața la pieptul lui.

- Nu ai auzit bătând? spuse ea. Am răspuns la ușă. Și era el, domnule Bouchard.

- Diavolul în perrsoană? Honeywood? Nu a intrat?

- Voia să-l vadă pe lordul Trevelyan, zise ea. A spus că va aștepta jos. M-a dezbrăcat din ochi. Eram atât de speriată, că nici nu am auzit ce mi-a spus până nu a repetat.

- Ah! exclamă el. Dar errai în siguranță, micuța mea. Antoine erra aici și te-ar fi auzit dacă ai fi strigat. Trebuie să-ți amintești întotdeauna că ești în siguranță atunci când Antoine e aproape, *non*?

Ea îl privi cu ochi nefericiți.

- Am fost prea îngrozită și nu m-am gândit la dumeata până nu a plecat, spuse ea. Nu-mi place să fiu așa. Înainte mă bucuram de viață, domnule Bouchard. Mă gândeam că poate sunt cât de cât drăguță. Obişnuiam să mă gândesc că un tip chipeş se va căsători cu mine într-o zi. Obişnuiam să... oh, viața nu mai e amuzantă.

- Biata și mica Winnie, spuse el. Antoine te va scoate în orraş, ce zici? Vom explorra amândoi orraşul acesta uimitor, când vom avea timp liber, *non*? Vom merrge la Turrnul Londrei și la Madame Tussaud. Și la Vauxhall, să vedem arrtificiile și poate să dansăm. Îți place să dansezi, *ma petite*?

- Dansam pe lângă stâlpul de Arminden, pe iarba din sat, la Penhallow, răspunse ea. Mi-a plăcut să dansez, mai mult decât orice altceva pe lume. Dar Vauxhallul nu e un loc prea mare, domnule Bouchard?

El ridică din umeri.

- Orricine poate merrge acolo, cel puțin așa am auzit. O să merrgem într-o searră, Winnie, și ne vom distrra, non? Și tu vei fi în sigurrantă, fiindcă vei fi cu Antoine. Antoine nu va lăsa pe nimeni să nu te respecte sau să te dezbruce din ochi. Nu dacă nu vrrea să-i dau un pumn între ochi.

- Bijuteriile Coroanei sunt în Turn, spuse Winnie, și toate animalele ciudate din toată lumea. Și se spune că oamenii de ceară de la Madame Tussaud par aproape vii, domnule Bouchard. Și artificiiile? Nu am văzut nici odată artificii. Chiar putem merge? O să avem voie?

- O să merrgem, *ma petite*, spuse el. Atunci o să ți se întoarrcă măcar unele dintre bucurriile vieții, non?

Ea își lipi fața de pieptul lui și respiră adânc.

- Ești atât de bun cu mine, domnule Bouchard, zise ea. Nu știu ce m-aș fi făcut fără dumneata.

- Acum du-te, o îndemnă el, bătând-o ușor pe spate, până ce Antoine termină de pus cămășile astea. Nu ar fi bine dacă Excelența Sa te-ar găsi aici, micuțo. Nu vrrem să sufere bunul tău nume.

- Nu, domnule Bouchard, spuse ea, și zâmbetul ei fu aproape la fel de înșorit ca înainte atunci când ieși din cameră.

A doua zi dimineăta, Christopher își reînnoi calitatea de membru la clubul White și după puțin timp află că Nigel Rhodes era în oraș și află și adresa acestuia.

Domnul Rhodes ieșise de acasă, îl informă un servitor după ce își trimise cartea de vizită sus, la pensiunea spre care fusese îndrumat.

- Atunci voi aștepta până se întoarce, spuse Christopher, întorcându-se spre scări și urcând.

Continuă să urce și după ce servitorul veni după el, protestând că stăpânul lui va lipsi toată ziua și poate chiar toată noaptea.

Christopher deschise ușa unei camere care părea un salon, urmat de servitorul care protesta. Rhodes era aplecat peste un birou, cu spatele la ușă.

- Ai scăpat de el? întrebă.

- Nu, nu a scăpat, spuse Christopher. Am de gând să aștept până te vei întoarce acasă, Rhodes.

Bărbatul se întoarse, iar fața i se înroși.

- Trevelyan. Am o întâlnire urgentă. Mi s-a părut mai ușor să trimit vorbă că ieșisem deja. Vrei să mă scuzi?

- Pentru că ai mințit? spuse Christopher, privind în jur în cameră și așezându-se pe o sofa. Toți mințim din când în când.

- Mă grăbesc cu adevărat, zise Rhodes, când servitorul se retrase și închise ușa. Ce pot face pentru tine, Trevelyan?

- Eu am fost câștigătorul serii în camera verde? întrebă Christopher. De acolo am luat-o?

- Nu știu despre ce vorbești, spuse Rhodes, încruntându-se.

- Sau am scos-o pe furiș din teatru, după o aventură intimă? întrebă Christopher.

- Trebuie să plec, repetă Rhodes. Te sfătuiesc să nu mai bei atât de dimineată, Trevelyan.

- Dacă am luat-o din camera verde, spuse Christopher, trebuie să mai existe câțiva martori, în afară de tine. Nu mă îndoiesc că vei putea să îmi împrăștăzi memoria. Nu-mi pot aminti cine era, nici cu prețul vieții. Nu-mi amintesc nici măcar că tu erai acolo. Sau că eu eram acolo, dacă tot veni vorba. Dacă am ieșit cu ea pe furiș, trebuie să-mi explici cum ne-ai văzut. Te strecurai și tu afară cu cineva? Pe aceeași ușă? Trebuie să fi fost destul de aglomerat. Dar sunt sigur că tu mă vei lumina.

- Înțeleg acum că te referi la incidentul acela nefericit de acum câțiva ani, spuse Rhodes, trecându-și limba peste buze. Uitasem de asta, Trevelyan. Mă tem că nu-mi amintesc nici un detaliu.

- Cred că ai o viață violentă sau depravată, zise Christopher, dacă ai uitat neînsemnatul tău rol în ceea

ce pare să fi fost o crimă destul de brutală. M-aș fi așteptat să ți se fi gravat în minte faptul că m-ai văzut cu fata, că eu am fost ultima persoană cu care a fost văzută.

- Sunt unele lucruri pe care e mai bine să le uiți, spuse Rhodes.

- Da, încuviință Christopher. Pot să cred asta. Cum ar fi poate motivul pentru care ai inventat o asemenea poveste.

- Nu a fost nici o invenție, protestă Rhodes, din ce în ce mai agitat. Te-am văzut, Trevelyan. Nu spun că ai făcut-o tu. Fata era o târfă. Poate că a mai avut un client sau mai mulți după tine, iar unul dintre ei poate că a ucis-o sau i-a produs moartea. Dar te-am văzut cu ea.

- Unde? întrebă Christopher.

- La teatru.

- Unde la teatru? insistă el. În camera verde?

- Ieșind pe una dintre uși, spuse Rhodes.

- Imediat după spectacol? întrebă Christopher. Sau puțin mai târziu?

- Puțin mai târziu, cred, zise Rhodes. A trecut mult timp de atunci. Cum să-mi amintesc asemenea lucruri?

- Pe o ușă laterală, la puțin timp după spectacol, spuse Christopher. Probabil după ce mulțimea de trăsurile luase deja toți spectatorii. Corect?

Rhodes ridică din umeri.

- Presupun că da.

- Dar nu pot să înțeleg, spuse Christopher, ce făceai tu încă acolo, și lângă o ușă laterală. Târfele de stradă nu ar fi stat într-un loc atât de liniștit, dacă așteptai să angajezi una. Nu ar face prea mare treabă într-un asemenea loc, nu? Ce făceai?

- Trebuie să plec, zise Rhodes. Întârzii la întâlnire.

- Aș face mai bine să nu te rețin, atunci, spuse Christopher. Să terminăm jocul acesta de-a șoarecele și pisica și să trecem la întrebările și răspunsurile directe. Cine te-a plătit?

- Să mă plătească?

Gâtul și fața lui Nigel Rhodes se înroșiră din nou.

- Ca să spui că m-ai văzut cu fata, spuse Christopher. Cine te-a plătit?

- Asta e o jignire, spuse Rhodes. Trebuie să-ți cer să ieși, Trevelyan.

- Bucuros, zise Christopher, când primesc răspunsul. Și poți să fii sigur că nu voi mai veni niciodată. Nu cred că am ceva cu tine, Rhodes. După cum ai spus, nu m-ai acuzat că am ucis fata, doar că am plecat de la teatru cu ea. Și oamenii se pot înșela în privința identităților, mai ales noaptea târziu. Cine ți-a sugerat că poate m-ai văzut?

O vreme, Rhodes nu spuse nimic.

- Poate că ai face mai bine să discuți problema cu fostul tău cumnat, Trevelyan, răspunse el în cele din urmă. Poate că el va ști despre ce vorbești.

- Aston? Christopher se încruntă.

Rhodes râse.

- Honeywood, spuse el. Nevăstuica. Poate că nu te-am văzut pe tine, Trevelyan. După cum ai spus, era întuneric. Am raportat doar pe cine am crezut că am văzut.

- Pentru un mic preț, spuse Christopher, ridicându-se în picioare. Sau mai probabil pentru un preț mare. Îți doresc o zi bună, Rhodes. Nu-ți pierde timpul chemându-ți servitorul să mă conducă. O să găsesc singur drumul.

„Dumnezeule mare“, se gândi el pășind pe stradă după câteva minute, „Martin!“

Martin? Dar Martin ținuse întotdeauna extrem de mult la Elizabeth și făcuse întotdeauna tot ce-i stătea în puteri ca să o ferească de orice neplăcere. Și Martin fusese întotdeauna prietenul lui. Martin rămăsese alături de el chiar și atunci când toți ceilalți îi întorseseră spatele. Chiar și după ce plecase Elizabeth, Martin îl vizitase și îi sugerase toate căile posibile și imposibile de a o recăștiga. Plânsese atunci când aflase că Christopher avea să plece pentru totdeauna.

Martin. Trebuia să existe o explicație, desigur. Dar care?

Christopher se întoarse grăbit la Pulteney. Simțea nevoia de a vorbi cu Nancy. Dar când sosi și intră în salonul lor, văzu că sora lui nu era singură. Elizabeth era cu ea.

capitolul 19

În seara zilei în care își dusesese fiica în parc ca să se întâlnească cu Christopher, Elizabeth fusese la un concert particular împreună cu lordul Poole. Acesta îi spusese despre planurile lui pentru săptămânile care urmau, și ea încercase să se arate interesată. Își dăduse seama că pentru el era importantă vizita aceasta a personalităților de stat și impresia pe care avea s-o producă el asupra lor, ca politician care ocupa ingrata poziție a unui liberal.

Urmau să meargă la operă odată cu regentul și oaspeții săi străini, și în seara următoare trebuiau să meargă la Carlton House pentru o mare recepție în onoarea demnitarilor și o prezentare oficială înaintea reginei.

Buna lui dispoziție se risipi doar atunci când își aminti ce făcuse ea în după-amiaza aceea. Când auzi că ea stabilise o altă întâlnire cu Christopher, la o plimbare în parc, el se supăraseră și ea îl înțelesese, chiar dacă îl asigurase că o făcea doar de dragul Christinei.

Când ajunse acasă, Elizabeth se simțea confuză și vinovată. Și foarte obosită. Dar nu putu să meargă direct la culcare. Un lacheu o informă că tatăl ei dorea să-i vorbească în bibliotecă, de îndată ce se întorcea acasă. Ea oftă. Nu se simțea în stare să înfrunte întrebarea asta de la miezul nopții, mai ales după o zi atât de aglomerată și plină de emoții. În plus, faptul că era chemată în bibliotecă însemna că era vorba despre o discuție serioasă, nu despre o vizită de plăcere. Biblioteca era locul în care tatăl ei chema servitorii care trebuiau concediați sau membrii familiei care trebuiau muștrați.

Se întrebă dacă el nu aflase cumva. Nu se așteptase ca întâlnirea dintre ea și Christopher să rămână secretă mult timp. Dar și-ar fi dorit să rămână astfel măcar până dimineța.

Ghicise bine. De cum intră în bibliotecă și își găsi tatăl privind-o încruntat, știu la ce să se aștepte. Și era așezat oficial, în spatele biroului.

- Ce am auzit, Elizabeth? întrebă el. Nimeni nu a considerat potrivit să mă informeze până în această

seară de întoarcerea contelui de Trevelyan în Anglia. Și totuși, se pare că tu ai dansat cu el aseară, la balul dat de Lady Drummond, și chiar ați dispărut amândoi timp de jumătate de oră?

- Da, tată, spuse ea, întorcându-i liniștită privirea.

- Ai înnebunit, fată? întrebă el. Și ai dus-o pe Christina să-l întâlnească azi după-amiază? Spune-mi că măcar această informație e falsă.

- E tatăl Christinei, tată.

El trânti cu pumnul în birou.

- Nu merită să poarte acest nume, spuse el. Am făcut mari eforturi, Elizabeth, ca să întrerup relațiile tale cu ticălosul acesta. Mari eforturi. Și acum tu dansezi cu el? Și te plimbi cu el în parc? Și îi permiți să se pretindă a fi tatăl nepoatei mele?

Elizabeth lăsă ochii în jos.

- Va veni din nou mâine, tată, zise ea. Aici, în casă. Ne va lua la plimbare pe mine și pe Christina.

- Numai dacă voi fi mort și îngropat, spuse ducele de Chicheley. Slujnica îți împachetează lucrurile, Elizabeth, și dădaca îi împachetează lucrurile Christinei. Martin vă va duce pe amândoi la Kingston, mâine în zori. Vei rămâne acolo până îi voi arăta destul de clar contelui de Trevelyan că Londra nu e un oraș destul de mare pentru amândoi.

Elizabeth ridică din nou privirea.

- Eu și Christina rămânem în Londra, tată, spuse ea. Nu o să fug de Christopher. În plus, Manley are nevoie de mine aici. Următoarele săptămâni sunt importante pentru el. Trebuie să fie văzut printre toți înalții demnitari care vor sosi, și eu trebuie să fiu alături de el.

- Poate că ar fi trebuit să-ți amintești asta în ultimele două zile, rosti el furios, nu să-l stânjenești și să-l faci de râs, Elizabeth. Înseamnă că mă sfidezi, nu?

- Am douăzeci și cinci de ani, tată, și sunt hotărâtă să îmi conduc singură viața atâta timp cât este posibil. Bineînțeles că îți datorez ascultare acum, așa cum îi voi datora lui Manley după căsătorie. Dar nu ascultare

oarbă, tată. Uneori, trebuie să mi se dea voie să hotărâsc singură.

Îl văzu pe tatăl ei cum încerca să-și controleze nervii.

- Unde stă? întrebă el.

- Christopher? spuse ea. E la Pulteney, cu Nancy.

- Voi trimite să i se spună că nu este bine-venit în casa asta sau în alt loc în care te afli tu sau Christina. Trebuie să îl ignori total, dacă se întâmplă să-l mai vezi undeva.

Ea trase aer adânc în piept.

- Eu și Christina vom ieși cu el mâine după-amiază, tată, spuse ea. Și acesta va fi sfârșitul problemei.

- Ești nebună, Elizabeth! exclamă el. Ce are de spus Poole despre toate astea?

- Știe, spuse ea. I-am spus ceea ce ți-am spus și ție acum.

- Ești nebună, spuse el din nou, bătând cu palma în birou.

Nu îi spuse noapte bună. Ea se întoarse și plecă din cameră, în timp ce el ridica sticla de coniac și își turna de băut. Ea tremura puțin. Nu își contrazisese niciodată tatăl pe față. Astfel că, atunci când intră în garderoba ei și îl găsi pe Martin șezând acolo, aproape de două cufere închise, se aruncă recunoscătoare în brațele lui de îndată ce el se ridică.

- Biata Lizzie, spuse el, bătând-o liniștitor pe spate. Te-a certat îngrozitor? Dar are dreptate, să știi. E imposibil să rămâi aici în împrejurările actuale.

Ea se îndepărtă de el.

- Tu i-ai spus? întrebă ea.

Martin păru chinuit de remușcări.

- Ar fi auzit oricum în curând. Mai bine să afle de la unul din noi decât de la un străin, Lizzie. Și nu am știut ce să fac ca să-ți vii în fire. John crede, ca întotdeauna, că trebuie să ți se ofere șansa de a hotărî singură. Dar eu nu pot accepta asta. Nu pot suporta să te văd rănită. Și o să fii rănită dacă rămâi aici.

- Poate, spuse ea. Dar dacă fug, durerea poate fi la fel de mare ca și în situația în care rămân și lupt, Martin. Am mai încercat asta.

- Înseamnă că vrei să rămâi? întrebă el. Îți dorești acum să-l fi iertat pe Trevelyan și să fi continuat să trăiești cu el de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

- Nu aș fi putut să fac asta, spuse ea. Și pe vremea aceea nu cred că aș fi avut tăria de caracter de a lupta. Dar acum lucrurile sunt diferite.

- Ei bine, spuse el, zâmbindu-i blând, uneori bărbații văd lucrurile acestea mai clar decât femeile, Lizzie. Presupun că de aceea tații își conduc fiicele și soții soțiile. În înțelepciunea lui, tata a hotărât că trebuie să te întorci la Kingston. Pentru protecția și fericirea ta. Și eu voi fi acolo cu tine. Nu ar fi atât de rău, nu-i așa? Am fost fericiți acolo înainte, nu-i așa?

Ea se încruntă.

- Uneori, spuse ea, mă întreb dacă îți dai seama că nu mai sunt o fetiță. Mă protejezi și mai tare decât tata. Nu înțelegi că nu mă mai poți proteja de viață? Avem douăzeci și cinci de ani, Martin. O să îți ruinezi viața dacă te vei simți în continuare răspunzător pentru mine. Și o să ruinezi și viața mea. Nu mă duc la Kingston. I-am spus deja tatei. Măine îl voi vedea pe Christopher. Și o să-mi petrec următoarele săptămâni lăsându-mă văzută în toate locurile potrivite și cu toți oamenii potriviți, alături de Manley. El va fi soțul meu anul acesta.

Martin se făcu palid, dar nu spuse nimic.

- Nu am vrut să fiu aspră, continuă ea cu tandrețe. Râse. Cred că acum ne-am apropiat cel mai mult de o ceartă, Martin. Dar trebuie să înțelegi că am depășit perioada copilăriei și am trecut și de stadiul acela îngrozitor din viața mea în care m-am sprijinit pe tine mai mult decât aș fi avut dreptul față de un frate. Trebuie să-mi trăiesc singură viața acum. Și tu ești liber să ți-o trăiești pe a ta. În sfârșit.

Când văzu nefericirea din ochii lui, fu impresionată.

- Te îndrepti spre un dezastru, Lizzie, spuse el. Nu pot suporta gândul acesta. M-am simțit atât de ușurat, atunci când tata a luat decizia mai devreme. Am crezut că suntem salvați amândoi de nefericire.

Ea îi zâmbi și făcu câțiva pași spre el, îmbrățișându-l.

- Nu-ți face griji din cauza mea, Martin, spuse ea. Nu intenționez să mă las rănită, dar dacă o să fiu rănită, ei bine, atunci o să mă adun și o să-mi continui drumul. Nu poți trăi fără durere.

El oftă și o mângâie pe obraz cu dosul degetelor.

- Ei bine, am încercat, spuse el. Și eu, și tata. Am încercat.

- Da, ați încercat, spuse ea. Vă mulțumesc pentru grijă. Dar nu mă lega de mâini și de picioare cu grija ta, Martin. Am nevoie să fiu liberă. Vreau să zic, atât de liberă cât poate fi o femeie.

- Noapte bună, spuse el, sărutând-o și lăsând-o să se uite tristă la cuferele pregătite.

Martin avea dreptate în privința unui lucru, se gândi ea. Se vârâse într-o situație imposibilă. Era logodnica lui Manley și era important ca măcar în următoarele săptămâni să fie așa cum trebuia să fie logodnica unui politician. Purtarea ei trebuia să fie exemplară. Nu putea să-l vadă în continuare pe Christopher, chiar dacă îi înțelegea nevoia de a-și cunoaște fiica.

„Sunt atât de obosită“, se gândi ea dintr-odată, cufundându-se în fotoliul pe care ședea Martin când intrase în garderobă. „Atât de obosită.“ Aproape prea obosită ca să se mai târască în pat. Fusese obosită toată ziua și în zilele precedente.

Avea să-i facă o vizită lui Christopher în dimineața următoare, hotărî ea dintr-odată după câteva minute, în timp ce urca în pat. Nu putea să aștepte până după-amiază, când avea să fie de față și Christina. Trebuiau să lămurească niște lucruri, și unul dintre ele, destul de important, era acela că plimbarea avea să fie ultima lor întâlnire.

Patul era rece și perna incomodă. Era ciudat, se gândi ea, întorcându-se pe o parte și întinzând mâna spre perna moale și goală de lângă ea, că puteai să te odihnești mult mai bine pe un braț muscular, decât pe o pernă de pene.

Apoi, chiar când era gata să adoarmă, își aminti de fulgerarea de invidie și tristețe pe care o simțise în parc, văzând familia aceea care râdea de lebedele

de pe Serpentine, tatăl ducându-și pe umeri copilașul, mama cu brațul peste brațul lui. Și apoi dintr-odată – poate pentru că și Christopher observase – deveniseră și ei familia aceea, sau una ca ea. El o luase pe Christina pe umeri și îi oferise brațul lui Elizabeth.

Pentru câteva minute, câteva minute într-o viață, fuseseră o familie.

Își aminti cum îl privise puțin mai târziu, pe când se uita la Christina, care fredona și țopăia între ei, cu un zâmbet atât de tandru, încât simțise o durere profundă.

Își aminti – oh, nu putea să nu-și amintească.

Fu stânjenitor să o găsească doar pe Nancy în apartamentele pe care le luase Christopher la Pulteney. Se părea că el ieșise cu niște treburi personale. Ispita de a pleca era mai mare decât aceea de a sta cu Nancy și a purta o conversație. Dar Elizabeth voia să discute cu el înainte de sosirea după-amiezii. Se așeză pe scaunul pe care i-l arătă Nancy și începură să vorbească despre vreme și succesul balului dat de Lady Drummond, și emoția de a ști că marea ducesă Ecaterina locuia și ea la Pulteney. Nici una din ele nu vorbi despre Penhallow sau despre săptămânile pe care le petrecuseră acolo împreună.

Când ușa se deschise brusc și Christopher păși înăuntru, îmbrăcat în haine de stradă, fu o ușurare. O ușurare și un nou chin.

El se opri brusc când o văzu. Atât ea, cât și Nancy se ridicaseră în picioare.

– Elizabeth e aici, spuse Nancy fără să fie nevoie. Mă duc și vă las să vorbiți singuri, Christopher.

Ieși din cameră. Cel puțin așa presupuse Elizabeth. Pentru că nu-și luă ochii de la Christopher. El își lăsă pălăria, mânușile și bastonul pe un scaun lângă ușă și se întoarse să o privească.

– Elizabeth, spuse el. E o plăcere neașteptată.

Nu avea rost să piardă timpul cu preliminariile politicoase.

– Ai o cabrioletă? întrebă ea.

El o privi ciudat.

- Da, de fapt am, spuse el. Nou-nouță. Cumpărată azi-dimineață. Te temeai că nu aveam să fiu în stare să o distrez pe Christina?

- Înseamnă că ești hotărât, nu? întrebă ea.

El o privi pătrunzător.

- Nu trebuie să mai întrebi asta, nu-i așa, Elizabeth? spuse el.

- Aș vrea să te răzgândești. Chiar și așa, trebuie să fie ultima dată, Christopher. De două ori e destul. La urma urmei, nu cred că e atât de importantă pentru tine. Până de curând, nici nu ai știut de existența ei.

- De două ori e destul, repetă el. Dacă ai ști că ai avea voie s-o vezi numai de două ori, ai crede că e destul, Elizabeth? Pentru restul vieții ei și a tale, ar fi o străină pentru tine. Ai accepta asta?

- Bineînțeles că nu, spuse ea supărată. Sunt mama ei.

- Da, ești, încuviință el. Și eu sunt tatăl ei.

- Eu am fost cu ea toată viața ei, spuse ea. E un lucru complet diferit.

- Da, recunosc el. Eu nu am fost cu ea pentru că tu ai ales să mă lipsești de anii aceștia. Am multe de recuperat. Șase ani. Nu voi putea niciodată să recuperez anii în care a crezut că eram mort, Elizabeth. Și acum că știe că trăiesc, o să creadă că în anii aceștia nu mi-a păsat de ea.

Era limpede că modalitatea asta de abordare nu avea nici un efect asupra lui. Nici nu se așteptase cu adevărat să aibă.

- Tatăl meu știe, spuse ea, îmbujorându-se. A pus să ni se facă bagajele și a vrut să ne trimită fără întârziere la Kingston. Nu te va lăsa să te apropii de ea, Christopher. Trebuie să știi asta. Va fi teribil de neplăcut, dacă insiști.

- Atunci așa să fie, zise el. Dis-de-dimineață am primit un bilet de la el, prin care mă instruiește să îl aștept după-amiază, când voi ajunge în Grosvenor Square. Cred că înștiințarea asta în avans e menită să mă facă să tremur ca varga când voi ajunge.

El se temuse întotdeauna puțin de tatăl ei. Își amintea cât de agitat fusese atunci când se prezentase în fața lui ca să-i ceară mâna ei. Acum stătea în salonul de la Pulteney, cu picioarele ușor depărtate, cu privirea aspră, cu maxilarele încleștate, și ea știa că nici modalitatea asta de abordare nu avea să aibă vreun efect.

- Cam am chef de luptă, fiindcă acum șapte ani am evitat-o, spuse el.

- I-aș putea oferi arme puternice, cu doar câteva cuvinte, spuse ea.

- Spunându-i cum te-am înșelat ca să trăiești cu mine ca soție după ce te-am răpit? spuse el. Da, fă asta, Elizabeth. Vom vedea dacă mai are tăria să îndure alt scandal public.

Ea se uită la el și înghiți în sec. Aceasta fusese cartea pe care mizase, deși se temuse că n-o va putea folosi cu convingere. Probabil că el știa că ea nu ar fi dezvăluit niciodată această informație și că era foarte recunoscătoare că ceilalți doi oameni care știau, Nancy și Martin, erau persoane de încredere care puteau păstra un secret. Se întoarse și se uită pe fereastră.

- Ai putea să nu te mai obosești, Elizabeth, rosti el liniștit.

Venise în spatele ei, și acum era destul de aproape.

- Christopher, spuse ea, privind spre parc, mă urăști atât de mult încât să vrei să-mi ruinezi din nou viața? Nu cred că îți pasă. Și dacă îți pasă, sau crezi că îți pasă, atunci trebuie să-ți amintești că ți-ai pierdut acest drept cu ani de zile în urmă.

- Pentru că am fugit, spuse ea. Da, a fost o greșeală dureroasă, Elizabeth. Din nefericire, toți facem greșeli. Mi-ar plăcea să cred că și în greșeala ta dureroasă s-a aflat la fel de puțină rea-voință ca și într-a mea.

- În greșeala mea? spuse ea.

- Am fugit pentru că eram disperat, spuse el. Pentru că nu știam cum să mă apăr de o acuzație care părea să mă condamne atât de sigur. Am fost momit în casa acelei femei și ea și-a desfăcut corsetul și mi-a tras haina până la mâneci înainte ca mintea mea neexperimentată să-și revină din șoc. Sosirea ta a fost regizată exact

în momentul acela, bineînțeles. Când ea a plâns și a pretins că eram amanți de mult timp, că îi făgăduisem să mă căsătoresc cu ea, că mă căsătorisem cu tine doar ca să obțin destui bani cu care să asigur bunăstarea ei și a copilului nostru, am știut că era un complot pus la cale cu grijă și că aveam să fiu norocos dacă reușeam să ies din el. Puteam să mă bizui doar pe încrederea ta în mine. Dar ea nu exista.

- Era limpede că erai vinovat, spuse ea indignată. Dacă ai vrea doar să recunoști, Christopher, aș fi mult mai înclinată să te iert.

- Disperarea a fost cauza gravului meu păcat, spuse el. Care a fost cauza păcatului tău, Elizabeth? Ciuda? Ți-a oferit atâta satisfacție încât mi-ai ascuns chiar și faptul că urma să avem un copil? Și să nu-mi spui nimic despre existența Christinei?

- Nu am vrut să fii tatăl copilului meu, răspunse ea. Nu erai vrednic.

- Dar eram tatăl ei, spuse el. Cine a jucat rolul tatălui în toți acești ani? Tatăl tău? Martin? John a fost plecat, nu-i așa?

- Martin s-a purtat minunat cu mine, recunosc eu. A încercat din răspuțeri să îți găsească scuze, Christopher. A încercat să nu mă lase să te urăsc. Și a rămas cu mine și cu Christina în tot timpul în care am stat la Kingston, înainte de a ne întoarce aici. E dispus chiar să se întoarcă iar cu mine acolo.

- Da, Martin. Cel mai bun prieten al tuturor. Ai reușit să-ți explici vreodată de ce nu-ți plăcea și chiar te temei de el, înainte de a-ți recăpăta memoria?

- Da, spuse ea. De rușine. O parte din mine știa că avea să-mi fie rușine de mine însămi și să-mi fie greu să dau ochii cu el atunci când urma să aflu adevărul. Dar nu trebuia să-mi fac griji. Martin nu condamnă niciodată. El vede întotdeauna ce e mai bun în oameni. Este dispus întotdeauna să iubească fără să ceară nimic în schimb.

- Poate că ar fi trebuit să te căsătorești cu Martin, spuse el.

- Sentimentele noastre nu au fost niciodată de felul acesta, zise ea. Ne-am iubit întotdeauna frățește.

- Convenabil, spuse el.

- Poți să crezi ce vrei, spuse ea, dând frâu liber furiei. Nu-mi pasă.

- E frumoasă, Elizabeth, spuse el, schimbând subiectul atât de brusc, încât pentru o clipă ea rămase năucită. Nu-ți dai seama ce mult seamănă cu Nancy când avea vârsta ei, cu excepția faptului că are niște ochi albaștri încântători. Mi se pare un copil fericit.

- Am avut multă iubire pe care să i-o ofer, zise ea. De obicei, nu se apropie de străini.

- A fost puțin sfioasă, spuse el. Eu nu am deloc experiență în privința copiilor. După un timp, nu părea să mai teamă de mine. Nu ți-a spus nimic despre mine după aceea?

Christina spusese că îi plăcea de domnul acela fiindcă nu îi zâmbise mângâind-o sub bărbie și nu îi spusese că era o fetiță bună și frumoasă, iar ea știa că nu era așa, pentru ca apoi să-și întoarcă toată atenția asupra mamei ei și să uite cu totul de ea. Spusese că îi plăcea mai mult de domnul acela decât de lordul Poole, care pretindea că o plăcea, dar de fapt nu era așa. Pentru aceste ultime cuvinte, fusese dojenită.

- Nu, spuse Elizabeth. Nimic.

Privi spre el, dar nu-și putu da seama din expresia lui dacă era dezamăgit. Dar se simți vinovată pentru că mințise.

- Ah, spuse el.

- Christopher - încerca ultima ei modalitate de abordare - mi-a trebuit foarte mult timp ca să-mi pun viața din nou în ordine. Am reușit în cele din urmă. Am ales un bărbat bun cu care să mă căsătoresc. Și știu că viața cu el o să-mi placă. Voi fi ocupată și utilă ca soție de politician.

- Chiar așa? întrebă el.

- Dar Manley se simte vulnerabil. E un membru al Partidului Liberal într-o țară care e nebună după cei din Partidul Conservator, datorită victoriei recente. În curând, toți vizitatorii străini vor fi aici și viața va fi foarte agitată. E important ca el să fie văzut sărbătorind

cu toți ceilalți. Și e important ca eu să fiu văzută alături de el. Nu e un moment potrivit pentru un scandal, și mă tem că faptul că ești în Londra a stârnit deja bârfe, așa cum a stârnit probabil și plimbarea noastră din parc de ieri și cum va stârni și plimbarea de azi. Nu trebuie să mai existe alte ocazii, Christopher. Te rog. Trebuie să înțelegi asta. Ai milă de Manley și de Christina, dacă nu simți nimic față de mine.

- Dacă ești o piatră de moară de gâtul lui, Elizabeth, spuse el, poate ar fi bine să-l eliberezi înainte de a fi prea târziu.

- Nu există nici un argument care să conteze cât de cât pentru tine, nu-i așa? rosti ea cu amărăciune. Nu-ți pasă de nimeni, numai de tine.

- Nu-i pot permite să-mi ia fiica, spuse el. Nu-i voi permite să ajungă să se numească tatăl ei sau măcar tatăl ei vitreg. Eu sunt tatăl ei, Elizabeth.

- Ești vrednic de dispreț. Foarte bine, atunci, dacă asta e ceea ce vrei, voi lupta cu tine. Încerci să ne ruinezi sezonul, mie și lui Manley. Poate că vei reuși. Dar asta va fi singura ta satisfacție. La vară mă voi căsători cu Manley. Și atunci el va fi tatăl vitreg al Christinei. Nu poți face nimic ca să ne împiedici, Christopher.

- Cred, spuse el liniștit, că ai face mai bine să te căsătorești cu mine, Elizabeth.

- Ce? Ea nu putu să facă altceva, decât să-l privească șocată.

- Am face mai bine să îndreptăm ceea ce am stricat atât de tare acum șapte ani. Atunci eram căsătoriți și am dat naștere unui copil. În ultima lună am fost căsătoriți. Am putea s-o facem din nou, oficial.

- Suntem divorțați! spuse ea, scuipând aproape cuvintele.

- Nu a existat nici un motiv îndreptățit, zise el. În plus, când ne-am căsătorit, am spus amândoi că numai moartea ne va despărți. Ne-am spus cuvintele acestea înaintea vicarului și a martorilor. Și înaintea lui Dumnezeu. Nici unul dintre noi nu e mort, Elizabeth.

Brusc și fără să vrea, își aminti de capela mică din Kingston și de Christopher alături de ea, ținând-o

de mână, frumos, palid și emoționat. Și de ea, calmă și fericită și îmbătătită de momentul acela, spunându-și în mod conștient că avea să și-l amintească până în ziua morții. Simți un val de lacrimi și întoarse brusc capul spre fereastră.

- Nu m-aș căsători cu tine, spuse ea, nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ.

- Și totuși, zise el, m-ai iubit cu doar câteva săptămâni în urmă. Fără amintirea celor întâmplare în trecut, m-ai iubit. Și dacă lucrurile acelea nu s-ar fi întâmplat cu adevărat, Elizabeth? Atunci nu ar fi fost nici un motiv de divorț, nu-i așa? Ai fi încă soția mea. Și nu ai avea nici un motiv care să nu te lase să mă iubești.

- Dar a existat un motiv, spuse ea.

- Și nu ai avea nici un motiv care să te facă să-mi ții copilul departe de mine, continuă el. Atunci eu aș fi cel teribil de nedreptățit, Elizabeth, nu tu.

Poate pentru prima dată, ea simți un val teribil și aproape copleșitor de îndoială. Cu șapte ani în urmă, dorise să-l simtă, încercase să-l simtă, și eșuase. Dorise prea mult să fie nevinovat ca să-și permită să spere în asta.

- Ce bine știi să mânuiești cuvintele, spuse ea cu voce înceată și plină de amărăciune. Ai vrea să adaugi și vinovăția la toate lucrurile pe care le-am suferit, Christopher. Nu, mulțumesc. Emoțiile mele nu sunt atât de ușor de devastat cum erau odinioară.

Nu-și dădu seama că el era atât de aproape până când mâna lui nu o prinse de bărbie și nu o întoarse spre el, așa înlăcrimată cum era.

- La bine și la rău, spuse el. Am spus și cuvintele acestea, Elizabeth. Nimeni nu ne-a promis la slujba de nuntă că vom fi fericiți până la adânci bătrâneți. Asta a fost greșeala noastră personală. Era prea tineri și nu am înțeles că viața nu va fi așa, în ciuda faptului că eram îndrăgostiți. Slujba de căsătorie ne-a făcut doar să promitem că vom trece împreună prin toate greutățile pe care aveau să le aducă viața și căsătoria. Am dat greș în mod jalnic încă de la primul test. Amândoi.

Ea se simți umilită când o lacrimă căzu pe mâna lui și el îi șterse obrazul cu degetul.

- Ești mult mai periculos decât înainte, spuse ea. Ai căpătat o mare putere de convingere. Nu vreau să fiu rănită din nou, Christopher. Nu vreau toate astea. Vreau pace și mulțumire. Îl vreau pe Manley. Te rog să mă lași în pace. Și să o lași pe Christina în pace. Prezența ta în viața ei nu-i aduce decât confuzie.

- Căsătorește-te cu mine, spuse el. Vreau să fim o familie.

- O vrei doar pentru că e a ta, spuse ea. O parte din proprietatea pe care te-ai întors să o reclami, la fel ca domeniul Penhallow. Și pentru că prin ea poți să fii chit cu mine pentru că i-am permis tatei să înceapă procedurile de divorț. Lasă-ne în pace, Christopher! Acceptă realitatea!

- Poți să te gândești la asta, zise el. Nu voi insista să obțin răspunsul imediat, Elizabeth.

Îi atinse buzele cu vârful degetului și îl urmări cu privirea. Pentru un moment, ea se gândi că avea s-o sărute și tânji după atingerea buzelor lui. Și aproape că intră în panică. Dar el o lăsă și făcu un pas înapoi.

- Înseamnă că această după-amiază nu va fi ultima ocazie în care vei dori s-o vezi pe Christina, nu-i așa? spuse ea.

- Nu.

Ea își privi un timp mâinile, dar nu mai era nimic de spus. El nu se lăsa înduplecat. Traversă încăperea, își luă boneta de pe o măsută și văzu că el era deja la ușă, deschizându-i-o. Aproape că o luă la fugă pe scări, legându-și panglicile bonetei din mers, dar chiar dacă demnitatea o făcuse să fugă cât o țineau picioarele, nu putea să scape de gândul că și-ar fi dorit ca el s-o sărute, să o cuprindă în brațe, să forțeze lucrurile așa cum făcuse atunci când o răpise din fața bisericii St. George.

Poate că ar fi spus da. Era o recunoaștere dureroasă, chiar dacă recunoștea doar în gând. Poate că mai ales în gând. El exercita o vrajă puternică asupra ei. Mai puternică chiar decât atunci când îl cunoscuse. Pe atunci fusese un băiat lipsit de experiență. Acum era un bărbat.

Lipsit de experiență? Așa fusese oare? Un băiat? Chiar dacă avea douăzeci și patru de ani? Și totuși, pe vremea aceea o convinsese că era un om de lume versat. Fata foarte naivă de atunci îl crezuse. Totuși, acum putea să privească în urmă și să vadă lipsa lui de experiență și naivitatea ei.

Și asta în sine era o recunoaștere înspăimântătoare. Dacă era adevărat, era posibil ca el să-și fi luat o amantă în anii pe care îi petrecuse la Oxford, să fi fost tatăl unui copil, să-și fi adus familia la Londra și să fi plănuvit la rece o căsătorie cu o moștenitoare bogată, pentru ca soția și copilul lui să trăiască în confort? Ar fi deposedat fără milă un om de averea lui în timp ce era la Oxford și nu ar fi dovedit nici o remușcare atunci când omul s-ar fi sinucis? Ar fi bătut o prostituată până când aceasta s-ar fi aruncat pe geam și ar fi murit?

Trăsura tatălui ei o aștepta în fața hotelului Pulteney. Elizabeth se urcă recunoscătoare și se lăsă să cadă pe perne. Se simțea atât de obosită, în ciuda faptului că dormise surprinzător de bine noaptea trecută. Era obosită de moarte. Și nu voia să se gândească. Nu trebuia să înceapă să aibă îndoieli acum. Nu-și dovedise recent lipsa de milă, din nou? Nu o răpise și nu profitase de căderea care o lăsase fără memorie și ar fi putut s-o lase foarte ușor și fără viață?

Nu, nu trebuia să înceapă să se îndoiască. Îl ura. Îl ura pentru că adusese din nou dezordinea în viața ei. Și emoția. Și regretele amare pentru ce ar fi putut fi. Îl ura.

capitolul 20

John sosi cu promptitudine la Pulteney, gata s-o ducă pe Nancy în Kew Gardens. Fusese binedispus de dimineață, fiindcă vremea era la fel de încântătoare ca în ziua precedentă și pe cer nu se zăreau nori îndepărtați, care să amenințe după-amiaza.

Spre propriul lui amuzament, văzu că se simțea emoționat ca un băiețandru. Crezuse că depășise de mult vârsta emoțiilor romanțioase și că femeile nu îi mai trezeau alte trăiri în afară de cele de natură pur sexuală. Dar în entuziasmul pe care i-l trezea Nancy nu era numai dorință fizică.

Ea îl aștepta – singură. Fu aproape fericit când văzu că Christopher nu era acolo. Nu îi plăcea să se amestece în treburile de familie, însă era evident că întoarcerea lui Christopher în Anglia produsese o oarecare agitație în casa lor, mai ales în sentimentele lui Elizabeth. Nici măcar Christina nu era imună. Când intrase în camera copiilor în dimineața aceea, așa cum făcuse în fiecare dimineață de la întoarcere, ea îi povestise despre domnul care o purtase pe umeri cu o după-amiază înainte și care avea să o ducă la plimbare în cabrioleta lui în după-amiaza aceea, și care avea ochii la fel de albaștri ca ai ei, și care o plăcea și pe ea, nu doar pe mama ei.

Dacă ar fi avut loc un concurs între Christopher și lordul Poole, se gândi John, atunci el ar fi fost de partea celui dintâi, în secret. Și poate nu chiar atât de secret, dacă Elizabeth i-ar fi cerut părerea. Dar nu avea să intervină neîntrebat. Așa că fu ușurat când văzu că nu trebuia să-i spună nimic lui Christopher.

– Nancy, spuse în timp ce ea se îndrepta spre el, gata de plecare, ce încântător arăți.

Nu o spunea doar ca să o flateze. Era îmbrăcată toată într-un galben ciuboțica-cucului, de la bonetă la pantofi. Și la fel de elegantă ca orice doamnă pe care o văzuse în ultimul timp.

– Îți mulțumesc.

Ea îl privi cam nesigură, și el îi zâmbi. Trebuiau să fie prieteni, nu? Asta însemna că el trebuia să-i cultive prietenia și să uite de orice altceva. Dacă era posibil.

Vorbiră tot drumul până la Kew. El îi povesti despre Portugalia și Spania și despre cum trecuse Pirineii în Franța. Ea îi vorbi despre Penhallow și sălbătăcia lui și priveliștea încântătoare, despre prietenii ei și activitățile de acolo. Când o ajută să coboare din cabrioletă și începură să traverseze grădinile îndreptându-se spre una

dintre pagode, ea se relaxase și zâmbea. Arăta aproape ca fata de care se îndrăgostise, numai că mai senină, mai matură. De câteva ori mai drăguță.

- Mă bucur că ai venit din nou la Londra, spuse el. Tu nu?

- Ba da, spuse ea. Nu contează cât de încântător e un loc și cât de atașat ești de el, întotdeauna e bine să vezi alte locuri și să întâlnești alți oameni. Londra e un loc interesant. Mai ales în momentul de față.

- Mai ales pentru că Londra sărbătorește și se pregătește de alte sărbătoriri? întrebă el. Sau mai ales pentru că sunt și eu aici?

El vorbise pe un ton vesel și râse, dar zâmbetul ei păli.

- Mă refeream la sărbătoriri, spuse ea.

Gluma aceea neînsemnată îi stricase buna dispoziție. Se simți dintr-odată deprimat, și pentru prima dată între ei se așternu tăcerea. Își lăsă mâna peste mâna cu mânășă gălbuie de pe brațul lui.

- Vreau să te văd iar, Nancy, spuse el. Și iar, și iar. Vii la balul pe care îl dă mâine Lady Clemens?

- Am acceptat invitațiile, spuse ea.

- Bine, spuse el ridicându-și mâna de pe mâna ei. Îmi păstrezi și mie două valsuri? Primul și ultimul? Și vrei să vii cu mine la operă săptămâna viitoare? Va fi o ocazie măreață. Prinny¹ va fi acolo și va aduce toți oaspeții străini pe care îi va putea convinge. Sunt sigur că n-o să ai unde arunca un ac în Haymarket. Vrei să vii?

Ea ezită.

- Nu știu, spuse.

- Vom face parte dintr-un grup de opt persoane, spuse el.

- Va mai veni și altcineva din fa...familia ta? întrebă ea.

- Cu noi? Îi veni în minte că ea nu voia să fie inclusă într-un grup care o includea pe Elizabeth și pe Poole. În nici un caz. Vrei să vii?

- Foarte bine, atunci, zise ea. Dacă mai suntem în oraș. Cred că vom fi.

¹ Prințul regent (n.tr.)

- Și valsurile? întrebă el.

- Da, spuse ea. Mulțumesc.

Se întorcea din nou în adolescență, se gândi el. Simțea că îi vine să sară într-un picior de bucurie. Sau să o prindă de mijloc și să o învârtă în aer. Privi în jur. Mai erau și alți oameni. Rânji chiar în timp ce Nancy se uita spre el și ridică din sprâncene.

- Speram să nu mai fie nimeni prin jur, spuse el. Voiam să te ridic în aer și să te învârt. Poate chiar să încerc să-ți fur un sărut. Fii recunoscătoare că mai sunt și alți oameni în jur.

Pe fața ei se ivi o expresie de groază nespusă și ea își smulse brațul de sub brațul lui, ezită și apoi continuă să pășească printre copaci, aproape alergând. John o ajunsese din urmă, dar nu încercă să o atingă sau să-i vorbească. Puțin mai în spatele cărării era o bancă de fier forjat, înconjurată din trei părți de tufe de rododendron.

- Vino și stai jos, Nancy, îi spuse el liniștit. Aici vom fi văzuți de toată lumea. Și chiar dacă nu am fi, nu ți-aș face nici un rău. Ți-o promit pe onoarea mea de gentleman și ofițer al cavaleriei Maiestății sale.

Dacă nu s-ar fi așezat, ar fi trebuit să dea peste un grup de oameni care se apropiau. Nancy ezită din nou și apoi se întoarse fără nici o vorbă și se așează la unul din capetele băncii. John se așează la celălalt.

- Îmi pare rău, spuse ea. Știu că nu ai făcut decât să glumești. Iartă-mă. Așa se întâmplă dacă duci o viață retrasă mai mulți ani.

- Nu, spuse el. Nu e acesta motivul, Nancy.

Ea privea direct în față și așteptară până când grupul se apropie pe cărare și apoi trecu mai departe, după ce schimbă salutări și complimente cu ei.

- S-a întâmplat între seara în care te-am sărutat și a doua zi, când ți-am cerut să te căsătorești cu mine, spuse John. Am dreptate?

- Nu, spuse ea.

Dar fu un răspuns rapid și automat, lipsit de convingere.

- Cineva te-a rănit în timpul acesta, continuă el, și te-a înspăimântat. Oricât de mult aș încerca să evit

oroarea asta, nu mă pot gândi decât la un singur lucru care să te sperie atât de tare, încât să te facă să duci o viață de fată bătrână și singuratică timp de șapte ani. Dumnezeuule, sper că greșesc. Ai fost violată, Nancy?

- Nu! răspunse ea vehement, privind încă în față, cu trupul rigid.

- Oh, Dumnezeuule! spuse el, dorindu-și să n-o fi întâlnit din nou, dorindu-și să nu fi aflat. Cine ți-a făcut asta? A fost cineva de la Kingston. Unul dintre oaspeți?

- Nu a fost nimeni, spuse ea. Nu s-a întâmplat nimic. Vreau să mă întorc acasă, John. S-a făcut frig.

- Nu. E la fel de cald ca atunci când am plecat. Frigul e în tine, Nancy. Nu trebuie să suporti totul singură, Nancy. Nu mai trebuie s-o faci. Asta ai făcut până acum? Nu ai spus nimănui?

O privi mușcându-și buza în interior și încercând să se controleze.

- Crezi că dacă aș fi spus cuiva aș fi găsit o mângâiere? rosti ea în cele din urmă. Eu sunt cea care a fost violată. S-a întâmplat în trupul meu. Nu al altcuiva. Nimeni nu mă poate mângâia.

- Ar fi putut să existe o pedeapsă, spuse el. Să se facă dreptate.

- Am fost violată, spuse ea. Nici o răzbunare nu ar putea schimba asta. Nu vreau să vorbesc despre asta, John. Am învățat să trăiesc cu asta. Am învățat să las amintirile în urma mea. Am învățat că a fost ceva care s-a întâmplat împotriva voinței mele, că nu a fost deloc vina mea și că nu m-a schimbat într-un mod fundamental, nici nu mi-a micșorat valoarea ca persoană. Am învățat să mă plac din nou. Prefer să las totul în trecut, acolo unde îi este locul.

- Și totuși, nu suporti să fii atinsă? Cel puțin, nu într-un mod care să-ți sugereze cât de cât intimitatea dintre un bărbat și o femeie.

- Nu, spuse ea, nu pot. E un lucru care mă face să intru în panică. Am învățat să trăiesc și cu asta. Unii sunt îngroziți de tunete sau șerpi, sau vehicule rapide. Eu sunt îngrozită de bărbați. Până la urmă, înveți să trăiești cu spaimile tale.

- Astfel că lucrul acesta care ți s-a întâmplat te-a smuls de lângă mine, ne-a ținut departe de atunci și ne va ține departe unul de altul pentru tot restul vieții.

Ea întoarce atunci capul și se uită la el.

- Credeam că vom fi prieteni, spuse ea. Așa am hotărât.

- Da. El oftă. Asta vrei cu adevărat, Nancy? Poți să te mulțumești cu asta?

- Nu e posibil, nu-i așa? zise ea tristă. Ar fi bine să nu ne mai întâlnim, John. Nu o să merg la balul de mâine și tu vei găsi pe altcineva cu care să mergi la operă săptămâna viitoare.

- Vreau să te sărut, spuse el. Aici și acum. Vreau să-ți dovedesc că un sărut poate fi plăcut, că nu duce întotdeauna la coșmarul pe care l-ai purtat cu tine atâta timp. Dar e ceva mai important, și când o să-mi spui, nu vom mai avea nici unul chef de sărutări. Vreau să știu cine a fost, Nancy.

- Nu, spuse ea.

- Trebuie să știu. Ție ți-a furat libertatea și mie mi-a furat mireasa. A fost un membru al familiei mele?

- Nu, spuse ea cu o voce din care răzbătea agonia.

- Tatăl meu?

El își ținu respirația.

- Nu!

Șocul din ochi ei îi aduse ușurare, fiindcă știa că spusese adevărul.

- Martin? spuse el ținându-și din nou respirația.

- Nu, zise ea sărind în picioare.

Se ridică și el, cuprinzându-i mâinile și ținându-le foarte strâns.

- Uită-te la mine, Nancy, spuse el, folosind inconștient vocea cu care comandase oamenii în ultimii câțiva ani. Ea îl ascultă. Martin a fost cel care te-a violat?

- Avea doar optsprezece ani, spuse ea. Zâmbea întotdeauna și era fermecător. Mă gândeam la el ca la un băiat, chiar dacă era doar cu doi ani mai mic decât mine. Nu mi-a trecut prin minte să iau pe altcineva sau o slujnică atunci când mi-a propus să merg la plimbare cu el la râu. Și când a încercat să mă sărute, am râs și m-am simțit stânjenită. Când a început să fie grosolan

cu mine, m-am înfuriat pe el. Dar la început nu mi-a trecut prin cap să mă sperii.

John simțea că i se scurge sângele din cap. O făcu să se așeze din nou, ținând-o încă de mâini.

- Și apoi m-a trântit la pământ cu fața în jos, spuse ea, și mi-a legat mâinile la spate cu ceva. Numai când mi-a ridicat hainele și nu l-am putut opri am început să mă sperii. Eram foarte naivă. La început m-a bătut. Am crezut că asta avea să fie totul, dar apoi el s-a urcat pe mine și a încercat altceva. M-a durut teribil și atunci el s-a înfuriat și mai tare. De ce îți spun ție toate astea? Încercă să îți elibereze mâinile. Nu vreau să-ți spun ție asta.

- Spune-mi. Era tot vocea lui de ofițer.

- M-a întors cu fața în sus, spuse ea. Mâinile îmi era încă legate, sub mine. Și apoi s-a urcat pe mine și a făcut ceea ce încercase să facă în alt fel, dar de data asta a reușit. Își trase o mână din mâinile lui și își acoperi gura cu ea, tremurând. A fost oribil, oribil. Nu mă puteam opri din vomitat după aceea și el râdea și mă tachina și era fermecător și se purta de parcă am fi făcut ceva care ne-ar fi plăcut la amândoi. Ceva care nu avea prea mare importanță.

John izgoni cu fermitate, într-un colț al minții, faptul că ea vorbea despre Martin. Nu se putea gândi la asta acum. Își puse mâinile pe umerii ei, mângâindu-i, masându-i, încercând să îi transmită căldura lui.

- Și după puțin timp, spuse el, eu am încercat să te sărut și să-ți cer să te căsătorești cu mine.

- Da. Ea îl privi cu ochi care văzuseră coșmaruri ani la rând. Doream și speram asta atât de mult. Te iubeam atât de mult.

- Nu are rost să mai zic că ar fi trebuit să-mi spui, nu-i așa? Nu ți-aș fi adus nici o alinare. Eu eram cel mai puțin indicat.

- A trecut de mult, spuse ea. E mai bine să rămână în trecut.

El îi cuprinse obrazul cu palma, foarte blând. Ea nu se dădu înapoi.

- Nu am încetat niciodată să te iubesc, spuse el. Mi-am dat seama de asta de cum te-am văzut. O să te câștig,

Nancy. O să te învăț că poate fi frumos să faci dragoste și că îți poate aduce multă plăcere. Nu, nu protesta. O să am nevoie de un an sau poate de doi sau trei. Avem tot timpul din lume – restul vieților noastre. O să am grijă să nu mai existe nici o spaimă care să îți umbrească viața. Ți-o promit.

Ea își puse mâna peste mâna lui și o lipi de obraz.

– Vreau ca tu să fii fericit, spuse ea, cu cineva care e capabil de fericire.

El îi zâmbi.

– Atunci ne-am înțeles, zise el. Amândoi avem același țel. Se ridică în picioare și o trase și pe ea. Mergem înapoi la cabrioletă?

Ea îl luă de braț și se plimbară un timp în tăcere.

– John, rosti ea în cele din urmă, îmi promiți să nu spui și să nu faci nimic? A fost demult și nu vreau să existe neplăceri între familiile noastre acum, așa cum nu am vrut nici atunci, când Christopher și Elizabeth erau atât de fericiți. Dacă există cea mai mică posibilitate ca ei să fie fericiți din nou, deși nu cred că și tu ți-o dorești, vreau ca ei să aibă șansa asta. Cred că se iubesc atunci când toate celelalte dispar și rămân doar sentimentele lor fundamentale.

– Îmi faci o nedreptate, spuse el. Am fost foarte mulțumit atunci când Christopher era cumnatul meu și am considerat divorțul lor o prostie. Nu voi face nimic ca să le stric șansa de împăcare, Nancy.

– Promiți?

– Promit, spuse el.

Dar nu promisesse că nu avea să-l omoare pe Martin sau măcar să-l castreze.

– Îți mulțumesc, spuse Nancy.

Dintr-o dată, John își aminti că Martin cunoștea bordelurile din Londra care furnizau plăceri pentru cei care preferau perversiunile sexuale. La vremea aceea, informația i se păruse surprinzătoare și nu îi dăduse atenție.

Christopher îi spusese adevărul lui Elizabeth. Era foarte pregătit pentru lupta cu ducele de Chicheley, după ce evitase acest lucru cu șapte ani în urmă.

Nu se supărase când primise biletul lapidar al ducelui, dis-de-dimineată. Stabilise să o ia pe Elizabeth și pe fiica lui din Grosvenor Square cu speranța de a provoca o asemenea confruntare. Nu intenționa să se furișeze în jurul Londrei, întâlnindu-se cu ele fără știerea ducelui.

Ducele îl primi în bibliotecă, o cameră de o splendoare greoaie. Stătea în spatele unui birou uriaș, cu un baston sprijinit de scaun. Nu își invită oaspetele să se așeze. Christopher își strânse buzele și se întrebă cât timp avea să-i ia fostului său socru să înțeleagă că nu mai era atât de ușor de intimidat.

- Trevelyan? spuse ducele de parcă ar fi înghițit un băț. Nu credeam să te mai văd vreodată.

- Domnule? Christopher își înclină fruntea.

- Și nu pot pretinde că e o plăcere, spuse ducele.

Christopher ridică din sprâncene.

- E destul de impertinent din partea ta să stai în Londra, spuse ducele. Faptul că ai luat legătura cu fiica și cu nepoata mea e o lipsă strigătoare la cer de bun-simț și principii. Cer o explicație.

- Este foarte simplu și am crezut că era evident, spuse Christopher. Christina e fiica mea. Mi se pare o lipsă de bun-simț și principii să nu vreau să o văd și să o cunosc.

- Nepoata mea, spuse ducele, este foarte bine îngrijită, Trevelyan, și va fi bine îngrijită tot restul vieții ei. În orice caz, nu te-am chemat aici ca să mă cert cu tine. Vreau să înțelegi cât se poate de bine un lucru. Nu ești bine-venit în casa aceasta, și trebuie să te ții departe de fiica și nepoata mea. M-am exprimat destul de limpede?

- Foarte limpede, spuse Christopher. Voi sta departe de casa dumneavoastră, domnule. Acum am intrat doar pentru că dumneavoastră m-ați invitat aici. Îmi voi vedea fiica și o voi vedea pe fiica dumneavoastră oricât de des voi putea. În această după-amiază, de exemplu, ne vom plimba în Hyde Park.

- O interzic, spuse ducele.

- Cred că regele Knut a spus ceva asemănător despre fluxul care creștea¹, spuse Christopher. Dar s-a udat oricum pe picioare. Pot să vă întreb de ce ați simțit că e nevoie să-mi spuneți asta? Nu era destul să i-o spuneți lui Elizabeth? Dacă ea refuză să mă vadă, eu nu pot face prea multe, nu-i așa?

- Fiica mea, zise ducele, e ușor de intimidat și are mare nevoie de protecția bărbaților care țin la ea. Eu țin la ea.

- Înțeleg, spuse Christopher. Dar nu ați reușit s-o intimidați destul de mult încât să fie de acord să nu mă vadă. Acum șapte ani am fost un nebun. Sau poate doar tânăr. Eram aproape sigur că nu aveam să reușesc să conving pe nimeni să creadă că soția mea a fost singura femeie pe care am cunoscut-o, că nu avusesem niciodată o amantă sau o târfă. Cum să-mi dovedesc nevinovăția, când soția mea m-a prins în brațele unei femei pe jumătate goale? Mi se părea imposibil. Așa că am făcut singurul lucru care mă făcea să par indubitabil vinovat. Am fugit.

- Și ai arătat cât îți păsa de soția ta rămânând departe ani de zile, până s-a ivit un titlu, o proprietate și o avere la care să te întorci, spuse ducele, cu vocea grea de sarcasm.

- Da, spuse Christopher. Când descoperi că soția ta a divorțat de tine, după ce ți-ai cumpărat biletul spre casă și ai făcut bagajele, poți să-ți schimbi foarte repede planurile. Am rămas în Canada. Dar m-am întors acum, domnule, și am aflat că trecutul nu e o carte închisă, până la urmă. Am o fiică despre care nu am știut nimic până de curând.

- A trăit foarte bine fără tine în toți anii aceștia, spuse ducele.

- După cum mi-a spus Elizabeth, i-a dăruit fetei multă iubire. Nu mă îndoiesc că mi-a spus adevărul. Dar un copil are nevoie și de tată, și de preferință un tată

¹ Legenda regelui Knut spune că acesta a vrut să le demonstreze curtenilor săi că nici măcar un rege nu poate controla forțele naturii: stând la marginea apei, a poruncit fluxului să se oprească. (n.tr.)

adevărat, nu un tată vitreg. I-am cerut lui Elizabeth să se căsătorească cu mine.

O clipă, ducele rămase fără cuvinte.

- Ce ai făcut? spuse el în cele din urmă. E ridicol, Trevelyan! Fiica mea e logodită. Ar fi căsătorită acum, dacă un ticălos nu i-ar fi ruinat ziua nunții răpind-o și apoi dovedindu-se prea incapabil ca să ceară răscumpărarea.

- Am auzit, zise Christopher. Îl binecuvântează pe omul acela. Mi-a salvat soția de la bigamie.

Ducele de Chicheley îl privi pătrunzător.

- Poate că ar trebui să pun să se facă cercetări referitoare la acțiunile pe care le-ai făcut tu în ziua nunții ei, spuse el.

- Dacă aș fi răpit-o eu, replică Christopher, puteți fi siguri că nu aș fi pierdut-o pe drum, că s-o găsească un suflet binevoitor. Vreau ca Elizabeth să se căsătorească cu mine. Vreau să fim din nou o familie.

Mâinile ducelui se deschideau și se închideau pe birou.

- Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să previn un asemenea dezastru, spuse el. Ai aflat o dată că nu e înțelept să te așezi în calea planurilor mele, Trevelyan.

- Cred că ar fi fost cel mai înțelept lucru pe care l-aș fi putut face, spuse Christopher. Nu v-ați împotrivit căsătoriei noastre, domnule. Cred că ați crezut că moștenitorul unui conte era o partidă destul de bună pentru Elizabeth, mai ales că era și alegerea ei personală. Cred că ați fi fost mulțumit de mine dacă nu ați fi acceptat atât de repede minciunile care vi s-au spus despre mine. Și apoi a intervenit mândria. Nu puteați suporta gândul că l-ați judecat greșit pe soțul fiicei dumneavoastră. Așa că trebuia să aranjați ca el să nu mai fie soțul ei. Și acum, bineînțeles, mândria nu vă va lăsa să recunoașteți că poate ați acționat în pripă. Sau poate că ați făcut o nedreptate.

- Ieși afară din casa mea! spuse ducele. Și stai departe de fiica mea dacă știi ce e bine pentru tine, Trevelyan.

- Poate că atunci când o să mă căsătoresc cu ea, spuse Christopher, va trebui să recunoașteți că ați greșit. Bună ziua, domnule.

Se întoarse și ieși din cameră, trimițând sus un servitor care s-o informeze pe Lady Elizabeth că aștepta jos. Ea coborî aproape imediat, ținând-o de mână pe Christina, din nou sfioasă, ascunzându-se după fustele ei, privindu-l precaută. El îi zâmbi și îi făcu cu ochiul și văzu că fața ei dispărea cu totul. I se strânsese inima de bucurie văzând-o, îmbrăcată în roz de data asta.

Elizabeth nu zâmbea și stătea dreaptă. Privind-o, se întrebă de ce își sfida tatăl și ieșea cu el. Avea scuza perfectă pentru a nu o face. Inima i se strânse la fel de tare la vederea ei, îmbrăcată într-o nuanță mai întunecată de roz.

Se întrebă de ce îi ceruse să se mărite cu el și își dădu seama chiar în timp ce se întreba că ideea nu era nouă pentru el, că plănuia asta de zile întregi. Doar din cauza fiicei lor și pentru că nu dorea ca alt bărbat să aibă dreptul de a se numi tatăl ei? Aceasta era o mare parte a motivației. Nu putea nega asta. O dorea cu dragostea înverșunată a unui tată, de care nu s-ar fi crezut niciodată în stare.

Dar să fi fost acesta singurul lui motiv? Ar fi vrut să se însoare cu Elizabeth și în cazul în care Christina nu ar fi existat? Era o întrebare prostească. Nu avea rost să se întrebe dacă ar fi vrut să fie soția lui. Ea era soția lui. „La bine și la rău“, îi spusese el în capela din Kingston. „Până când moartea ne va despărți.“

Ea ajunsese în capul scării și se uita la el.

– Bună, Elizabeth, spuse el și își îndreptă privirea spre Christina, care îl privea cu ochi prevăzători. Bună, Christina. Ne vom plimba cu cea mai modernă cabrioletă din toată Londra, sau cel puțin așa mi s-a spus azi-dimineață. Și cu o pereche de cai suri, care ar putea lua parte la orice cursă. Toți oamenii pe lângă care vom trece pe străzi și în parc se vor înverzi de invidie. Oamenii se vor întoarce și se vor uita după noi, dar noi nu ne vom opri să le spunem că e nepoliticos să te porți așa. Vreau să zi, nu dacă tu nu insiști.

Christina își ascunse zâmbetul în fusta mamei ei.

Când ieșiră, el îi întinse mâna lui Elizabeth și o ajută să urce pe bancheta înaltă a cabrioletei, apoi se întoarse spre fiica lui.

- Poți să alegi, Christina, spuse el. Poți să stai între mine și mama ta, ca o lady bine-crescută, sau poți să te așezi între genunchii mei ca un vizitiu faimos, și să mă ajuti să conduc caii. Ce alegi?

Dar excursia era de abia la început, și ea era prea departe de mama ei.

- Vreau să stau lângă mama, șopti ea.

El o prinse de mijlocul subțire și o ridică spre Elizabeth, care întinsese brațele. Când urcă la locul lui, ea se cuibări lângă mama ei. El zâmbi și își ascunse dezamăgirea.

Dar emoția pe care i-o pricinuia călătoria într-o trăsură deschisă și atât de înaltă depăși în curând sfiala. Și teama de a cădea. În curând, Christina îl trăgea de mânecă, așa cum făcea și cu mama ei, arătându-i cu exclamații tot ce putea vedea. Când intrară în parc, ea se aplecă spre Elizabeth.

- Pot să stau acolo? întrebă ea, arătând spre picioarele lui.

- Lordul Trevelyan trebuie să se concentreze, spuse Elizabeth.

- Poate să stea aici, zise Christopher. Voi avea nevoie de ajutor acum, fiindcă traficul e mai mare. Își ridică fiica și o așeză între genunchii lui, ținând-o strâns între coapse, și lăsând-o să strângă hățurile cu mâinile ei mici, așezate peste mâinile lui.

Ea chicoti încântată.

- Uitați-vă la mine! spuse ea și își roti capul într-o parte și în cealaltă, privindu-l cu ochi strălucitori și obraji îmbujorați - așa cum se uita Nancy când se jucau pe plajă.

Christopher aproape că se disprețui pentru fericirea pe care o simți în următoarea jumătate de oră. Era târziu, într-o după-amiază frumoasă de primăvară din timpul sezonului, și se aflau în locul în care se aduna toată lumea bună în fiecare zi, ca să vadă și să fie văzuți, deși pretextul era aerul curat și exercițiul. Marea

majoritate a oamenilor care se plimbau în această după-amiază în trăsură, călare sau pe jos, știau probabil că Elizabeth fusese odinioară soția lui, iar Christina era fiica lui. Cei care nu știau aveau s-o afle înainte de a pleca din parc.

El zâmbea și vorbea cu fiica lui, salutând cunoscuții, schimbând complimente cu unii, și simțind că era gata să explodeze, triumfător și fericit. Un singur lucru îi întuneca fericirea. Elizabeth stătea rigidă și tăcută alături de el. După jumătate de oră, se îndreptă spre o parte mai liniștită a parcului. Christina se cățăraseră cu totul în brațele lui și abandonase hățurile.

- O să-i spun unchiului John că sunt un vizitiu faimos, spuse ea, privindu-l pe Christopher drept în față.

- Nu unchiului Martin și bunicului? întrebă Elizabeth.

- Și lor, spuse Christina. Unchiul John a călărit un cal în război. Mie îmi plac caii.

- Atunci te vei bucura de spectacolul pe care îl oferă caii la Amfiteatrul Astley, spuse Christopher.

O auzi pe Elizabeth trăgându-și răsuflarea alături de el.

- Unchiul John mă va duce acolo într-o zi, spuse Christina. Lordul Poole nu vrea să mă ducă. Este prea ocupat.

- Te-ar fi dus dacă ar fi avut timp, scumpa mea, spuse Elizabeth. E un om extrem de ocupat și important.

- Ce zici dacă am merge mâine? întrebă Christopher. Dacă v-aș duce mâine acolo, pe tine și pe mama ta? Și apoi, când o să te ducă unchiul John, o să poți să-i spui ce urmează.

Elizabeth rămase tăcută.

- Mâine? Christina se uită la el, cu ochii mari. Nu ești ocupat?

- Am tot timpul din lume pentru tine, Christina, spuse el.

- Îți place de mine? Ea păru surprinsă. Nu doar de mama? Unchiului John îi place de mine.

- Îmi place foarte mult de tine, într-adevăr, spuse el. Aproape la fel de mult pe cât îmi place de mama ta.

- Oh, spuse ea, părând mulțumită, nu o să-i spun unchiului John că voi merge mâine la Amfiteatrul Astley.

Apoi, când o să mă ducă el, o să-i fac o surpriză știind tot ce urmează. Chicoti.

- Peste trei zile, spuse el, va fi un mare spectacol în Londra. Prințul regent a invitat oaspeți importanți din toată Europa, să-l viziteze și să sărbătorească victoria la care a contribuit și unchiul John. Vor veni toți împreună prin Dover. Străzile vor fi pline de oameni care îi vor aclama și saluta. Vrei să mergem și noi?

- Daaa! strigă Christina. Bunicul spune că nu pot să merg. A spus că nu se cuvine. Putem să mergem, mă-mico? Oh, te rog! Sărea în brațele lui, chinuită de suspansul acela.

Elizabeth îl privi cu răceală.

- De ce nu? spuse ea. Va fi o zi care va rămâne în istorie. Trebuie să fii și tu acolo, Christina.

Fiica lui se lăsă pe el, relaxată, în largul ei, fericită și fără urmă de sfială. Începu să-i povestească despre cățelușii din grajdurile de la Kingston și sporovăi tot drumul până acasă. Elizabeth încercă s-o oprească când se înapoiau pe o stradă aglomerată, dar el puse mâna pe încheietura ei și clătină din cap.

- N-o opri, îi ceru el. Vreau să aud tot ce vrea să-mi spună. Tot ce s-a întâmplat în viața ei.

Elizabeth își întoarse privirea în altă parte, cu asprime.

Când ajunseră în Grosvenor Square, el o ridică pe Christina și o așeză pe pământ, iar ea se repezi în casă, evident cu intenția de a găsi pe cineva interesat de faptul că devenise un vizitiu faimos. Apoi o ridică pe Elizabeth, ținând-o intenționat aproape de el. O îngăduință egoistă, se gândi el când văzu expresia nefericită de pe chipul ei.

- E încântătoare, spuse el. Nu cred că vrei să mă lipsești în continuare de ea, Elizabeth. Nu se poate să vrei așa ceva. Vrei?

Ea îl privi drept în ochi, dar nu răspunse.

- Mergi la balul pe care îl dă Lady Clemens mâine-seară? întrebă el.

Ea încuviință.

- Cu Manley, spuse ea. Te rog, Christopher, mulțumește-te cu după-amiezile. Stai departe de mine acolo.

- Vreau dansul de la supeu, spuse el. Mi-l păstrezi?

Ea clătină din cap.

- Nu înțelegi, nu-i așa? spuse ea. El va fi soțul meu.

- Dansul de la supeu, spuse el. Vezi? Îți cer unul singur.

- Și nu accepți un refuz, nu-i așa? întrebă ea.

El clătină din cap și se întrebă dacă nu cumva o hărțuia. Era limpede că da. Și totuși, ea nu era condamnată să îndure asta. Un refuz ferm ar fi fost de ajuns. Putea să-și aleagă un protector din considerabilul ei arsenal masculin și să-l pună să-l avertizeze și chiar mai mult decât atât. Era insistent, dar nu folosea forța.

- Dansul de la supeu, atunci, spuse ea și se întoarse, urcând în fugă treptele care duceau spre ușa de la intrare, ciocnindu-se aproape de Martin. Nu se opri să-i vorbească, ci trecu grăbită pe lângă el.

capitolul 21

Martin era într-o dispoziție optimistă. Sau poate că aceasta nu era o descriere tocmai corectă a sentimentelor lui, de vreme ce știa că avea să-i producă durere și umilință lui Elizabeth. Și nu voise niciodată să îi producă durere. Chiar din contră. Voia să aducă pacea și mulțumirea în viața ei. Dar devenise încăpățânată și trebuia s-o facă să înțeleagă că nu era decât un drum care ducea spre fericire. Și o singură persoană care s-o însoțească pe acest drum.

Dispoziția lui era cel puțin în parte optimistă, fiindcă elaborase în cele din urmă un plan precis. Din momentul întoarcerii la Londra, înlăturase planul simplu și aparent atrăgător de a dezvălui ceea ce știa despre răpire. Și tatăl lui, și Poole ar fi reacționat cu furie, și fără îndoială că logodna ar fi fost anulată. Dar Martin nu era convins că un asemenea deznodământ ar fi dus-o pe Elizabeth înapoi la Kingston. În ultimii

ani ajunsese să aibă un caracter alarmant de puternic și de independent.

Era nevoie de ceva mai drastic.

Și în sfârșit – în sfârșit! – totul era pus la cale. Știa cum s-o facă pe Elizabeth să fugă și să nu se mai întoarcă niciodată și știa cum să înăbușe din fașă atracția ei reînnoită față de Trevelyan.

De aici dispoziția optimistă.

Stătuse la o fereastră din față, așteptându-i să te întoarcă din parc. Când văzu că trăsura se apropia, coborî agale scările. Nebunul naibii cumpăraseră o cabrioletă nouă din cauza Christinei, care dorise să se plimbe cu așa ceva. Și probabil că stratagemele lui reușiseră să câștige și afecțiunea fetei. Puștoaica stătea pe genunchii lui.

Pe hol, Christina trecu alergând pe lângă el. El îi zâmbi.

– Deci, spuse el, ce îi spui unchiului tău Martin despre plimbare?

Dar ea trecu pe lângă el în goană.

– Mă duc să-i spun unchiului John, îi strigă ea peste umăr.

Martin strânse din buze. Adesea îl mâncau palmele de dorința de a-i da fetei câteva scatoalce, ca s-o învețe să se poarte mai bine. Dar lui Lizzie nu i-ar fi plăcut. Ea ținea ca o nebună la Christina. Ieși afară pe scări și aproape se ciocni de Elizabeth, care trecu în goană pe lângă el, fără să arate prea fericită. Martin ridică din umeri și din sprâncene, privindu-l pe Christopher.

– E greu de mulțumit? întrebă el. Ai răbdare cu ea, Trevelyan. A avut-o pe Christina doar pentru ea, timp de șase ani. I se pare greu s-o împartă. Unchii iubitori nu sunt o amenințare chiar atât de mare, înțelegi tu.

Christopher încuviință scurt și îl privi pătrunzător. „O fi prost dispus“, se gândi Martin. Lucrurile nu merg chiar atât de bine.

– Sper că Lizzie nu a refuzat să te lase s-o vezi din nou pe Christina, spuse Martin. O să vorbesc eu cu ea. În zilele astea e puțin cam isterică. Dar pot să mă laud spunând că de obicei am o influență liniștitoare

asupra ei. Și ar trebui să înțeleagă și ea. Este de înțeles că ții la fiica ta.

- Da, spuse Christopher, țin. Dar tu știi totul, Martin. De ce dorești să mă ajuți când stă în puterea ta să faci exact contrariul?

Martin ridică din umeri și zâmbi.

- Mă cunoști, spuse el. Gândesc întotdeauna cu inima, nu cu mintea. Și nu pot să nu te plac, Trevelyan, și mă simt cam stingherit pentru că am crezut toate lucrurile acelea despre tine, după ce ai plecat. Ar fi trebuit să fac cercetări mai amănunțite, presupun, înainte de a emite judecata. Dar acum e prea târziu, nu-i așa?

- Da, spuse Christopher. Prea târziu. Și aș spune că cel care m-a urât atât de mult a avut destulă grijă ca să nu lase nici o urmă.

Martin clătină din cap.

- Asta e partea care mi se pare cel mai greu de înțeles, spuse el. Cine să te urască atât de mult? Oricum, aș vrea să îndrept lucrurile dacă se poate. O vrei pe Lizzie înapoi, nu-i așa?

Ochii lui Christopher se îngustară, dar nu spuse nimic.

- Pot să văd asta, continuă Martin, chiar dacă nu vrei s-o recunoști. Dar mai e ceva despre Lizzie, Trevelyan; un lucru pe care eu îl cunosc poate mai bine decât tine. Ei îi place să fie forțată. Dacă trebuie să ia decizii singură, se încăpățânează. Dacă e forțată, își urmează inima. Cred că asta s-a dovedit la Penhallow, nu-i așa?

- La Penhallow, spuse Christopher, ea își pierduse memoria.

- Așa e, admise Martin. Dar ar fi acceptat orice bărbat care i-ar fi spus că era soțul ei? Cred că nu. Cred că inima ei își amintea, chiar dacă mintea nu o făcea.

Christopher nu spuse nimic.

- Răpirea a fost cel mai bun lucru pentru ea, spuse Martin. Nu am crezut niciodată că ideea aceasta de a se căsători cu Poole era bună pentru ea.

- Nu. Presupun că nu. Crezi că ar trebui s-o răpesc din nou, Martin?

Martin se gândi.

- Cred că nu, spuse el. Probabil că nu ar mai permite asta. Cred că trebuie să fii ferm în privința Christinei. Trebuie s-o convingi că nu-ți vei lăsa niciodată fiica să plece.

Christopher ridică din sprâncene.

- Chiar dacă ar trebui s-o răpesc pentru asta, poate?

Martin se gândi din nou.

- Trebuie să recunosc că e puțin cam extrem, zise el. Nu mă gândisem la asta. Dar ar trebui să funcționeze, pe Dumnezeuul meu. Elizabeth te-ar urma în fuga mare dacă ai avea-o pe Christina. Îi zâmbi cu un zâmbet tineresc. E o idee smintită, nu-i așa? Nebunească. O să ne gândim la altceva.

- Poate că nu e atât de nebunească, spuse Christopher, sărind din nou pe bancheta înaltă a cabrioletei. Îți mulțumesc, Martin. Ești un prieten adevărat.

Martin râse nervos.

- Nu te gândești în mod serios la asta, nu? întrebă el. Va trebui să mai vorbim. O să trebuiască să te lămuresc să renunți. Voi avea remușcări toată noaptea pentru că am vorbit despre așa ceva, chiar și în glumă.

Christopher își atinse pălăria.

- Nu-ți strica somnul din pricina asta, spuse el, întorcând caii și îndreptându-i spre piață.

Martin îl privi plecând. Trevelyan se considera acum un om de lume, fiindcă trăise atâția ani în America și avusese atât succes în afacerile de acolo. Însă când era vorba de manipulare, era ca un copil neștiutor.

„N-o să reușească să pună mâna pe Lizzie din nou“, se gândi Martin, privind cu ură fățișă în urma cabrioletei care se îndepărta. Ea era a lui, acum și pentru totdeauna. Urma să aibă grijă de asta, și ea va înțelege în cele din urmă că el era singurul bărbat cu care putea fi fericită. Așa cum fuseseră întotdeauna, înainte ca Trevelyan să apară în viața ei, cu șapte ani în urmă.

Christina era foarte emoționată. Elizabeth nu-și văzuse niciodată fiica atât de însuflețită. Toate punctele spectacolului cabalin îi tăiaseră răsuflarea și o făcuseră să exclame - ponei care dansau într-un cerc; cai care

săreau printr-un inel și peste butoaie; doamne care stăteau în picioare pe spatele cailor care galopau și își țineau brațele întinse. Se părea că exista un șir nesfârșit de distracții de care să se minuneze.

Majoritatea comentariilor și exclamațiilor fetei îi erau adresate lui Christopher. Poate din cauză că ea nu își putea manifesta entuziasmul într-un mod atât de fățiș, se gândi Elizabeth, deși îi plăcea să-și vadă fiica atât de fericită. Înainte de jumătatea spectacolului, Christina era pe genunchii lui Christopher, ca să vadă mai bine ce se întâmpla, deși putea vedea destul de bine și de pe scaun.

– Îmi place domnul acela, mamă, spusese ea pe când se pregăteau pentru ieșirea de după-amiază. Christopher nu era niciodată „lordul Trevelyan”. Era întotdeauna „domnul acela”.

– Chiar așa, scumpa mea? întrebasese Elizabeth, legând panglicile de la boneta fiicei ei și privind-o în față ca să-și dea seama din nou cât de mult semăna cu tatăl ei.

– Lui îi place de mine, spuse simplu Christina, fericită.

Lui Elizabeth îi venise să plângă.

Sfiala din ziua precedentă dispăruse cu totul atunci când trăsura lui Christopher venise după ele și el le ajutase să urce.

– Nu i-am spus unchiului John, anunță Christina, cu voce emoționată. Dar am vrut să-i spun. Aproape că nu m-am putut stăpâni.

– Chiar așa? spusese el, amuzat. Christopher își pierdea întotdeauna expresia aspră atunci când se uita la Christina sau vorbea cu ea. Trebuie să fi fost dureros. Îmi pare bine că nu i-ai spus.

Elizabeth rămăsese tăcută aproape tot drumul și după sosirea la Amfiteatrul Astley, în ciuda faptului că nu fusese niciodată acolo și i se părea fascinant. Sau poate că i s-ar fi părut fascinant, dacă nu ar fi avut atâtea lucruri la care să se gândească.

Era obosită din nou, dar împinse gândul acesta într-un ungher al minții, de parcă ar fi putut împinge astfel și motivul oboselii din zilele astea. Știa de ceva timp, dar numai noaptea trecută acceptase recunoașterea. Încercase

din răspuțeri să se gândească la o explicație rezonabilă pentru simptomele foarte evidente.

Dorea nespus să poată mărturisi cuiva. Dar nu avea rude de gen feminin și nici o prietenă destul de apropiată pentru o asemenea confidență. Martin fusese întotdeauna prietenul ei cel mai apropiat și instinctul o condusese la el cu o seară înainte. El se pregătea să iasă, deși era târziu, și o privise uimit atunci când valetul o introdusese în garderoba lui.

- Unde pleci la ora asta? îl întrebă ea.

- La un prieten. El se întoarce și îi zâmbi. Are nevoie de un sfat în dragoste, sfat pentru care nu am nici o calificare, bineînțeles. Cred că are nevoie mai mult de un ascultător înțelegător, bietul de el.

- Ah.

Ea îi întorsese zâmbetul. Martin era un expert în asta. Se simți vinovată fiindcă în ultimul timp îi primise cu destulă nerăbdare atitudinea protectoare. El era întotdeauna atât de altruist în grija pentru alții, în special pentru ea.

- Ai și tu nevoie de unul, Lizzie? întrebă el. Vreau să zic, de un ascultător înțelegător? Făcu un semn valetului și acesta ieși din cameră.

Dar când îl privi în față, când privi fața zâmbitoare și amabilă a fratelui ei geamăn adoptat, ea nu reușise să rostească vorbele pe care tânjea să le spună și pe care venise să le spună - *Sunt însărcinată*. Pentru prima dată poate, dacă nu punea la socoteală timpul în care își pierduse memoria, ezitase să-i vorbească atât de liber cum ar fi vorbit cu cealaltă jumătate a ei.

- E Trevelyan, Lizzie? întrebase el cu blândețe, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri și trăgând-o să se așeze alături de el, pe o mică sofa. Îți tulbură din nou viața? Mie mi-a plăcut întotdeauna de el, după cum știi, și încă îmi place, dar mă simt oarecum neliniștit.

- Neliniștit?

- S-a atașat cu adevărat de Christina, nu-i așa? urmă el. I-am spus câteva vorbe după ce v-ați întors din parc după-amiază. Pare aproape obsedat de ea.

- Cred că e normal, spuse ea. Cred că a fost greșit să accept să îi ascund existența ei, Martin. Eu sunt vinovată. Ar fi trebuit să insist să fac ceea ce știam că este drept. Cred că el o iubește cu adevărat.

- Sper doar, spuse el, că nu... Clătină din cap și se ridică în picioare. Nimic, aș face mai bine să plec, sau Blakeney se va gândi că l-am uitat.

- Că nu ce? întrebă Elizabeth.

Martin râse.

- Nu, nu o va face, spuse el. Uneori o iei razna când se apropie miezul nopții. Nu va încerca să o răpească și să o țină la el șase ani, ca să se revanșeze pentru cei șase ani în care a fost cu tine. Este o idee absurdă. Trevelyan e incapabil de răpire, nu-i așa? Apoi se cutremurase și se îndepărtase de ea. Uită că am spus asta, Lizzie. Totul merge bine cu Poole?

Bineînțeles că avea să uite ce spusese el. Era într-adevăr o prostie. Christopher nu o voia doar pe Christina. Le voia pe amândouă. Deschise gura să-i spună lui Martin că o ceruse în căsătorie, dar o închise din nou. Se întâmplase ceva. Nu-i mai putea împărtăși cele mai profunde gânduri ale ei. „Poate că am făcut ultimul pas în procesul de maturizare“, se gândi ea puțin cam tristă.

- Destul de bine, spuse ea.

- Locul tău adevărat e alături de el, Lizzie, să știi, spuse Martin, privind-o din nou, cu capul într-o parte. Poate să îndepărteze orice tulburare din viața ta. Și poți fi foarte importantă pentru el, mai ales în următoarele săptămâni.

Da, putea, se gândi Elizabeth, întorcându-și din nou atenția spre Astley și spre spectacolul cabalin din fața ei. Christina o striga să se uite la doamna care învărtea un cerc deasupra capului și sărea prin el la fiecare rotație, în timp ce stătea pe un cal care se mișca. Christopher râdea.

Da, putea. Și trebuia. Îi datora asta lui Manley. Îi datora câteva săptămâni, chiar dacă nu putea să se căsătorească acum cu el, bineînțeles. Dar ar fi fost o cruzime să rupă logodna acum și să-l lase să înfrunte bârfele și

umilirea chiar atunci când respectabilitatea lui trebuia să fie evidentă pentru ochii publicului.

Da. Elizabeth oftă. Împrejurările o forțau să mai joace un timp rolul ipocritei. Bietul Manley! Nu merita un tratament atât de meschin. Se simți foarte vinovată.

- Ahhh! În comentariul pe care îl făcea Christina spectacolului care se sfârșea se amestecau regretul și mulțumirea. Dar de-abia am ajuns aici.

- Acum două ore. Tatăl ei chicoti. Ce zici de o înghețată? Mă întreb dacă ar fi teribil de păcătos să mâncăm înghețată de două ori într-o săptămână?

Christina se întoarse și îl privi solemn. Clătină din cap.

- Nu, spuse ea.

- Nu vrei înghețată? Întrebă el făcând ochii mari.

Christina chicoti.

- Nu ar fi păcat, prostuțule, spuse ea.

El se întoarse să se uite la Elizabeth, cu ochii încă râzând, și inima ei sări din piept. Prostește. Ah, nebunește.

Se întrebă dacă nu cumva voia să se mărite cu el. El o voia. Nu se putea căsători cu altcineva, și Christina avea nevoie de un tată. La fel și copilul care venea. De ce să nu fie tatăl lor biologic? Ar fi putut trăi la Penhallow tot restul vieții. Copiii ei ar crește acolo. Gândul era trădător de dulce. Dar l-ar fi putut ierta vreodată? Sau ar fi putut avea vreodată încredere în el, din nou? Cât timp puteai refuza să ierți pe cineva, fără să ajungi să o faci doar din încăpățănare? Cât rău îți făceai ție însuți, dacă nu erau capabil de încredere?

Dar el spulberase căsătoria lor. Se căsătorise cu ea doar pentru zestre. Mai recent, o privase de libertate și se gândise că nu era nimic dacă o seducea, chiar dacă ea își pierduse libertatea de gândire. Cum putea să-i încredințeze ce mai rămânea din viața ei și viețile copiilor ei?

Copiiilor! Purta copilul lui.

- Te simți bine? El o privi cercetător după ce o așeză pe Christina în trăsură și se întoarse s-o ajute.

Ea încuviință.

- Sper doar că nu o să i se facă rău de atâta înghețată, spuse ea.

- Cred că sunt mai mari șansele ca noi doi să ne îngrășăm, spuse el. Bănuiesc că am putea să ne uităm cum mănâncă ea, dar asta ar implica o renunțare la sine aproape supraomenească, nu-i așa?

- Mai mult decât aproape, spuse ea. Îți mulțumesc, Christopher. Ai făcut-o foarte fericită în după-amiaza asta.

Bănuia că trebuia să se întoarcă la Kingston. Gândul era deprimant. Iubea Kingstonul, dar era căminul copilăriei ei. Adultul din ea voia să aibă propria casă. Și bineînțeles că Martin urma să vină acolo cu ea. Îl iubea foarte mult pe Martin și avea să-i fie veșnic recunoscătoare pentru timpul pe care îl petrecuse cu ea în timpul acelor ani, când avusese nevoie disperată de el. Dar și Martin era tovarășul copilăriei ei. Acum ea era adultă. Avea nevoie de - oh, avea nevoie de o pereche, de un soț.

- Mor de dorință să-i spun unchiului John, zise Christina, cu o voce care era aproape un țipăt. Dar nu-i voi spune. Va fi atât de distractiv când mă va aduce din nou aici, și eu îi voi putea spune ce vor face caii și oamenii.

De cum îl văzu pe Christopher așezându-se în trăsură lângă Elizabeth, Christina își părăsise scaunul din fața lui și se cățărăse pe genunchii lui, inconștient, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

De parcă ar fi fost la o distracție de după-amiază, cu mămica și tatăul.

Winnie era entuziasmată pentru că mergea la Vauxhall. Era o distracție de seară, și oameni din toate clasele sociale mergeau acolo să danseze, să mănânce și să se plimbe pe numeroasele alei și sub felinarele care se legănau în copaci. Adesea erau artificii. Pentru Winnie părea să fie una dintre cele șapte minuni ale lumii.

Văzuse Londra în timpul zilei împreună cu Antoine, atunci când avuseseră liber. Scosese exclamații de mirare privind siluetele de ceară de la Madame Tussaud și găsisese curajul de a se urca în Galeria Șoaptelor din St. Paul și de a se minuna de toate statuile din Westminster Abbey. Hoinăriseră printre dughenele dintr-o piață de pe stradă, și Antoine cumpărase o panglică

de un roșu strălucitor pentru părul lui Winnie. Winnie simțea că o parte din teroarea și tensiunea acelor ultime săptămâni de la Penhallow începea să se risipească.

Era deosebit de emoționată fiindcă știa că avea să meargă la Vauxhall cu Antoine. Era agitată, așa cum erau probabil Lady Nancy și lordul Trevelyan, care mergeau la balul lordului Clemens. Și ea, și Antoine erau liberi toată noaptea, fiindcă cei doi fuseseră invitați să cineze în oraș înainte de bal și nu doreau să fie ajutați când se întorceau acasă târziu.

O seară întreagă liberă pe care urmau să o petreacă la Vauxhall!

- Ah, *ma petite*, spuse Antoine privind-o apreciativ când fură gata de plecare, ce frumoasă ești. Ai și panglica roșie.

Ea și-o împletise în păr, neștiind dacă se potrivea cu cea mai bună rochie a ei, cea albastră. Dar era o panglică frumoasă de satin. Nu se îndurase să n-o ia.

- Domnule Bouchard? spuse ea neliniștită. E bine să mergem la Vauxhall? Vreau să zic, pentru că suntem servitori și toate celelalte?

- Toată lumea se va uita la tine și va crede că ești o ducesă, spuse el. Și odată ce se vor uita la tine, Winnie, nu-l vor mai vedea pe Antoine.

Winnie chicoti. Uneori era surprinsă de propria ei purtare. Nu se gândise că va mai râde vreodată.

Când ajunseră la Vauxhall se simți nespus de fericită, fiindcă nimeni nu-i întorsese de la poartă și nimeni nu se uitase chiorâș la ei înăuntru. Iar grădinile erau magice. Copacii și felinarele le transformau într-un tărâm de vis, iar muzica ce plutea din pavilion te făcea să uiți lumea obișnuită de afară. Oamenii mai bogați, așezați în separeurile lor, mâncau și beau, dar lui Winnie nu îi era foame. Se hrănea și se îmbăta cu splendorile din jurul ei, și nu mai simțea foamea fizică.

- Oh, domnule Bouchard, spuse ea, agățându-se de brațul lui ca să nu fie despărțiți de mulțimea care se înghesuia înaintea pavilionului și a separeurilor, nu este cel mai minunat loc din lume? Nu-i așa?

- Crrred că e, micuțo, spuse el, bătând-o ușurel pe mână.

Nu voiau să se așeze sau să mănânce. Se plimbară în schimb pe cărări, la braț, fără să spună prea multe. Erau prea multe de văzut.

Și totuși, în ciuda voinței ei, Winnie simți cum exuberanța o părăsea pe măsură ce seara se scurgea. Se forța să zâmbească și să simtă minunea tuturor lucrurilor. Ar fi fost un păcat teribil dacă s-ar fi simțit nemulțumită. Nu era sigură de sentimentele oamenilor din separeuri și de pe estrada de dans. Poate că veniseră la Vauxhall doar ca să se distreze. Dar acest lucru nu li se aplica și celor care se plimbau pe cărări. Aceștia erau aproape invariabil cupluri, și aproape toate cuplurile erau perechi de îndrăgostiți. Cuplurile acestea aveau un mod de a păși, de a se atinge cu umerii, uneori chiar ținându-se cu brațul de mijlocul celuilalt, vorbind liniștiți, cu ochii în ochii partenerului, uitând de ce era în jur și de ceilalți oameni, și lucrul acesta spunea sus și tare că erau îndrăgostiți.

Winnie, plimbându-se la brațul lui Antoine, cu cea mai bună rochie și cu panglica ei de satin roșu, știa că se uita ca un spectator. Și că așa avea să fie mereu.

Antoine îi atinse degetele.

- Ce este, *ma petite*? o întrebă el.

Ea îi zâmbi imediat și clătină din cap. Dar nu avea rost să spună „nimic”, așa cum voise să facă. Antoine ajunsese foarte sensibil la stările ei. Simți un nod în gât și speră că nu era pe cale să plângă.

- Sunt foarte nerecunoscătoare față de dumneata și de norocul care m-a adus aici, spuse ea. Mă simt tristă, domnule Bouchard. Nu e o prostie?

- Non, spuse el. Ai vrrea să fii o ducesă adevărată, Winnie, și să stai într-una din separeurile acelea mari?

- Oh, nu, zise ea. Nu vreau să fiu o ducesă sau o mare doamnă, domnule Bouchard. Vreau doar... vreau doar să fiu ca ceilalți oameni.

- Și nu poți? o întrebă el. Din cauza celor întâmplare? Ești curată și pură ca un mieluşel nou-născut,

ma chère. Dar Antoine nu poate înțelege, nu? E doar un bărbat prost.

Ea clătină din cap.

- Nu, nu ești, spuse ea. Dar uneori mă trezesc și mă gândesc la vechiul meu vis de a avea un soț și o căsuță și poate și câțiva copii și de a trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Și apoi îmi amintesc. Și totul mi se pare distrus, domnule Bouchard. Toată lumea mi se pare distrusă.

- Nu e imposibil, *ma petite*, spuse el blând. Visul.

- Ba da, este. Ea vorbea cu patimă. Chiar dacă ar vrea să mă ia cineva, eu n-aș putea suporta să fiu atinsă, domnule Bouchard. Mă tem că orice bărbat ar fi ca el. Știu că nu e adevărat, dar tot gândesc așa.

- Dar pe mine m-ai lăsat să te ating, Winnie, spuse el.

- Asta e altceva. Ea îl privi cu sinceritate în ochi. Știu că dumneata ești prietenul meu și ești minunat. Ți-aș încredința viața mea cu toată încrederea, domnule Bouchard. M-ai plăcut, nu-i așa, înainte - știu că m-ai plăcut. Dar după ce ai aflat, nu te-ai arătat niciodată dezgustat. Și nu ai încercat niciodată să profiți de mine, niciodată, chiar dacă sunt o târfă. Ea începu să suspine și își ascunse fața după brațul lui, rușinată de lacrimile ei și de ceea ce făcuse un bărbat din ea, împotriva voinței ei.

- *Mon Dieu!* exclamă Antoine. Asta crezi că ești, mica mea Winnie? *Non, non, non*, e o marre prostie. Și târfele își vând trupul pentru bani. Tu nu ai făcut niciodată asta.

- Dar el mi-a dat bani, se jelui ea.

Antoine își puse brațul peste umerii ei și o trase din drumul oamenilor, pentru că se opriseră pe o cărare îngustă și întunecată.

- Ai nevoie, Winnie, spuse el, de un alt bărbat care să te iubească și să te facă să te simți bine din nou. Tu ai fost întotdeauna bună, micuța mea, dar acum crezi că ești rea. Și te temi. Trebuie să întâlnești pe altcineva, un bărbat bun, și să încerci să-l plăci și să ai încredere în el.

- Dumneata ești singurul bărbat bun pe care îl cunosc, domnule Bouchard, spuse ea. Îmi place de dumneata și am încredere în dumneata.

Antoine o strânse de umeri cu o mână fermă.

- Eu nu sunt potrivit pentru tine, Winnie, spuse el. Antoine nu e potrivit pentru tine. El nu se poate stabili în Anglia. Simte din nou dorul de Canada și de libertate. De ferma aceea mică în care toți vorbesc franceză și se închină în biserica catolică și au familii mari, mari.

Winnie smiorcăi și scoase o batistă din buzunarul rochiei.

- Ai fost atât de bun cu mine, domnule Bouchard, spuse ea. Nu vreau să crezi că încerc să te prind în plasă. Meriți o fată mult mai bună decât fata care am devenit eu. Dar te rog, pentru că suntem la Vauxhall și port cea mai bună rochie și noua mea panglică...

Ea se opri și își sprijini fruntea de pieptul lui.

- Da, *ma petite*, spuse el, atingându-i ceafa cu degete ușoare. Antoine îți va arăta că ești drăguță și meriți să fii dorită pentru că ești Winnie, nu doar din cauza rochiei drăguțe și a panglicii. Și tu îi vei spune lui Antoine dacă te temi și el se va opri.

Ea ridică fața și el îi atinse buzele cu buzele lui închise, încet, și o cuprinse în brațe trăgând-o mai aproape. După câteva secunde, ea simți că buzele îi tremurau și nu se mai putea controla. Căutase alinare în brațele lui și înainte, dar de data asta era diferit. Simpla atingere a buzelor indica că între ei exista un contact sexual. El îi despărți ușor buzele, ca să îi poată controla tremurul.

Și ea își aminti. Își aminti cum fusese aplecată peste ramura copacului cu fustele și juapoanele ridicate peste cap și picioarele îndepărtate cu forța. Își aminti fulgerul de durere, umilință și violare. Pierderea lumii ei. Pierderea tuturor lucrurilor care făceau ca viața să merite trăită.

- *Ma petite, ma petite*. Antoine îi ținea mâinile în mâinile lui calde, și ea își dădu seama că intrase în panică. Nu trebuie să lupți cu Antoine. El nu te va forța, știi. Haide. Ne vom întoarce acolo unde sunt oameni și te vei simți din nou în siguranță.

Ea îl privi inexpressiv.

- El nu m-a sărutat, spuse ea. A făcut numai celălalt lucru. Nu cred că poate fi ceva mai urât pe lumea asta.

El îi cuprinse fața cu mâini blânde.

- Ah, ai dreptate, micuța mea, spuse el. Violul e un lucru foarte, foarte urât. Dar dragostea poate fi frumoasă, Winnie. Sper că într-o zi va veni un bărbat și te va învăța asta. Ar trebui să ai casa și copiii pe care ți-i dorrești.

- Sărută-mă din nou, șopti ea. Te rog? Nu o să mă mai lupt cu dumneata.

El o sărută, ținându-i fața cu degete ușoare, mișcându-și blând buzele calde peste buzele ei, apoi în sus spre pleoape, în jos spre bărbie. Când el ridică fruntea, ea îl ținea de reverele hainei. Apoi îi zâmbi.

- Când ai venit prima dată acasă cu lordul Trevelyan, spuse ea, obișnuiam să mă uit la dumneata și să-mi imaginez că făceam asta.

- Ah, spuse el, întorcându-i zâmbetul. A fost la fel de bine ca în imaginație?

- Da, spuse ea. Nu. A fost mai bine. M-a făcut să mă simt bine din cap până-n picioare.

- Merrgem înapoi la cărrarea prrincipală, *non?* spuse el. Antoine e bărbat, știi, și tu ești o femeie frumoasă, *ma petite*, și cărrarea asta e prrea singurratică.

Ea făcu ochii mari.

- Mă dorești, domnule Bouchard? spuse ea. Nu a fost doar amabilitate?

- *Sacré coeur!* exclamă Antoine.

Ea își puse mâna tremurătoare pe obrazul lui, care era încă neted pentru că se bărbierise cu grijă înainte de a ieși.

- Ar fi frumos cu dumneata, domnule Bouchard, spuse ea. Știu că ar fi frumos. M-ai face să uit urâte-nia, și când mi-aș aminti, mi-aș aminti doar că poate fi frumos.

- Winnie, *ma chère*, spuse el, nu te pot răni. Nu am nimic să-ți ofer. Nici un viitor. Nu pot trăi ca serrvitor englez, chiar dacă am cel mai bun stăpân din lume. Voi pleca cu ultima corabie, înainte să vină iarrna. Nu mă voi întoarrce.

- Nu vreau să te țin aici, spuse ea. Nu vreau să fiu o povară pentru dumneata. Vreau doar o amintire frumoasă.

Doar una, domnule Bouchard. Dacă mă dorești. Dacă nu, nu. Nu o face doar din bunătațe. Numai dacă mă dorești. Nu vreau să mă tem toată viața. Nu vreau să cred că viața e urâtă cât zile voi mai trăi. Vreau să-mi amintesc de prietenul meu minunat și cum a făcut el viața din nou frumoasă.

Ea îl auzi trăgând aer în timp ce o lipea de el. Închise ochii foarte strâns, neștiind dacă spera să fie acceptată sau respinsă. Ambele perspective erau înfricoșătoare pentru ea.

- Nu aici, Winnie, spuse el. Pământul rece și tarre nu e bun pentru frumoasa ta iubire. Vreau să stau deasupra ta, și tu ai nevoie să stai pe o saltea moale.

Winnie simți că îi luau foc obrazii.

- Atunci să ne întoarcem în camera mea sau a duminale, spuse ea.

- Nu, micuța mea, spuse el. Am putea fi surprinși și totul ar părea greșit. Ar părea ceva murdar. Să găsim un hotel, *oui*?

Dintr-odată, totul era uimitor de real. Nu se așteptase cu adevărat ca el să fie de acord. Fusesse oare? Dar nu plănuise să i-o ceară înainte de a vorbi.

- Da, domnule Bouchard, spuse ea.

Până la urmă, pierdură artificiile. Când acestea luminau cerul de deasupra Vauxhallului și încântau zeci de privitori, Winnie și Antoine stăteau întinși, relaxați și somnoroși, într-o cameră ieftină și sărăcăcioasă de han, care era totuși surprinzător de curată și confortabilă. Winnie zâmbea pe pieptul lat al iubitului ei.

- Nu te-am rănit, nu-i așa, Winnie? Cu o mână, îi masa încet capul prin păr. Prețioasa ei panglică fusese așezată cu grijă pe o comodă cu sertare.

- A fost încântător, spuse ea. Știi că a fost încântător. Îmi pare rău că am plâns la început.

Mâna lui continuă cântecul de leagăn. Winnie oftă, profund mulțumită, dar mai amână câteva minute somnul. Voia să se bucure de sentimentul de frumusețe pe care îl lăsase el în urmă, împreună cu o ușoară senzație dureroasă, atunci când se retrăsese din trupul ei după ce o iubise. Și ea avea ceva de spus.

- Domnule Bouchard, șopti ea la pieptul lui, vreau să-ți spun ceva. Am făcut-o doar ca să îți mulțumesc. A fost un dar gratuit, nu o capcană. Eu te iubesc. Cred că ești cel mai minunat bărbat din lume, și dacă ai vrea ți-aș face toți copiii aceia și aș învăța franceză și m-aș face și catolică, chiar dacă mama a spus mereu că papa este Antihristul. Aș părăsi Anglia pentru totdeauna, dacă ai vrea. Dar când va veni timpul să pleci, nu o să plâng în fața dumitale și nu o să încerc să te conving să rămâi sau să mă iei cu dumneata. Îți voi zâmbi și îți voi dori o călătorie sigură și o viață fericită. Așa voi face. Pentru că te iubesc.

- *Ma petite. Ma chère*, spuse el, sărutând-o pe tâmplă. Și apoi, la ureche: *Mon amour*.

Winnie nu înțelegea franceza, dar adormi oricum fericită. Făcuse un dar, și nu aștepta nimic în schimb.

capitolul 22

Christopher îl recunoscuse pe Winston Rawlings de cum îl zări în sala de bal a lordului Clemes. Fuseseră la Oxford împreună. Dar când îl văzu acum, își aminti dintr-odată de ceva. Bineînțeles! Rawlings fusese prezent în noaptea aceea oribilă în care Edgar Morri-son pierduse la cărți și apoi plecase acasă și își zburase creierii. Christopher încercase să-și amintească cine mai fusese acolo și nu reușise, până nu dădu cu ochii de Rawlings.

Nancy vorbea cu un grup de cunoscuți. De dragul ei, Christopher se bucura că aveau câțiva cunoscuți în Londra. Tânărul Lord Priestley îi ceruse dansul de deschidere. Christopher traversă încăperea.

- Rawlings? spuse el. Mă gândeam eu că tu ești. Ce mai faci?

- Cum îți mai merge, Trevelyan? întrebă Winston Rawlings. Am auzit că te-ai întors în Anglia. Dar cine nu a auzit?

- Din unele motive, în ultimele zile m-am gândit mult la anii de la Oxford, spuse Christopher. Printr-o coincidență, te văd și pe tine în seara asta. A trecut mult timp de atunci, nu-i așa?

- Dumnezeuule, da. Mult timp, nu? spuse Rawlings. O viață. Au fost ani buni.

- M-am tot gândit la un incident anume, zise Christopher. Ocazia aceea în care Parkins l-a jumulit pe Morrison la cărți de tot ce avea, și bietul de el s-a împușcat în aceeași noapte. Oribil, nu-i așa?

Rawlings se strâmbă.

- Cineva ar fi trebuit să oprească asta, spuse el. Unul dintre noi ar fi trebuit s-o facă. Dar Morrison era întotdeauna un ticălos atât de înfumurat, că am fost mai degrabă încântați să fim de față la umilirea lui.

- Tu ai fost acela care l-a dus acasă, în cele din urmă, spuse Christopher.

- Da. Rawlings clătină din cap cu tristețe. Când a fost prea târziu. A adoptat singura soluție. A lăsat în urmă o mamă fără mijloace și câteva surori care să înfrunte ziua de mâine.

- Ai de gând să mai rămâi un timp în Londra? întrebă Christopher.

Rawlings se strâmbă din nou.

- Dumnezeuule, da, spuse el. Soției mele îi place întotdeauna să vadă sezonul până la capătul lui chinuitor. Mai ales anul acesta. Dacă ar putea fi în două sau în trei locuri în același timp, Trevelyan, ar fi.

- M-am bucurat să te văd din nou, spuse Christopher.

Poate că dacă ar fi adunat destule dovezi înainte de sfârșitul primăverii, ar fi putut aranja o întâlnire între Elizabeth și Winston Rawlings. Rawlings ar putea garanta pentru faptul că cel puțin una dintre acuzații fusese falsă. De fapt, cel care ticluise acuzațiile, oricine ar fi fost, nu fusese foarte inteligent. Aceasta în special ar fi fost foarte ușor de infirmat de orice persoană care și-ar fi dat osteneala să investigheze singură. Însă Christopher, singura persoană care ar fi dorit într-adevăr să facă investigații, părăsise deja țara atunci când fusese făcută acuzația.

Martin? Să fi fost Martin? Christopher încă își puneă întrebări. I se părea greu să creadă ce îi spusese Nigel Rhodes. Dar mai era și discuția pe care o purtase cu Martin în după-amiaza precedentă, în fața casei din Grosvenor Square. Martin încercase să îl împingă să o răpească pe Christina. Farmecul, prietenia și dorința de a ajuta, calități pe care Christopher le luase întotdeauna de bune, păruseră dintr-odată foarte false pentru mintea lui, acum prevăzătoare și suspicioasă.

- Dumnezeule, spunea Winston Rawlings, nu m-am gândit de ani de zile la bietul Morrison. Ultima dată i-am vorbit despre el cumnatului tău, cu ani în urmă. Fostului tău cumnat, vreau să zic. Deși Honeywood nu era chiar cumnat, nu-i așa? E fiul vitreg al lui Chicheley?

Toate simțurile lui Christopher intrară în alertă.

- I-ai spus lui Martin despre Morrison? întrebă el.

- Nu-mi aduc aminte cum s-a ajuns la subiectul acesta, spuse Rawlings. Se gândi un moment, și apoi clătină din cap. Știu că era foarte interesat de tine, Trevelyan. Cred că te venera ca pe un erou, după părerea mea. Era doar un băiat pe atunci. Dar lucrurile se stricaseră deja pentru tine. M-aș fi așteptat să fi căzut de pe pedestal. Dar Honeywood a fost întotdeauna un tip prietenos. Nu cred că poate să-i poarte cuiva pică. Voia să știe totul despre viața ta la Oxford. Despre femei și toate astea. Chicoti. I-am spus rușinosul fapt că nu ai avut pe nimeni, din câte știu. Erai foarte deosebit de noi restul.

Christopher simți cum îi bătea inima în gât. L-ar fi crezut Elizabeth pe Rawlings, dacă l-ar fi putut convinge să-i repete informația aceea? Se presupunea că amanta și copilul lui Christopher datau din perioada Oxfordului.

- Deci i-ai spus despre incidentul cu Morrison, spuse Christopher.

Winston Rawlings ridică din umeri, cu un gest expresiv.

- Nu-mi amintesc cum a venit vorba, spuse el. Nu e o amintire de care să fiu mândru sau pe care să-mi placă să o povestesc. El a fost totuși foarte amabil. A fost

de acord că nici unul dintre noi nu trebuia învinuit pentru întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Cred că voia să întoarcă lucrurile în favoarea ta, Trevelyan. Îmi amintesc că am plecat spre Irlanda la câteva zile de la discuția cu Honeywood. Am fost numit de guvern pentru cinci ani, știi. Mi-am întâlnit soția acolo. Cei mai plictisitori cinci ani din viața mea.

Așadar, singura persoană care ar fi putut contrazice, probabil, povestea care îi fusese spusă lui Elizabeth plecase în Irlanda, în mod foarte oportun, atunci când povestea fusese făcută publică.

Nu, se gândi Christopher, Martin nu fusese un conspirator de primă mână. Dar fusese destul de isteț. Destul de isteț. Probabil că povestea lui ar fi rămas așa pentru toată viața, dacă nu s-ar fi întors Christopher în Anglia.

- Uite că a început și muzica, spuse Rawlings, sărind ca ars. Aș face mai bine să mă întorc lângă soția mea fără întârziere, Trevelyan, dacă nu vreau o săptămână de scandal. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

Christopher inspiră adânc. Elizabeth intra în sala de bal, cu lordul Poole. John și Martin aveau s-o urmeze în curând, fără îndoială. Martin îi ruinase căsătoria. În mod deliberat și vicios. Era un demon fermecător, zâmbitor.

Dar de ce? Care ar fi putut fi motivul lui? Nu putea exista decât un singur răspuns, bineînțeles. Era fratele vitreg al lui Elizabeth. Fusese întotdeauna foarte apropiat de ea. Și totuși, în ciuda faptului că nu exista nici o legătură de sânge, sentimentele lui față de ea păruseră întotdeauna pur frățeste. Era evident că nu fuseseră așa. Era evident că fuseseră sentimentele unui îndrăgostit, dar din motive personale Martin nu voise niciodată să și le declare fățiș. Sau poate că o făcuse, și Elizabeth îl respinsese. Era evident că nu voia ca un alt bărbat să stăpânească pentru totdeauna inima lui Elizabeth sau persoana ei.

Martin era în sala de bal, și zâmbea privind-o pe Elizabeth care dansa cu lordul Poole. Pentru Christopher,

căruia îi căzuse vâlul de pe ochi, Martin arăta ca o întru-chipare a diavolului.

Nancy se distra. Încă de la primul dans, îl observase pe John care stătea cu un grup de domni, vorbind cu ei și privind-o în același timp. Prezența lui o anima. „Nu am încetat niciodată să te iubesc”, spusese el de îndată ce ea îi terminase de spus totul. „O să te câștig, Nancy.”

Atunci înțelesese ceva. Oh, o știuse dintotdeauna, dar își dădu seama din nou de acest lucru, ca de un adevăr puternic și mereu prezent. Și ea îl iubise mereu. Și dorea să fie câștigată de el, mai mult decât își dorise orice altceva în viață. El îi promisesese că va avea grijă să nu mai existe spaime care să-i umbrească viața.

Al cincilea dans era un vals și, în cele din urmă, după un timp care i se păru o veșnicie, el veni să o invite. Era în uniforma stacojie a regimentului, și Nancy disprețui fiorul de plăcere adolescentină pe care îl simți când o văzu pe domnișoara Gustafston, vecina ei, privindu-l pe el cu admirație vădită și pe ea cu invidie.

– În sfârșit, spuse el, așezându-și mâna pe mijlocul ei și luând-o de mână. Zâmbi. Într-un fel, am așteptat seara asta cu spaimă. M-am temut că poate ai regretat că mi-ai spus ce mi-ai spus la Kew. M-am gândit că s-ar putea să fii tensionată și necomunicativă.

– Și eu m-am gândit că poate ți-am trezit dezgustul, la urma urmei, spuse ea. M-am gândit că s-ar putea să fii teapăn și de o politețe rece.

– Nancy! rosti el încet, susținându-i privirea.

– Oh, făcu ea dintr-o suflare. Este în regulă totul? E bine că ți-am spus?

Îl văzu înghițind în sec.

– Dacă există vreun colț izolat în clădirea asta sau în grădină, spuse el, vrei să vii acolo cu mine, Nancy, și să mă lași să te sărut? Sau te grăbesc? O să aștept un an până să te sărut, dacă trebuie.

Ea clătină din cap.

– Aș prefera să nu aștept, spuse ea. Dar, John, nu pot să vin înaintea ta neprihănită.

- Cerule mare, Nancy, spuse el, nici eu nu pot veni înaintea ta neprihănit. Contează? Ar trebui să fie o diferență pentru că tu ești femeie și eu bărbat? Unde o să găsim oare colțul acela? Înăuntru sau afară, ce crezi?

După ce ieșiră dansând pe balconul de piatră, afară din sala de dans și coborâră scările spre grădina luminată de felinare, găsiră o mică pergolă cu trandafiri. Nu era luminată. Nancy simți că nu mai are suflare când se opriră din mers și el întoarse fața spre ea.

- Când am ajuns în Portugalia, la început, spuse John, obișnuiam să te visez. În fiecare noapte, până mi-am impus să n-o mai fac. Am pretins că portughezele și spaniolele erau la fel de încântătoare și dezirabile ca tine.

În timp ce îi vorbea îi luă mâinile în mâinile lui, ținându-le lejer pe lângă el, dar în așa fel încât să se apropie de ea. Ea simți asprimea hainei lui pe vârfurile sânilor, simți căldura coapselor lui aproape atingându-i coapsele. Așteptă valul de panică și se pregăti să lupte împotriva lui. Dar nu veni.

- Nu mai este nici o femeie atât de încântătoare ca tine, spuse el. Și numai tu îmi poți mulțumi sufletul.

- Oh, John, spuse ea, închizând ochii.

Cuvintele lui erau ca un balsam alinător, care vindecau rănilor și durerile atâtor ani. Dar nu-i putea explica ce simțea.

El îi prinse mijlocul cu brațele și rămase așa, astfel că ea fu silită să facă alt pas în față, până când sânii i se lipiră destul de evident de pieptul lui și coapsele de coapsele lui. Nu exista nici o panică, află ea, așteptând-o din nou. El era John.

- O să-ți ador trupul toată viața, Nancy, spuse el, și o să-ți hrănesc sufletul cu iubirea mea.

Brațele ei rămăseseră acolo unde erau când le lăsase el, dar acum el le ridică și le așează ușor pe mijlocul lui.

- Sărută-mă, spuse el.

Ea ridică privirea spre el, uluită. Era întuneric și nu îl vedea bine.

- Sărută-mă, Nancy, repetă el.

Ea ezită, apoi se ridică pe vârfuli și își lipi buzele de buzele lui. El nu se mișcă.

- Gata, spuse el când ea se lăsă înapoi pe călcâie și privi precaută în ochii lui, care păreau foarte negri în umbra pergolei. Ai depășit primul obstacol și ai supraviețuit.

- Dar înainte nu ne-am sărutat așa, zise ea.

El zâmbi și își coborî buzele peste ale ei, din nou. Și astfel, ea descoperi cu un șoc de recunoaștere că un sărut între doi îndrăgostiți unea nu doar buzele, ci și gura, limba și chiar dinții. Și respirația caldă, și cuvintele murmurate. Și mâinile cercetătoare și mângâietoare.

- Iubirea mea. Respirația lui era caldă și ațățătoare lângă urechea ei.

- John.

- Destul, spuse el în cele din urmă, ținând-o încă aproape, lipită de el. Autocontrolul meu are o limită, să știi, și eu mă apropii de ea.

Nancy își simți inima bătând și lovindu-se de pieptul lui.

- Dar nu m-am temut, spuse ea, oarecum uimită.

- Fiindcă te-am atins cu dragoste, zise el. Dragoste care vine din adâncul meu, Nancy, și nu doar din buzele sau din mâinile mele. În noaptea nunții noastre o să vezi că nu o să te temi de cea mai mare intimitate. Ne vom uni trupurile și întreaga noastră ființă.

- Noaptea nunții noastre, șopti ea, și visurile ei se născură din nou, și ea își lipi fața de lavaliera lui.

- Unde ne vom căsători? întrebă el. La Penhallow sau aici? Cred că nu la Kingston. Și când? Vara asta, după ce îmi vând licența și ies din armată? Sau mai devreme? Câți copii vrei? Vei fi ducesă într-o zi, iubirea mea, și mama viitorului duce?

Nancy râse - și după câteva momente văzu că nu-și putea opri râsul încet, amuzat și fericit care țâșnea din ea. Râsul vindeca minunat.

- Este timpul să ne întoarcem în sala de bal, spuse el. Voi veni la tine mâine după-amiază, dacă pot aștepta atâta timp, și vom face planuri precise și raționale. Ești fericită?

Ea încuviință.

- Să înțeleg din asta că cererea a fost făcută și acceptată?

El chicoti.

- Mi se pare că despre asta a fost toată conversația asta, spuse el.

- John, spuse ea încet.

În timp ce îi zâmbea privindu-l în ochi, se întrebă dacă avea să existe un moment mai fericit în toată viața ei.

Lordul Poole rămase privind-o pe Elizabeth cum dansa valsul dinaintea supeului cu Christopher și făcu un efort conștient ca să nu se încrunte. Când Martin veni lângă el, se simți aproape recunoscător. Necesitatea de a face conversație avea să-i distragă atenția. Își dorea din inimă să nu fi fost prins în capcana acestei logodne. Mai ales cu o femeie care fusese implicată o dată în viață într-un scandal. Ar fi trebuit să știe că nu putea să-i aducă decât necazuri, chiar dacă tatăl ei era duce și ea avea o avere enormă.

- Mă gândeam, îi spuse el lui Martin, arătând spre Christopher, că va avea bunul-simț de a părăsi orașul acum, după ce și-a văzut fiica și și-a îndeplinit astfel dorința.

Martin zâmbi în chip de scuză.

- Nu sunt sigur că treaba este chiar atât de simplă, spuse el.

Lordul Poole uită că nu trebuia să se încrunte.

- Ce naiba vrei să spui? întrebă el.

- Și eu credeam că era vorba doar despre Christina, spuse Martin. Poate că este. Probabil că este. La urma urmei, trebuie să aibă și el un dram de bun-simț, nu-i așa? Înainte îmi plăcea de el. Încă îmi mai place, într-un fel.

- Honeywood, spuse iritat lordul Poole, aș aprecia dacă nu ai mai încerca mereu să găsești scuze pentru toată lumea și ai trece la subiect. Ce spuneai? Că a pus iar ochii pe Elizabeth? Și eu mă gândeam la același lucru.

- Ea a fost soția lui odată, spuse Martin. Și apoi, bineînțeles... Ridică din umeri și oftă.

- Și apoi bineînțeles ce?

Lordul Poole îl privi pătrunzător.

- Nu, spuse Martin. Nu e treaba mea să intervin, de fapt. Oricum, i-am promis solemn să nu suflu nici o vorbă, nimănui. În plus, știi că nu aș spune și nu aș face nimic dacă aș ști că o rănesc pe Lizzie sau o pun într-o lumină proastă.

Nările lordului Poole se umflară.

- Așa că vei păstra un secret, care e evident al naibii de incriminant, și nu-l vei spune viitorului ei soț, doar din cauza unei promisiuni prost făcute. Ce e între ei, Honywood?

Martin își mușcă buzele.

- Am multă apreciere și mult respect pentru dumneata, Poole, spuse el. Am fost încântat când mi-a spus Lizzie că se va căsători cu dumneata. Am sperat că toate celelalte vor trece, la urma urmei, și că dumneata și cu ea veți trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Dar mă tem că, oricât de mult aș iubi-o, nu pot să nu văd că Lizzie e uneori încăpățânată și nu îi tratează întotdeauna corect pe ceilalți. E o trăsătură care mă îndurerează și pe care nu-mi place s-o recunosc în fața altora. Dar dumneata ești logodnicul ei.

- Da, drăcia dracului, spuse lordul Poole. Sunt. Dă-i drumul, Honywood.

- Nu aici, zise Martin, cu o expresie tulburată. Poate că nu o să spun nimic. Mă voi gândi la asta, Poole, și te voi vizita mâine. Nu sunt sigur că pot să-mi calc pe conștiință și să încalc o promisiune. Dar nici nu sunt sigur că voi putea trăi cu gândul că am văzut cum erai înșelat în mod deliberat. O să te vizitez mâine.

Lordul Poole nu părea deloc mulțumit. Dar dintr-odată deveni din nou conștient de locul în care se afla și își netezi încruntarea.

- La naiba! Toată Europa va fi aici poimâine, și mie o să-mi cadă cerul în cap. Prețioasa ta soră ar face bine să se țină departe de Trevelyan din seara asta în continuare, dacă știe ce e bine pentru ea, Honywood. O să i-o spun eu însumi mai târziu, și poți să i-o spui și tu din partea mea. Nu o să suport să fiu făcut de râs.

- Nu, spuse Martin. Chiar și eu pot să văd asta. Ar fi teribil de nedrept. Va trebui să avem grijă să nu se întâmple asta, Poole. Poate că putem face niște planuri mâine.

Lordul Poole încuviință politicos și plecă în căutarea unei băuturi.

capitolul 23

Cinci minute întregi valsară în tăcere. Ea era suplă în brațele lui și se mișca ușor. „Rochia ei de culoarea piersicii se potrivește foarte bine cu părul de culoarea mierii și îi dăruiește o feminitate delicată“, se gândi Christopher.

- S-a îmbolnăvit Christina de la înghețată? întrebă el, întrerupând în cele din urmă tăcerea dintre ei.

- Nu. Ea ridică privirea și se uită în ochii lui. Dar era teribil de agitată, Christopher, și nu știu dacă va supraviețui până poimâine. Se știe exact la ce oră vor sosi demnitarii străini la Dover și pe unde vor intra în Londra? Nu mi-ar plăcea să o văd dezamăgită, fiindcă își dorește atât de mult să-i vadă.

- Putem presupune bazându-ne pe informații, spuse el. Și toată lumea va ajunge în cele din urmă la palatul St. James.

- Ai fost foarte bun cu ea, Christopher, zise ea. Trebuie să-ți mulțumesc.

- E fiica mea.

- Te place, spuse ea, fiindcă tu o placi. Nu fiindcă o scoți în oraș și îi cumperi lucruri, ci fiindcă o placi. Mă tem că adesea copiii sunt un deranj în viața adulților. Și copiii simt asta.

- Mai ales când adulții sunt doar unchi sau bunici, sau posibili tați vitregi, spuse el. Are nevoie de tatăl care i-a dat naștere, Elizabeth. Cum ar putea fi un deranj pentru mine?

- Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea.

- O să trebuiască să-i spunem în curând, zise el. Sper că îi vom putea spune împreună. Sper că nu va trebui s-o fac singur.

Ea trase aer în piept, dar închise din nou gura și clătină din cap. Un gest ambiguu, se gândi Christopher. Dansară restul valsului în tăcere.

- Aș face mai bine să-l caut pe Manley și să mergem la supeu, spuse ea când se termină muzica.

Ochii ei priveau spre vesta lui.

- Asta înseamnă că în ultimii șapte ani s-au schimbat convențiile? întrebă el. Dansul dinaintea supeului nu îi oferea bărbatului privilegiul de a-și conduce partenera la supeu?

- Nu crezi că se bârfește destul despre noi? îl întrebă ea. Și nu sunt destule speculații? Trebuie să le agravăm stând împreună și conversând la supeu, în timp ce logodnicul meu stă cu alte persoane?

- Sincer, nu-mi pasă de ce spun alți oameni, Elizabeth. Ți-am cerut dansul dinaintea supeului cu un scop. Atunci nu vom merge în salon, unde ceilalți ne pot vedea și pot interpreta fiecare schimbare a expresiei noastre în timp ce discutăm. Ți-e foame?

- Nu, spuse ea.

El o luă de braț și îi lăsă pe ceilalți să iasă pe lângă ei din sala de bal. Chiar și membrii orchestrei își abandonară instrumentele și dispărură în căutarea propriului lor supeu.

Elizabeth închise ochii.

- Se va bârfi mult despre asta, spuse ea.

- Îți pasă prea mult de ce spun ceilalți oameni.

Ea deschise brusc ochii.

- Da, îmi pasă, spuse ea, fiindcă sunt implicați și alți oameni, inocenți. E implicat Manley și indirect și Christina. Ce fel de viitor poate să o aștepte, dacă mama ei depășește limitele?

El o conduse pe balconul acum pustiu. Aerul era rece și delicios după căldura parfumată și aglomerată din sala de bal.

- Te-ai gândit la oferta mea? o întrebă el. O să te căsătorești cu mine?

- Nu, bineînțeles că nu. O să mă căsătoresc cu Manley. Dar vocea o lăsă și ochii ei priviră în altă parte. Stătea cu spatele lipit de balustrada de piatră. Sau, mai bine, nu mă voi căsători cu nici unul. Îl voi scăpa de scandalul care începe să se pregătească în jurul nostru și mă voi întoarce acasă, la Kingston.

- Cu credinciosul Martin, spuse el.

- Îl urăști, nu-i așa? întrebă ea. Fiindcă îmi e credincios, Christopher? Fiindcă asta arată lipsa ta de credință? Nu, nu cu Martin. Nu îi voi permite să-și sacrifice în continuare viața de dragul meu. Nu am nevoie de un bărbat pe care să mă sprijin. Nu mai am nevoie acum. Pot să stau pe picioarele mele.

- Nu ți se va da voie, spuse el. Vei vedea că Martin nu acceptă un refuz.

Ea scoase bărbia în afară.

- Ce vrea să însemne asta? întrebă ea.

Dar el o privi meditativ și clătină din cap. Era prea de vreme ca să-și dezvăluie bănuielile pe jumătate formate. Era mai probabil ca ea să creadă în iubitul ei frate vitreg, și să nu dea crezare puținelor dovezi pe care i le putea oferi el despre perfidia lui Martin. În ochii ei, el era încă un adulterin și un bărbat care se căsătorise cu ea ca să asigure confortul amantei și al bastardului său.

- Sentimentele lui Martin față de mine sunt cele ale unui frate, spuse ea. Presupun că unui om ca tine i se pare greu de crezut că nu e nimic nepotrivit în relația noastră, chiar dacă între noi nu există o legătură de sânge.

- Și totuși, zise el, pot să-mi amintesc o vreme, Elizabeth, când fugeai speriată de el fiindcă credeai că îți făcea avansuri nepotrivite.

- Nu este drept, spuse ea. Atunci îmi pierdusem memoria.

- Martin o place pe Christina? întrebă el.

Urmă o mică ezitare.

- Da, bineînțeles, spuse ea. Doar că pentru bărbați e mai dificil să aibă răbdare cu copiii. Și el are puțină experiență.

- Eu am și mai puțină, spuse el. Și o iubesc, Elizabeth. O vreau la Penhallow.

- Nu, spuse ea.

- Cu tine, continuă el. Și vreau să aibă numele corect. E Atwell, nu Ward. Și la fel e și al tău.

- Nu am vrut să-ți păstrez numele, spuse ea, cu voce tremurătoare, nici să îl aibă Christina. Am vrut să te uit.

- Și totuși, spuse el, după ce s-a născut m-ai văzut de fiecare dată când te-ai uitat la ea, nu-i așa? A fost un ghinion pentru tine că nu ți-a semănat. Poate că Martin ar fi plăcut-o mai mult dacă ar fi semănat cu tine. Și tatăl tău.

Ea se încruntă.

- Tata a aranjat totul, zise ea. Divorțul și pierderea numelui tău. A tratat-o pe Christina ca pe propria lui fiică.

- Dar nu e fiica lui, spuse el. E fiica mea. Lady Christina Atwell. Și dacă ți se pare că vorbesc cu amărăciune, Elizabeth, atunci ai dreptate. „Ce a unit Dumnezeu omul să nu despartă.” Mă tem că tatăl tău nu se numără printre persoanele mele favorite.

- De ce nu ai luat-o pe femeia aceea cu tine când ai plecat? întrebă ea. Ți-a fost mai ușor s-o abandonezi? Și copilul?

- Nici nu am cunoscut-o, Elizabeth, spuse el. Dumnezeu mare, nici nu-i știu numele. Trebuia să fie din familia Johnson din satul Penhallow, conform mesajului care a venit să mă conducă la ea. O femeie amărâtă care avea greutăți și nu știa la cine să apeleze.

- Lucy Fenwick, spuse ea, cu voce furioasă. Oricum, ai știut să o mângâi foarte bine pe biata femeie în nenorocire, Christopher. Vreau să mă întorc înăuntru. E frig aici.

- Cred că a fost îngrozitor pentru tine, spuse el liniștit, după doar trei luni de la nuntă, să îți vezi soțul în brațele unei femei pe jumătate goale, așa cum

s-a întâmplat. O mireasă care era deja însărcinată. Obişnuiam să te învinuiesc pe tine mai mult decât pe oricine altcineva pentru felul în care s-au desfăşurat până la urmă lucrurile. De fapt, am dat vina întotdeauna pe tine pentru că nu ai avut încredere în mine, pentru că nu ai ştiut instinctiv că nu eram capabil de o asemenea purtare. Dar poate că durerea m-a făcut prea aspru.

- Oh, Christopher, spuse ea cu o voce din ce în ce mai furioasă, ai o limbă aşa de dulce. Înainte nu era aşa. Înainte nu prea vorbeai. Dar nu fi crud. Nu mă face să mă îndoiesc acum, când ştiu cu adevărat că nu poate exista vreo îndoială. Nu mă face să cred că am irosit toţi anii aceştia şi am lăsat-o pe Christina fără tată fără să fie nevoie. Nu-mi face asta.

- Au fost ani iroşiţi? întrebă el. Au fost ani pustii fără mine, Elizabeth?

- Nu, spuse ea, cu ochii strălucind de lacrimi stăpânite. Nu am jelit după tine şapte ani. Nu meritai.

- Dar dacă aş fi nevinovat, nu aş merita?

- Nu face asta, spuse ea. Nu-mi face asta, Christopher. Dacă ţi-a mai rămas vreun sentiment pentru mine, nu-mi face asta. Lasă-mă să merg să-l caut pe Manley.

- Te temi să mă crezi, nu-i aşa? spuse el. Dacă m-ai crede, ai descoperi prea multe sfaturi greşite, concluzii grăbite, jurăminte încălcate şi ani pustii.

- Aş vrea să fi insistat să merg la supeu, spuse ea, cu voce tremurătoare.

- Acum câteva săptămâni, la Penhallow, ai crezut în mine, zise el.

- Atunci îmi pierdusem memoria.

- M-ai văzut aşa cum sunt.

- Nu, spuse ea, îndepărtându-se cu un pas de balustradă. Te-am văzut aşa cum pretindeai că erai. Am văzut un bărbat care nu există. Acum mă duc în salonul în care se supează.

Dar în timp ce ea făcea un pas înainte, el se mişcă, şi ea ajunse exact în dreptul pieptului său şi ridică instinctiv mâinile, sprijinindu-se de el.

- „Nu voi înceta niciodată să te iubesc. Să nu te aștepti la asta.“ Îți amintești că mi-ai spus cuvintele acestea, Elizabeth? o întrebă el.

Ea închise ochii strâns și făcu o grimasă.

- Le-am spus unui bărbat care nu există, spuse ea.

El se aplecă peste ea, cu gura întredeschisă. Buzele ei tremurară incontrollabil și se despărțiră. Gemu, și mâinile ei alunecară pe pieptul lui și ajunseră să se sprijine pe umeri și pe gât.

Atunci el își dădu seama că ura lui față de ea rămăsese de mult în trecut, dacă existase vreodată. În ultimele zile se îndrăgostise de Christina fiindcă era fiica lui. Și a lui Elizabeth. Pentru că era a lor. Și pentru că o iubea pe Elizabeth. Întotdeauna o iubise. Și întotdeauna o va iubi.

- Acum exist? o întrebă el, ridicând capul după un sărut lung și profund. Sau sunt încă un bărbat care nu e cu adevărat aici?

Ea îi întoarse privirea cu ochi nefericiți.

- Săptămânile acelea de la Penhallow s-ar putea repeta pentru tot restul vieții, spuse el. Christina ar putea să crească acolo, Elizabeth. Poate că ar fi mai mulți copii. Poate că s-ar auzi din nou gălăgie și râsete în camera copiilor de acolo. Și picioare pline de noroi pe hol. Și nisip pe covoare. Am putea răscumpăra anii pierduți.

El văzu că ea își mușca interiorul buzei de sus. Îi atinse obrazul cu degetele.

- Gândește-te în continuare la asta, spuse el. O să ți-o cer iar. Și iar, și iar. Nu-ți voi mai trânti niciodată ușa în față.

- Acum vreau să mă duc să-l caut pe Manley, spuse ea. Vreau să ne vadă oamenii împreună înainte de reînceperea dansului.

El încuviință.

- Vrei să te conduc în camera unde se supează?

- Nu, spuse ea. Mă duc singură.

El încuviință din nou și ea trecu în grabă pe lângă el și intră în sala de bal. El rămase lângă balustradă, sprijinindu-și coatele pe ea și privind în grădina luminată de felinare. Lucy Fenwick, se gândi el. Dar cum să găsești

după șapte ani o femeie pe care o cunoști doar după nume? Și numele acela ar fi putut fi fals, așa cum fusese și Johnson.

Dar trebuia să-i dea de urmă cumva. „Poate că Elizabeth se va căsători cu mine“, se gândi Christopher. Simțea că ea șovăia, că o parte din ea voia să spună da. O parte din ea încă îl iubea. Simțise partea aceea în timpul sărutului. Dar nu aveau să fie fericiți niciodată dacă ea nu putea fi convinsă mai presus de orice îndoială că el se căsătorise cu ea din dragoste și nu din alte motive și că nu avusese nici o relație adulteră cu nici o femeie, în timp ce erau încă legal căsătoriți.

Lucy Fenwick avea să fie întotdeauna o umbră întunecată între ei, dacă nu o găsea și nu o convingea să spună adevărul. Pentru Christopher, adevărul era clar. Dar trebuia să fie la fel de clar și pentru Elizabeth.

Nu-și amintea oare adresa la care fusese chemat? Ar fi trebuit să rămână întipărită în memoria lui. Se gândi la asta, încruntându-se.

Nancy se uită la imaginea ei din oglindă, mulțumită de felul în care se potrivea tenul ei smead cu noua rochie de muselină de un albastru pal. Ar fi trebuit să lase rochia de muselină pentru după-amiază, desigur, dar el spusese că poate nu va putea aștepta până după-amiază. Și ea se va simți probabil ofilită de-a binelea până să sosească el.

– Arată bine, Winnie, spuse ea, întorcând capul dintr-o parte în alta și privind critic coafura pe care i-o făcuse slujnica. Apoi ochii i se ațintiră asupra lui Winnie. Până la urmă, ai fost la Vauxhall aseară cu domnul Bouchard?

– Da, doamnă, spuse Winnie, roșind.

Nancy o privi mai atent.

– Ei bine, spuse ea, nu trebuie să mai întreb dacă te-ai simțit minunat. Arăți remarcabil de mulțumită de tine însăși.

– Da, doamnă, spuse Winnie.

De câțva timp, Nancy era cam îngrijorată din pricina slujnicei ei. În ultimul timp își pierduse voioșia. Nancy

remarcase acest lucru chiar înainte de a pleca din Penhallow, dar Winnie insistase că nu era nimic în neregulă. Nancy nu dorise să insiste, dar bănuise că poate problema era valetul lui Christopher. Cu siguranță că era un om ciudat și fără îndoială atractiv pentru o fată ca Winnie. Numai accentul lui franțuzesc, și era suficient de atrăgător. Nancy spera că acesta nu avea de gând să-i zdrobească inima fetei, dar nu era treaba ei să intervină, dacă nu se făcea o plângere. De când veniseră la Londra, Winnie se înviorase vizibil. În dimineața asta strălucea în mod evident.

- Ați văzut artificiiile? întrebă Nancy. Probabil că au fost o priveliște minunată.

- Nu, doamnă. Winnie își făcu de lucru așezând cu mare dichis peria și pieptenele înapoi pe măsuta de toaletă. Am plecat devreme.

- Oh, spuse Nancy, cu o voce plină de simpatie, ce păcat, Winnie. Ai fost foarte dezamăgită?

- Nu, doamnă.

Obrajii lui Winnie străluceau din nou.

Nancy zâmbi.

- Nu o să te întreb de ce, zise ea. Înseamnă că el îți face curte atunci, Winnie? O să-mi pierd cea mai bună cameristă pe care am avut-o vreodată?

- Oh, nu, doamnă, spuse Winnie înflăcărată. El se va întoarce acasă la el în Canada, doamnă. Doar că a fost foarte bun cu mine. Grozav de bun.

- Bun? Nancy se întoarce pe scăunel și se uită la cameristă. Bun să te poarte cu vorba, Winnie, doar ca să te abandoneze când se întoarce în Canada? Eu aș spune că asta înseamnă să profiți de o fată.

- Oh, nu, doamnă, rosti Winnie cu pasiune. Nu e adevărat. Domnul Bouchard e cel mai bun și mai minunat bărbat din lume, chiar e. Nu o să las pe nimeni să spună vreo vorbă împotriva lui, nici chiar pe dumneavoastră, doamnă. Dacă nu ar fi fost domnul Bouchard, sunt sigură că aș fi murit, chiar așa. Aș fi vrut să mor. El m-a făcut să cred că nu sunt o fată rea, doamnă. El spune că sunt albă ca zăpada. El m-a făcut să mă simt curată din nou.

- Winnie, spuse Nancy, rămânând nemișcată. Ce vrei să spui?

Pasiunea o părăsi pe Winnie dintr-odată. Păli și o privi fix pe Nancy.

- Nimic, doamnă, spuse ea. Cineva bate la ușa din față. Să merg să răspund?

- Nu, spuse Nancy. Va merge domnul Bouchard sau fratele meu. Winnie, ce s-a întâmplat ca să te faci să-ți dorești să mori? De ce te-ai simțit atât de rea și murdară?

- Nimic, doamnă, spuse Winnie, privind-o fix. Nu m-am simțit așa.

Nancy își aminti cum se spălase de două ori pe zi săptămâni în șir, frecându-se până i se înroșea pielea, fără să se simtă niciodată curată. Își aminti cum zăcuse zile întregi pe patul de la Penhallow, privind nepăsătoare baldachinul de deasupra capului, dorindu-și să poată muri. Își aminti cum simțea că ea era cea vinovată. Ea mersese cu el fără să se gândească măcar să ia o însoțitoare cu ea. Ea era o femeie rea și păcătoasă.

- Winnie, spuse ea, cine ți-a făcut asta?

Dar știa fără să întrebe. Oh, Dumnezeu, știa. Și dacă ar fi vorbit cu șapte ani în urmă, poate că ar fi putut să-l oprească să mai facă asta cuiva. Cât de multe femei făcuse să sufere?

- Nimeni, doamnă, zise Winnie speriată. El nu mi-a făcut nimic, doamnă.

- Cine nu ți-a făcut? întrebă Nancy. Domnul Honywood?

Winnie începu să plângă.

- Eu nu i-am cerut-o, doamnă, spuse ea. Nu am vrut să merg cu el. El m-a obligat. Trebuie să mă credeți, doamnă.

Nancy se ridică în picioare și își surprinse camerista, cuprinzând-o în brațe și ținând-o strâns.

- Nu te învinuiesc, Winnie, spuse ea. Nici măcar un moment, biata mea fată. E un om păcătos și rău și o să încerc să nu-l las să facă alte fete să sufere. Domnul Bouchard are dreptate, Winnie, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Ești albă ca zăpada. Trebuie să crezi că nu ești deloc vinovată. Trebuie. Oh, nu-l lăsa să-ți strice viața!

Winnie scâncea.

- Credeam că o să mă concediați în mod sigur dacă aflați, doamnă, spuse ea. Dar ooh, a fost oribil, doamnă. M-a bătut și apoi a făcut *treaba aceea*.

Nancy îi dădu drumul.

- Nu mai am nevoie de tine până târziu după-amiază, spuse ea. Du-te și fă o plimbare în parc, Winnie. Sau du-te și uită-te la magazine. Du-te și fă ceva vesel. Poate că domnul Bouchard e liber și merge cu tine. Șterge-ți ochii și lasă totul în urmă. Nu permite ca un asemenea monstru să-ți lase cicatrici pentru totdeauna.

- Oh, nu, nu o s-o facă, doamnă, spuse Winnie. Domnul Bouchard m-a făcut să mă simt din nou drăguță și bună.

Poate că era mai bine să nu încerce să afle cum făcuse așa ceva, se gândi Nancy sau de ce pierduseră cei doi artificiiile de la Vauxhall, după ce Winnie le așteptase cu atâta nerăbdare. Dar orice ar fi făcut sau oricare ar fi fost motivul pentru care ar fi luat-o pe Winnie de la Vauxhall mai devreme, Nancy îi binecuvânta inima bună. Poate că Winnie nu va trebui să sufere atât de mult cât suferise ea.

Gândul îi aduse amintiri din noaptea precedentă și o făcu să-și dea seama că din salon se auzeau vocile unor bărbați, iar una dintre ele îi aparținea probabil lui John. Se întoarse să se uite din nou în oglindă și să se asigure că pe rochia ei nu apăruse nici o cută, iar părul nu scăpase din coc. Apoi intră grăbită în salon.

John își dădu seama că nu era în stare să mai aștepte până după-amiază. Cu o noapte înainte, se înțeleseseră să se logodească, dar acum tânjea s-o vadă pe Nancy din nou, să facă aranjamentele definitive, să anunțe totul oficial. Ajunse la Pulteney când era încă dimineață, la o oră nepotrivită pentru o vizită de socializare. În timp ce urca scările spre suita pe care o ocupa Nancy cu fratele ei, rânji pentru sine.

Nancy nu era în salonul în care îl conduse omul lui Trevelyan. Christopher era acolo singur.

- John? spuse el, arătând oarecum surprins. Mă pregăteam să ies. Mă bucur că nu am pierdut vizita ta. Sau o vizitezi pe Nancy?

- Câtă perspicacitate, chicoti John. De fapt, ar trebui să vorbesc totuși cu tine mai întâi. La urma urmei, trebuie să faci lucrurile așa cum trebuie dacă sunt lucruri care merită făcute. Ea nu are nevoie de consimțământul tău, Christopher, dar mi-ar plăcea totuși să-l am.

Christopher ridică din sprâncene.

- Dumnezeuule mare, vrei să spui că ai venit aici ca s-o ceri pe Nancy în căsătorie?

- Nu se dă niciodată de gol, nu-i așa? spuse John. Mă așteaptă, deși poate pe mai târziu. N-am mai avut răbdare. De fapt, trebuie să mărturisesc că am făcut deja cererea.

- Ei bine, spuse Christopher, m-ai luat prin surprindere cu totul. Deși nu știu de ce, cu excepția faptului că Nancy părea să fie hotărâtă să rămână singură. Și data trecută am crezut că vă plăceați unul pe celălalt, dar nu a ieșit nimic.

Era evident, se gândi John, că fratele lui Nancy nici nu bănuia adevărul. Ea păstrase foarte bine secretul.

- Eu sunt insistent prin definiție, spuse John. Pot să sper că voi primi binecuvântarea ta, Christopher? Mi-ar plăcea să fii din nou fratele meu, să știi.

Christopher zâmbi și veni spre el, cu mâna dreaptă întinsă.

- Nu aș fi fost mai mulțumit nici dacă aș fi pus-o eu la cale, spuse el. Îți dau chiar mireasa pe gratis. Presupun că trebuie să mă duc s-o aduc.

Dar înainte de a putea ajunge la ușa care ducea spre garderoba lui Nancy, ușa se deschise și ea păși în cameră. Și John văzu, într-un val de ușurare și tandrețe, că ea îl așteptase într-adevăr mai devreme și că se străduise la fel de mult ca el să arate cât mai bine.

Se uită în ochii lui, susținându-i privirea. Obrajii îi erau îmbujorați și ochii strălucitori. Dar chiar în timp ce se uita la el și el începea să-i zâmbească, expresia ei se schimbă și pe chipul ei se văzu anxietatea și panica.

Alergă spre el, cu ochii în ochii lui, ignorându-l complet pe Christopher, și se rezezi drept în brațele lui.

– John, spuse ea, îngropându-și fața în lavaliera lui bine călcată. Oh, John, s-a întâmplat din nou și totul e din vina mea.

John o cuprinse protector în brațe și întâlni privirea lui Christopher peste capul ei. Amândoi ridicară din sprâncene.

capitolul 24

Christopher se gândi să iasă pe furiș din cameră. Intenționase să iasă undeva în dimineața aceea, și era deja târziu. Dar când văzu cât de înnebunită era sora lui, rămase acolo.

John închise o clipă ochii și o strânse în brațe. Părea să înțeleagă despre ce vorbea ea, în ciuda faptului că la început ridicase din sprâncene.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea se luptă să se elibereze din brațele lui și păru să-și dea seama pentru prima dată de prezența fratelui ei.

– El mi-a ră... rănit camerista acum câteva săptămâni, spuse ea. A bătut-o și a siluit-o.

– Martin? spuse John.

Christopher simți cum îl ia cu frig.

Nancy încuviință.

– Totul e din vina mea, spuse ea. Aș fi putut să previn asta și poate și alte atacuri despre care nu am aflat, dacă aș fi avut curajul să vorbesc mai devreme. Am fost foarte egoistă.

– Nu, zise John. Nu poți da vina pe tine pentru răul care se află în sufletul altcuiva.

– Martin a violat-o pe Winnie? întrebă Christopher. Și a bătut-o? De ce Dumnezeu nu ai vorbit atunci când trebuia, Nancy? L-aș fi biciuit. Pot să o fac și acum. Pumnii lui se încleștară. Deși ar fi putut să facă mult mai mult decât să-l caute pe Martin Honywood în ascunzătoarea lui și să-l biciuiască.

- Nu e ușor să raportezi un asemenea lucru, Christopher, spuse Nancy cu gravitate. Este aproape imposibil să spui unei alte persoane despre o asemenea rușine, degradare și vinovăție.

- Vinovăție? întrebă Christopher privind-o fără să înțeleagă.

- Când ai fost violată, spuse ea, te simți vinovată, de parcă tu însăși ai fi cerut-o.

Christopher simți că îi stătea mintea în loc. Își aminti că Nancy plecase de la Kingston Park aproape inexplicabil atunci când mai era doar o săptămână până la nunta lui și când părea să se simtă bine și chiar să se fi îndrăgostit de John. Și că Nancy rămăsese la Penhallow de atunci și că refuzase să se gândească la căsătorie, în ciuda frumuseții și vitalității ei.

- Se pare că vorbești din experiență personală, spuse el, smulgându-și cu greu cuvintele de pe buze.

- Chiar așa și fac.

El o privi de parcă s-ar fi aflat la o mare depărtare. Observă că John o ținea cu brațul pe după umeri.

- A fost Martin, spuse John. A bătut-o și a violat-o. Cu o zi înainte ca Nancy să plece de la Kingston. Nu am aflat nici eu, până acum două zile. Dacă aș fi știut, l-aș fi omorât pe Martin.

- De ce nu ai făcut-o în ultimele două zile? întrebă Christopher.

Fu surprins de calmul din vocea lui. Ochii lui erau îndreptați spre fața palidă a surorii lui.

- Pentru că eu nu am vrut să fie scandal, spuse Nancy. Am vrut ca totul să rămână în trecut. Deși l-am urât întotdeauna pe Martin, și cred că e ușor de înțeles de ce, m-am gândit că poate nu suporta să o piardă pe Elizabeth, care a fost toată viața aproape o soră geamănă pentru el. M-am gândit și la faptul că avea doar optsprezece ani și nu învățase cum să-și controleze impulsurile. Nu l-am scuzat niciodată în mintea mea, dar m-am gândit întotdeauna că a fost un lucru pe care l-a făcut o singură dată în viață - cu mine.

Christopher se întoarce și se așează cu greutate pe un scaun. Își sprijini coatele pe genunchi și își îngropă fața în palme.

- În ultimele zile am început să-mi dau seama, spuse el, că e un demon venit direct din iad. Dar asta e mai rău decât orice am descoperit despre el.

John o trase pe Nancy să se așeze pe o sofa. O ținea și acum cu brațul pe după umeri.

- Descoperit? întrebă el. Ce vrei să spui?

Christopher îl privi cu precauție.

- E vorba despre mine și Elizabeth, spuse el, despre Nancy, despre tine - el ne-a ruinat viețile la toți. Rece, metodic și nemilos. Și a rămas tot timpul zâmbitor și fermecător.

John și Nancy îl priveau atenți.

- Dansatoarea care a fost bătută și a murit, spuse el. Nigel Rhodes a recunoscut față de mine că a fost plătit ca să raporteze că m-a văzut ieșind din teatru cu ea. Plătit de Martin. Biata fată a fost bătută înainte de a muri. Auzind ce am auzit acum, aș spune că este amprenta lui Martin, nu?

John stătea cu capul în jos.

- Ca și Nancy, spuse el, eram înclinat să cred că Martin a fost învins de un impuls adolescentin, căutând dragoste sau un simulacru de dragoste pentru că Elizabeth o găsisese cu tine.

- Și Winston Rawlings, spuse Christopher, care a fost și el prezent, alături de mine și alți câțiva, la jocul acela faimos de cărți de la Oxford la care Morrison a fost jumulit de avere, poate să depună mărturie în privința celor două adevăruri. Primul este acela că eu am fost un simplu spectator la joc, deși după aceea m-am simțit vinovat pentru că nu am făcut nimic ca să-i pun capăt, de vreme ce Morrison era atât de beat, că nu mai știa ce făcea. Al doilea este acela că acum șapte ani Martin a scos toată povestea de la Rawlings, cu câteva zile înainte ca Rawlings să plece în Irlanda în slujba guvernului.

- Oh, Christopher, suspină Nancy.

John stătea tot cu capul în jos.

- Dumnezeuule! exclamă el. Și eu care am râs și le-am spus tatei, lui Martin și lui Elizabeth că toate erau niște prostii. Nu am făcut nimic concret ca să dovedesc netemeinicia acuzațiilor. Oare Martin se baza pe asta?

Ne cunoștea pe toți atât de bine? Și noi îl cunoaștem atât de puțin? E înfricoșător.

- Dar de ce s-o facă? întrebă Nancy. Cum poate să fie cineva atât de diabolic? Era atât de evident că tu și Elizabeth vă iubeați atât de mult, Christopher.

- Pentru că era obsedat de ea, spuse Christopher. Este obsedat. Să n-o aibă nimeni, dacă el n-o poate avea. A încercat vreodată să o aibă, John?

- Sunt sigur că tata nu ar fi permis așa ceva, răspunse John, ridicând în cele din urmă privirea. Deși nu am auzit să se fi întâmplat așa ceva. Biata Elizabeth! Dar da, Christopher are dreptate. Martin are o obsesie pentru ea. O obsesie bolnăvicioasă.

- În dimineața asta, spuse Christopher, voiam să ies și să aflu cum a fost implicat Martin în povestea cu femeia care a trimis după mine și cum a aranjat ca Elizabeth să intre în casă la câteva minute după mine și să tragă toate concluziile greșite. Martin era cu ea, bineînțeles. Și a fost aproape la fel de supărat ca și ea.

- Christopher, spuse Nancy, au trecut șapte ani de atunci.

- Știu, spuse el. Mi-am amintit adresa, dar nu sper ca femeia să mai fie acolo. Sper doar să-i pot da de urmă cumva.

- Poate că vom putea scoate informațiile de la Martin, rosti John printre dinți. Am învățat câteva lucruri despre tortură în Spania, privind trupurile victimelor.

- O să încerc în felul meu întâi, spuse Christopher.

- Asta a fost singura acuzație pe care am luat-o în serios la vremea aceea, spuse John. Tot ce am spus în apărarea ta a fost faptul că eram sigur că puseseseși capăt aventurii înainte de căsătorie. Nu credeam că îi erai necredincios lui Elizabeth. Am luat în răs, desigur, ideea că te-ai căsătorit cu ea doar ca s-o întreții pe prostituata aceea și pe copilul ei. Dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să controlez povestea femeii. Acum mă învinuiesc pentru asta.

- Nu te învinui, zise Christopher. Și eu aș fi putut s-o controlez. În schimb, am fugit. Cred că Martin ne cunoștea destul de bine pe toți, nu-i așa? Crezi că el a pus

la cale și divorțul? Divorțurile sunt atât de rare, mai ales cele în care soțul e acuzat că a greșit.

– Poate că a făcut-o, diavolul, spuse John, ajutat de mândria tatălui meu. Vin cu tine, Christopher.

– Oh, da, te rog, spuse Nancy. Îți mulțumesc, John. Christopher îi privi pe amândoi.

– Ai alte treburi în dimineața asta, zise el. Nu vreau să stric momentul acesta.

John luă mâna lui Nancy în mâinile lui și o sărută, înainte de a se ridica în picioare.

– Vor aștepta, spuse el, zâmbindu-i cam slab. Pare să fie un moment nepotrivit, nu-i așa, Nancy?

– Da, spuse ea.

Christopher se ridică în picioare.

– Atunci ar fi bine să plecăm, zise el. Crezi că Winnie se va simți bine, Nance? Are nevoie de un doctor?

– Cred că are deja unul, spuse ea. Antoine Bouchard a fost foarte bun cu ea, Christopher.

– Ah, da, spuse el, o poveste de dragoste. Sau o aparentă poveste de dragoste. Traversă încăperea și o sărută pe obraz. Nance, îmi pare atât de rău că a trebuit să treci singură prin asta. Cumva, voi răzbuna ceea ce ți s-a întâmplat. Și ceea ce s-a întâmplat cu viața lui Elizabeth.

– Tu ai grijă de Elizabeth, spuse John înverșunat. Eu voi regla conturile pentru Nancy.

John o sărută scurt pe buze, apoi cei doi bărbați ieșiră din cameră.

Lucy Fenwick nu mai locuia în pensiunea la care fusese chemat cândva Christopher. Nici el și nici John nu se așteptaseră să o găsească acolo. Însă aflară că era un cartier al cărui locatari veneau și plecau într-un ritm alert. Nici unul dintre ocupanții casei și nici unul dintre vecinii cei mai apropiați cu care vorbiră nu își aminteau de ea.

Însă două dintre locatari nu se aflau acolo. Una dintre ele se întoarse în timp ce cei doi domni făceau încă cercetări printre vecini. Și își aminti de doamna Fenwick, sau pretinse că își amintea. Nu era o târfă, spuse ea. Oh, nu. Era cu nasul pe sus, chiar așa. Își dădea

aere. Moștenise bani de la o mătușă, da, și plecase în America. Oricum, asta își amintea informatoarea. Tre-cuse mult timp de atunci.

Locatară fu mulțumită de atenția cu care îi urmăriră povestirea cei doi domni. Fu dezamăgită când continua-ră cu întrebări la care nu putea răspunde. Avea doamna Fenwick vizitatori? Exista un anumit domn care o vizita regulat? Locatară nu-și amintea.

În cele din urmă, Christopher și John plecară. Părea evident că nu aveau să mai obțină informații de reală importanță de la femeia aceea. Și dacă era adevărat că Lucy Fenwick plecase în America, cu biletul plătit fără îndoială de Martin, atunci se părea că urmărirea ajunsese la sfârșit. Nu că ar fi avut măcar un început.

- Dacă aș fi în locul dumneavoastră, domnule, spu-se vecina informatoare, aș vorbi cu proprietarul. El este aici de când lumea.

John încuviință. Proprietarul era următorul de pe lis-ta de oameni care trebuiau vizitați pentru posibile infor-mații. Era încurajator să te gândești că exista un bărbat care era acolo „de când lumea“, așa că trebuia să fi fost acolo și în urmă cu șapte ani.

Proprietarul, nebărbierit, nespălat și scărpinându-și pișcăturile de purici prin stofa uzată a hainelor, nu pă-rea un martor demn de încredere. Ochii îi străluceau deja din cauza ginului pe care îl băuse de dimineață. Dar își amintea de Lucy Fenwick.

- Cu o clasă mai presus decât locatarii obișnuiți, șe-fule, îi spuse el lui Christopher. Aș putea spune că era de neam mare. S-a dus în America, după tot tâmbălăul.

- Tâmbălăul?

Christopher ridică din sprâncene și păru interesat.

- A fost chemată să depună mărturie într-un divorț, chiar așa, șefule, spuse proprietarul, oprindu-se pen-tru o partidă entuziastă de scărpinat. Niște granguri. Apoi s-a dus în America repejor. A spus că a primit bani de la o mătușă bătrână sau o bunică sau altcineva, așa a spus, șefule. Dar cei care au ceva la mansardă - spuse el rânjind și bătându-se cu degetul în tâmplă - știu că nu-i așa.

- Chiar așa? întrebă Christopher. Crezi că banii au venit din altă sursă?

Proprietarul încuviință și căscă tare.

- Au venit din aceeași sursă din care știu că și-a plătit chiria când a rămas în urmă, în ciuda aerelor ei de neam mare, șefule, spuse omul. Pariez pe o pintă de gin, chiar așa. Nu că ar fi treaba mea, bineînțeles.

- Bineînțeles că nu, încuviință Christopher, schimbând o privire cu John. Și cine i-a plătit chiria, dacă îmi permiți să întreb?

Proprietarul se scărpină și își strânse buzele, gânditor. Îl fulgeră cu privirea pe Christopher, și apoi pe John.

- Îți place ginul bun, nu-i așa? întrebă John, scoțând o monedă din buzunar și balansând-o ispititor în palmă. Trebuie să ne permiți să îți umplem sticla aproape goală, domnule. Era un gentleman?

- Nu chiar, șefule, spuse proprietarul, frecându-și țepii din bărbie cu o mână murdară și încercând să nu se uite la moneda care se balansa. Era un om de afaceri. Stai să-mi aduc aminte. Era Perkins? Prewett? Powell? Powers? Asta e. Se opri și se gândi un moment. Asta este, șefilor. Powers era numele lui. Se dădea mare grangur, dar nu era mai grangur decât mine, chiar dacă avea haine la modă și buzunare pentru ceasornice și bastoane.

Domnul Powers, om de afaceri. Era un început cam slab, iar Cristopher și John fură de acord cu acest lucru în timp ce se înapoiau în zonele mai familiare ale Londrei. Dar proprietarul nu știa mai mult.

Christopher era deprimat.

- E un început mult prea slab, spuse el. Nu știm prenumele omului, nici ce fel de afaceri făcea. Nu știm dacă mai trăiește sau dacă mai este în Londra. Poate că a fost trimis în Africa sau China. Nu știm nici măcar dacă nu era un nume fals. Poate că a fost însuși Martin.

- Oamenii ca vicleanul nostru proprietar, spuse John, recunosc un grangur adevărat, sau cum le mai spun celor din clasa noastră, oricum s-ar deghiza. Și recunosc la fel de bine un grangur fals. Cel care a plătit chiria lui

Lucy era un grangur fals. De asta putem fi siguri. Nu era Martin.

Christopher oftă.

- Deci știm că nu căutăm un membru al lumii bune, spuse el. Asta reduce considerabil teritoriul.

John râse.

- Să nu ne dăm încă bătăuți, spuse el. Îi vom face o vizită omului meu de afaceri și îi vom pune problema. Poate că îl cunoaște pe Powers, printr-o minune. Dacă nu îl cunoaște, poate că are mijloace de a-l găsi. Cred că va trebui să ne exercităm răbdarea. Amintește-ți că nu vom ajunge într-o fundătură. Dacă toate celelalte eșuează, ne mai rămân torturile spaniole.

După vocea lui, nu s-ar fi zis că glumea în totalitate.

Omul de afaceri al lui John nu cunoștea nici un Powers care să fi activat în Londra. Nici partenerul său și nici vreun alt membru al personalului său. Dar preluă voios sarcina de a-l găsi.

- Dacă e în Londra, colonele, îi spuse el lui John cu vioiciune, îl voi găsi într-o zi sau două. Se înclină în fața lui Christopher. Puteți să vă bazați pe asta, milord.

Așa că trebuiră să se declare mulțumiți și să lase treaba în seama lui.

Lordul Poole străbătea camera agitat și nervos. Păru mulțumit să-l vadă pe Martin.

- Ei bine, spuse el, totul e stabilit pentru seara de poimâine. Prințesa de Wales a fost convinsă că e în interesul ei să apară la operă în timp ce soțul său și toți oaspeții lui se află acolo. Astfel, le va arăta că nu stă deoparte pentru că așa vrea, ci pentru că i s-a poruncit pe nedrept s-o facă.

- Aplaud o mișcare atât de îndrăzneată, spuse Martin. Și o vei sprijini pe față pe Alteța Sa regală, Poole?

- Îmi voi prezenta omagiile în public, în loja ei, spuse lordul Poole, și o voi lua pe Elizabeth cu mine. Și apoi, în timpul recepției și al prezentărilor care vor avea loc la Carlton House în seara următoare, vom vedea cum voi fi primit. Sunt dispus să cred că mulți dintre vizitatori

îmi vor aplauda mișcarea și mulți dintre ceilalți invitați mă vor privi cu un respect reînnoit.

- Da, spuse Martin, dacă te-ai putea baza pe faptul că Lizzie se va purta așa cum trebuie. Dar îți admir curajul, Poole. Cred că de abia aștepti zilele următoare.

O parte din înflăcărarea lordului Poole se risipi. Se încruntă.

- Crezi că nu o va face? întrebă el. La ce te refereai aseară, Honeywood? Încep să-mi doresc să nu fi pus niciodată ochii pe sora ta vitregă.

- Nu e doar ea vinovată, rosti Martin. De fapt, cred că nu e vinovată deloc. Dar sunt părtinitor. Țin foarte mult la Lizzie.

- Treci la subiect, te rog, rosti aspru lordul Poole. Vinovată pentru ce?

- Da, presupun că ea e vinovată, admise Martin, prăbușindu-se pe cel mai apropiat scaun și privind mâhnit covorul. Nu pot să o apăr în continuare, mai ales că acțiunile ei sunt pe cale să afecteze o persoană total nevinovată. Mă refer la dumneata.

Lordul Poole rămase privind-l fix, cu o mână pe lângă el, strângând și desfăcând pumnul.

- Răpirea aceea, spuse Martin. Am fost convins să spun o minciună, împotriva părerii mele. Dar acum trebuie să spun adevărul. Trevelyan a fost răpitorul. A dus-o pe Lizzie la Penhallow, și se pare că ea a căzut în brațele lui acolo. Ar fi și acum acolo dacă eu n-aș fi găsit-o și nu i-aș fi zdruncinat conștiința. Dumneata, Christina, tatăl ei, bunul-simț - uitase de toate în patima ei pentru Trevelyan.

- Și povestea cu pierderea memoriei? întrebă lordul Poole, cu voce încordată.

Martin ridică din umeri.

- Falsă, mă tem, răspunse el. Și totuși, acum cred că te vrea pe dumneata, Poole, și intenționează să te aibă. Trevelyan vrea să o ia înapoi în Devon, înțelegi, dar lui Lizzie îi place viața socială pe care i-o poți oferi dumneata în Londra. Așa că totul trebuie acoperit.

- Cățeaua! șuieră lordul Poole printre dinți. O so omor pentru asta.

- Și să fii spânzurat? spuse Martin. S-ar putea să plâng după ea, Poole. Dar trebuie să mă gândesc întâi la dumneata, fiindcă în toată situația asta dumneata ești victima inocentă.

- Trebuie să pun capăt logodnei, zise lordul Poole. Rapid și în liniște. Îl voi vizita pe Chicheley. Îl voi sfătui să o trimită la Kingston Park fără întârziere. Târfa are noroc că nu e demascată în fața întregii lumi așa cum e în realitate.

Martin oftă și își ascunse fața în palme.

- Ar trebui să mă bucur că ești pregătit s-o lași să plece atât de ușor, Poole, spuse el. Dar trebuie să fiu corect în toată situația asta. Corect cu dumneata. În definitiv, urma să fii cumnatul meu, sau aproape. Te-ai gândit bine? Dacă nu faci cunoscut motivul real al anulării logodnei, vor fi zvonuri și bârfe, aproape toate îndreptate împotriva dumatăle, devreme ce dumneata vei părea cel părăsit. Te vei face de râs.

Lordul Poole se îndreptă spre fereastră și privi afară.

- Ce sugerezi atunci? întrebă el.

- Oh, Dumnezeule, spuse Martin, cum pot să spun eu asta? Oh, biata Lizzie. Poate că nu a fost numai vina ei, la urma urmei. El a răpit-o, nu-i așa? Cine știe dacă nu a forțat-o - la început, în orice caz? Dar nu, trebuie să rămân ferm. După ce se termină toate astea, mă voi duce la Kingston cu ea și o voi ajuta să-și vadă greșeala și s-o ispășească. Va trebui s-o repudiezi public, Poole.

De la fereastră, lordul Poole se încruntă.

- Cu cât mai public, cu atât mai bine, spuse Martin. La operă, poate. Sau mai bine, la Carlton House. Spune adevărul acolo. Lasă-i pe oameni să înțeleagă de ce o dai deoparte. Vei câștiga o mare simpatie din partea doamnelor și respectul bărbaților. Le vei arăta că ești un om cu principii ferme și că nu îngădui să devii bătaia de joc a cuiva. Atunci când partidul Whig va ajunge la putere, îmi imaginez că te vor numi conducător.

- Iar ea o va merita, stricata, mormăi lordul Poole.

Martin oftă.

- Voi face să circule zvonul referitor la săptămânile acelea și la locul în care și le-a petrecut, spuse lordul

Poole. Și când va sosi timpul să-i fie prezentată reginei, voi refuza să o însoțesc în fața tronului. Va fi momentul în care toți ochii vor fi ațintiți asupra ei. Și toată lumea va bârfi cu o oră înainte. Va funcționa, pe Jupiter! Va fi la fel de eficace de parcă aş expune-o dezbrăcată și aş biciui-o. Nu va mai putea să-și ridice niciodată capul în public.

- Oh, Doamne, spuse Martin cu voce tremurătoare, poate că ar trebui să-l convingem pe tatăl meu vitreg să o trimită acasă, la urma urmei, Poole.

Lordul Poole se întoarse și îl privi cu o sclipire de dispreț în ochi.

- Ești prea bun pentru propriul tău bine, Honywood, mai ales atunci când este vorba despre prețioasa ta soră vitregă. Nu, vom proceda așa cum am spus. Trebuie pedepsită.

Martin îl privi nefericit.

- Da, spuse el, mă tem că trebuie. Foarte bine atunci, Poole. Mă voi asigura că Trevelyan nu-și va arăta fața la Carlton House. Ah, biata Lizzie.

În curând după aceea, plecă. „Trebuie să-l vizitez pe Trevelyan înainte de sfârșitul zilei”, se gândi el. „Trebuie făcute toate planurile. Câteva zile, și totul se va sfârși. Lizzie va fi a mea pentru totdeauna.”

Dar nu-și putu scoate din minte spusele lui Poole despre dezbrăcarea și biciuirea ei. Ar fi vrut să-l ucidă pentru asta. Scrâșni din dinți, furios. Trebuisse să-l suporte pe Poole numind-o târfă și stricată și plănuiind o pedeapsă care avea s-o doară și s-o umilească mai tare decât dezbrăcarea și biciuirea. „Și am fost forțat să pun planul acesta în capul lui Poole”, se gândi Martin, întorcându-și ura de la lordul Poole la el însuși. „Nu am avut de ales. Ea nu mi-a oferit altă opțiune.”

Ah, Lizzie.

În timp ce mergea, închidea și deschidea pumnii. Trebuia să-l vadă pe Trevelyan mai întâi, dar știa unde trebuia să meargă după aceea. Nu mai putea aștepta să vină noaptea, și nici nu era nevoie. Fetele acelea munceau zi și noapte atunci când erau clienți care să le plătească. Nu se putea decide dacă dorea mai mult

să țină el biciul în mână și să vadă urmele roșii vărgând spatele delicat al târfei pe care o închiria sau dacă să-i dea ei biciul, să se dezbrace de haine și să se întindă pe pat cu fața în jos, ca să sufere extazul dureros al pedepsei pentru ceea ce fusese silit să-i facă lui Lizzie.

„Mă voi revanșa“, își jură el, cu spatele furnicându-l de inflăcărată așteptare, gândindu-se la durerea ascuțită pentru care avea să plătească un preț bunicel mai târziu. „Îmi voi petrece tot restul vieții revanșându-mă.“

capitolul 25

Pe 6 iunie, țarul Rusiei și regele Prusiei traversară Canalul Mânecii de la Boulogne, la bordul H.M.S. *Impregnable*, însoțiți de numeroși alți conducători, oameni de stat și generali. Prințul Metternich¹, cancelarul Imperiului austriac, era acolo împreună cu faimosul hatman Platov² al cazacilor de pe Don, feldmareșalul von Blücher³ și prințul Hardenberg⁴, cancelarul Prusiei.

Sosiră la Dover seara și porniră spre Londra a doua zi dimineța. În Londra, populația agitată se adunase pe străzi din zori. Toate străzile dintre podul Londrei și palatul St. James erau înțesate de o mulțime de oameni pe jos, de trăsură și de furgoane. Clădirile care se aflau de-a lungul drumului nu aveau nici o fereastră care să nu fie plină de capete.

Christopher, însoțit de Elizabeth și de Christina, nu se aventură până la jumătatea dimineții și prin urmare

¹ Klemens von Metternich (1773–1859), om de stat austriac și unul dintre cei mai importanți diplomați ai timpului său, principalul negociator al Congresului de la Viena (n.tr.)

² Matei Ivanovici Platov (1753–1818), om de stat și general rus, a condus armata cazacilor de pe Don în războaiele napoleoniene. (n.tr.)

³ Gebhard von Blücher (1742–1819), general prusac, a condus armata împotriva lui Napoleon I în bătălia națiunilor de la Leipzig din 1813 și în Bătălia de la Waterloo din 1815. (n.tr.)

⁴ Karl August von Hardenberg (1750–1822), om de stat prusac și prim-ministru al Prusiei, a implementat mai multe reforme liberale. (n.tr.)

văzu că era imposibil să ajungă cu trăsură în apropierea drumului pe care urma s-o ia procesiunea.

- Oricum, spuse Christopher luându-și fiica de mână cu fermitate în timp ce se plimbau, cine ar vrea să vadă un eveniment atât de emoționant de la geamul unei trăsurii?

Christina era teribil de entuziasmată. Țopăia pe caldarâm între Christopher și Elizabeth, ținându-i de mână pe amândoi, întrebând dacă regele Prusiei urma să poarte coroana și dacă mareșalul von Blücher avea să-și învârtă sabia pe deasupra capului.

Mulțimea deveni mai deasă în timp ce se apropiau de strada pe care aveau să treacă landourile în drumul lor spre palatul St. James. Christopher o ridică pe Christina pe umeri, ca să vadă mai bine și ca să n-o piardă în mulțime, apoi o prinse pe Elizabeth de braț cu brațul liber și o strânse lângă el.

- Putem doar să sperăm că nu vor întârzia, îi zise el.

- Fiindcă vin tocmai de la Dover, spuse ea, e imposibil să prezici ora exactă a sosirii. Sper că nu le va lua prea mult.

- Mămico, strigă Christina de la înălțime, când vor ajunge?

Era o întrebare care se repetă adesea în următoarea oră și jumătate. Dar procesiunea așteptată nu sosi. Din când în când, un val de nelinește străbătea mulțimea și o dată sau de două ori se auziră chiar urale. Dar se dovediră alarme false. Poate că marea fusese prea agitată ca s-o poată traversa cu o zi în urmă, începură să murmure unii, deși fusese trimisă vorbă în capitală că *Impregnable* sosise în siguranță la Dover, cu prețioasa sa încărcătură. Poate că întârziiau la Dover. Poate că aveau să rămână acolo toată ziua, ca să fie sărbătoriți. La urma urmei, jumătate din armată coborâse acolo ca să-i întâmpine.

- Când vor ajunge aici? Vocea Christinei căpătase o notă plângătoare.

Și apoi Elizabeth se lăsă tare pe brațul lui Christopher și când el se uită repede la ea, o văzu albă ca varul

și cu ochii pe jumătate închiși. O lăsă în grabă pe Christina jos și îi prinsese mama cu ambele brațe.

– Elizabeth? spuse el.

Christina se prinsese de fusta ei și privea în sus.

– Oh, spuse Elizabeth, respirând adânc, ce comportare prostească. Așa se întâmplă dacă stai atâta timp într-un loc și într-o asemenea mulțime. Îmi pare atât de rău.

Dar Christopher se întorsese și acum ieșeau din mulțime.

– Doamna a leșinat, biata mielușică, declară strident o femeie durdulie, și se formă o cărare ca să se poată retrage.

– O să fiu bine, spuse Elizabeth. Simt că m-am făcut de răs.

– Cred, spuse Christopher, ținând-o ferm de mijloc și privind în chip de scuză spre fiica lui, că întârzierea ar putea dura toată ziua, Christina. Renunțăm? Vizitatorii aceștia vor fi în Londra timp de câteva săptămâni. O să avem și alte ocazii de a-i vedea, ocazii în care vom ști mai sigur ora apariției lor.

Christina părea copleșită de durere.

– Da, domnule, spuse ea. E bine așa.

El își frecă bărbia cu încheieturile degetelor.

– O să vă duc pe tine și pe mama ta la Pulteney, unde stau eu, spuse el, și vom servi ceai și prăjituri, chiar dacă abia a trecut de miezul zilei. E bine?

Ea păru să se mai învioneze.

– Nu trebuie să mă ții, Christopher, spuse Elizabeth. A fost doar o slăbiciune de moment. Acum mă simt destul de bine.

Așa că își reluară poziția dinainte, cu Christina la mijloc, ținându-i de câte o mână. De data asta nu mai topăia. În timp ce se apropiau de Pulteney pe Piccadilly, un landou mare trase în fața hotelului și chiar în timp ce se uitau, servitorii ieșiră în grabă afară formând un șir pe trotuar și un tânăr înalt coborî din landou, zâmbind. Privi spre o fereastră de la etajul întâi și făcu din mână.

- Dumnezeule mare, spuse Christopher, la fereastră e marea ducesă Ecaterina. Cred că e fratele ei.

- Țarul? spuse Elizabeth.

- Țarul Rusiei? țipă Christina. E el, mamă?

- Cred că el trebuie să fie, scumpa mea, zise Elizabeth în timp ce tânărul se întorcea și părea să-i cuprindă și pe ei în zâmbetul și fluturarea lui din mână, înainte de a trece în grabă printre șirurile de servitori și de a intra în hotel. Dar ce face aici, Christian?

- Fuge, cred, spuse Christopher. Trebuie să fi auzit de adunătura dezordonată și a intrat în Londra pe un drum diferit. Și își vizitează sora înainte de a-și urma drumul spre St. James.

Christina ȋopăia pe loc.

- L-am văzut, spuse ea. Suntem singurii, cu excepția domnului din josul străzii. Toți oamenii aceia așteaptă și noi suntem cei care l-au văzut. Și el mi-a zâmbit, mamă, mi-a zâmbit mie.

- Da, scumpa mea, spuse Elizabeth râzând. Așa a făcut. Ce noroc că ne-am hotărât să plecăm, și că lordul Trevelyan ne-a adus aici.

- O să intrăm în aceeași clădire în care se află țarul Rusiei? întrebă Christina, copleșită.

- Chiar așa, spuse Christopher în timp ce intrau pe ușa încadrată de stâlpi de piatră.

Țarul urcase deja să își salute sora. Dar jos totul era doar aglomerație și zăpăceală. Christopher se trezi oprit de administrator, care nici măcar nu-l recunoscuse pentru moment.

- Trevelyan, spuse el.

- Ah, da, bineînțeles, milord. Administratorul se înclină profund în fața lui. Și doamnele, milord? Țarul Rusiei tocmai a intrat aici, milord, după cum ați auzit probabil.

- Doamnele sunt soția și fiica mea, spuse Christopher.

Fără îndoială că administratorul cunoștea destul de bine aristocrația britanică și știa că în prezent contele de Trevelyan nu avea nici o soție și nici o fiică, dar mintea lui era foarte ocupată. Se înclină din nou, murmură

„bineînțeles, milord“ încă o dată, se înclină în fața lui Elizabeth și a Christinei și îi lăsa să treacă. În curând ajunseră în salonul lui Christopher, stând la ferestre și privind furnicarul de oameni care convergea spre Pulteney. Cumva, se răspândise vestea că oaspetele cel mai așteptat sosise la Pulteney.

– În câteva minute, spuse Christopher, hotelul va fi ca o fortăreață sub asediu. Cred că am ajuns exact la timp.

Numai după ce-l trimise pe Antoine jos reuși Christopher să primească ceai și prăjituri în salon într-o jumătate de oră. Oricum, nu mai era nevoie de gustare ca să o entuziasmeze pe Christina. Ea era mult mai interesată să se uite pe fereastră la mulțimea veselă, decât să mănânce prăjiturile. Urletul asurzitor, urmat de aclamații susținute și entuziaste vestea probabil apariția țarului pe balcon, îi explică fetei Christopher. Dar nu ar fi fost înțelept să iasă afară să-l vadă. Nu s-ar mai fi putut întoarce.

Christina nu voia să iasă afară. Era foarte fericită să se afle în aceeași clădire cu țarul Rusiei. Era plină de importanță. Dintr-odată, Christina chicoti și se întoarse de la fereastră, așezându-se din nou pe scaun. Își duse mâna la gură și îl privi pe Christopher cu ochi jucăuși.

– Îți amintești ce-ai spus? întrebă ea.

El ridică din sprâncene.

– Ce-am spus? Când?

– Jos, spuse ea, acelui om. Ridică din umeri și strâmbă din nas. Ai spus că mama și cu mine suntem soția și fiica ta. Asta a fost amuzant.

Ea chicoti din nou în spatele mâinii.

– Așa am spus, zise el liniștit.

Elizabeth, care îl privea alertată dintr-odată, simți că îi sare inima în piept și începe să bufnească incomod.

– Tăticul tău a murit? întrebă el. În Canada?

Christina încuviință, și uită să mai chicotească.

„Nu“, îl imploră privirea lui Elizabeth, „nu încă, Christopher. Nu sunt încă pregătită“. Dar el nu se uita la ea.

- Și dacă nu a murit? întrebă Christopher. Dacă mama ta a crezut că a murit și ți-a spus că a murit, dar el e viu și s-a întors acasă la tine?

Christina își lăsă capul într-o parte și se uită la el.

- Tăticul meu a murit, spuse ea. A fost un incendiu și el a murit salvând o fetiță. Dar ea a scăpat nevătămată.

Elizabeth închise ochii atunci când Christopher se uită în cele din urmă la ea. Voise s-o facă pe Christina să creadă că tatăl ei era un erou. Acum părea o minciună prostească și stânjenitoare.

- Deci ea a scăpat nevătămată, spuse el. El a dispărut în fum, dar nu a murit.

Christina făcu ochii mari, digerând înțelesul cuvintelor.

- L-ai cunoscut pe tăticul? întrebă ea. Erai acolo?

- Da, eram acolo, Christina, spuse el. Vocea lui era foarte blândă. Fiecare cuvânt tăia inima lui Elizabeth ca un cuțit. Am fost în Canada și apoi m-am întors acasă. Am venit s-o văd pe mămica ta, care a fost soția mea. Până de curând, nu am știut că exista și o fetiță, numită Christina. Am vrut s-o cunosc de îndată ce am aflat. Și am văzut că avea păr întunecat și ochi albaștri, ca ai mei, și că numele ei e Christina, ca al meu.

Christina îl privea cu gura căscată. Apoi se ridică în grabă în picioare, se repezi la Elizabeth, se cățăără în poala ei și își ascunse fața la pieptul mamei ei. Elizabeth observă că ochii lui Christopher erau suspect de strălucitori. Simți cum i se rupea inima.

- Lordul Trevelyan este tăticul tău, scumpa mea, spuse ea.

- Nu! se jelui Christina. Tăticul e mort.

Elizabeth se trezi privindu-l pe Christopher, care era alb ca varul, așa cum se simțise ea înainte, când fusese cât pe ce să leșine.

- Până la urmă nu a murit, scumpa mea, spuse ea. Și a venit acasă.

Christina suspina. Un minut sau două plânse în hohote, în timp ce Elizabeth o legăna în brațe și Christopher rămăsese stană de piatră.

- De ce i-ai spus că am murit?

Vocea lui era nesigură și acuzatoare.

- Am crezut că muriseși, spuse Elizabeth, urându-se pentru minciuna aceea. Dar cum puteai explica tot adevărul unui copil de șase ani?

- De ce nu mi-ai spus?

Christina ridicase în cele din urmă capul și o privea cu ochi roșii și ostili. Ai spus că e lordul Trevelyan.

- Ne-am gândit că era mai bine să-l cunoști și să-ți placă de el întâi, scumpa mea, spuse Elizabeth cu o voce slabă, înainte de a-ți spune că e tatăl tău.

- Și de ce nu a venit să stea la bunicul dacă e tăticul meu? întrebă Christina. De ce a venit aici?

- Noi nu îl așteptam, Christina, zise ea. Credeam că era mort. Eu voiam să mă căsătoresc cu lordul Poole.

- Îl urăsc pe lordul Poole, spuse vehement Christina.

Elizabeth nu o certă așa cum ar fi făcut în mod normal. Se așternu tăcerea, și nici ea, nici Christopher nu păreau dornici să o întrerupă. Aclamațiile de afară se auzau din nou foarte tare.

Christina își întoarse dintr-odată privirea acuzatoare spre Christopher.

- De ce ai plecat și m-ai părăsit? întrebă ea. Toți băieții și fetele pe care le cunosc au tați. Nu ți-a plăcut de mine, nu-i așa? Mă urăști, nu-i așa?

El se făcu și mai palid, dacă era posibil.

- Scumpa mea, spuse Elizabeth înainte ca el să poată răspunde, lordul Trev... Tăticul tău nu a știut despre tine. Nu a știut că avea o fetiță. Te-ar fi plăcut dacă ar fi știut. Ar fi venit acasă mai devreme.

- Te iubesc, spuse Christopher, cu voce joasă și cam nesigură. De când am aflat despre tine și te-am cunoscut, Christina, ai fost lumina vieții mele.

- Oh, nu-i așa! spuse ea înversunată. Nu sunt lumina vieții nimănui, cu excepția mamei. Sunt o bătaie de cap. Nimeni nu mă iubește, în afară de mămica. Ezită, pentru că onestitatea o forța să nu se lase cu totul pradă autocompătimirii. Și cred că și unchiul John.

Atunci el traversă încăperea și se lăsă pe vine în fața scaunului lui Elizabeth.

- Eu te iubesc, Christina, spuse el. Ești fetița mea și a mamei. Propria mea fetiță. Întinse mâinile spre ea, dar nu încercă să o atingă. O privi doar, rugător.

Elizabeth își mușcase buza de sus atât de tare, încât simți gustul sângelui. Nu ar fi trebuit să-i asculte. Oh, ar fi trebuit să-și asculte propria inimă și propria conștiință. Ar fi trebuit să-i scrie, chiar dacă nu ar fi știut unde să trimită scrisoarea. Ar fi putut să-i scrie tatălui lui sau lui Nancy. Ei i-ar fi trimis scrisoarea lui. Ar fi trebuit să-i spună despre Christina. Dar nu putea da vina nici pe tatăl ei sau pe Martin. Ea era vinovată. Ea era mama Christinei și ea fusese soția lui Christopher.

Christina îl privea fix, cu buza de jos bosumflată. Apoi întinse un deget, îi atinse pieptul și îl trase înapoi.

- O să pleci din nou în Canada, spuse ea.

- Nu, răspunse el clătinând din cap. Voi fi întotdeauna tăticul tău, Christina. Vreau să te duc la Penhallow cândva. Vreau să vezi plaja și să te bălăcești în apă.

- Dar nu o să-mi construiești un castel de nisip, spuse Christina.

- Ba da, cel mai mare care a existat vreodată, spuse el. Ți-o promit.

Elizabeth rămăsese nemișcată. Făcuse un lucru rău. Fusese mânată de ciudă și răutate. Nu conta ce îi făcuse el ei, nu avea dreptul să se răzbune așa cum se răzbinase. Întorsese rău pentru rău.

Și apoi Christina întinse ambele mâini și îi atinse umerii și se aplecă de probă, până când el o cuprinse cu mâinile de mijloc și o ridică din poala lui Elizabeth în brațele lui. Se ridică în picioare, îmbrățișând-o strâns. Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât și își lipi fața de fața lui.

- Prefer să fii tu tăticul meu, nu lordul Poole, îi șopti ea la ureche.

Dar Elizabeth auzi fiecare cuvânt.

- Chiar așa? spuse el.

- Da, spuse Christina. Pentru că tu ești tăticul meu adevărat și îți place de mine. Nu-i așa?

- Te iubesc, scumpa mea, spuse el, și se întoarse cu ea în brațe, îndreptându-se spre fereastră.

Elizabeth știa că se întorsese pentru că plângea și nu voia ca ea să-l vadă. Așa că rămase unde era.

- O să-i spun unchiului John că am un tătic, spuse Christina. Își înalță capul și se uită la fața lui. Va fi surprins, nu-i așa?

- Da, scumpa mea, spuse el. Și cred că va fi și foarte mulțumit.

Ea ridică un braț de pe gâtul lui și îi șterse obrazul cu palma.

- Nu plânge, tăticule, spuse ea. Prostuțule. De ce plângi?

El râse tremurat.

- Pentru că îmi țin fetița în brațe, răspunse el, și sunt fericit.

- Prostuțule, spuse ea, ridicând celălalt braț și ștergându-i celălalt obraz. Asta e o prostie, tăticule. Nu plângi decât atunci când te doare.

Dar lacrimile nu se opriră. El continuă să râdă în timp ce îi dădu o batistă mare, și ea continuă să-l șteargă pe obraji. Elizabeth coborî fruntea și își șterse pe furiș ochii.

Fuse cu mâinile legate, se gândi ea. Aproape că nu avusese de ales. Și nu știa sigur dacă îi părea rău sau nu. Știa sigur un singur lucru. Se simțea singură și lăsată pe dinafară. Își dorea să fi fost posibil să se ridice, să se îndrepte spre fereastră și să-i cuprindă în brațe pe amândoi, ca să se bucure împreună ca o familie reunită.

Dar acest lucru nu era posibil. Nu puteai să ștergi și să uiți atât de ușor o perioadă de șapte ani. Nu puteai să dăruiești iertare atunci când nimeni nu ți-o cerea și când nu existau nici măcar remușcări.

Oh, dar își dorea atât de mult să ierte.

Și să fie iertată.

Ușa se deschise dintr-odată, fără nici o bătaie, iar Nancy și John intrară înăuntru, râzând și părând foarte mulțumiți de ei înșiși.

Nancy și John ieșiseră să privească sosirea. Mai norocoși decât Christopher și Elizabeth, îl văzuseră pe feldmareșalul von Blücher sosind la Horse Guards

și contribuiseră la primirea entuziastă care împinsese mulțimea să îl însoțească de-a lungul bulevardului Mall până la Carlton House. Dar apoi plecaseră, mai interesați de ei înșiși și de planurile lor de nuntă, decât de evenimentele istorice care îi făceau pe cetățenii Londrei extrem de emoționați și fericiți.

Își croiseră drum prin mulțimea din fața hotelului Pulteney și apoi trebuieră să convingă un portar că se aflau acolo dintr-un motiv legitim. Amândoi râdeau când Nancy deschise în cele din urmă ușa salonului. Christopher era în cameră cu Christina în brațe. Tot acolo era și Elizabeth.

– Oh, spuse John, o petrecere. Înseamnă că toată lumea te aclamă pe tine, Christina?

– Nu! Ea chicoti fericită și flutură batista mare și albă pe care o ținea în mână. Țarul Rusiei e aici. L-am văzut. Mi-a zâmbit.

– Ah, spuse John, deci până la urmă ești faimoasă.

– Am un tătic, zise Christina.

John strânse din buze și îl privi întâi pe Christopher și apoi pe Elizabeth.

– Tăticul meu cel adevărat, spuse Christina. Până la urmă, nu a murit, unchiule John, și s-a întors din Canada ca să mă vadă. Mă iubește și va rămâne. Și îmi va construi cel mai mare castel de nisip care a existat vreodată. Nu-i așa, tăticule? conchise ea triumfătoare.

– Și mai mare decât atât, scumpa mea, spuse Christopher, zâmbindu-i.

Nancy își vedea nepoata pentru prima dată. Rămase foarte liniștită și privi fetița. Oh, ce bine semăna cu Christopher. Și ce fericit părea el. Așa de fericit cum fusese la Kingston, atunci când... Dar nu. De dimineață, se înțelesese cu John să nu-și strice ziua vorbind sau gândindu-se măcar la treburile acelea.

– Ești surprins, unchiule John? întrebă Christina.

– Dacă ai avea o pană în mână și nu batista asta mare, spuse el, m-ai putea da jos cu ea. E cea mai bună surpriză a zilei. Mai bună chiar decât a mea.

– Care e surpriza ta? întrebă ea.

- Oh, spuse el, aş face mai bine să nu mai vorbesc despre ea după ce am auzit-o pe a ta. O să crezi că e o surpriză foarte sărăcăcioasă.

- Unchiule John! protestă Christina.

- Foarte bine, atunci, spuse John, întorcându-se şi aşezându-şi braţul pe umerii lui Nancy. De fapt, sunt două surprize, obrăznicătură mică. Asta e mătuşa ta Nancy. Nu cred că ai cunoscut-o înainte, nu-i aşa? E sora tăticului tău. Şi dacă nu ar fi fost, ar fi devenit oricum mătuşa ta în curând - singura ta mătuşă, corect? Mătuşa Nancy va fi soţia mea.

Nancy văzu curiozitatea de pe faţa Christinei. Nu îndrăznea să se uite la Elizabeth. Dar Elizabeth se ridică repede şi traversă camera.

- Sunt atât de bucuroasă, spuse ea. M-am întrebat întotdeauna de ce nu s-a întâmplat înainte. Păreaţi atât de legaţi unul de celălalt. Mă bucur atât de mult că v-aţi regăsit.

Îl îmbrăţişă şi îl sărută pe John, apoi se întoarse, ezită, şi o îmbrăţişă şi pe Nancy.

- Mă bucur, spuse ea. Şi îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Nancy. Ştiu că iubirea dintre fraţi e o forţă foarte puternică.

Nancy o îmbrăţişă şi ea.

- Aş trimite după şampanie, spuse Christopher, dar cred că toţi servitorii hotelului sunt paralizaţi de veneraţie din cauza sosirii ţarului. Ce ziceţi de un ceai aproape rece şi de nişte prăjituri aproape proaspete?

John se întoarse şi îi rânji lui Nancy.

- Presupun că ne vom aminti întotdeauna de ce am băut ceai rece şi am mâncat prăjituri aproape proaspete la sărbătorirea anunţului logodnei noastre, nu-i aşa? spuse el. Vom avea ce să le spunem nepoţilor, iubirea mea.

- Lordul Poole nu va fi noul meu tătic, spuse Christina fericită, îmbrăţişându-l pe Christopher pe după gât, pentru că adevăratul meu tătic s-a întors acasă.

capitolul 26

John le escortă pe Elizabeth și pe Christina, care se întorceau acasă de la hotelul Pulteney. Își duse nepoata în brațe sus în camera copiilor, însoțit de Elizabeth.

- Nu știu de ce port în brațe o fetiță mare de șase ani, spuse el, dacă nu o fi din cauza surprizei ei, care a întrecut-o pe a mea. Aproape că m-a dat gata.

Christina chicoti.

- Ceea ce nu știu eu, spuse ea, este motivul pentru care tăticul nu poate veni cu noi acasă, în loc să stea în locul acela.

- Vrea să fie lângă țar, îi explică John. În plus, trebuie să aibă grijă de mătușa Nancy, până se căsătorește cu mine. Nu s-ar cuveni ca ea să stea singură într-un hotel, știi. Doamnele nu fac asemenea lucruri.

- Ar putea veni și ea aici, spuse ea.

- Nu înainte de a ne căsători, zise el ferm. Mai ți-nem surpriza secretă un timp - doar între tine, mama și mine?

- De ce? întrebă ea.

- Pentru că secretele sunt amuzante, de aceea, obrăznicătură, spuse el, lăsând-o jos în camera copiilor și zâmbindu-i vesel dădacei. Vom aștepta cel mai bun moment pentru a-l dezvălui - un moment cu care să fim de acord toți trei. Ți se pare o idee bună?

- E o idee bună, spuse ea, întorcându-se cu spatele la dădacă și strâmbându-și năsul în direcția lui și a mamei ei. E un secret minunat.

- De ce i-ai sugerat să păstreze secretul? îl întrebă Elizabeth pe John, după ce pleară din camera copiilor.

- I-ar strica toată bucuria, spuse el, cuprinzându-i umerii cu brațele. Nu vor crede că e un secret chiar atât de minunat. Mă refer la tata și la Martin.

- Martin ar crede, spuse ea, încruntându-se. Nu, poate că nu. El crede că cea mai bună șansă de fericire pentru mine e Manley. Nu i-ar plăcea această complicație.

- Și tu ce crezi? întrebă John.

Ea ezită. Coborau încet scările.

- Trebuie să vorbesc cu cineva, spuse ea. Simt o nevoie atât de disperată de a vorbi. Îmi permiți să te împovărez, John? Probabil că ai o mie de alte lucruri la care să pleci în grabă.

- Nu am nici un lucru. Vino în camera mea, Elizabeth, și despovărează-te. Cred că e un lucru foarte bun. Nu am avut prea multe șanse să joc rolul fratelui mai mare, nu-i așa?

- Nu, spuse ea, așteptându-l să deschidă ușa și urmându-l înăuntru. Te-am iubit întotdeauna foarte mult, John. Pe când eram fetiță, erai cel mai mare erou al vieții mele. Însă îi mărturiseam toate necazurile lui Martin.

- Și acum nu mai e confidentul tău? întrebă el liniștit, închizând ușa ferm în spatele lor.

- Ba da, este. Se întoarse spre el și îl privi nefericită. Nu știu ce este, John. Ei bine, știu. S-a întâmplat ceva. Dar a fost ceva legat de mine, nu de el, și nu mi se pare corect să reacționez în felul în care am reacționat. Nu pot - ei bine, nu mai pot să mă gândesc la el ca la cealaltă jumătate a mea, așa cum am făcut întotdeauna. Mă urăsc pentru asta. A fost întotdeauna atât de bun cu mine. N-o să-ți vină să crezi câtă răbdare a avut cu mine de la divorț, John. Și cum a renunțat la orice plăcere personală, doar ca să fie alături de mine.

- Ba da, spuse el, poate că așa crede. Ce s-a întâmplat de s-au schimbat lucrurile?

- Nimic real. Ea ridică din umeri. El crede că ar trebui să caut pacea și mulțumirea cu Manley. E un sfat înțelept. Mai bine chiar, vrea să mă întorc la Kingston, ca să pot evita toată zăpăceala asta și toate bârfele stărnite de sosirea lui Christopher în oraș. E dispus chiar să vină cu mine. E atât de lipsit de egoism, John. Cum să-i mărturisesc tot chinul din viața mea? El are deja răspunsurile, și eu nu sunt sigură că de asta am nevoie. Cred că am nevoie de cineva care să mă ajute să găsesc singură răspunsurile.

- Vrei urechile mele, nu și limba mea, spuse el. Dă-i drumul, atunci. Sunt doar ale tale.

Ea îl privi scuzându-se.

- Nu am vrut să spun chiar asta, spuse ea. Și nu ar trebui să te împovărez deloc, nu-i așa? E o zi minunată pentru tine. O iubești pe Nancy, nu-i așa? Am văzut-o în ochii tăi, când te-ai uitat la ea. Și am văzut-o și în ochii ei. M-am bucurat atât de mult. Vezi tu, nu mi-aș lăsa frațele erou să se îndrepte spre o femeie care nu-l iubește.

El îi zâmbi.

- Ce s-a întâmplat în ultima ocazie în care ați fost împreună? întrebă ea. Erați îndrăgostiți și atunci, nu-i așa? Dar ea a fugit. Ai speriat-o?

Zâmbetul lui păli și clătină din cap.

- S-a întâmplat ceva, spuse el. Nu vreau să vorbesc despre asta. Spune-mi despre tine, Elizabeth. Vrei să te căsătorești din nou cu Christopher, nu-i așa? Și el ți-a cerut-o. Care-i problema?

Ea se întoarse cu spatele, jucându-se absent cu o pensulă de pe masa de toaletă.

- O să am alt copil, spuse ea.

Ea îl auzi trăgându-și răsuflarea.

- Atunci Poole ar face al naibii de bine să grăbească nunta, spuse el printre dinți. Nu voi permite ca sora mea...

- Nu e al lui Manley, spuse ea. E al lui Christopher.

În spatele ei se făcu tăcere.

- E aici doar de o săptămână sau două, spuse John în cele din urmă.

- A sosit la Londra din America la sfârșitul lui aprilie, spuse ea. Cu o zi înainte de nunta mea. M-a răpit și m-a dus la Penhallow. Căderea din trăsură și pierderea memoriei s-au întâmplat cu adevărat. Mi-a spus că sunt soția lui și am trăit ca soț și soție câteva săptămâni, până m-a găsit Martin.

John nu spuse nimic.

Ea se întoarse și se uită la el.

- L-am iubit, spuse ea. Până mi-a revenit memoria, până când mi-a arătat Martin portretul Christinei și mi-am amintit totul, l-am iubit, John. Mai mult decât îl iubeam la început, când ne-am căsătorit. Pe atunci eram timidă și îmi era dor de casă, și mă temeam puțin de el. La Penhallow viața a fost un paradis.

- În regulă. John înghiți în sec. Ți-am oferit urechile, Elizabeth. Ce vrei să faci în privința acestor lucruri?

- Nu pot să mă căsătoresc acum cu Manley, spuse ea. Asta e sigur. Dar nici nu pot anula logodna noastră acum. Nu acum. E cel mai nefast moment posibil. Nu merită să fie luat în răs ca un bărbat părăsit. Am hotărât să continui logodna noastră o lună sau două și apoi s-o anulez cât se poate de discret, înainte de a mă întoarce la Kingston.

- Cu Martin, spuse el.

- Nu. Ea se încruntă. Nu pot să-i mai permit să renunțe la viața lui pentru mine. M-aș simți prea vinovată. Nu, îmi voi croi singură viața și o voi trăi singură. Martin îmi vrea binele, dar uneori cred că încearcă să mă protejeze prea tare. E foarte nedrept din partea mea?

- Nu, spuse el. Ce s-a întâmplat de ți s-au schimbat sentimentele în privința lui, Elizabeth? Faptul că a sosit la Penhallow și ți-a întrerupt idila?

- Poate că a da, spuse ea. Vezi tu, nu l-am recunoscut și nu mi-a plăcut de el, și m-am temut de el din primul moment. Și apoi, când am ieșit la plimbare cu el și m-a atins așa cum mă atinge întotdeauna, ni-am simțit de parcă - oh, John, asta sună teribil -, de parcă mi-ar fi făcut avansuri indecente. M-a făcut să mă cutremur. Bietul Martin. Mă simt atât de vinovată. Dar se pare că nu mă pot întoarce la vechea relație.

- Poate că nu ar trebui, atunci, spuse el. După cum ai zis, Elizabeth, poate că trebuie să devii complet tu însăși. În ultimii câțiva ani, ai făcut pași foarte hotărâți spre ideal.

- Chiar așa? Da, cred că ai dreptate.

- Ai spus că ai hotărât ce să faci. Dar acum nu mai ești atât de sigură?

- Christina și-a găsit din nou tatăl, spuse ea. L-a avut întotdeauna pe *papa*, pe Martin și pe tine când erai acasă. Până astăzi, nu mi-am dat seama cât de mult a pierdut pentru că nu a avut un tată. Și un tată căruia să-i pese de ea. Lui Manley nu i-a părut niciodată de ea. Am fost egoistă doar gândindu-mă să mă căsătoresc cu el, nu-i așa? Lui Christopher îi pasă, John. A plâns când

l-a lăsat în cele din urmă să o ia în brațe, astăzi, după ce i-am spus adevărul. Asta a fost chiar înainte să ajungi tu la Pulteney. Am crezut că mi se rupe inima.

John încuviință.

- Și copilul nostru nenăscut va avea nevoie de un tată, spuse ea.

El încuviință din nou.

Elizabeth trase aer adânc în piept.

- M-am gândit întotdeauna că el poartă toată vina pentru despărțirea și divorțul nostru, spuse ea. M-am gândit întotdeauna că eu am fost fără nici o vină. Acum știu că, în realitate, acțiunile mele au fost aproape la fel de rele și de crude ca acțiunile lui. Suntem la fel de vinovați. Eu nu i-am spus despre Christina. Acum cred că s-ar fi luptat pentru mine și pentru căsătoria noastră dacă ar fi știut. Și-ar fi cerut iertare și ar fi primit-o demult. Am făcut un lucru teribil, John. Nu știu dacă pot să-l mai fac o dată. Despre copilul acesta poate să știe de la început - dacă îi permit.

- Și îi vei permite? întrebă John după o scurtă pauză.

- Nu și-a cerut niciodată iertare, spuse ea, privindu-și mâinile și întinzând degetele. Nici nu și-a recunoscut vina. Asta e tot ce cer, John. E prea mult? Mi-am dat seama că nu mai reușesc să simt jignirea morală care mă făcea să cred că îl voi urî pentru tot restul vieții. Tot ce vreau e să îmi spună adevărul și să arate un semn de căință. Nu cred că pot accepta altceva.

- Nu poți? spuse el. Christopher a spus întotdeauna că e nevinovat, Elizabeth. Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva spune adevărul? Eu sunt înclinat să cred că e nevinovat.

Ea își ridică privirile, chinuită.

- Nu spune asta! Oh, te rog, John. Mi-am dorit atât de mult să cred asta cu ani în urmă, dar acum nu mai pot îndura. Ar însemna că totul a fost din vina mea, că mariajul nostru s-a prăbușit și s-a terminat atât de urât din pricina lipsei mele de încredere. Ar însemna că l-am ținut departe de Christina fără nici un motiv. Nu aș putea trăi cu o asemenea vinovăție.

- Poate că te vei convinge cu timpul de nevinovăția lui și de faptul că tu nu ai fost chiar atât de vinovată, Elizabeth, spuse John. De fapt, ai luat o nouă hotărâre, nu-i așa?

- Chiar? întrebă ea. Da, presupun că da. Avem o fiică, și ea are nevoie de noi amândoi, și voi avea alt copil care va avea nevoie de amândoi. El vrea să se căsătorească din nou cu mine de dragul Christinei și va fi și mai hotărât când va afla că sunt din nou însărcinată.

- Și? o încurajă John.

Ea îi aruncă o privire luminoasă.

- Da, și asta, bineînțeles, spuse ea. Îl iubesc. Nu am încetat nici o clipă să-l iubesc. Nici chiar atunci când l-am urât cel mai mult.

John traversă camera îndreptându-se spre ea, îi puse mâinile pe umeri și o sărută pe obraz.

- Știu, spuse el. Am știut întotdeauna. Lasă-mă să-ți spun ce i-am spus Christinei acum ceva timp. Să ținem secretul pentru noi, vrei? Și înainte de a întreba de ce, o să-ți spun. Pentru că secretele sunt amuzante.

- Te temi că tăticul va exploda și Martin va încerca să mă facă să mă răzgândesc? întrebă ea.

- Cam așa ceva, spuse el. E un lucru pe care trebuie să-l hotărăști tu singură, Elizabeth. Eu nu ți-am influențat decizia. Sau măcar am încercat să nu fac asta, deși tu bănuiești probabil că eu o aprob. Dacă îl asculți pe tăticul, și mai ales pe Martin, o să devii din nou confuză.

- Nu-ți place Martin, nu-i așa? întrebă ea, privindu-l în ochi.

- Nu contează sentimentele mele față de Martin, spuse el. Tu ești importantă acum, Elizabeth. Tu trebuie să iei o decizie. Și să acționezi conform ei. Și să păstrezi secretul, până o faci.

Ea îi zâmbi, încet.

- Îți mulțumesc, frate mai mare, zise ea, pentru că mi-ai împrumutat urechile tale și inima, dar m-ai respectat destul de mult ca să nu încerci să mă manipulezi și să mă controlezi. Oare lucrurile ar fi fost diferite dacă aș fi căutat sfatul tău acum șapte ani, în loc să merg la tăticul și la Martin?

- Nu vom putea ști niciodată, spuse el. Dar asta face parte din trecut, Elizabeth. Prezentul contează, și ceea ce putem face din viitor.

- Și pentru tine, și pentru mine. Mă bucur că ai găsit-o pe Nancy din nou, John.

- Înseamnă că mai e cineva care simte la fel ca mine, atunci, spuse el. Spune-mi ceva. Atunci când Martin a venit la Penhallow, Nancy era și ea acolo?

- Da, bineînțeles, spuse ea. A fost acolo tot timpul. John strânse din dinți.

- Nu fi supărat pe ea, spuse ea. A susținut minciuna lui Christopher, dar a fost bună cu mine. Și eu știu cât de legat te poți simți de un frate.

El îi zâmbi și o îmbrățișă strâns.

Nancy se duse la cumpărături cu una dintre cunoștințele pe care le regăsise de curând. Țarul și marea ducesă ieșiseră și ei împreună într-o trăsură puțin mai devreme, în uralele entuziaste ale mulțimii mereu prezente. Din motive proprii, țarul părea hotărât să rămână la Pulteney, în loc să se mute în apartamentele pregătite pentru el la St. James.

Totuși, mai erau mulțimi adunate, văzu Christopher, privind leneș pe fereastră. Intenționa să-l viziteze din nou pe omul de afaceri al lui John după-amiază, împreună cu John, și nu-i venea să se apuce de nimic în timp ce aștepta. Dar dintr-odată se alertă. Elizabeth cobora dintr-o trăsură în fața hotelului. Avea să-i fie greu să treacă de portar. Ieși în grabă din cameră și se repezi pe scări, cu inima plină de o fericită așteptare.

Nu o luase pe Christina cu ea, observă el de cum ajunsese la ușile din față, asigurându-l pe portar că ea nu era o asasină plătită care aștepta întoarcerea țarului. O parte din el era dezamăgită; voia să își audă fiica numindu-l din nou „tăticule”. Voia să simtă din nou brațele fetei lui în jurul gâtului. Dar o parte din el era fericită; avea s-o aibă pe Elizabeth doar pentru el, chiar dacă venise să se certe cu el sau să-l implore s-o lase în pace pe ea și pe Christina. Ea părea palidă și nu prea fericită.

- Ce face Christina? întrebă el după ce o conduse în salonul lui.

- E bine, spuse ea, scoțându-și boneta și lăsând-o să cadă pe o masă de lângă ușă. Apoi se îndreptă imediat spre fereastră și rămase cu spatele la el. Mai vrei să te căsătorești cu mine, Christopher?

El își ținu respirația.

- Da, răspunse el.

- Foarte bine, atunci, spuse ea. Poți să începi să faci aranjamentele necesare pentru la vară. Până atunci voi scăpa de logodna cu Manley.

Vorbea cu o voce practică, de parcă ar fi vorbit despre un fapt banal. Vorbea despre nunta lor!

- Ești pregătită să te logodești cu mine acum, spuse el, dar să continui și vechea ta logodnă? Nu e aproape bigamie?

- Nu, bineînțeles că nu. Mai devreme sau mai târziu, mă voi purta meschin cu Manley. Suntem logodiți. Jumătate din lumea bună venise la nunta pe care ai întrerupt-o tu. În următoarele săptămâni, oaspeții noștri străini vor fi sărbătoriți zi și noapte. Ar fi o cruzime să-l umilesc acum. Va fi o cruzime oricum. Nu mă simt mândră de mine.

- De ce vrei atunci să te căsătorești cu mine și nu cu el? întrebă el. Doar din cauza Christinei?

- În parte, spuse ea. Jumătate pentru Christina.

Și jumătate pentru ea însăși? Ea privea în continuare pe fereastră, cu spatele drept.

- Și jumătate pentru fratele sau sora Christinei, rosti ea atât de calm, încât pentru un moment el se gândi că își imaginase cuvintele. Dar știa că nu și le imaginase.

Îi privi spatele rigid și simți un pumn uriaș lovindu-l în stomac.

- Ești însărcinată din nou? întrebă el.

- Da, spuse ea.

Îl durea pieptul și îi ardeau ochii, așa cum se întâmplase cu o după-amiază înainte, atunci când Christina îl cuprinsese cu brațele pe după gât și își lipise obrăzorul catifelat de obrazul lui. Îi venea să plângă. Vor mai avea un copil! Ochii lui străbătură trupul lui Elizabeth din

spate. Copilul lui era acum înăuntrul ei. Avea să devină uriașă din cauza lui. Și apoi va veni un copilaș mic. Fiul sau fiica lor. Al doilea copil al lor.

- Elizabeth, spuse el. Nu intenționase să șoptească.

- O să mergă, spuse ea. Știu că o iubești pe Christina. Cred că vei iubi și copilul acesta nou. Domeniul Penhallow va fi un loc bun în care să crească. Și eu am nevoie să trăiesc măcar o vreme departe de Londra. Ar fi corect față de Manley să stau departe de aici. Comitatul Devon e destul de departe. Voi încerca să fiu o soție bună. Voi încerca să îți împlinesc nevoile.

- Ar fi trebuit să îmi spui mai repede, spuse el. Nu te-aș fi ținut o oră și jumătate în picioare, înghesuită de mulțime, așa cum am făcut ieri, Elizabeth.

Ea se întoarse să-l privească. Fața ei era aspră și hotărâtă.

- Vreau să mai spun un singur lucru, Christopher, spuse ea. Nu voi tolera amante și târfe. Dacă va mai exista vreuna pe viitor - doar una - îmi voi lua copiii și te voi părăsi.

- Au existat câteva femei după divorțul nostru, spuse el. Dar în timpul căsniciei noastre sau înainte nu a fost nici una, Elizabeth. De când m-am întors în Anglia nu a fost nimeni - cu excepția ta, bineînțeles. Nu va mai fi nimeni cât timp vom trăi. Am crezut întotdeauna că jurămintele de la căsătorie trebuie onorate.

Ea roși și își feri privirea.

- Știu că vei dori să o vezi pe Christina, spuse ea. M-am gândit că o dată pe săptămână ar fi bine, până voi reuși să anulez logodna în mod decent. Din respect pentru Manley, Christopher, te rog să nu ceri mai mult. Odată ce vine vara și ne căsătorim, va fi cu tine în fiecare zi.

- Voi scoate astăzi o licență specială, spuse el. Ne vom căsători mâine.

Ea își întoarse privirile spre el, uluită.

- Mâine? Spuse ea. Ești nebun?

- Ești însărcinată cu mine, spuse el. Nu voi risca să mor înainte să vină vara, iar fiul sau fiica mea să se nască bastard.

Obrajii ei se făcură roșii ca focul.

- Care sunt angajamentele acelea atât de importante pentru mândria lui Poole? întrebă el. Fă o listă.

- Sunt prea multe ca să le numesc, spuse ea. Stai să văd. Trebuie să mergem la operă în seara asta. Manley e foarte emoționat din cauza asta. Nu știu sigur de ce. Și apoi mâine-seară, bineînțeles, e recepția de la Carlton House și prezentarea în fața reginei. Și dineuri, și baturi, și zeci de serate în următoarele săptămâni.

- Mâine-seară va fi ocazia cea mai importantă pentru el, spuse el. Poți să mergi la asta cu el, Elizabeth, chiar dacă te vei căsători cu mine dimineața. Poimâine îi vei spune vestea așa cum crezi tu mai bine.

Ea râse.

- Te aștepti să mă căsătoresc cu tine dimineața și să merg cu Manley la Carlton House seara? întrebă ea.

- Mă aștept să te căsătorești cu mine dimineața, spuse el. Ți voi permite să mergi la Carlton House seara. Nu trebuie să mergi. Tu îți faci griji pentru mândria lui Poole, nu eu.

Ea îl privi țintă.

- Foarte bine, spuse în cele din urmă. Oricum va fi doar o căsătorie de conveniență, nu-i așa? Nu ar trebui să conteze că va fi o zi a nunții foarte ciudată.

- Nu, spuse el, presupun că nu. Eu voi sta departe de Carlton House.

Voia să traverseze camera spre ea. Voia să o strângă în brațe și să îi sărute chipul hotărât de om de afaceri. Voia să simtă minunea trupului ei lipit de trupul lui, cu pruncul lui înăuntrul acelui trup. Voia să îi spună cu sărutări și cuvinte că pentru el nu avea să fie nicidecum o căsătorie de conveniență. Dar rămase unde era și își strânse mâinile la spate.

- Foarte bine atunci, spuse ea, totul e stabilit. Unde va fi, Christopher? Nunta, vreau să zic. Pot s-o aduc pe Christina? Și pe John? Nu o să spun altcuiva pentru moment.

- Nici lui Martin? întrebă el.

- Nu, spuse ea. Nici lui Martin. Tu o vei aduce pe Nancy?

- Da, spuse el. Pune-l pe John să te aducă aici cu Christina pe la ora zece. Vom merge împreună la biserică.

- Foarte bine, zise ea.

Plănuiau o nuntă, se gândi el. Propria lor nuntă. Dar stăteau la o depărtare de cinci metri, fără să zâmbească și fără să fie emoționați. Vorbeau de parcă ar fi plănuit o plimbare la Kew. Nu, nici măcar ceva atât de interesant.

- Te voi vedea mâine-dimineață atunci, spuse ea, făcând un pas spre el - și spre bonetă și ușă.

- Te conduc la trăsură.

Erau ca o pereche de străini politicoși.

- Oh, spuse ea când ajunse la masă și la bonetă. Plecă fruntea un moment și apoi deschise săculețul de mână și căută ceva. Scoase un săculeț de stofă și i-l întinse fără să se uite la el.

El îl luă și îl deschise. Înăuntru era verigheta ei de aur. O atinse cu un deget.

- O vreau tot pe asta, rosti ea cu voce încordată.

- Da, spuse el. De fapt, va fi aceeași căsătorie, nu-i așa? Cu o întrerupere de șapte ani.

- Nu știi ce zi e mâine? îl întrebă ea, închizând cu atenție săculețul.

- Ba da, spuse el. Cea de-a șaptea aniversare a nunții noastre. De ce ai adus inelul dacă nu aveai de gând să te căsătorești cu mine până la vară?

Ea ridică privirea spre el.

- Îl port cu mine peste tot, spuse ea. Doar la Penhallow nu l-am avut. Când mi-ai luat cufărul ca să mă duci acolo, ai lăsat săculețul. Nu te-am întrebat nicio dată de ce nu aveam o verighetă, nu-i așa? Nici măcar nu am observat că nu aveam. Sau poate că nu am vrut să observ.

„Acolo era bine între noi“, voia el să-i spună. Și ochii ei îi susținură privirea de parcă ar fi așteptat să spună asta. „Copilul nostru a fost conceput acolo. Din dragoste. Era bine.“ Dar ea coborî privirea înainte de a putea formula cuvintele, și momentul trecu.

- O să te duc jos, spuse el, și o să mă asigur că treci cu bine de mulțime și urci în trăsură.

- Mulțumesc, spuse ea.

Erau din nou doi străini politicoși.

După câteva minute, Christopher urcă scările cu capul în jos. Dintr-un motiv oarecare, ea hotărâse să nu îi spună lui Martin. Măcar asta era o ușurare. Minteia lui se întoarse la vizita pe care i-o făcuse Martin cu două zile înainte.

Martin venise la fel de zâmbitor și de fermecător. Se cam supăraseră să afle, spusese el, că Elizabeth era neclintită în planul ei de a se căsători cu Poole, chiar dacă nu îl iubea, doar din cauză că nu voia să-l stânjenească. Știa, ca orice om de bun-simț, că ea îl iubea pe Trevelyan și voia să se căsătorească cu el. Și ar fi trebuit să se căsătorească cu el, măcar de dragul fiicei lor.

Cu cât se gândea mai mult la asta, spusese Martin cu evidentă durere, cu atât mai convins era că planul nebunesc despre care vorbiseră ca despre o glumă era la urma urmei o idee bună. Draga de Lizzie dorea foarte mult să fie forțată să-și urmeze inima. Trebuia forțată. Și ce cale era mai bună, decât aceea de a o lua pe Christina și a pleca la Penhallow cu ea? La urma urmei, nu avea să fie răpire, nu? Trevelyan era tatăl copilului.

Christopher strânsese din buze, prefăcându-se că se gândea atent și cântărea avantajele. Nu voia să facă nimic care să o neliniștească inutil pe Elizabeth.

Dar bineînțeles, îi explicase Martin, că ar fi lăsat un bilețel pentru ea, ca să știe că fetița era în siguranță. Nu avusese grijă de siguranța lui Elizabeth atunci când o răpise? În afară de lovitura de la cap, bineînțeles. Dar aceea fusese de fapt din vina ei, biata și scumpa de Lizzie, atât de impulsivă.

Ar fi putut să funcționeze, acceptase Christopher în cele din urmă, încruntat și deloc încrezător.

Dar bineînțeles că va funcționa, spusese Martin. Trebuiau să plănuiască totul pentru seara recepției de la Carlton House. El avea s-o aducă pe Christina la Pulteney, unde o va aștepta Trevelyan, gata de plecare. Lizzie va lipsi toată noaptea. Probabil că nu se va uita în camera

copiilor când se va întoarce. Dădaca va fi foarte drogată. Până să citească Lizzie biletul și să controleze camera copiilor ca să vadă dacă era adevărat, Trevelyan va fi în drum spre Penhallow cu fiica lui. Bineînțeles că Lizzie îi va urma fără întârziere, iar ea și Trevelyan vor cădea unul în brațele celuilalt de cum se vor întâlni.

- S-ar putea să funcționeze, spusese Christopher, încruntându-se îngrijorat. O s-o fac, Martin. Dacă nu o fac, e aproape sigur că o pierd, nu?

- Se pare că da, replicase Martin, zâmbind cu înțelegere. Mi-ai plăcut întotdeauna, Trevelyan, și nu mai cred poveștile acelea idioate în care am fost destul de prost să cred după ce ai plecat în Canada. Locul ei e alături de tine. Se va căsători cu tine din nou.

Cei doi bărbați își strânseseră mâna din toată inima, în timp ce Christopher se uita la zâmbitorul Martin și se întreba dacă avea să aibă vreodată satisfacția de a șterge zâmbetul dintr-un pumn și de a-i face fața bucatelor. Spera fervent că da.

Gândindu-se acum la vizita aceea, Christopher începu să vadă o cale mai ușoară de a-și pune planurile în aplicare. Mâine-dimineață, Elizabeth avea să fie soția lui. Așa că făcu un nou plan, unul mai ușor de îndeplinit.

Numai dacă ea s-ar ține de cuvânt și nu i-ar spune lui Martin despre nuntă.

capitolul 27

În timp ce se apropia împreună cu John de birourile omului său de afaceri, târziu după-amiază, lui Christopher i se păru că îi dăduseră o sarcină imposibilă.

- Îmi doresc să fi hotărât să folosim mai întâi tortura spaniolă, spuse John. Ar fi fost mai rapidă și sunt sigur că mi-ar fi oferit mai multă satisfacție. Când mă uit acum la zâmbetul binevoitor al lui Martin, nu-mi vine să cred că am trăit toată viața fără să văd diavolul din spatele lui.

- Există un anumit plan de răpire pe care l-am elaborat cu ajutorul lui Martin, spuse Christopher. De data asta se referă la Christina. Îți voi povesti despre ce este vorba ca să știi ce se întâmplă dacă încearcă să te implice și pe tine. S-ar putea s-o facă. Dar eu am nevoie ca tu să te implici de partea mea.

Îi povesti lui John despre planul lui Martin și despre schimbările pe care i le adusese el.

- Ei bine, spuse John. Sper doar că Nancy nu o să vrea neapărat să meargă mâine-seară la Carlton House. Nu cred că o să vrea, când o să afle că Martin o să-și primească în schimb răsplata, nu-i așa?

Domnul Roberts ieși din biroul său tainic, radios și frecându-și mâinile, atunci când îi văzu pe cei doi domni sosind pe teritoriul lui. Era mulțumit să raporteze că Powers fusese găsit cu mare greutate, de-abia în dimineața aceea.

- Simon Powers nu este chiar ceea ce se numește un avocat cumsecade, spuse domnul Roberts. Dacă mă întrebați, vă voi spune că se ocupă de afaceri dubioase, milord.

Dădu din cap solemn în direcția lui Christopher.

Nici biroul domnului Simon Powers nu se afla într-un cartier respectabil. De fapt, remarcă John în timp ce se apropiau de el după o jumătate de oră, părea să facă afaceri în mijlocul cămătarilor.

Un funcționar zdrențaros, cu ochii duși în fundul capului, scria într-un registru mare în camera din fața biroului domnului Powers și îi informă pe cei doi domni că domnul Powers ieșise cu afaceri și nu se va întoarce toată ziua. Christopher deschise ușa camerei din interior, în ciuda slabelor proteste ale funcționarului, dar era indiscutabil pustie.

Se uită neajutorat la John și apoi la funcționar.

- Ne vom întoarce mâine ca să îl consultăm pe domnul Powers, spuse el. Mâine după-amiază.

- Informează-l că suntem niște potențiali clienți avantajosi, preciză John, scoțând o monedă din buzunar și aruncându-i-o funcționarului. Probabil că i-am dat mai mult decât îi plătește Powers într-un trimestru, îi spuse el lui Christopher în timp ce ieșeau din birou

cu oarecare șovăială. Bietul individ arată destul de cadaveric, nu crezi?

Christopher oftă.

– Deși eram aproape convins că nu se va întâmpla astfel, spuse el, speram că vom rezolva totul astăzi – vom descoperi dovezile, îl vom înfrunta pe Martin și o vom informa pe Elizabeth. Speram ca mâine să fie o zi fericită. Acum nici nu voi putea vorbi măcar cu Powers înainte de nuntă.

– Poate că e la fel de bine, spuse John. Ea a fost de acord cu asta, Christopher. Se va supăra foarte tare când va afla adevărul despre Martin, să știi, și își va da seama câți ani de suferință v-a produs la amândoi. S-ar putea ca informarea asta să nu-i provoace o dispoziție de nuntă.

– Probabil că ai dreptate, spuse Christopher.

„M-am întors din America“, se gândi el, „hotărât să descopăr adevărul și să procedez cât de încet și de răbdător trebuie“. Totuși, acum când era aproape, poate că doar la distanță de o zi de descoperirea întregului adevăr, își dădu seama că răbdarea îl părăsise. Voia să știe totul acum, cât se putea de repede.

– Da, spuse el. Sunt sigur că ai dreptate, John.

Clădirea operei din Haymarket era aproape plină, așa cum prezisese John. Toate șirurile de scaune și toate lojile erau pline de oameni, îmbrăcați splendid și strălucind de atâtea bijuterii extravagante, încât era greu să-ți imaginezi că toți sperau să se întreacă pe ei înșiși chiar în seara următoare, la Carlton House.

Când sosi prințul regent cu invitații lui străini, toată lumea se ridică și intonă imnul național și ovaționă la nesfârșit.

O singură lojă rămase goală, într-un mod ostentativ. După ce trecu evenimentul, unii jurară că regentul privise nervos loja aceea în tot timpul primului act, și numai când se termină acesta păru să ofteze ușurat și să se încălzească la căldura pe care i-o împrumuta strălucirea glorioasă a oaspeților săi.

Dar se relaxase prea curând. Chiar pe când trebuia să înceapă al doilea act, se stârni un freamăt general și loja goală se umplu dintr-odată. Cu un foșnet audibil, apăru prințesa de Wales, arătând grotesc într-o rochie sclipitoare, cu buclele de un galben strălucitor și o sulemenală care putea fi văzută din colțul cel mai îndepărtat al teatrului.

Toți ochii se mutară de la această apariție la prințul regent, care stătea rigid și palid în propria sa lojă. Și atunci țarul Rusiei se ridică în picioare și se înclină în direcția prințesei, urmat de ceilalți monarhi, iar regentul nu mai avu ce face și se ridică, înclinându-se în direcția soției de care se înstrăinase. Numai atunci se întrerupse tăcerea ciudată din clădirea operei și toți izbucniră în ovații zgomotoase și susținute. Regentul își acoperi cu un zâmbet confuzia și furia, înclinându-se și primind ovațiile de parcă i s-ar fi adresat lui.

Al doilea act al operei fu întârziat și mai mult de unii dintre membrii audienței, trei domni importanți aparținând facțiunii liberale, împreună cu doamnele lor, care considerară potrivit să își prezinte omagiile personale în loja prințesei. În mijlocul altor aplauze, ea se înclină grațios în fața lor, ei se retraseră și principala distracție a serii putu continua.

Elizabeth era furioasă. Știuse dintotdeauna că Manley era un liberal și că simpatia lui se îndrepta spre prințesa de Wales. Îi respectase întotdeauna opiniile, chiar dacă nu era de acord cu ele. În ceea ce o privea pe prințesă, era oarecum de acord, deși o considera o femeie vulgară, nedemnă de a fi viitoarea regină a Angliei. Dar nici regentul nu era mai breaz.

Însă o înfuria faptul că fusese forțată, fără să i se ceară consimțământul, să pară că îi oferea prințesei sprijinul ei public și necalificat, sub ochii regentului, ai tuturor invitaților străini și ai înaltei societăți. Lordul Poole o dusesse în loja prințesei, și ea fusese silită să îi facă o reverență adâncă și să primească zâmbetul femeii și aplauzele asistenței. Nu ar fi putut evita acest lucru decât dacă ar fi făcut o scenă în public. Și nu voise să facă

asta. Seara aceea și următoarea erau consacrate cultivării mândriei lui Manley.

Dar nu era corect să o forțeze. Era mai mult decât supărată. Era furioasă. Și trebui să stea lângă el zâmbind tot restul serii. Plecară târziu de la teatru pentru că mulțimea care aștepta afară înconjurase trăsura prințesei de Wales, ovaționând-o cu entuziasm frenetic și oprind mult timp trecerea. Și apoi trebui să aștepte rândul țarului și a regelui Prusiei și a restului invitaților.

- A fost o seară minunată, spuse lordul Poole, întorcându-se spre Elizabeth cu o privire satisfăcută când ajunseră în cele din urmă în trăsura lui. Ai văzut că toată lumea o adoră, Elizabeth? Regentul va fi forțat să îi acorde locul care i se cuvine la curte, și atunci poți fi sigură că își va aminti cine a ajutat-o să-l dobândească. Și dacă facțiunea conservatoare continuă să îl sprijine pe regent, vor fi târați în curând în jos cu el, cu victorie sau fără victorie. O luă de mână. Ai fost magnifică.

Ea își trase mâna.

- Ai făcut un lucru deplorabil, spuse ea. Ar fi trebuit să mă întrebîi întâi, Manley, dacă voiam să intru în loja ei. Ți-ai fi spus cu siguranță că nu voiam.

Ochii lui se aprinseră pe moment.

- Ai fi spus nu, madam? spuse el. Îți amintesc că ești logodnica mea și că vei fi în curând soția mea.

- Am încă o minte și păreri personale, spuse ea. Expunerea asta mi s-a părut destul de lipsită de demnitate.

„Aș putea transforma neînțelegerea aceasta într-o ceartă la cuțite“, se gândi ea. „Aș putea rupe logodna chiar în seara asta.“ Era un gând ispititor. El ar fi fost chiar bucuros să scape de ea. Dar furia lui păru să dispară la fel de repede cum apăruse.

- Iartă-mă, spuse el, luând-o din nou de mână. Uneori uit că ești o femeie care știe ce vrea, Elizabeth, și că te respect pentru asta. Îmi pare rău că nu îmi împărtășești sentimentul de triumf din seara asta.

Și îi zâmbi.

Ea simți că trebuia să spună și ea ceva. Îi era datoră.

-Și eu mă bucur că ești atât de mulțumit, spuse ea. Și îți aplaud curajul de a face un gest atât de public, Manley.

El păru ușurat.

-De abia aștept seara de mâine, spuse el. Toată lumea bună va fi acolo. Va fi o noapte în care se vor clădi reputații. Vom vedea cât de mulți oameni își amintesc ce am făcut eu în noaptea asta - ce am făcut amândoi. Vei vedea că nu vom fi disprețuiți pentru asta, Elizabeth, ci mai degrabă admirați.

-Sunt sigură că ai dreptate.

-Și va fi o noapte în care se vor distruge reputații, continuă el, zâmbindu-i direct. Ochii lui străluciră dintr-odată în lumina care se reflecta de la un felinar de pe strada pe care treceau. Mi-e milă de oricine va face un pas greșit mâine-seară.

-Cu siguranță că nimeni nu va dori să fie atât de nepăsător sau ghinionist, spuse ea, permițându-i să-i ducă mâna la buze în timp ce soseau la casa tatălui ei.

În timp ce el o ajuta să coboare din trăsură și intra grăbită în casă, regretă destul de mult faptul că nu fusese în stare să provoace o ceartă definitivă. Ar fi fost o scăpare ușoară. Acum trebuia să înfrunte sarcina mai dificilă de a-i spune că logodna lor era terminată fără ajutorul unei discuții în contradictoriu. Dar va trebui s-o facă după seara care urma. În seara care urma, trebuia să se străduiască să-l facă să se simtă și să arate respectabil.

„Și mâine“, se gândi ea cu un spasm al stomacului care îi produse greață, „va fi ziua nunții mele.“

John era plin de un fals entuziasm; Nancy zâmbea mereu cu un zâmbet țepăn; Christopher părea morocănos; Elizabeth era palidă și inexpresivă; Christina era zgomotoasă și emoționată. Erau niște nuntași ciudați.

-Putem să mergem cu trăsura mea până la biserică, spuse prea tare John, frecându-și mâinile și zâmbind jovial tuturor persoanelor din jur.

Nancy îi întoarse hotărâtă zâmbetul. Trăsura fusese scoasă oricum și caii aveau nevoie de mai mult exercițiu decât făcuseră venind din Grosvenor Square.

- E gata toată lumea? întrebă el.

Christopher și Elizabeth se ridicară în tăcere în picioare. Christina sărea în sus lângă ușă.

- Da, bineînțeles, spuse Nancy. Nu trebuie să întârziem.

- Te simți bine? o întrebă Christopher pe Elizabeth, în timp ce ieșeau din suita lui. Brațul ei se odihnea formal și țeapăn pe brațul lui.

- Da, destul de bine, mulțumesc, spuse ea.

Christina sărea pe trepte cu amândouă picioarele, flancată de mătușa și de unchiul ei.

„Nu pare foarte sănătoasă“, se gândi Christopher, privind spre mireasa lui. Era palidă și nu zâmbea, și era evident că nu privea cu mare încântare căsătoria cu el. Dar era totuși foarte drăguță în rochia de muselină de un verde pal, cu pantofi și bonetă de un verde mai întunecat. Era mai încântătoare decât fusese atunci când se căsătorise cu ea pentru prima oară. Și mai dezirabilă.

Se așezară unul lângă altul în trăsură, cu Christina între ei. Nancy și John purtară o sclipitoare conversație despre vreme. Era uimitor cât de multe se puteau spune despre acest subiect, atunci când alternativa era tăcerea.

Christina mângâie piciorul lui Christopher și îl privi cu timiditate.

- Acum o să fii tăticul meu așa cum se cuvine, spuse ea. Și eu voi fi Christina Atwell, în loc de Christina Ward. Mama mi-a spus.

- Lady Christina Atwell, spuse el, iar expresia lui se îmblânzi când privi în jos spre ea. Și mama va fi Lady Elizabeth Atwell, contesă de Trevelyan. Destul de pompos, nu-i așa?

Christina încuviință, și el îi atinse nasul cu două degete.

„Nu pare mulțumit să se căsătorească din nou“, se gândi Elizabeth. Nu îi zâmbise niciodată, și fața lui părea rece și aspră - până începuse să vorbească cu Christina. Trebuia să-și amintească întotdeauna de ce se căsătorea cu ea din nou. Nu trebuia să-și permită niciodată

să devină vulnerabilă sperând că poate exista și altceva, pe lângă iubirea față de copii.

„Dar e atât de chipeș“, se gândi ea, înghițind în sec. Avea o haină verde cambrată pe talie, cu siguranță o creație a lui Weston, și o vestă de un verde mai pal, cu pantaloni de culoarea pielii și cizme ofițerești strălucitoare. La gât și la mâneci avea dantelă albă fragilă, de parcă ar fi luat parte la o serată. Măcar se îmbrăcase ca pentru nuntă, se gândi ea. Îi făcuse măcar această onoare.

Nu că manierele lui ar fi fost lipsite de politețe. Erau doar reci și distante. Își dorea să nu-l fi iubit. Ar fi fost mai ușor să se căsătorească din nou cu el, dacă ar fi făcut-o doar de dragul copiilor. Ar fi fost mai ușor să uite că între ei existau bariere uriașe.

- Ei bine, spuse John cu entuziastă inutilitate atunci când trăsura se opri în fața unei biserici modeste, departe de centrul monden al orașului, am ajuns.

- Da, spuse Nancy, strălucitor și fără rost. Chiar așa. Vrei să mă ții de mână în interiorul bisericii, Christina? Vom sta aproape de mămica și tăticul, dar ei au o treabă cu parohul.

Christina încuviință.

- Mămica se va căsători cu tăticul, spuse ea.

Christopher fusese foarte ușurat să afle că fiica lor nu se gândea să întrebe de ce nu erau deja căsătoriți. Întrebarea avea să vină fără îndoială mai târziu, când va fi puțin mai mare, dar la vremea aceea poate că relația va fi destul de veche și stabilă ca să-i poată spune adevărul, fără să-i producă un prejudiciu emoțional serios.

- Ei bine, zise el, ajutând-o pe Elizabeth să coboare după ce toți ceilalți coborâseră deja și ținându-și mâinile pe mijlocul ei câteva clipe, pe aici am intrat în galop la ultima ta nuntă.

Nu știa de ce spusese cuvintele acelea. Cu siguranță că nu le plănuise, nici nu se gândise măcar la ele înainte de a le rosti. Pentru o clipă, pe fața ei se ivi o urmă de zâmbet, dar apoi dispăru și o lăsă din nou palidă și serioasă, iar el se întrebă dacă nu și-l imaginase. Spera că nu.

Interiorul bisericii era întunecat, rece și pustiu. Era foarte diferit de comoditatea luminoasă a capelei din Kingston în care se căsătoriseră prima dată, cu exact șapte ani în urmă. Și total diferit de splendoarea din St. George, unde ar fi trebuit să se căsătorească cu Manley cu mai puțin de două luni în urmă, în prezența unei jumătăți din înalta societate.

Aici se vor căsători. Când vor ieși din nou la lumina zilei, vor fi iar soț și soție. Realitatea aceasta o lovi în plin. Se întoarse și se uită la el. Biserica în care urmau să se căsătorească era frumoasă. Și ea nu avea nevoie de nimeni altcineva și nu dorea pe nimeni altcineva acolo, în afară de el, de fratele ei, de sora lui și de fiica lor.

Îndepărtă din minte toate piedicile care stăteau în calea fericirii lor. Încercă să îl vadă așa cum îl văzuse când își pierduse memoria și își dădu seama că nu era atât de greu, la urma urmei. Nu în ziua nunții, oricum. Îl iubea. Acesta era simplul adevăr. Nu atât de simplu, bineînțeles. Dragostea nu era niciodată simplă. Dar destul de simplu pentru ziua nunții, dacă îndepărta celelalte lucruri și se lăsa dominată de sentimentul iubirii.

El se gândea că i-ar fi plăcut să-i ofere mai mult. Mai mult decât o biserică întunecată și nu deosebit de frumoasă; mai mult decât fetița lor și doi adulți pe post de martori și invitați și spectatori. Și un paroh necunoscut care să îndeplinească ceremonia. Și totuși, nu-și putea imagina nimic mai mișcător. O avea pe Elizabeth, pe fiica lor și copilul nenăscut, și când vor ieși din biserică vor fi din nou o familie, legați cu legăturile bisericii, ale statului și onoarei. Nu-și-ar fi putut dori mai mult. O iubea. Și în curând – poate chiar astăzi sau mâine – va putea să demonstreze că nu era vinovat de acuzațiile care apăsaseră șapte ani asupra lui și nu va mai fi nici o barieră în calea fericirii lor.

Se gândi că ea l-ar fi putut iubi din nou. Îl iubise atunci când se căsătoriseră pentru prima dată. Îl iubise la Penhallow.

Și apoi parohul, înveșmântat în roba clericală, se înclină în fața lor. Și începu totul: cuvintele parohului și sfaturile, jurămintele lor, inelul de aur de pe degetul ei,

neașteptata declarație – era chiar atât de rapid și simplu? – că erau soț și soție. El nu avea ochi decât pentru chipul ei, ea pentru mâinile lui. Se ascultară unul pe altul, și o auziră amândoi pe fiica lor șoptind ceva din spate și pe Nancy sâsâindu-i să tacă.

Christopher își sărută proaspăta soție, foarte scurt, pe buze, și o anumită vrajă fu ruptă. Parohul îi felicită; John o îmbrățișă pe Elizabeth; Nancy plânse în brațele lui Christopher; Christina se agăță de fustele lui Elizabeth. Și apoi John îi strânse mâna lui Christopher și îl bătu pe umăr; Nancy plânse în brațele lui Elizabeth; Christina se prinse de piciorul lui Christopher.

Elizabeth și Christopher se aplecară în același moment s-o ia în brațe. Se priviră în ochi și fiecare o ridică cu un braț. Ea îi cuprinse de gât pe amândoi.

– Acum sunt Christina Atwell? întrebă ea.

– Lady Christina Atwell, spuse Christopher.

– Da, scumpa mea, zise Elizabeth.

– Îmi place mai mult decât vechiul nume, spuse Christina. Sunt Lady Christina Atwell, unchiule John.

– Chiar așa, confirmă el. Trebuie să-ți fac o plecăciune, obrăznicătură?

– Nu, prostuțule, spuse ea râzând.

Se întoarseră cu toții la Pulteney. Era ciudat. Nu lipsiseră mult. Și totuși, totul se schimbase. Elizabeth privi inelul la care refuzase să se uite ani la rând, deși îl purtase cu ea peste tot în săculețul ei. Era din nou Elizabeth Atwell. Nu se mai gândise de mult la ea însăși purtând acest nume. Era contesa de Trevelyan.

Se uită la Christopher, care își trimitea omul, pe ciudatul domn Bouchard, să aducă vin și prăjituri. Era soțul ei. Se întrebă un moment ce urma să spună familia ei când va afla și ce avea să spună Martin. Se simțea deosebit de vinovată pentru că nu îi spusese nimic lui Martin. Se va supăra când va afla că John fusese la nunta ei și el nu. Îndepărtă gândul acesta din minte. Mâine îi va explica lui Manley, și apoi va fi liberă să îi spună adevărul tatălui ei și fratelui ei vitreg.

Între timp era ziua nunții ei, și a șaptea aniversare a căsătoriei lor. Se uită din nou la soțul ei. Stătea jos, și Christina se cățăraseră în brațele lui.

- Vii acasă cu noi, tăticule? întrebă ea, privindu-l plină de speranță. Nu o să mai rămâi în locul acesta, acum că te-ai căsătorit cu mămica și ești cu adevărat tăticul meu? Poate să vină și mătușa Nancy.

- Nu astăzi, scumpo, spuse el. Poate mâine sau poimâine. Astăzi ne vom distra toți păstrând secretul, nu?

- Nu pot să spun? întrebă ea.

- Va fi mult mai amuzant dacă vei spune după ce vei păstra secretul o zi sau poate două, nu? Gândește-te cât de surprinși vor fi toți.

Ea zâmbi, puțin visătoare.

- Mi-aș dori să vii acasă cu mămica și cu mine, spuse ea.

- O să-ți spun cum facem. Îi cuprinse bărbia cu o mână. Mama trebuie să meargă la Carlton House în seara asta, ca s-o întâlnească pe regină. Totul a fost aranjat cu ceva timp în urmă. Eu nu merg, și nici mătușa Nancy. Ți-ar plăcea să ai o aventură adevărată și să vii să stai cu noi aici în seara asta?

Nu îi spusese încă nimic lui Elizabeth, deși Nancy știa deja totul și renunțase bucuroasă la șansa de a lua parte la recepția de la Carlton House. Nu voia să meargă nicăieri, spusese ea cu toată sinceritatea, dacă nici Christopher, nici John nu aveau să fie acolo.

- Doar eu? întrebă Christina. Fără mămica? Se întoarce și o privi pe Elizabeth cu ochi strălucitori. Îmi dai voie, mămico?

Elizabeth părea încordată și tulburată.

- Îți spun eu cum facem, spuse Christopher. Voi vorbi cu mămica înainte de a te duce acasă. O să văd dacă o pot convinge să spună da.

După ce sosi tratația, conversația deveni din nou căzută, deși atât John, cât și Nancy făceau tot ce puteau ca să umple tăcerile și să facă să pară că era un adevărat ospăț de nuntă. John ținu câteva toasturi. Dar în cele din urmă se ridică hotărât în picioare.

- Nancy, spuse el, se pare că ți-ar prinde bine o plimbare în parc. O plimbare lungă. O plimbare foarte lungă. Și Christina pare să aibă nevoie și ea de mișcare și poate chiar de o înghețată la sfârșit, fiindcă până atunci prăjiturile se vor fi dus. Luați-vă bonetele, amândouă. Voi fi invidiat de toți bărbații, cu o lady de fiecare braț. Elizabeth, o voi duce pe Christina în siguranță în camera copiilor din Grosvenor Square, înainte de a o aduce pe Nancy înapoi aici. Trimit un servitor sus când ajung, Christopher.

Până să termine discursul, Nancy își legase boneta și o ajuta pe Christina să facă același lucru.

- Mămico și tăticule, voi nu veniți? întrebă Christina.

- Vai de mine, nu, spuse John. Atunci vor fi doar trei doamne și doi domni. Nu-mi place deloc să trag la sorți, obrăznicătură mică. Ești gata?

- Vom fi foarte încântați să te plimbi cu noi, Christina, spuse Nancy, întinzându-i mâna.

Christina o luă, se întoarse, le făcu cu mâna părinților ei și dispăru pe ușa pe care o deschise unchiul ei. După un moment, ușa se închise și camera se cufundă în tăcere.

Cei doi ocupanți ai ei traseră aer adânc și încet.

capitolul 28

Ea se întoarse hotărâtă spre el. Orice era mai bun decât tăcerea aceea stânjenitoare.

- La ce te refereai când i-ai cerut Christinei să petreacă noaptea aici, cu tine și cu Nancy? întrebă ea.

- Exact la asta, spuse el. E o zi specială și pentru ea, Elizabeth, și e adevărat că tu nu vei fi acasă în seara asta. Ai văzut că i-a plăcut ideea. Vom instala un pat de campanie pentru ea în camera lui Nancy.

- Locul ei e acasă, spuse ea ferm.

- Chiar așa, zise el. Iar acasă e acolo unde sunt părinții ei, nu-i așa?

- M-am referit la Grosvenor Square, spuse ea. Locul ei e acolo.

- Eu sunt tatăl ei, Elizabeth, și soțul tău. O vreau aici cu mine în seara asta.

- Ah. Ea îl privi furioasă. Deci o să-ți folosești fără întârziere autoritatea pe care o ai asupra mea? Voi descoperi imediat că preținzi să fii ascultat?

El o privi și nu spuse nimic.

- O să îmi iei copiii de lângă mine, nu-i așa? spuse ea. Simți panica ca un ghem în stomac. Ce făcuse? Nu o să-ți o permit, Christopher. O să lupt cu tine.

- E nevoie de doi pentru o ceartă. Tot ce îți cer, Elizabeth - sau pretind, dacă vrei - e o seară cu fiica mea. Poimâine vei fi liberă să anunți căsătoria noastră familiei tale, în liniște, și vom pleca spre Penhallow. Vei locui acolo cu mine și cu copiii noștri. Amândoi vom avea acces la ei în mod egal. Nu va fi nici o competiție.

Ea ar fi vrut o ceartă, ceva care să concentreze tensiunea care pulsa între ei. Dar el îi vorbise pe un ton calm și rezonabil.

- Sper că ai înțeles, spuse ea, că aceasta va fi o căsătorie de conveniență.

- Adică fără sex? întrebă el. Chiar crezi că putem trăi împreună tot restul vieții în abstenență, Elizabeth?

Ea îi dăduse un ultimatum. Nu vor mai exista amante sau târfe în viața lui. Tot ea îi spusese că va încerca să îi satisfacă toate nevoile. Se aștepta ca el să-i amintească aceste două detalii, care anulau pretenția ei de acum - aceea de a avea o căsătorie fără sex.

Se aștepta într-adevăr la asta? Se uită la el și își dori să nu se fi îmbrăcat atât de atent pentru nuntă. Era peste măsură de atrăgător. Dar așa fusese întotdeauna, oricum ar fi fost îmbrăcat - sau dezbrăcat. Își aminti fără să vrea de frumusețea trupului său gol, care îi devenise familiar la Penhallow.

- Ne-am căsătorit din cauza copiilor, spuse ea.

- Care există pentru că am făcut sex.

Nu avea cum să răspundă la asta. Se uită în jos, la mâinile ei. John plecase lăsându-i singuri, și le luase pe Nancy și pe Christina cu el, arătând limpede că aveau

să lipsească mult timp și nu aveau să se întoarcă fără să-i avertizeze.

Christopher rămase uitându-se la ea, la frumusețea ei palidă și fragilă. Traversă încăperea îndreptându-se spre ea și îi atinse ușor obrazul cu degetul mare. Ea nu-și ridică privirea, dar își lăsă brațele să cadă. Nu se îndepărtă. El își trecu mâna peste gâtul ei, peste umeri, sub muselina ușoară a rochiei. Pielea ei era catifelată și caldă, ca mătasea.

Ea era soția lui. Se căsătoriseră într-o biserică londoneză întunecoasă, cu doar două ore în urmă. Semnăturile lor erau una lângă alta într-un registru de acolo. Verigheta lui era pe degetul ei. Se lăsă învăluit de minunea și realitatea acestui lucru.

- Vino, îi spuse el, și îi puse mâna pe spate, conducând-o spre dormitorul lui. Închise ușa după ei și apoi o încuie.

Ea auzi cheia întorcându-se în broască. Se uită la pat. Era aproape pregătit, poate pentru noapte sau poate doar pentru această ocazie - consumarea celei de-a doua căsătorii. Simți o undă de tensiune în sâni și o slăbiciune între coapse. Ce făcuse? Se căsătorise cu soțul ei, bărbatul pe care îl iubea, asta făcuse.

El veni în spatele ei, se lipi de ea și întinse mâinile pe sub mâinile ei, ca s-o mângâie ușor prin haine. Mâinile lui se mișcă încet în jurul sânilor, îi apăsă mijlocul, aproape întâlnindu-se, se mișcă peste forma șoldurilor. Se întinseră peste abdomenul încă plat și una dintre ele coborî până când palma ajunse la ridicătura sensibilă a feminității ei și degetele lui se îndoiră în căldura dintre picioarele ei.

Ea lăsă capul pe spate, pe umărul lui, și închise ochii. Dorința începea să pulseze în ea. Aștepta ca el s-o întoarcă și s-o sărute. Tânjea să simtă atingerea gurii lui. Voia - avea nevoie - ca el să-i îndepărteze singurătatea și îndoielile. Încercă să-și aducă aminte că el era un bărbat pe care nu-l putea iubi, dar nu își putea tria destul de bine gândurile. Avea nevoie de siguranța pe care i-o ofereau buzele lui.

Nu avea s-o sărute. Nu putea. Sărutul era cea mai intimă dintre atingerile sexuale, în ciuda faptului că în actul căsătoriei pe care urma să-l îndeplinească, el avea să pătrundă adânc în trupul ei. Poate că era astfel din cauză că sărutul nu era doar o manifestare sexuală. Sărutul însemna intimitate totală, emoțională și fizică. Ea nu îl iubea, sau dacă îl iubea nu o făcea în mod voit. Voia o căsătorie de dragul copiilor, chiar dacă era limpede că avea să se supună și să-i permită să-și exercite drepturile conjugale.

Ea făcea mai mult decât să se supună. Îl dorea. Putea simți căldura și tensiunea din trupul ei. Își vedea sfârcurile încordate prin muselina subțire a rochiei. Totuși, era doar o nevoie fizică. Ea nu voia să-l dorească. Nu avea s-o sărute.

Dar se întoarse și o dezbracă cu mâini îndemânate și experimentate, iar ochii lui, pe jumătate închiși, devorară frumusețea ei. Părea să fi trecut un secol. Penhallowul părea să fi fost într-o viață anterioară. Trupul lui pulsa și ardea pentru ea. Îi trase spre el trupul gol, îi cuprinse posteriorul cu palmele și o lipi de centrul durerii și dorinței lui. Ea lăsă capul pe spate, cu ochii închiși.

Ea tânjea după el, pulsa pentru el, era pregătită să explodeze pentru el. Îndepărtă hotărâtă din minte toate motivele care ar fi făcut-o să lupte cu aceste sentimente. Era ziua nunții ei, era în patul ei de nuntă. Se lăsă pe spate pe salteaua tare, cu cearșafuri reci, lăsându-se călăuzită de el. Soțul ei avea să facă dragoste cu ea și ea cu el. Asta era tot ce conta. Îl privi dezbrăcându-se, cu ochii pe jumătate închiși.

Era udă. Simțea asta și o auzi atunci când el o atinse, o tachină și o probă. Dar învățase la Penhallow că umezeala nu era ceva stânjenitor, ci un acompaniament erotic al pasiunii. Când el o va penetra, va aluneca înăuntru fără s-o doară și fără să trebuiască să se forțeze. Închise ochii și întinse mâinile și picioarele, sprijinindu-se cu palmele de saltea.

„Vino la mine“, îl rugă ea în tăcere, deși nu deschise ochii. „Iubește-mă. Sărută-mă. Te rog să mă săruți.“

Era o poziție de supunere pasivă. Dar el o dorea prea mult, așa că tristețea nu dură decât un moment. Avea să fie în regulă. Odată ce îi va putea explica totul, ea urma să vină la el cu dragoste, nu doar cu dorința și supunerea unei soții.

El o iubea. Voi să-i spună asta în timp ce intra în trupul ei, și simțea căldura ei mătăsoasă și plăcută. Voia să-i spună cuvintele în gura ei deschisă, în timp ce intra în trupul ei. Voia ca ochii să fie deschiși, și să se joace cu gurile și cu limbile în timp ce intra și ieșea din ea. Dar asta ar fi însemnat să ceară prea mult. Avea consimțământul ei fizic. Trebuia să se mulțumească deocamdată cu asta.

Se poziționa între coapsele ei desfăcute și împinse, intrând în căldura ei umedă. Simți și auzi cum ea respira adânc și lent, și își dădu seama că și el făcea la fel. Își îngropă fața în părul ei și îi atinse obrazul cu urechea. Începu să se miște într-un ritm lent, ascultând zgomotele împreunării lor, știind că nu o putea prelungi chiar atât cât ar fi vrut. Genunchii ei îi atingeau mijlocul. O mână era în părul lui și cealaltă pe spatele lui.

Ochii ei erau strâns închiși. Își mușca buza de jos. Fiecare mușchi din trupul ei era încordat, fiecare particulă din ființa ei concentrată asupra penetrării adânci și repetate. Simțea durere acolo și întindere și conștiința gloriei care avea să urmeze -, dar nu era o glorie câștigată ușor.

Recunoștea acțiunile trupului lui, cunoștea ritmul familiar al împerecherii și schimbările subtile care îi duceau mai departe, de la un stadiu al pasiunii la altul. Trupul ei știa că în curând neconținutul du-te-vino urma să devină mai lent și mai profund, că între intrare și ieșire va fi o scurtă pauză și că pauza aceea va pune în mișcare vârtejul, încet, dar ireversibil, până când senzația se va răspândi din punctul acela central în afară și se va involbura dincolo de autocontrolul ei și o va arunca în glorie.

El îi învățase trupul în săptămânile acelea scurte de la Penhallow. Știa că după plăcerea pură din primele stadii ale actului urma o perioadă în care trupul ei nu mai urma ritmul impus de el, ci se pregătea de climax, într-o pace intensă. Învățase cum să aducă acel punct,

cu mișcări lente și profunde. Învățase că dacă îi cunoștea trupul și ritmul și îi satisfăcea nevoile își putea satisface și nevoile lui. Învățase să anticipeze momentul climaxului ei, și așteptarea inevitabilului aducea și climaxul lui. Pacea și bucuria veneau atunci când se elibera în centrul relaxat al extazului ei înfiorat.

Și astfel se eliberară împreună, tensiunea se spulberă în uitare momentană, iar suspinele lor satisfăcute răsunară în același timp, neauzite.

Ea stătea lângă el, cu capul pe brațul lui, cu fața lipită de pieptul lui, respirând mirosul lui familiar și caracteristic. „Cred că am adormit“, se gândi ea. Oricum, pierduse noțiunea timpului după ce el se retrăsese din trupul ei și se întinsese alături. Însă când adormiseră se rostogoliseră și adoptaseră poziția lor obișnuită de somn – obișnuită din timpul primei lor scurte căsătorii și obișnuită chiar și în timpul și mai scurtei aventuri de la Penhallow –, poziție familiară și comodă. De fapt, i-ar fi fost foarte ușor să adoarmă înapoi.

Însă încercă să se trezească la realitate. Undeva afară, dincolo de fereastră, Christina se plimba prin parcuri cu John și Nancy. Auzi mulțimea mereu prezentă din fața hotelului. Ghici că se aduna deja ca să îi vadă pe țar și pe sora lui, care urmau să plece mai târziu la dineul de la Carlton House. Se auzise că regentul trimitea trăsura oficială după ei. Undeva afară, Manley se ocupa de treburile din ziua aceea, ca și Martin și tatăl ei. Undeva înăuntrul ei, în pântecul ei, noul ei copil – al ei și al lui Christopher – creștea și se pregătea să se nască.

„Poate că îi pare rău“, se gândi ea. Poate că, dacă îl întreba, avea să-i spună cât de mult își regretase modul de viață de-a lungul timpului. Și ea avea să-i poată spune cât de mult regretase și ea cruda pedeapsă pe care o administrase. Poate că se vor putea uita unul în ochii celuilalt, așa cum se uitaseră întotdeauna la Penhallow.

– Christopher, șopti ea, ridicând capul ca să se uite la chipul lui.

Era inexpresiv. Nu văzu nimic dincolo de culoarea albastră a ochilor lui. Probabil că se trezise mai de mult și stătea liniștit și tăcut.

- Da? spuse el.

- Ai consumat căsătoria. Probabil că ești mulțumit că sunt din nou a ta și că acum ai mai multă autoritate decât mine asupra copiilor noștri. Acum nu mai pot refuza s-o las pe Christina să vină aici în seara asta, nu?

Așteptă să vadă durere sau furie în ochii lui. Spera să fie rănit, ca să poată spune repede ceea ce plănuise să-i spună la început. Dar expresia lui nu se schimbă.

- Vrei s-o faci? întrebă el. Vreau să zic, vrei să n-o lași să vină aici diseară?

Ea clătină din cap.

- Locul ei e și lângă tine, nu doar lângă mine, spuse ea. Cred că o iubești la fel de mult ca și mine.

Era un gând ciudat, dar era adevărat. Știa că era adevărat.

Se uitară unul în ochii altuia, dar nici unul nu văzu nimic din cauza barierelor.

- Deci, spuse ea, vrei ca eu să fiu soția ta în toate sensurile cuvântului, Christopher? Ne vom chinui cu o căsătorie imperfectă?

- Cred că de data asta suntem destul de maturi, Elizabeth, ca să știm că nu există nici o căsătorie perfectă. Da, ne vom chinui. Poate că va deveni mai ușor. Poate că mâine voi putea să-ți spun ceva care va face ca lucrurile să fie diferite. Dar nu va fi niciodată ușor. Nici o căsătorie nu poate fi ușoară.

- Ce vrei să-mi spui?

Ea încercă să vadă ce era în spatele ochilor lui.

El clătină din cap.

- Mâine, spuse el.

Elizabeth se întrebă când avea să se ridice el din pat, sau când se va ridica ea. Poate că John și Nancy se vor întoarce în curând. Ea ar fi trebuit să plece acasă în curând, ca să înceapă orele de pregătire pentru evenimentul din seara aceea - numai gândindu-se la asta, simți o intensă repulsie. Ziua nunții ei se sfârșise. Închise ochii și întoarse fața spre umărul lui. Fusesse o zi de nuntă ciudată și imperfectă. Dar nu voia să se termine. Voia să rămână

cu el. Să rămână cu el pentru totdeauna. Se gândi să-i trimită un mesaj lui Manley. Dar nu putea fi atât de crudă. Nu-l putea părăsi tocmai în ziua aceasta.

- Trebuie să plec, spuse ea.

- Da.

Dar rămaseră unul în brațele celuilalt până când el îi ridică piciorul peste șoldul lui, o așează într-o poziție confortabilă și o penetră din nou. Era o poziție pe care nu o mai încercaseră. Era bine - comod, tihnit, cald și intim. Ea închise ochii și se mișcă odată cu el, încet, aproape leneș, fără pasiune. Era minunat. Intimitate maritală caldă și minunată. Era foarte conștientă de copilul din pântecul ei, așa cum nu fusese înainte.

Când se termină, se ținură unul de celălalt, fără să se despartă. Nici unul din ei nu adormi, deși nu vorbiră deloc.

Și apoi se făcu timpul să se ridice și să se îmbrace - în tăcere. Și să se simtă ușurată atunci când John și Nancy se întoarseră în curând, umplând tăcerea. Ușurată și stânjenită, atunci când Nancy roși și John rânji afectuos.

John o conduse acasă. Soțul ei nici măcar nu o sărută când plecă, deși John o sărută pe Nancy.

Ziua nunții se terminase. Trebuia să se pregătească pentru o recepție și prezentarea în fața reginei.

O oră mai târziu, Christopher și John mergeau să se întâlnească cu Powers. Christopher încerca să pretindă că toată fericirea lui viitoare nu depindea de ceea ce avea de spus Powers - dacă era în birou de data asta.

Însă era. Se părea că funcționarul îl convinsese că erau doi domni bogați și eleganți, care voiau să se folosească de serviciile lui. Lăsase vorbă să fie conduși în sanctuarul său din interior de îndată ce soseau și se ridică plin de importanță ca să îi salute, un bărbat masiv și unsuros, cu o chelie lucioasă și un dinte de aur care scliffea când zâmbea.

- Colonelul Lord Ashton și contele de Trevelyan? repetă el după ce John făcuse prezentările. Vă rog să luați loc, domnilor. Cu ce vă pot fi de folos?

Ochii lui fugeau de la unul la celălalt. Nu părea ca numele să fi avut vreo însemnătate pentru el.

- Avem nevoie de informații despre un fost client al dumneavoastră, spuse Christopher.

- Ah, milord. Powers ridică o mână cu inel de aur, cu palma în sus. Sunt sigur că înțelegeți că toate afacerile mele sunt strict confidențiale.

- Suntem pregătiți să plătim un onorariu considerabil, spuse John.

Domnul Powers îl privi șiret.

- Ei bine, vă spun cum o să facem, milord. Dumneavoastră îmi spuneți care e problema și ce vreți să știți și eu hotărâsc dacă vă pot spune fără a trăda încrederea unui client. Vă convine?

- Acum șapte ani, ați plătit chiria unor camere ocupate de o anume doamnă Lucy Fenwick, spuse Christopher, timp de câteva luni. De asemenea, ați aranjat ca ea și fiica ei să plece spre America.

Ultimul punct era o simplă supoziție. Îl privi atent pe domnul Powers, dar omul avea destulă experiență în slujba sa ca să nu arate mai mult decât o simplă atenție politicoasă.

- Acum șapte ani, milord, spuse el, clătinând încet din cap. E mult timp de atunci. Fac asemenea lucruri pentru mulți clienți. E imposibil să țin minte atât timp un lucru atât de neînsemnat și banal.

- Cred că a fost o afacere destul de memorabilă, spuse Christopher. Doamna a fost implicată într-un caz de divorț. A fost cealaltă femeie, ca să zic așa.

- Vai de mine, zise domnul Powers. Am auzit de divorțul acela, milord. Fiica ducelui de Chicheley a fost partea vătămată, nu? Totuși, nu am avut nici o legătură cu acest caz. Sunt sigur că mi-aș aminti de așa ceva.

- Există martori care v-au identificat ca fiind omul care a plătit chiria, spuse Christopher.

Domnul Powers ridică din umeri.

- Mă întreb cât de mult v-a plătit clientul dumneavoastră, zise John. Mă întreb la cât s-ar ridica dublul sumei. Pariez că nu ar fi o sumă care să depășească mijloacele lordului Trevelyan și ale mele, domnule Powers.

- Aș vrea să vă pot ajuta, milord, spuse domnul Powers. Ca om de afaceri, sunt desigur interesat să câștig bani. Dar nu vă pot spune nimic.

„E așa cum mă temeam“, se gândi Christopher. Omul era clar vinovat. Dar teama era mai puternică decât lăcomia. Teamă de Martin, poate? Teamă de Chicheley, dacă ieșeau la iveală adevărul și rolul lui în el? Teamă de scandal și de pierderea mijloacelor de trai?

- Spuneți prețul, spuse John liniștit. Eu și Lord Trevelyan ne obligăm să nu divulgăm sursa informației.

- Dimpotrivă, spuse Christopher, cred că e interesul tuturor cetățenilor onești care caută un om de afaceri la fel de onest să știe că atunci când vin la dumneavoastră, domnule, au de-a face cu un om care îi ajută pe clienții minori să încheie tranzacții dubioase.

Pentru prima dată, calmul domnului Powers fu tulburat.

- Nu am știut că era minor, milord, spuse el. Vă jur. Părea mai mare.

- Și a plătit bine, zise Christopher. Așa că ați plătit chiria și salariul considerabil al unei femei pe care ați crezut-o fără îndoială prostituata unui minor.

- Nu am crezut asta, milord, spuse domnul Powers, trecându-și un deget pe sub nodul lavalieriei. M-a asigurat că era o rudă nevoiașă, de a cărei bunăstare se simțea responsabil.

- Presupun, spuse Christopher, că putem permite publicului să judece singur dacă povestea dumneavoastră e adevărată. E posibil, presupun, ca un băiat de optsprezece ani să fie atât de îngrijorat de o rudă nevoiașă, încât să plătească o mică avere atât ei, cât și dumitale, pentru întreținerea ei și apoi să-i plătească călătoria spre America. S-ar putea ca oamenii să creadă că e adevărat - mai ales dacă fratele lui vitreg consideră potrivit să nege existența unei asemenea rude, bineînțeles.

Arată spre John.

- Am acționat cu bună credință, milord, spuse Powers.

- Judecata oamenilor poate fi uneori generoasă, spuse Christopher, dacă li se prezintă faptele. Poate că vor

fi generoși cu dumneavoastră, domnule. Poate că afacerea dumneavoastră nu va fi afectată.

Domnul Powers întoarse unul dintre inelele fixate pe degetele lui. Își linse buzele.

- Dacă îmi dați cuvântul dumneavoastră, domnilor, spuse el, că sursa informației nu va fi niciodată cunoscută altcuiva, poate că aș considera potrivit să vă șoptesc un nume. Poate pentru cinci sute de guinee? Nu pot viola o încredere sacră pentru mai puțin. Se uită la John.

Christopher se ridică în picioare și puse zece guinee pe masă, apoi le acoperi cu mâna.

- Mai degrabă zece, nu cinci sute, spuse el. Cred că e o plată bună pentru cincisprezece minute din timpul dumneavoastră, domnule. Numele, vă rog?

- Nu pot... începu domnul Powers.

- Numele?

Ochii domnului Powers fulgerară de la unul la celălalt și apoi în jos, la guineele care se vedeau de sub mâna lui Christopher.

- Domnul Martin Honeywood, spuse el, cum ați știut de la început, milord.

Christopher ridică mâna.

- Cum am știut de la început, spuse el. Vă mulțumesc pentru timpul și informațiile dumneavoastră, domnule Powers. John?

După un minut, se aflau pe trotuarul din fața biroului.

- Naiba să-l ia! exclamă John. Eram pregătit să-i dau cinci sute de guinee și cred că am scăpat ușor. Așa îți conduci afacerile în Canada?

- Cu timpul, înveți câte ceva despre firea omenească și economie, spuse Christopher. Pentru zece guinee în plus, ne va da ceva în scris dacă va fi nevoie - și cred că el a scăpat ușor.

- Acum nu mai e nici o îndoială, nu-i așa? zise John. Martin e un ticălos înrăit. Îl omori tu sau îl omor eu? Te implor să-mi lași mie onoarea.

Obișnuita bună dispoziție îl părăsise cu totul. Christopher ghici că bărbatul întunecat din fața lui era locotenent-colonelul pe care îl cunoșteau soldații lui în timpul bătăliei.

- Vom trata cu el diseară, spuse Christopher. Mai ești pregătit să-mi urmezi planul?

- Acum mai mult ca niciodată, spuse John. Mai ales că numai noi doi ne punem în pericol. Christina va fi în siguranță cu Nancy la Pulteney.

- Și Elizabeth nu se va speria când va afla că a plecat, spuse Christopher. Până la urmă a fost de acord s-o lase pe Christina să petreacă noaptea cu mine și Nancy. Dacă și Christina va fi în stare să păstreze secretul, Martin nu va ști nimic.

- Bine, spuse John sumbru în timp ce se urcau în trăsură care îi aștepta. Putem hotărî mai târziu cine îl va omorî, Christopher. Sau poate putem găsi o cale de a-l omorî împreună.

- Eu vreau doar să-l văd jumulit de zâmbetul și de farmecul lui, spuse Christopher. Vreau s-o văd pe Elizabeth scăpată în sfârșit din ghearele lui. Și vreau să-l văd agitându-se ca un vierme. Oh da, vreau să văd și asta.

capitolul 29

Toate planurile lui Martin meraseră mult mai ușor decât se așteptase. Atât Trevelyan, cât și Poole se mișcaseră ca păpușile pe sârmă. Și acum Christina, singura verigă din lanț care îl îngrijorase, se dovedea surprinzător de docilă. De îndată ce îi sugerase că ar fi fost distractiv să petreacă o noapte la Pulteney, cu noile cunoștințe de acolo, alergase și își pregătise mica ei valiză. Nici măcar nu avusese nevoie de micul arsenal de argumente convingătoare pe care îl pregătise. Când ieșiră din camera copiilor, păru să nu-și dea seama că dădaca ei moțăia deja pe scaun, iar ceașca de ceai pe care i-o adusese Martin era pe măsuta din fața ei, goală.

Când ajunseră în apartamentul lui Christopher de la Pulteney, Martin bătu la ușă și așteptă. Christina țopăia alături de el de parcă ar fi așteptat-o cea mai mare aventură din viața ei. Poate că asta va avea, se gândi Martin, deși nu în felul în care se aștepta.

Camerista lui Lady Nancy deschise ușa – mica târfă pe care o avusese la Penhallow. Făcu ochii mari. Christina trecu ca un fulger pe lângă ea spre salon și Martin auzi vocea emoționată a fetei.

– Am ajuns! țipă ea. Rămân aici toată noaptea. Unde să-mi pun valiza? A plecat deja țarul? Vreau să văd cum se urcă în trăsură. Sunt o mulțime de oameni afară. Unchiul Martin de abia a reușit să treacă.

Vocea lui Trevelyan îi răspunse, gravă.

Până să intre Martin în salon, Christopher rămăsese singur și părea încordat și emoționat.

– Am trimis-o pe Christina în camera cealaltă, spuse el, arătând cu mâna. E cu Nancy. Am poruncit să vină trăsura peste jumătate de oră. Până atunci mulțimea de afară ar trebui să se împrăștie. Elizabeth nu te-a văzut și nu a bănuț nimic, Martin?

– Nu, zise Martin, îngăduindu-și să arate agitat și nefericit. Dar naiba s-o ia de treabă, Trevelyan, m-am simțit prost făcând toate astea. Ea va fi înnebunită. Îmi promiți că vei avea grijă de Christina pe drumul spre comitatul Devon? Nu mi-o voi ierta niciodată dacă i se va întâmpla ceva.

– E fiica mea, spuse Christopher. O s-o păzesc cu prețul vieții. Ești sigur că Elizabeth va veni după noi, Martin? Crezi că o voi putea recuceri în felul acesta?

Martin încuviință încet.

– Se va înfuria și va plânge. Dar va înțelege că ai făcut asta din dragoste, Trevelyan. Se va înmuia. O cunosc pe Lizzie. Ai pregătit biletul?

Christopher căută într-un buzunar interior și scoase o foaie împăturită.

– A fost cea mai dificilă scrisoare din viața mea, spuse el. Aș fi vrut să îmi vărs toate sentimentele, dar m-am forțat să rămân lapidar. Vom avea destul timp pentru sentimente mai târziu. Zâmbi, dar expresia fu mai mult o grimasă decât un zâmbet.

Martin luă biletul și îl bătu pe Christopher pe umăr.

– O să vezi că o să fie totul bine, spuse el. Peste câteva zile, vei putea să începi să trăiești fericit până la adânci bătrâneți. Voi vorbi în apărarea ta, așa cum

am făcut întotdeauna. Dar Lizzie nu va avea nevoie de vorbele mele; va fi de ajuns să asculte îndemnul propriei sale inimi.

Christopher întinse mâna dreaptă.

- Ei bine, zise el, e un joc de noroc, Martin. Amândoi știm asta. S-ar putea să nu funcționeze. Dar cel puțin voi ști întotdeauna că ai făcut tot ce-ți stătea în puteri ca să faci lucrurile să meargă bine din nou.

Martin îi strânse ferm mâna. Aproape că îi venea să râdă. „Dacă ar ști Trevelyan că vorbele lui pot fi atât de ambigue“, se gândi el.

- Nu te mai rețin, spuse el. Probabil că mai ai de făcut pregătiri de ultimă oră. Noroc!

- Mulțumesc, Martin, spuse Christopher.

De îndată ce se întoarse în Grosvenor Square, Martin controlă camera lui Elizabeth. Plecase deja spre Carlton House. La fel și John. Dădaca Christinei sforăia în scaunul ei din camera copiilor. Lovind-o ușor într-o parte a capului, se asigură că nu avea să se trezească încă multă vreme. Din fericire, ducele nu mergea la Carlton House, declarând că avea să fie un balamuc prea mare pentru gusturile lui. Martin citi rapid biletul pe care i-o dăduse Christopher și zâmbi satisfăcut.

Ducele de Chicheley era în salonul lui privat, odihnindu-și picioarele pe un taburet, cu o carte deschisă în poală, când Martin năvăli peste el după o foarte ușoară bătaie în ușă.

- Dumnezeuule mare, *papa*, spuse el, slavă cerului că ești aici. Ce ne facem? A șters-o cu Christina, ticălosul, după ce a lăsat dădaca pe jumătate moartă, lovind-o la cap. Nu am fi descoperit nimic până mâine-dimineață, dacă nu aș fi intrat în budoarul lui Lizzie ca să văd dacă plecase și nu aș fi găsit biletul acesta așezat pe lavoar. Dumnezeuule! Martin se prinse de cap cu amândouă mâinile. Totul e din vina mea. Am crezut că e mai bine să mint. Ar fi trebuit să știu că numai adevărul rezolvă lucrurile.

- Tăcere! ordonă ducele, lăsând cartea lângă el. Nu mai bolborosi, Martin, și explică-te ca un bărbat.

– Îmi pare rău. Martin respiră de câteva ori, ca să se liniștească. Trevelyan a fost cel care a răpit-o pe Lizzie din Hanover Square, *papa*. El a dus-o la Penhallow, a ținut-o acolo și a siluit-o. Când am adus-o înapoi la Londra, am convins-o să spună o poveste diferită, Dumnezeu să mă ajute. Credeam că ar fi fost ruinită și și-ar fi pierdut orice șansă de a se căsători cu Poole dacă ieșea la iveală adevărul. L-am avertizat pe Trevelyan să nu încerce să o urmeze la Londra, dar el a aflat despre Christina și a venit aici, sfidându-mă. Eu am tăcut din gură, gândindu-mă că nu i se putea întâmpla nici un rău lui Lizzie într-un loc atât de public. M-am gândit că, odată ce se căsătorea, avea să scape în sfârșit de Trevelyan.

Ducele își lăsase picioarele pe dușumea și se ținea de brațele fotoliului.

– Dar Christina nu era în siguranță, spuse Martin. A plecat, *papa*. Am fugit în camera copiilor după ce am găsit biletul din budoarul lui Lizzie și înainte de a alerga aici.

Îi întinse ducelui biletul și rămase tăcut în timp ce acesta îl citea.

– Nu poate trăi fără fiica lui, spuse ducele, privind încă biletul. O ia la Penhallow. Dacă Elizabeth vrea s-o mai vadă, trebuie să meargă și ea acolo. O să am grijă să fie spânzurat pentru asta.

Martin înghiți în sec.

– Probabil că o face dintr-un simțământ de iubire greșit înțeles, *papa*, spuse el.

– Tăcere! tună ducele din nou. Nu mai căuta scuze pentru toată lumea, Martin. E timpul să te maturizezi și să înveți câte ceva despre realitățile cele mai dure ale firii omenești. Omul e un ticălos. Biletul a apărut după ce a plecat Elizabeth la Carlton House. Nu poate fi mult timp de atunci. Nu se poate să fi ajuns departe cu ea. O să trimit oameni să-l prindă înainte de a ieși din Londra. Trage de șnurul clopoțelului. Ce mai aștepti, nebunule?

– O să trimiți oameni după ei? spuse Martin. Cred că este o idee bună, *papa*. Putem să o aducem pe Christina înapoi în camera copiilor înainte ca Lizzie să-și dea

seama că a fost plecată. Merg și eu. Trebuie să meargă cineva să o aducă pe biata fetiță acasă.

- Da, du-te, spuse ducele. Eu o să-mi trimit oamenii să-l aducă pe Trevelyan înapoi aici, și o să-i pară rău că s-a născut. O să-l privesc atârând în ștreang, Martin. Poate că tu ești prea moale pentru o asemenea priveliște, dar eu nu sunt.

După o jumătate de oră, șase dintre cei mai solizi slujitori ai ducelui, alături de Macklin, îl însoțeau pe Martin care urmărea trăsura lui Christopher pe drumul de vest.

După ce părăsi granițele orașului, trăsura își încetini ritmul, mergând ca melcul. Antoine era pe capră. Christopher, singur înăuntru, se întreba cât de departe aveau să ajungă înainte de a fi întorși din drum. Dar credea că ghicise corect următoarea mutare a lui Martin. Cu siguranță că urmăritorii nu puteau fi cu mult în urma lor. Nu îl văzuse pe John de când plecase de la Pulteney, dar credea că un bun cavalerist se va putea feri de privirile urmăritorilor, fără să piardă din vedere trăsura. Chiar dacă ar fi încercat, cum ar fi putut pierde din vedere o trăsură care se mișca atât de încet?

Christopher nu avu mult timp de gândire. Nu auzi caii galopând în spatele trăsurii, dar în curând, viteza mai mare a vehiculului îl făcu să înțeleagă că erau în sfârșit urmăriți. Și atunci, chiar când sunetele urmăritorilor se auziră mai tare decât zgomotul făcut de caii și de roțile trăsurii lui, răsună o singură împușcătură.

Dumnezeule! Christopher căută pistolul care era în teaca lui, agățat într-o laterală a trăsurii. Crezuse că nu avea să fie nici un schimb de focuri, de vreme ce Martin și ceilalți urmăritori aveau să-și imagineze că era și Christina în trăsură cu el. Îl auzi pe Antoine înjurând cu glas tare de pe capră și fu ușurat să afle că nu fusese ucis. Trăsura se opri și ușile se deschiseră larg.

- Afară! spuse o voce aspră - nu era vocea lui Martin. Lasă copilul înăuntru. Aruncă toate armele jos. Suntem opt. Toți avem armele îndreptate spre portieră.

Christopher scoase pistolul și inspiră adânc. Era un moment necunoscut. Urmau să-l împuște de îndată ce vedeau că nu era nici un pericol de a o lovi pe Christina? Sări în drum.

- Ridică mâinile deasupra capului, Trevelyan, zise Martin. I-am dat deja o lecție vizitiului tău, pentru că nu a oprit de îndată ce i s-a ordonat s-o facă.

Antoine înjura încă în franceză. Își ținea brațul drept cu cealaltă mână, dar nu părea să fie imobilizat. Christopher ghici că fusese doar zgâriat.

- Despre ce este vorba? întrebă Christopher, privind politicoș în jur.

- Despre răpirea unui copil, spuse Martin. Nepoata ducelui de Chicheley și fiica surorii mele vitrege.

- Și a mea, spuse Christopher, ridicând din sprâncene.

Martin îndreptă pistolul spre el, ca un deget acuzator.

- Nu mai este a ta, Trevelyan, spuse el. Sora mea vitregă a divorțat de tine cu mai bine de șase ani în urmă. Vei răspunde pentru această crimă în fața unui tribunal. Oamenii aceștia te vor duce înapoi la Londra, ca să-i dai socoteală ducelui. Eu o voi duce pe Christina înapoi la mama ei.

Christopher se încruntă, fără să înțeleagă.

- Ai impresia că fiica mea e în trăsură? întrebă el. Nu ar fi un moment potrivit pentru a lua un copil la plimbare. Îmi imaginez că a adormit rapid, în patul ei de la Pulteney.

- De la Pulteney? Fu rândul lui Martin să se încrunte. Apoi făcu un semn aspru unuia dintre servitori. Controlează interiorul trăsurii, Macklin. Stai deoparte, Trevelyan.

Christopher rămase politicoș deoparte. Macklin se uită și clătină din cap.

- E goală, domnule, spuse el.

Christopher ridică din nou din sprâncene.

- Ah, făcu Martin. Deci te-ai gândit să ne păcălești, Trevelyan? O vom lua de la Pulteney. Tot răpire e, fie că o ții acolo, fie că o duci cu trăsura la Penhallow, așa cum indica biletul laș adresat surorii mele vitrege.

- Fiica mea va rămâne unde e, spuse Christopher. Se află acolo la invitația mea și sub protecția mea. Iar soția mea știe totul și consimte.

Martin rânji.

- Asta va hotărî magistratul, spuse el. Acesta este sfârșitul, Trevelyan. Ai mers prea departe de data asta. Scânteile din ochii lui erau vizibile chiar și în întuneric. Și aceasta va fi ultima ocazie în care te referi la sora mea vitregă ca la soția ta, dacă vrei să-ți fie bine.

- Contesa de Trevelyan este soția mea, spuse Christopher. A devenit și una, și alta azi-dimineață, Martin, când s-a căsătorit cu mine. John a fost martor la căsătorie.

- Puneți mâna pe el! le ordonă Martin servitorilor care stăteau cu gura căscată. Destul cu asta! Trebuie să merg să-mi salvez nepoata.

- Am fost într-adevăr martor, spuse vocea lui John din întunericul din spatele trăsurii și al cercului de bărbați. Așa că trebuie să înțelegi, Martin, și toți cei de față interesați trebuie să înțeleagă că lordul Trevelyan are toate drepturile de a-și ține fiica la Pulteney sau chiar de a o duce cu trăsura la Penhallow, cu sau fără consimțământul soției lui. În cazul de față, are consimțământul ei.

Martin se răsuci și se zgâi la John, care stătea liniștit pe cal, zâmbind.

- Lăsați puștile deoparte, le spuse John servitorilor tatălui său. Scena asta arată ca o farsă bine pusă la cale și ar fi foarte interesantă pentru toți cei care trec pe aici din întâmplare. Este evident că a avut loc o neînțelegere stânjenitoare. Lordul Trevelyan a ieșit la o plimbare cu trăsura, iar eu am ieșit să mă plimb călare. Lady Christina Atwell e în siguranță la Pulteney, cu mătușa ei, și nu va fi deranjată în noaptea asta. Vă puteți întoarce în Grosvenor Square.

Unii dintre servitori nu păreau prea convinși, dar pentru ei cuvântul vicontelui Aston însemna aproape la fel de mult precum cuvântul ducelui de Chicheley, și cu siguranță mult mai mult decât cuvântul lui Martin. În curând, toți șapte galopau înapoi, îndreptându-se spre Londra.

- Văd, spuse Martin, că ți-ai bătut joc de mine și de tatăl meu vitreg, Trevelyan. A lăsat un bilet în camera lui Lizzie, John, în care spunea că o ia pe Christina. Normal că am presupus că avea loc o răpire, fiindcă nimeni nu a crezut de cuviință să ne informeze și pe noi despre nunta care a avut loc dimineată. Poți să-ți închipui că *papa* și-a ieșit din minți de îngrijorare. Eu m-am oferit să merg după Trevelyan. De ce nu am fost măcar informați despre nuntă? Lizzie trebuia să știe că aș fi fost încântat.

- Martin, spuse John, fără să mai zâmbească, nu mai merge. Nu mai ține.

- Nu aș fi încercat s-o opresc, continuă Martin. Ea știe că eu nu am sprijinit ideea lui *papa* cu divorțul, de la bun început.

- Nu merge, repetă John puțin mai ferm. Nu mai merge, Martin.

Martin îl privi, nesigur.

- Tu ai angajat-o pe femeia care a pretins că era amanta mea și mama copilului meu, spuse Christopher, și ai trimis-o frumușel în America de îndată ce s-a încheiat divorțul. Tu l-ai plătit pe Rhodes să spună că m-a văzut cu târfa aceea amărâtă care a murit. Tu ai răspândit povestea falsă că eu l-am deposedat pe Morrison de toată averea la un joc de cărți - după ce singurul martor din Londra plecase spre Irlanda. Tu mi-ai ruinat căsnicia, deliberat și fără milă, Martin.

- Ce ridicol! exclamă Martin. Se întoarse spre John. Vezi cum e el?

- Avem dovezi în toate trei cazurile, spuse John. Tu ai bătut-o și ai violat-o pe Nancy la Kingston Park, Martin. Tu i-ai transformat viața într-un iad și mi-ai ruinat șansele de a fi fericit cu ea.

- Dacă ea a spus asta, a mințit, răbufni Martin. Ea a fost la fel de doritoare ca și mine. Mai doritoare. Eu eram doar un băiat. Nu am știut cum să-i resping avansurile.

- Și ai bătut-o și ai violat-o pe camerista surorii mele la Penhallow, acum câteva săptămâni, spuse Christopher.

- O cameristă, spuse Martin cu un oarecare dispreț. O târfă care m-a implorat și își dorea asta. A primit ceea ce a cerut.

- Așa cum sper că vei primi și dumneata, *m'sieur*, spuse Antoine, care fusese uitat pe capra trăsorii.

- Și acum ai uneltit, spuse Christopher, ca să te asiguri că nu mă mai împac niciodată cu Elizabeth. Fără îndoială că ai un plan prin care să te asiguri că nu se căsătorește nici cu Poole.

- Ești un ticălos, Martin, zise John, cu vocea aproape inexpressivă. Meriți să mori.

Martin râse, mai degrabă nervos.

- Pot să fiu învinuit pentru că am dorit să-mi protejez sora de o viață dureroasă și nefericită? întrebă el. Ție îți curg balele după ea, Trevelyan, și la fel și lui Poole și la alții o mie, doar pentru că a fost binecuvântată cu frumusețe. Dar nu o iubești. Nimeni nu o iubește. Numai eu. Am iubit-o toată viața și o voi iubi până în ziua morții. Tu ai șters-o în Canada de cum ai dat peste un mic necaz. Tu ai plecat în Spania să te bați și poate să mori, John. Ți-ai trăit propria viață în timp ce Lizzie suferea. Cine a stat cu ea și a iubit-o până și-a recăpătat puterile? Eu am rămas. Eu.

- Nu ar fi suferit dacă tu nu i-ai fi zdrobit inima, spuse Christopher. Era o tânără mireasă fericită, Martin, foarte îndrăgostită de mirele ei. Până când complotul tău satanic a distrus totul.

- De ce? întrebă John. Asta nu pot să înțeleg, Martin. Dacă o iubeai, de ce nu ai cucerit-o pentru tine? Nu te-ar fi acceptat în felul acesta? Nu te putea vedea decât ca pe un frate?

Vocea lui Martin tremura atunci când răspunse:

- Numai cineva cu o minte murdară ar putea sugera că eu aș încerca s-o profanez pe Lizzie, spuse el. Dragostea mea față de ea e pură. E dragostea unui frate față de sora lui. Dar mă așteptam ca tu să sugerezi că a fost mai mult. Viața printre soldați te-a făcut vulgar, John.

- Ceea ce simți tu față de ea se cheamă obsesie! spuse Christopher.

Martin se întoarse cu fața spre el, descălecând repede de pe cal și pășind atât de aproape, încât fața lui aproape că o atinse pe cea a lui Christopher.

- Ceea ce simt eu față de ea e dragoste! spuse el înverșunat. O emoție pe care tu nu ai înțelege-o, Trevelyan. Tu nu ai putea să iubești și să îți păstrezi dragostea pură, abținându-te, nu-i așa? Eu o iubesc. Am iubit-o pe când eram copil și pe când eram adolescent. Am iubit-o și ca un îndrăgostit o scurtă perioadă, până a murit mama, când aveam șaisprezece ani, și mi-a spus adevărul.

Se opri dintr-odată.

- Adevărul? îl ajută John.

Martin plângea. Christopher privea fața lui contorsionată cu un amestec de fascinație, stânjeneală și dezgust, în timp ce lacrimile își croiau drum pe obrajii lui Martin.

- Nimeni nu știa în afară de ea, spuse el printre suspine. De ce a trebuit să mă împovăreze cu asta pe patul de moarte? Am urât-o pentru că a făcut asta. O voi urî o veșnicie. Chiar dacă nu știe, Chicheley e tatăl meu. Mama era târfa lui pe când erau amândoi căsătoriți cu alte persoane. El e tatăl meu, blestemat să fie!

Timp de câteva momente, nu se auziră decât suspinele lui chinuite.

- Lizzie e sora mea, spuse Martin după un timp. Avem același tată. Încercă să râdă. De aceea semănăm. Bătrânul libidinos se culca în același timp cu mama mea și cu soția lui de drept. Nu mă mai puteam gândi să fiu iubitul lui Lizzie după ce mi-a spus mama. De atunci am iubit-o cu o dragoste pură. Nimeni nu poate iubi așa cum am iubit eu. Am sacrificat totul pentru ea. Nimeni nu mai poate spune asta. Sunt singurul dispus să rămână alături de ea până la moarte și să renunțe la toate plăcerile vieții ca să o protejeze și să o ferească de rău.

- Și dacă nu există nici un rău de care s-o protejezi, spuse calm Christopher în tăcerea care urmă după vorbele pasionate ale lui Martin, atunci răul trebuie creat. În seara asta trebuia s-o faci să-și iasă din minți de grija Christinei, ca să se întoarcă împotriva mea și să se apropie de tine. Mintea ta e bolnavă, Martin.

- Ca să rămâi pur pentru Elizabeth, spuse John, trebuia să scapi de furia îndreptată împotriva mamei tale, bătând alte femei, Martin, și de frustrările sexuale violând. Și vina ta? Te simți vinovat?

Martin se întoarse și îl fulgeră cu privirea. John descălecăse și el și acum stătea liniștit lângă cal.

- Am urme de bici pe spate, spuse cu răutate Martin. Și eu am suferit. Sufăr mereu. Ce ai fi făcut tu, John, dacă ai fi aflat dintr-odată dată că femeia pe care o iubeai e sora ta? Și dacă Lady Nancy Atwell ar fi fost sora ta? Dar nici chiar atunci nu ai fi înțeles. Tu nu ai fost cu Lady Nancy în fiecare moment, încă din leagăn. Nu știi cum e dragostea adevărată.

- Dumnezeu! exclamă John. Ești un vierme patetic, Martin. Și partea cea mai rea e că îmi pare rău de tine. Aș vrea să fi înfipt sabia în tine înainte de a fi spus primul cuvânt în seara asta sau să te fi bătut până te omoram. Îi sunt dator lui Nancy cu una sau cu cealaltă. Dar acum nu mai am energia de a mai face nimic.

- Voi veni mâine în Grosvenor Square, spuse Christopher. Trebuie să anunț căsătoria, împreună cu Elizabeth. Poate că tatăl tău nu va fi nici măcar nemulțumit, după ce va afla adevărul despre prima noastră căsătorie. Dacă aș fi în locul tău, Martin, i-aș spune tot adevărul înainte de a fi forțat s-o fac. Ar trebui să te ucid, și poate că o să regret toată viața că nu am făcut-o, dar sunt o ființă prea civilizată ca s-o pot face. Pentru că tatăl tău a decis soarta căsătoriei mele, poate că e potrivit ca tot el să decidă și soarta ta.

- Poate că ai fost bine sfătuit și ar trebui să te încredințezi îndurării tatălui nostru, spuse John. Dumnezeu din ceruri! Se uită fix la Martin, apoi sări din nou în șa. Ești fratele meu. Avem același sânge. Vii, Christopher?

- Da, spuse Christopher, dar ochii lui erau încă ațintiți asupra lui Martin. Din momentul acesta, vreau să stai departe de soția mea. Dacă te apropii de ea sau încerci să iei legătura cu ea sau să o influențezi în vreun fel, te omor. Asta e o promisiune. Ai înțeles?

Martin nu răspunse. Dar Christopher se îngrozi văzând alte două lacrimi care se scurgeau pe obrazul cumnatului său.

Christopher se îndreptă spre calul pe care îl aduse-se John, dorindu-și dintr-odată să plece de acolo, să se îndepărteze de atmosfera sufocantă din porțiunea aceea întunecată de drum, unde ascultase o poveste atât de întunecată.

- Antoine, strigă el, sărind în șa, poți să duci trăsura înapoi la Pulteney. Să mergem, John.

Un timp, călăriră alături în tăcere.

- Ce facem? întrebă în cele din urmă John, cu vocea slăbită. De ce ne întoarcem acasă și îl lăsăm pe netrebnicul acela viu și nemarcat? Dumnezeuule mare, Christopher, nici măcar nu i-am tras amândoi câțiva pumni.

- Este bolnav, spuse Christopher. Nu îi caut scuze. Nu există scuze pentru purtarea lui. Dar când și-a terminat povestea, nici unul din noi nu mai era destul de infuriat ca să îi administreze pedeapsa.

Dar nu-și mai putea concentra atenția asupra lucrurilor pe care le lăsaseră în urmă. Altceva îl preocupa.

- Nu poate fi foarte târziu, nu-i așa? întrebă el. Crezi că s-o fi terminat dineul de la Carlton House? Cât mai este până încep prezentările în fața reginei? Probabil că vor ține ore întregi. Elizabeth e acolo cu Poole, John. Mi-am lăsat soția să meargă acolo cu alt bărbat. În ziua nunții noastre. Oare chiar mi-am ieșit din minți?

- Probabil, spuse John. Pare să fie lozinca zilei.

- Mă duc acolo, zise hotărât Christopher. Am acceptat invitația înainte de a ști că toate aceste lucruri mă vor împiedica să merg. Vreau să o văd. Vreau să știu că este în siguranță. E egoist din partea mea că vreau să merg când i-am promis că îi voi oferi această ultimă seară cu Poole?

- Foarte egoist, spuse John. Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș putea abține să nu merg.

- Nu te-ai abține?

- Pentru nimic în lume, spuse John.

- Oare calul tău poate galopa? întrebă Christopher. Dacă nu, o să te las în urmă. Trebuie să mă pregătesc pentru un eveniment foarte elegant - într-o singură oră.

Martin blestemă și lovi cu pumnul în panourile trăsurii. Nemulțumit, se întoarse și lovi cu piciorul lambriul, sfichiindu-l cu biciul. Doar atunci deveni conștient că cineva era martor la furia și umilința sa neputincioasă.

- Tu! spuse el printre dinți, arătând spre capra trăsurii. Ai îndrăznit să-mi vorbești insolent acum câteva minute? Îndrăznești să stai acum acolo, privindu-mă? Ai nevoie de o lecție de bune maniere, francez ticălos ce ești. Șfichiui răutăcios cu biciul spre Antoine.

Antoine sări de pe capră, și când ateriză pe drum, în fața lui Martin, în mâna lui dreaptă strălucea un cuțit. Biciul plesni din nou spre el.

- Frații tăi au avut milă de tine, *m'sieur*, spuse Antoine, pentru că ai plâns cu lacrimi de crocodil, ca un copilăș, *non*? Așa că te-au lăsat să trăiești și să rănești oamenii mai slabi decât tine, majoritatea femeii, *oui*? Mă bucur că au avut milă. Te-au lăsat în seama lui Antoine.

Martin se uită la cuțit.

- Ești un sălbatic din sălbăticie, spuse el disprețuitor. Trevelyan ar trebui împușcat pentru că te-a adus într-o țară civilizată.

- *Sacré coeur!* exclamă Antoine. În sălbăticie, *m'sieur*, nu ne purttăm ca niște animale cu femeile neajutorate și nevinovate. Îi ucidem pe cei care fac asta.

Martin râse.

- În Anglia, spuse el, ucigașii sunt atârnați în ștreang până se sufocă, dacă nu au norocul de a-și rupe gâtul atunci când cad. Și la crima ta vor fi martori. Întoarce trăsura asta spre Londra și poate că nu te voi acuza de atac.

Antoine rânji în timp ce o trăsură se apropia, îndreptându-se spre Londra. Vizitiul opri la mică distanță și le strigă celor doi bărbați să se ferească din drum. Capul unei doamne apăru pe una dintre ferestre. Ea strigă spre vizitiu, întrebând care era cauza întârzierii. Părea

însăimântată, de parcă ar fi bănuir că scena din fața ei era acțiunea unui tâlhar la drumul mare.

- Ah, dar, *m'sieur*, spuse Antoine, făcând un pas spre Martin, eu sunt mulțumit că avem marțtori. Nu aş vrrea ca stăpânul meu sau colonelul să fie învinu- iți pentru ceea ce a făcut Antoine Bouchard. Nu fac asta pentru toate relele tale cunoscute și necunoscute, ci pentru un rău anumit. Morri pentru Winnie, *mon- sieur* Honeywood.

Cuțitul pătrunse cu îndemănare sub coastele lui Mar- tin, se învârti în sus până când vârful atinse inima și se retrase. Celălalt vizitiu striga încă, enervat, și doamna punea încă întrebări înspăimântate, în timp ce Martin se uită la Antoine, surprins, cu un firicel de sânge scur- gându-i-se din colțul gurii în întunericul nopții, și căzu cu fața în jos, mort.

Antoine ținu în sus cuțitul cu lama întunecată, până când tonul celui alt vizitiu se schimbă și începu să se bâlbâie de teamă. Apoi cuțitul dispăru, și Antoine sări înapoi la locul său de pe capră, întoarse cu oarecare gre- utate trăsura în drum și se îndreptă spre Londra.

Socotea că avea la dispoziție câteva ore. Poate până dimineață. Poate.

capitolul 30

Elizabeth și lordul Poole cinaseră cu niște cunoscuți și sosiseră devreme la Carlton House, așa cum păreau să fi făcut cei mai mulți dintre invitați. Toți se temu- seră să nu întârzie, deși știau foarte bine că dineul oficial urma să dureze cel puțin o oră în plus față de timpul hotărât și că avea să treacă și mai mult timp înainte ca regina să se așeze în sala tronului, pregătită să-și salute grațios supușii, în timp ce numele acestora erau anunțate, iar ei treceau într-un șir respectuos pe lângă tronul ei.

Elizabeth estima că sosiseră cam cu o oră și jumăta- te mai devreme decât trebuia; acum însă se uita plină

de venerație la holul de la intrare, care părea uriaș, străjuit de fiecare parte de coloane ionice, cu tavanul înalt, în casete. Te simțeai neînsemnat, copleșit. Te simțeai ca un supus care se prezintă în fața monarhului său.

Unul câte unul, intrară cu toții în anticamera sălii tronului, printr-o cameră octogonală și două anticamere. Aceasta era deja plină de femei și bărbați îmbrăcați cu veșminte minunate. Înainte de a ajunge acolo, Elizabeth se simțise mult prea gătită. De obicei nu purta satin, dar se părea că era singurul material potrivit pentru a te prezenta înaintea reginei. Și nu putea suporta să poarte pene înalte în cap. Dar în seara asta le purta, la fel ca toate celelalte doamne prezente.

Anticamera era o cameră uriașă și splendidă. Auzise că înainte fusese sala tronului, însă regentul hotărâse că era nevoie de o cameră mai uriașă și mai impunătoare. Pereții și chiar și oglinzile mari care se aflau pe fiecare perete erau drapate cu draperii de catifea de un albastru-deschis, tivite cu auriu. Un candelabru magnific atârna în centrul tavanului poleit. Portrete mari ale membrilor familiei regale erau montate în rame aurite pe pereți.

Elizabeth își dădu seama cu o oarecare surprindere că era nervoasă. Inima ei bătea inconfortabil și simțea că nu are aer. Ce comportament prostesc! Totuși, trecuseră șapte ani de la debutul ei și prima prezentare în fața reginei. Își amintea groaza pe care o simțise în ocazia aceea. Se întoarse spre lordul Poole, căutând să se liniștească.

Dar el nu era lângă ea. Vorbea cu un prieten liberal, un bărbat pe care Elizabeth nu îl suporta, fără să aibă vreun motiv anume. E foarte cald în cameră, se gândi ea în timp ce Poole se întoarse și începură să se amestece cu mulțimea. El nu era în toane bune. Fusese rece și distant pe tot parcursul serii. Ea îi zâmbi, hotărâtă ca măcar în seara aceea să nu permită să se iște nici un zvon despre înstrăinarea dintre ei. Măine va găsi o cale de a-i spune adevărul între patru ochi. Nu-i plăcea să se gândească la stânjeneala și poate chiar la durerea pe care avea să i le provoace.

Așteptarea fu destul de lungă, așa cum își imaginase Elizabeth că va fi, și păru de două ori mai lungă. Camera se încălzi tot mai tare – auzise că toate reședințele regentului erau la fel de încălzite. Marea majoritate a celor prezenți erau siliți să stea în picioare, pentru că scaunele erau foarte puține. Nu se serveau nici un fel de răcoritoare.

Și desigur, se gândi Elizabeth pe măsură ce trecea timpul, că tot mai mulți oameni începeau să se uite la ea și la Manley. La început se gândi că imaginația îi juca feste. Că era o prostie și o mare îngâmfare să își închipuie că mulți dintre membrii lumii bune se uitau la ea și vorbeau despre ea. Și dacă vorbeau, probabil că se uitau la Manley și făceau observații legate de comportamentul lui din seara precedentă. Probabil că unii îl admirau, iar alții îl condamnau.

Dar nu era doar imaginația ei. Și atenția lor nu era îndreptată asupra lui Manley. Când el fu chemat de niște cunoștințe și lipsi câteva minute, iar ea rămase unde era, ochii celor prezenți nu îl urmăriră pe el, ci rămaseră ațintiți asupra ei.

Bineînțeles că își imagina tot felul de lucruri! Se uită intenționat într-o parte, spre un grup mare de oameni în vârstă. Unii din ei se uitară ca din întâmplare în altă parte, de parcă ar fi făcut un simplu tur vizual al ocupanților încăperii. Când se uită în cealaltă parte, toți se comportară exact la fel, cu excepția unei văduve care continuă să se uite direct la ea, cu trufașă dezaprobare.

Manley nu lipsise mai mult de un minut. Dar dintr-odată ea se simți foarte singură și foarte expusă privirilor. Îi zâmbi unei doamne pe care o cunoștea și care se afla într-un grup apropiat, și făcu un pas spre ea. Se pregăti chiar să rostească o observație oarecare. Dar doamna se întoarse cu spatele și se adresă ea însăși grupului. Pentru că nu o văzuse pe Elizabeth și nu își dăduse seama că intenționa să se alătore grupului? Sau pentru că voia s-o insulte așa cum se insulta în înalta societate?

Elizabeth simți că i se făcea tot mai cald.

Când se întoarse lângă ea, Manley se purtă mai rece și mai țeapăn decât înainte. Rămase la o distanță mult mai mare de ea. Și stătea cu buzele strânse.

- Ce este? îl întrebă ea.

- Nimic. Vocea lui era înghețată, bruscă.

- Nimic? se încruntă ea. Manley....

- Nu e nici timpul, nici locul potrivit pentru a discuta despre asta, spuse el. Dumnezeu, toți știu. Suntem în centrul atenției. Îți doresc să putrezești în iad pentru asta, Elizabeth.

- Ce? Simțea că pășise într-un coșmar. Se aflase despre căsătoria ei? Și Manley era acum ținta batjocurii? „Oh, te rog, Doamne, nu“, se rugă ea în tăcere. „Te rog nu lăsa să fie rănit și umilit în felul acesta.“

Nu mai putu termina întrebarea. După o așteptare îndelungată și totuși pe neașteptate, ușile uriașe ale sălii tronului se deschiseră și zumzetul extrem de agitat din anticameră se stinse. Dineul de stat se terminase, regen-tul și toți oaspeții lui iluștri erau dincolo de prag, iar regina era așezată oficial pe tron, gata să primească omagiul supușilor ei. Oamenii care așteptau în anticameră începură să-și ocupe locurile prestabilite.

Christina adormi rapid în camera lui Nancy, în ciuda faptului că la sosire anunțase agitată că intenționa să stea trează toată noaptea. Nancy citea liniștită în salon. Acesta era un fel de-a spune; în orice caz, avea o carte deschisă în poală. De fapt, se gândea și visa. Christopher îi spusese totul, în timp ce se pregătea în grabă să plece la Carlton House.

Gândurile ei fură întrerupte de un ciocănit în ușă. Când Winnie deschise ușa și recunoscu vocea bărbatului de afară, inima îi tresări. După un moment, se afla în brațele lui John și se strângeau unul în altul fără nici un cuvânt. Winnie dispăruse.

- Iubirea mea, spuse John, îmi pare atât de rău. Iartă-mă. Nu am putut să-l omor pentru tine. Oricât de rău și de patetic ar fi, Nancy, e om și el și este fratele meu. Oricum, așa l-am văzut în momentul acela. Nu am putut să-l omor pe omul care s-a purtat atât de mârșav cu tine.

Ea ridică fața și îl sărută.

– Mă bucur atât de mult că nu ai făcut-o, spuse ea. Lasă-l în seama tatălui tău și a propriei sale conștiințe, John. Christopher crede că poate o să plece, poate o să părăsească țara. Ar fi poate cea mai bună soluție.

– Nu am putut să-l omor, spuse el. Am omorât zeci de oameni, Nancy, fără nici o remușcare.

– A omorî în bătlie nu e același lucru cu a-ți omorî fratele cu sânge-rece, spuse ea. Oh, John, îți e pe jumătate frate. Christopher mi-a spus.

El o strânse din nou în brațe până când ea îl conduse spre sofa și se așezară; el o cuprinse cu brațul, ea își lăsă capul pe umărul lui și rămaseră așa câteva minute lungi, într-o tăcere confortabilă, bucurându-se de această pace și liniște.

– S-a terminat, spuse ea în cele din urmă. S-a terminat cu trecutul și trebuie să ne gândim doar la prezent și la viitor. Îmi simt mintea ușoară, John, de parcă mi-ar fi fost luată o mare povară de pe umeri.

– Am crezut că te-am dezamăgit, zise el.

Ea îi zâmbi și îi atinse buzele cu degetele de la o mână.

– Te iubesc atât de mult, spuse ea. Nu poți să-ți imagi-nezi ce final fericit e acesta pentru mine, John.

El o strânse mai tare cu brațul și o sărută.

Winnie nu fusese în stare să tragă cu urechea la conversația dintre stăpâna ei și Christopher. Și nu se putuse hotărî s-o întrebe pe Nancy. Voia foarte mult să știe ce se întâmplase. Când Antoine se întorsese în cele din urmă, la aproape o oră după Christopher, simțise că o lăsau picioarele de ușurare.

Acum nu-și mai putu stăpâni curiozitatea. După ce îl conduse pe John, bătu timid la ușa micii încăperi de lângă dormitorul lui Christopher, în care dormea Antoine. Ușa se deschise imediat. El era îmbrăcat de stradă. În spatele lui, pe pat, se afla o boccea. Winnie înțelese imediat.

– Pleci, spuse ea, cu voce șoptită.

- Da, *ma chère*, spuse el. În ochii lui era o expresie pe care nu o văzuse înainte, dar când se uită la ea privirea i se împlânzi. A sosit ceasul. Există o corrabie care pleacă cu fluxul din noaptea asta. Am aflat azi dimineață. A sosit timpul să plec.

- Ai aflat pentru că te-ai gândit că s-ar putea să fii nevoit să pleci în grabă, spuse Winnie, privindu-l insistent. Și ești nevoit. L-ai omorât?

Antoine îi cuprinse obrazul în palmă.

- Nu trebuie să-ți mai faci griji din cauza lui, *ma petite*, spuse el. Nu-ți va mai face nici un rău.

- L-ai omorât, spuse ea. Mă bucur că ai fost tu și nu unul dintre ei. Am vrut să fii tu. Da, trebuie să pleci. Te vor spânzura dacă te vor prinde, domnule Bouchard. Trebuie să te grăbești.

Purtarea ei era foarte calmă și stăpânită.

El îi cuprinse celălalt obraz cu cealaltă mână.

- Amintește-ți, spuse el, că ești albă și curată și nevinovată ca un mieluşel, Winnie. Amintește-ți asta, *mon amour*.

- Da, spuse ea, ridicând o mână și așezând-o peste mâna lui. Dumneata m-ai făcut curată din nou, domnule Bouchard. L-ai omorât și te-ai pus în mare pericol din cauza mea. Și știu ce înseamnă cuvintele acelea. Am întrebat-o pe Lady Nancy. Înseamnă „iubirea mea“

Antoine o sărută ușor pe frunte și se întoarse să-și ia boccea.

- Sunt doar niște cuvinte precum celelalte pe care le folosești? întrebă Winnie. Pot să zâmbesc și pot să îți spun la revedere cum ți-am promis. Pot să te las să pleci liber. Dar dacă ai fost cumva serios atunci când ai spus asta, domnule Bouchard, pot să mă pregătesc să plec cu dumneata în cinci minute.

- Winnie. El se întoarse din nou spre ea. Nu știi cum e să trăiești într-o țară străină, fără să știi măcar limba. Nu cunoști greutățile din țara mea. Totul ar fi ciudat pentru tine, micuța mea, și ți-ar fi dor de casă, *non?*

- Dumneata nu ai fi ciudat, spuse ea. Și dumneata ești toată casa pe care o doresc, domnule Bouchard. Acum și pentru tot restul vieții, chiar dacă nu te voi mai vedea

niciodată după seara asta. Îmi va fi dor de casă aici, în Anglia. Spune-mi doar un cuvânt - da sau nu. Dar repede. Trebuie să plec.

- Da, *mon amour*, spuse el. Trebuie să plec. Doi oameni m-au văzut înfigând cuțitul în inima lui neagră. Și au văzut trăsura - trăsura contelui de Trevelyan. Vino atunci, *ma petite*, dacă vrrei să te căsătorrești cu un criminal. Antoine își va petrece toată viața iubindu-te și apărându-te de rău.

- Iar eu îmi voi petrece viața având grijă de confortul dumitale, spuse Winnie, zâmbind radios și ieșind în goană din cameră.

- Cinci minute, *ma petite*, spuse Antoine în mare grabă. Nu mai mult.

- Patru minute, zise ea. Trei, domnule Bouchard.

După patru minute, coborau în grabă scările hotelului Pulteney, iar Antoine ducea două boccele pe umăr. Aveau un avans de o oră și mai bine față de urmăritori.

Christopher fu privit de sus pentru că ajunsese atât de târziu la Carlton House. Servitorul galonat care îl conduse spre sala tronului îl trată cu toată politețea disprețuitoare în care mulți dintre servitori erau experti.

Și totuși, descoperi Christopher atunci când fu în sfârșit lăsat în voia lui în pragul anticamerei din fața sălii tronului, prezentările în fața reginei de abia începuseră. Ușile spre sanctuarul interior erau deschise, și oamenii începuseră să treacă prin ele în șir, dar anticamera era încă plină de lume.

Și Elizabeth era încă acolo, văzu el, retrăgându-se în spate pentru ca ea să nu-l vadă. „Nu ar fi trebuit să vin“, se gândi el imediat. „Se va enerva văzându-mă aici. Va crede că nu am încredere în ea.“ Dar voise să o vadă, mai mult decât orice pe lume. Și simțise o nevoie aproape irezistibilă de a o vedea, de parcă ar fi știut că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

Ea era cu Poole, aproape de ușa spre sala tronului. Dar părea palidă și tulburată. Iar el părea țeapăn și furios. În mintea lui Christopher răsună un clopoțel de alarmă. Ceva nu era în regulă. Poate că, până la urmă,

ea nu se putuse stăpâni și îi spusese adevărul. Sau, mai probabil, îl descoperise chiar el cumva. Doar nu aveau de gând să se certe în public, nu?

Și apoi cineva îl trase de mânecă. Îl salută politicos pe lordul Hardinge, soțul uneia dintre noile prietene ale lui Nancy. Dar bărbatul nu se apropiase de el doar ca să-l salute.

- Vreau să-ți spun o vorbă, Trevelyan, zise el, și se retraseră chiar în spatele ușii care ducea spre anticameră.

Christopher ridică din sprâncene.

- Te-am văzut sosind, spuse lordul Hardinge. Poate că ai vrea să-ți iei coada la spinare și să faci cale întoarsă, bătrâne. Treaba s-a răsuflat.

„Biata Elizabeth“, se gândi Christopher. Eforturile ei de a-l salva pe Poole de a fi umilit în public aveau să se întoarcă împotriva ei. Cineva auzise clopotele de nuntă.

- Cineva - habar nu am cine - a făcut să circule zvonul că tu erai călărețul mascat care a răpit-o pe Lady Elizabeth de la nunta cu Poole, acum ceva timp, spuse lordul Hardinge. Și că ați petrecut amândoi câteva săptămâni, eh, trăind împreună. Nu știu dacă povestea e cât de cât adevărată, bătrâne, dar nici nu trebuie să fie într-o situație ca asta. Și Landsdowne a fost destul de idiot ca să șoptească povestea la urechile lui Poole. O situație neplăcută, Trevelyan. Dacă aș fi în locul tău, aș șterge-o de aici cât mai repede.

Dumnezeule! Era mult mai rău decât își imaginase când îi văzuse. Și cumva, se gândi Christopher în timp ce îi mulțumea politicos lordului Hardinge și se îndrepta spre anticameră în loc să fugă în direcția contrară, Martin era responsabil pentru asta. Ce mijloc mai bun ar fi putut găsi pentru a o împiedica pe Elizabeth să se mărite cu Poole și de a se asigura că ea va părăsi Londra pentru o bună bucată de vreme?

Până să ajungă Christopher la ei, croindu-și drum cu coatele, Elizabeth și lordul Poole ajunseseră la ușile deschise. Un demnitar oficial de la curte, splendid îmbrăcat, le rosti numele și se întoarse spre ei pentru a-i conduce spre tron și a-i prezenta reginei. Dar lordul Poole se opri, se întoarse cu fața spre ea și îi vorbi

pe un ton extrem de clar. Atât de clar, încât se auzi în jumătate din anticameră.

- Nu, spuse el, nu pot face asta. Nu vreau ca numele meu să fie legat de cel al unei adultere. Nu mă pot înclina în fața reginei alături de această femeie.

Elizabeth, văzu Christopher de parcă timpul s-ar fi oprit și se mișca doar cu o fracțiune din viteza lui normală, ridicase bărbia. Înfrunta chinul extrem de a trebui să se întoarcă în anticameră și de a trece pe lângă mai mult de jumătate din înalta societate, care auzise aproape în majoritate ceea ce spusese Poole și care auzise în totalitate bârfa pe care tocmai o repetase Hardinge.

Christopher păși în față, înaintea lordului Poole. Acum totul îi era clar. Da, Martin era responsabil. Bineînțeles că el era. Poole fusese înșelat de el, ca atâția alții, și pusese singur la cale mișcarea aceasta, ca să se poată dezice în public de Elizabeth și ca să câștige poate câteva aplauze pentru curajul și rectitudinea sa morală. Christopher se înclină și îi întinse brațul lui Elizabeth.

- Milady? spuse el cu o voce la fel de clară ca vocea lui Poole. Privi spre demnitarul îmbrăcat cu uniforma oficială a curții. Conte și contesa de Trevelyan, zise el. Ne-am căsătorit doar azi-dimineață.

Nu se uită înapoi. Dar își imaginează că acum Poole, și nu Elizabeth trebuia să se întoarcă în anticameră, roșu la față.

Elizabeth păși în tăcere alături de Christopher, cu brațul sprijinit de brațul lui. Străbătură toată sala tronului, trecură de draperiile din catifea roșie și de coloanele aurite din ambele părți, sub tavanul de stuc pictat, cu elaboratul său candelabru. Trecură pe lângă regent și pe lângă oaspeții la dineu, trecură de cei care fuseseră deja prezentați Maiestății Sale, și se apropiară de tronul aflat sub baldachin, în celălalt capăt al încăperii.

Regina își înclină grațios capul spre ei, așa cum făcuse și față de cei care trecuseră înaintea lor, iar demnitarul le murmură numele. Christopher se înclină profund, iar Elizabeth făcu o reverență până la pământ. Și apoi demnitarul se înclină în față și murmură din nou.

- Proaspăd căzătorii? spuse regina cu greoiul ei accent german. Când v-ați căzătorit?

- Azi-dimineață, Maiestatea Voastră, spuse Christopher.

- Azi-dimineață. Ach! Mica și rigida regină le zâmbi binevoitor. Vă dorresc multă fericiție și mulți copii.

- Vă mulțumim foarte mult, Maiestatea Voastră, murmură ei împreună și fură conduși la o parte, ca să facă loc nou-sosiților.

În folosul celor adunați în sala tronului și pentru propria sa satisfacție, Christopher duse la buze mâna soției sale și o sărută.

capitolul 31

Timp de câteva minute, John încercase să se hotărască să părăsească hotelul Pulteney.

- Spune-mi să plec, zise el, sărutând-o pe Nancy și oprind-o să-i spună așa ceva. Este târziu și tu nu ai nici o însoțitoare.

- Pleacă, spuse ea, sărutându-l pe obraz.

El oftă și se ridică hotărât în picioare, chiar atunci când la ușa de afară se auzi o bătaie puternică. O ridică și pe Nancy în picioare și o sărută din nou, în timp ce așteptau ca Winnie sau Antoine să răspundă la ușă. Dar se auzi o altă bătaie, și nici urmă de cei doi servitori. John răspunse el însuși la ușă.

După câteva minute, se întoarse în salon, în timp ce Nancy ajunsese să se alarmeze de-a binelea văzând cât de mult se prelungea conversația aceea șoptită.

- E vorba despre Martin, spuse el. Ea observă că fața lui pierduse orice urmă de culoare. A fost ucis.

Nancy rămase nemișcată.

- Au fost martori, spuse John. A fost înjunghiat de un bărbat mic de statură, care conducea trăsura fratelui tău. Antoine nu este aici, Nancy. A plecat cu Christopher?

- Nu, spuse ea.

Știa că bărbații care veniseră erau și acum în fața ușii, ascultând probabil.

- Bănuiești unde s-ar fi putut duce?

John o privi în ochi, atent.

Ea clătină din cap.

- Se pare că și camerista ta a plecat, spuse John. Le-am spus acestor oameni că amândoi servitorii au venit de la Penhallow cu tine și Christopher și că sunt aproape sigur că se vor întoarce acolo. Ești de acord?

- Da, răspunse ea. Nu au unde merge în altă parte. Acolo vor fugi, fără îndoială, sperând că nimeni nu îi va urmări atât de departe. Un omor... e o crimă teribilă.

- Da, spuse John, este.

Se duse înapoi la ușă și mai vorbi încet câteva minute, apoi i se alătură lui Nancy în salon. „Parcă ar fi o stafie“, se gândi ea.

- Am uitat de Antoine, spuse el. Am uitat că avea un motiv la fel de bun ca mine sau Christopher ca să-l ucidă pe Martin, și că nu avea nici un motiv care să-l împiedice. L-a înjunghiat cu un cuțit, Nancy, în fața a doi martori.

- Măcar, zise ea, încercând să-l liniștească, nici tu, nici Christopher nu veți fi suspectați.

- Cred că va fugi din țară, spuse John. Sper că există o corabie convenabilă care pleacă acum.

- Da, spuse Nancy. Oare îl vor urmări până în comitatul Devon, înainte de a se gândi la corăbii?

- Dacă nu descoperă mai multe despre identitatea lui. Se pare că și camerista ta a plecat cu el.

- Îl adora, zise Nancy.

Stăteau de vorbă pe un ton calm, fiecare într-un alt colț al camerei.

- Martin e mort, spuse John, trecându-și mâna peste ochi. Oh, Doamne. De ce îmi vine să plâng? Am privit câmpuri de luptă pe care se aflau mii de morți. Și mulți dintre ei fuseseră oameni buni.

- A fost fratele tău, rosti Nancy liniștită, îndreptându-se în grabă spre el și cuprinzându-l în brațe.

- Trebuie să plec și să îi spun tatălui meu, spuse el. Poate că veștile nu au ajuns încă în Grosvenor Square. Oh, Dumnezeu, și Elizabeth! Va trebui să îi spun și ei.

- Da, spuse Nancy, lipindu-și fața de lavaliera lui și închizând o clipă ochii. Du-te la ei, John. Eu trebuie să rămân aici cu Christina.

El o sărută rapid și înverșunat.

- Îmi pare rău că nu am avut curajul de a face pentru tine ceea ce a făcut Antoine pentru Winnie a lui, spuse el.

Nancy zâmbi.

- Martin era fratele tău. Mă bucur că nu ți-ai ucis fratele nici măcar pentru mine, John.

Dar în timp ce se uita la ușa care se închidea după el, Nancy se gândi că se bucura că Martin murise. Dumnezeu s-o ierte, dar se bucura. Se rugă în tăcere ca Antoine să ajungă în siguranță în Canada și să trăiască fericit până la adânci bătrâneți cu Winnie.

Apoi își îngropă fața în palme și plânse.

Elizabeth se așeză într-un colț al trăsurii, în timp ce Christopher se așeza în celălalt. După prezentarea în fața reginei, petrecuse restul serii într-un fel de amorțeală a minții. Refuzase să se gândească sau să încerce să schimbe o vorbă în particular cu Christopher. Zâmbise și promisese cu răceală grațioasă felicitările celor care îi întorseseră spatele în anticamera sălii tronului cu puțin timp în urmă. Manley dispăruse.

Tăcerea dură până când trăsura începu să se miște.

- A făcut-o intenționat, nu? spuse el calmă. Cumva, a aflat adevărul și a hotărât să mă pedepsească. Ar fi fost o pedeapsă foarte eficace. Umiliința m-ar fi alungat fără îndoială din societate pentru o îndelungată perioadă de timp. Nu mi-am dat seama că era capabil de un plan atât de inteligent și nemilos.

- A fost ajutat, zise Christopher.

Ea privi spre el.

- Ajutat? întrebă ea. De cine?

El privea drept înainte.

- De Martin, spuse el.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

- Martin? Ce prostie! Dacă ar fi știut ce aflase și ce plănuia Manley, Martin ar fi făcut tot ce-i stătea în puteri

ca să mă protejeze. M-ar fi dus imediat înapoi la Kingston. Martin mă protejează întotdeauna. Poate chiar prea mult.

Tăcerea lui era deranjantă. Ea își dădea seama că el încerca să spună ceva, dar nu se putea hotărî s-o facă.

- Ce ai vrut să spui, întrebă ea enervată, când ai zis că Martin l-a ajutat pe Manley?

- Te-ar fi dus înapoi la Kingston, nu? spuse el. Dacă nu ai fi căsătorită cu mine, vreau să zic. Dar înainte de seara asta nimeni nu știa despre căsătorie, în afară de John și de Nancy. Și de noi doi, bineînțeles. Denunțul public al lui Poole te-ar fi făcut să te întorci la Kingston și să rămâi multă vreme acolo. Poate tot restul vieții. Martin te-ar fi avut din nou pentru sine. Ar fi avut o viață întreagă în care să te mângâie. E un expert în asta, nu?

- Ce sugerezi?

Simțea furia care începea să clocotească în ea.

- Că e obsedat de tine, spuse el. Că trebuie să te aibă pentru el însuși. Că va face orice - orice - ca să se asigure că îi aparții lui și nu altcuiva.

- Ce afirmație vicioasă și crudă! exclamă ea, privindu-l cu ochi scăpărători. Ești gelos pe el, Christopher, pentru că a fost întotdeauna bun cu mine și întotdeauna amabil și credincios. Îl urăști pentru că e doar fratele meu vitreg în timp ce tu ai fost soțul meu, dar el ți-a arătat întotdeauna ce înseamnă dragostea lipsită de egoism și fidelitatea.

- Elizabeth. El închise ochii. Vocea lui părea epuizată. Știu că l-ai iubit întotdeauna. Știu că voi doi ați fost foarte apropiați. Și da, știu că în multe feluri el a fost întotdeauna bun cu tine. Vrei să asculți ce am de zis? Sunt multe lucruri și o să vrei să mă reduci la tăcere de la început. Vrei să asculți? Pot să adaug că John poate garanta pentru adevărul tuturor lucrurilor pe care ți le voi spune.

- John? Ea îl privi, uluită.

- Da. El încuviință. Vrei să auzi ce am de zis?

- Spune, zise ea, ridicându-și bărbia. Dar dacă încerci să mă întorci împotriva lui Martin, atunci poți să-ți

cruți eforturile. O să mă faci doar să te disprețuiesc și mai mult.

- Lucy Fenwick, spuse el, femeia care...

- Îmi amintesc cine este Lucy Fenwick, îl întrerupse ea, pe un ton înghețat.

Christopher inspiră adânc.

- Martin i-a plătit chiria, spuse el, și i-a dat alte sume mari de bani. I-a plătit biletul spre America și biletul copilului, după divorțul nostru. M-a făcut să cad în capcană atunci când m-a chemat în casa ei cu mesajul că aparținea familiei Johnson din Penhallow și avea necazuri. Și te-a adus imediat după mine.

Chiar în momentul acela, ea știu că el spunea adevărul. Nu exista nici un motiv care să-l facă să spună ceea ce spusese dacă n-ar fi putut-o dovedi și dacă John nu i-ar fi putut susține cuvintele. Spunea adevărul. Și poate că asta o înfurie atât de tare.

- Este o minciună! spuse ea, cu voce tremurândă. O minciună murdară, Christopher. Lasă-mă să cobor. Vreau să merg pe jos.

- Ascultă-mă, spuse el. Mai e mult.

Ea întoarse capul brusc și privi spre tăbliile întunecate ale trăsorii, în timp ce el continua să vorbească.

- Incidentul cu jocul de cărți de la Oxford și nefericita sinucidere care a urmat s-au întâmplat cu adevărat, spuse el. Eu eram acolo în timp ce bietul Morrison era jumulit de toată averea lui. Și îmi e rușine că nu am făcut nimic, asemenea altor spectatori, ca să încerc să pun capăt jocului, chiar dacă era evident că el era prea beat ca să știe ce făcea. Dar nu eram unul dintre jucători, Elizabeth. Martin a aflat despre incidentul acela de la altcineva care fusese acolo - cineva care părăsea Anglia cât se poate de oportun, ca să ocupe un post în Irlanda.

Se opri, de parcă ar fi așteptat ca ea să spună ceva, dar ea continua să se uite la tăblii de parcă ar fi vrut să vadă dincolo de ele.

- Bărbatul care a spus că am ieșit din teatru cu nefericita fată care a fost găsită apoi bătută și moartă, spuse Christopher, a recunoscut recent că Martin l-a plătit să mă identifice.

Elizabeth își lăsă capul să se sprijine pe tăblii și închise ochii.

– Divorțul pentru simplul adulter este rareori acordat atunci când cel care greșește este soțul, spuse el. De obicei, trebuie să mai existe și alte circumstanțe agravante. Brutalizarea unei târfe și cauzarea morții ei nu e purtarea unui soț bun, nu-i așa? Nici jocul de cărți pe mize jignitor de mari și împingerea la sinucidere a adversarului. Și trebuia să fim separați pentru totdeauna, Elizabeth, oricât de multe și nesăbuite ar fi fost acuzațiile. Tu trebuia să fii doborâtă complet, ca să poți să-ți recapeți sănătatea și fericirea sub îngrijirea unui frate devotat, la Kingston.

Ea nu spuse nimic.

– Știu că mă ascuți, spuse el, și știu că înțelegi ce s-a întâmplat, Elizabeth, și mă crezi. Știu că începi să suferi. Iartă-mă. Trebuie să îți spun totul.

– Mai este?

Vocea ei nu părea să vină de nicăieri. Suna foarte normal. Își ascultă cuvintele de parcă le-ar fi rostit altcineva.

– Înainte de căsătoria noastră, spuse el, în timp ce eram la Kingston Park, Nancy a plecat acasă la Penhallo în loc să rămână la nunta noastră. Am fost foarte supărat pe ea.

– Da, șopti ea.

– A plecat acasă, spuse el, pentru că Martin o bătuse și o violase.

Elizabeth scoase un sunet din gât. Nu putea să vorbească, să plângă sau să deschidă ochii, chiar dacă ar fi trebuit să-și salveze viața.

– Trebuie să mă limitez la fapte, spuse el, dar voi adăuga că motivul lui era probabil furia, frustrarea și amărăciunea cauzată de faptul că era pe cale să te piardă în favoarea mea.

Ea gemu.

– Asta e totul? întrebă ea. Vocea ei implora. Trebuie să fie totul. Oh, te rog, trebuie să fie totul.

- Nu cred că Martin ar fi putut dori ca tu să te întorci în ultimul timp la Londra și la societate, spuse el. Trebuie să fi fost ideea ta, Elizabeth.

Ea deschise în sfârșit ochii.

- Nu voia să sufăr din nou, spuse ea. Credea că aş fi fost mai fericită la Kingston.

- Ai văzut în seara asta cum a încercat să se asigure că nu te căsătorești cu Poole și că părăsești din nou Londra, spuse el. A făcut planuri prin care să se asigure că nu aveai să te îndrepti nici spre mine, Elizabeth.

Da, se gândi ea epuizată, existaseră planuri. Sigur că existaseră. Ar fi întors-o din nou împotriva lui Christopher.

- Când i-am cerut Christinei să petreacă noaptea la Pulteney, spuse el, și am insistat să fii de acord, am făcut-o cu un motiv anume. Nu jucam rolul soțului autoritar.

- Nu a vrut să-i facă nici un rău Christinei. Ea ridică ochii spre el, cu o privire imploratoare. Nu a vrut asta, Christopher. Oh, te rog; nu a vrut să facă rău unui copil.

- A vrut ca eu s-o răpesc, spuse el. A argumentat că dacă o răpeam și o duceam la Penhallow, tu m-ai fi urmat acolo și ți-ai fi dat seama că locul tău era lângă mine.

- Te-aș fi urât pentru totdeauna, șopti ea.

- Da, spuse el. Știu. Asta era și intenția lui. Eu i-am urmat planul, Elizabeth. Oh, nu te îngrijora. Christina a fost cu Nancy la Pulteney toată seara. A adormit repede tocmai când plecam spre Carlton House. Martin a adus-o la hotel, a luat biletul meu în care îți spuneam despre răpire, presupun că i l-a arătat tatălui tău fără întârziere și apoi a venit în goană după trăsura mea, escortat de câțiva dintre cei mai solizi servitori ai tatălui tău. Eu îl aveam pe Antoine cu mine, și John a venit călare din umbră înainte de a se termina totul.

- Deci, spuse ea și fu surprinsă din nou de vocea ei atât de calmă, când m-aș fi întors în Grosvenor Square, distrusă din cauza purtării lui Manley de la Carlton House, trebuia să fiu întâmpinată cu vestea că tu o răpișezi pe Christina și că ai fi plecat cu ea, dacă Martin nu te-ar fi ajuns din urmă la timp. Da, mâine aş fi plecat

din nou spre Kingston, nu-i așa? Și de data asta aş fi rămas acolo tot restul zilelor mele.

- Da, spuse el.

Trăsura se opri, probabil în Grosvenor Square, dar nici unul din ei nu făcu nici o mişcare de a deschide uşa.

- Ce i-aţi făcut? întrebă Elizabeth. Presupun că l-ai înfruntat împreună cu John. John are motive la fel de întemeiate ca şi tine împotriva lui, nu? O iubeşte pe Nancy şi o iubea şi acum şapte ani. L-aţi omorât?

- Nu. El o privi liniştit. Cred că aş fi făcut-o, Elizabeth, şi cred că şi John se gândea s-o facă. Poate că amândoi ne gândisem că aveam să ne certăm pentru a hotărî cine va avea acest privilegiu. Dar când s-a ajuns la asta nu am făcut nimic. Nu ştiu dacă se va întoarce să-l înfrunte pe tatăl tău sau dacă va fugi departe şi nu va mai apărea niciodată în vieţile noastre. Dar mă tem că obsesia lui pentru tine nu îi va permite să stea departe. Mă tem că până la urmă voi fi forţat să îl omor.

- Obsesia, spuse ea. E fratele meu adoptat. A fost tovarăşul meu de joacă, camaradul meu, confidentul meu. Cum a putut să fie obsedat? Cum am putut să fiu atât de aproape de el şi să nu văd cum este?

- Elizabeth.

Îl auzi inspirând şi văzu privindu-i faţa că nu terminase nici acum.

- Spune-mi, spuse ea.

- Ne-a spus că era singura persoană în viaţă care ştie asta, spuse el. Înainte de a muri, mama lui i-a spus că tatăl tău e şi tatăl lui. Nu e fratele tău adoptat, Elizabeth, ci fratele tău din partea tatălui. Sentimentele lui faţă de tine, care tocmai începuseră să înflorească, au devenit dintr-odată incestuoase.

Ea îşi cuprinse faţa în palme.

- Martin, şopti ea.

Nu ştiu cât timp rămaseră în tăcere. În cele din urmă, el o atinse foarte uşor pe mână.

- Vino cu mine la Pulteney în seara asta, spuse el. Nu mai ai acum nici un motiv ca să n-o faci, Elizabeth.

Și Christina e acolo. Nu vreau să stai aici în seara asta. Și cred că s-ar putea să ai nevoie de companie.

Da, avea nevoie de companie. A avea nevoie să fie ținută în brațe și avea nevoie de un umăr pe care să-și lase capul. Era atât, atât de obosită. Chiar dacă era însărcinată, oboseala aceasta totală nu se justifica. A avea nevoie de gândire. Trebuia să corecteze o viață întreagă de sentimente și impresii. Și trebuia să înfrunte vinovăția. O povară grea de vinovăție copleșitoare. Dar nu în seara asta. Nu se putea gândi sau simți vinovată în seara asta. Nu putea.

Dar înainte de a-i face semn lui Christopher ca să-i poată striga vizitiului instrucțiunile, se auzi o bătaie bruscă în portieră și aceasta se deschise, iar ei îl văzură pe John, palid și cu buzele strânse.

- Aici erați, spuse el. Amândoi. Bine. Elizabeth. Întinse brațele și o dădu jos din trăsură, ținând-o strâns de umeri. Ascultă-mă. Nu există nici o modalitate ușoară de a o spune. Martin a fost ucis. De valetul canadian al lui Christopher, se pare. Ți-a spus Christopher ceva?

Christopher sări pe dalele de piatră și o luă pe Elizabeth de lângă John, strângând-o în brațe la rândul lui.

- Totul, cu excepția motivului pentru care ar fi vrut Antoine să-l ucidă, spuse el.

„Deci mai este ceva“, se gândi Elizabeth. Mai mult și tot mai mult, la nesfârșit.

- Martin e mort? spuse ea.

Intrară în grabă în casă, simțind mereu brațul lui Christopher care îi strângea umerii. Se bucura că era mort. Se bucura. Nimic nu o bucurase mai mult în toată viața ei. Dacă ar fi trebuit să dea ochii cu el, știind ceea ce știa acum, l-ar fi ucis ea însăși. Își dorea să fi fost în viață, ca să-l poată omorî ea.

Era fratele ei, fratele ei după tată. Faptul că semănau nu era întâmplător. El era fratele ei. Fusesse fratele ei. Era mort. Martin era mort.

Cineva plângea isteric. Altcineva o lua în brațele sale puternice și o ducea pe hol și apoi sus în salon, unde stătea tatăl ei, cu fața de culoarea cenușii. Și apoi se trezi în brațele lui și el o bătea încetisor pe spate,

și Christopher era aplecat peste ea, și John stătea în spatele tatălui lor.

Își dădu seama cine era persoana cuprinsă de isterie. Martin era mort.

capitolul 32

Călătoria spre casă fu lungă și istovitoare. Nu fu deloc cum așa cum se aștepta Christopher. El se așteptase ca norul să se ridice de îndată ce ieșeau din Londra. Se așteptase ca toți trei să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. În calea fericirii lor nu mai stătea nici un obstacol. Și totuși, nu erau fericiți.

Christina călători cu ei aproape tot timpul în loc să meargă în trăsură pentru bagaje din urma lor, împreună cu dădaca ei, camerista lui Elizabeth și noul valet pe care îl angajase Christopher. Poate că ea fu salvarea lor, cu sporovăiala ei înflăcărată și nesfârșitele întrebări despre Penhallow, care mascau tăcerea care s-ar fi lăsat de altfel ca o cortină grea între părinții ei. De cele mai multe ori stătea în brațele tatălui ei, privindu-l cu ochi încrezători și ascultând povești despre paradisul în care urmau să trăiască – ea, mămica ei, tatăl și frățiorul sau surioara ei care urma să sosească. Era emoționată când se gândea că avea să apară un nou bebeluș în familie. Când se simțea somnoroasă, se muta întotdeauna în brațele lui Elizabeth. Se părea că pieptul unei mame era o pernă mult mai sigură decât brațele unui tată.

Petrecură două nopți pe drum. El și Elizabeth împărțiră camera și patul, iar Christina dormi într-o cameră alăturată împreună cu dădaca ei, în ambele ocazii. Făcuseră chiar și dragoste în ambele nopți, încet și în tăcere, unindu-și trupurile ca să dăruiască și să primească plăcere, dar fără să își unească și buzele.

Erau soț și soție din nou. Erau în drum spre casă, spre locul căruia îi aparțineau și unde se iubiseră cândva. Își duceau cu ei fiica, pe care amândoi o iubeau la nebunie. Și amândoi așteptau, la fel de înflăcărați

și nerăbdători, sosirea noului copil. Toate barierele fuseseră dărâmate. Nu le mai rămânea nimic de făcut decât să-și trăiască restul vieții în pace și fericire.

Totuși nu erau fericiți.

Bineînțeles, trebuia să îi ofere timp lui Elizabeth ca să-și revină după evenimentele teribil de supărătoare din ultima săptămână. Faptul că aflase adevărul despre Martin și că fusese obligată să primească vestea uciderii lui în aceeași noapte aproape că o scosese din minți. Săptămâna care urmasă, și în special înmormântarea, îi impusese o încordare extremă.

„Totul s-a terminat în folosul meu“, se gândi Christopher. Ducele de Chicheley, zdrobit de moartea lui Martin și de povestea ticăloșiei lui, pe care i-o relatase John, acceptase recăsătorirea fiicei sale. Îi ceruse chiar iertare lui Christopher. Părea să aprobe logodna lui John cu Nancy. Fusese cutremurat atât de vizibil de moartea lui Martin, încât Christopher se întrebă dacă nu cumva cunoștea adevărul – dacă nu știa că pierduse un fiu. Aceasta fusese singura informație pe care John o ținuse pentru sine.

Însă era imposibil să afirmi că lucrurile merseseră bine și pentru Elizabeth. Era adevărat că fusese eliberată în cele din urmă de toate comploturile care îi aduseseră atâta nefericire de-a lungul anilor. Și era adevărat că acum putea să-și înfrunte noua căsătorie știind că soțul ei nu îi fusese atât de cinic necredincios în timpul primei lor căsătorii.

Dar pierduse un frate pe care îl iubise de când se știa. În ciuda lucrurilor pe care le știa acum despre el, amintirile acelea aveau să rămână pentru totdeauna.

Nici Christopher și nici John nu o lăsaseră să urce în camera lui Martin în prima noapte. Trupul lui fusese adus acasă și întins pe pat. Dar ea insistase să meargă. Christopher o însoțise acolo și fusese îngrozit și chiar furios la început, când ea se oprise tăcută lângă pat, privind spre trupul nemișcat, și apoi se aplecase peste Martin, îi luase mâna rece în mâinile ei, se lăsase în genunchi, își apăsase fața pe mâna lui și izbucnise într-o mare de lacrimi.

Plânsul se oprise după câteva minute, dar ea rămăsese mult timp în poziția aceea. Și furia lui Christopher se risipise. Înțelesese. Îl iubise pe Martin – așa cum își iubește o soră fratele. Asta nu se putea schimba numai din cauza lucrurilor pe care le aflate despre el atât de recent. Și unul din lucrurile pe care tocmai le aflate era acela că Martin fusese într-adevăr fratele ei. Era un lucru pe care îl aflate prea târziu.

Așa că priveghease aproape fără încetare alături de patul său, până în ziua înmormântării. Și purtase cel mai complet doliu pentru fratele care îi distrusese căsnicia și ar fi distrus-o și pe ea dacă lucrurile nu s-ar fi întors împotriva lui până la sfârșit.

– M-a iubit, îi spusese ea lui Christopher când rămăseseră ultimii lângă mormântul său. A fost o iubire bolnavă și strâmbă. O obsesie, așa cum ai numit-o tu. Dar totuși un fel de iubire. Nu pot să-l urăsc. Iartă-mă, dar nu pot. Îmi doresc să fi avut șansa de a-i spune că-lam iertat.

Nimeni nu spusese nimic despre Antoine sau Winnie, deși o anchetă discretă dezvăluisese că o corabie a Companiei de Blănuri de Nord-vest plecase într-adevăr spre Canada în zorii zilei care urmase după crimă. Christopher era sigur că erau pe corabia aceea.

Nancy rămăsese la Londra, mutându-se de la Pulteney la prietena ei, Lady Hardinge. Logodna ei urma să fie anunțată public, în ciuda faptului că John era oficial în doliu. Plănuiau să facă nunta în august, la Penhallow.

Penhallow! Christopher spera că domeniul avea să le aducă pace și lui, și lui Elizabeth. Speră că se vor putea iubi la fel de profund cum se iubiseră în săptămânile acelea în care ea își pierduse memoria.

Speră că va fi așa. Soția și copiii săi deveniseră centrul tuturor visurilor sale. O privea pe Elizabeth, care o ținea pe Christina adormită în brațe și privea pe geamul trăsurii cu ochi mari și triști, ce păreau să vadă dincolo de peisajul pe lângă care treceau.

Christina trecuse de vârsta somnului regulat de după-amiază. Dar în după-amiaza aceasta dormise. Drumul de o zi și jumătate spre Penhallow părea să o fi epuizat. Aerul mării e de vină, își spuse Christopher. Nu există o poțiune de dormit mai eficace în toată lumea. „E din cauza tuturor acestor activități“, se gândi Elizabeth.

În dimineța de după sosire, Christopher își luase fiica la o plimbare pe dealul din fața casei. Culmea era destul de abruptă, spuse el, ca să urci gâfâind și să țipi de încântare când alergi la vale și nu ești sigur că nu ți se vor încurca picioarele. Elizabeth auzi țipetele Christinei și râsetele lui Christopher în timp ce aduna flori din grădina bucătăriei. Urcaseră și coborâseră dealul de patru ori.

Și apoi, după-amiaza, se plimbaseră toți pe dealul din spatele casei și pe culme până la stânci și apoi pe cărarea care cobora spre plajă. Merseseră în pas domol pentru că mămica purta al patrulea membru al familiei lor, îi explicase Christopher Christinei, și el încă nu o putea ajuta. Pe plajă fusese construit castelul de nisip de mult promis. Dacă nu era cel mai splendid care fusese construit vreodată, nu era din cauză că nu încercaseră. Petrecuseră trei ore înălțându-l. În orice caz, Christopher și Christina petrecuseră. Ea se întinsese să se odihnească și chiar ațipise puțin după ce Christopher întinsese mantaua pe nisip și insistase ca jumătate din familie să construiască și cealaltă jumătate să se odihnească.

Și îi rânjise. De fapt, zâmbise de multe ori în ultima zi și jumătate, de cele mai multe ori Christinei, dar uneori și ei. Părea fericit să fie acasă și fericit că ele erau cu el. Și totuși, ochii lui erau precauți. Și ea nu îl învinuia. De unde să știe că putea avea încredere în ea, când fusese atât de nedemnă de încredere încă de la începutul relației lor?

Seara jucaseră toți jocuri în casă, până se făcu ora de culcare a Christinei. În dimineța aceasta călăriseră toți trei de-a lungul văii, la început departe de mare, în pădurea deasă și liniștită, în tăcere și frumusețe, și apoi spre mare, întorcându-se doar atunci când ajunseră la nisipul mlăștinos al estuarului. În timp ce Elizabeth

se întorcea de la grajduri spre casă, Christopher fu târât la încă o alergare pe dealul din față, care se transformase până la urmă în trei urcușuri și coborâșuri.

Astfel, Christina adormi, epuizată de aerul marin și de exercițiul viguros și de fericire. Christopher dispăru-se la vreo treabă. Elizabeth ieșise pe plajă.

Se sprijini cu spatele de bolovanul uriaș din fața peșterii îndrăgostiților, simțind briza sărată pe față, știind că era destulă căldură în razele soarelui ca să îi bronzeze fața dacă nu avea grijă. Închise ochii și simți căldura și nu mai vru să își facă griji.

Acolo stătuse și atunci când îi revenise memoria. În timp ce amintirea săptămânilor idilice se îndepărta de ea. În timp ce renunța la iubirea și pasiunea mistuitoare pe care le simțise față de Christopher în săptămânile acelea.

Totul e bine când se termină cu bine, se gândi ea. Era din nou acolo. Se căsătorise din nou cu el. O aveau pe Christina cu ei. Noul lor copil creștea în pântecul ei. Îl iubea pe Christopher. Credea că el și o iubea, deși nu o spusese în ultimul timp.

Trăia fericirea din basme. Numai că simțea un gol. Ochii ei rătăciră spre mormanul inform care fusese un splendid castel cu o zi înainte, până când venise fluxul și îl distrusese în timpul nopții. Se uită mai departe, spre capătul cărării dintre stânci.

El venea spre ea, pășind fără grabă pe nisip. Simți un val de iubire față de el și o mare de tristețe. Și-ar fi dorit să poată șterge ultimii șapte ani.

Ea era exact acolo unde se așteptase s-o găsească. Cumva, știuse că ea avea să fie acolo, nu doar pe plajă, ci sprijinindu-se de bolovan, aproape de peștera lor. Văzând-o acolo, simți un val de speranță. Ea venise în locul în care se iubiseră și fuseseră fericiți.

Era palidă. Părea să fi slăbit. Și totuși era frumoasă. Era soția lui, dragostea lui. Și era nefericită și distantă. Acum îl observa.

El se opri lângă ea, sprijinindu-se cu umărul de stâncă. O privea în ochi, deși nu spusese nimic. Și ea își dădu seama că nu își putea feri privirea.

- Singurul lucru de care m-am făcut vinovat, spuse el după câteva momente de tăcere, e lașitatea, Elizabeth. Am fugit în loc să rămân și să te forțez să mă ascuți, să te forțez să te întorci la mine. Am fugit în loc să rămân și să aflu adevărul. Nu eram vinovat de nici unul dintre lucrurile acelea. Nu ți-am fost niciodată necredincios, nici măcar cu gândul. Te-am iubit din tot sufletul. Am spus adevărul când ți-am zis că am venit la tine virgin. Nu poți să mă ierți pentru singurul lucru pe care l-am făcut greșit? O să rămână întotdeauna între noi?

Nu înțelegea. Cum putea să nu înțeleagă? Credea că el era cel care greșise. „Oh, Christopher. Dragostea mea.“

Privi lacrimile care îi inundaseră ochii și rămăseseră acolo, gata să se reverse. Ea nu își îndepărtă privirea, deși el știa că nu putea să-i răspundă imediat, după felul în care înghițea în sec. Dacă ea spunea nu, totul se termina pentru ei. Nu, nu chiar atât de drastic. Dar nu mai puteau fi niciodată fericiți, dacă ea nu-l putea ierta. Și pentru greșeala aceea el se putea baza doar pe iertarea ei. Nu avea nici o scuză pe care să i-o ofere, în afară de faptul că fusese tânăr și lipsit de experiență și prost.

- Tu poți să mă ierți pe mine? spuse ea în cele din urmă, cu o voce ascuțită, gata să izbucnească în plâns. Eu sunt cea care a greșit, Christopher. Totul a fost din vina mea. Totul. Am crezut pe toată lumea, în afară de tine. Am spus că te iubesc, m-am căsătorit cu tine, am făcut tot felul de jurăminte care trebuiau să dureze veșnic. Totuși, după trei luni mi-am pierdut încrederea în tine și am distrus totul. Eu nu mă pot ierta. Cum să mă aștept ca tu să mă ierți?

Clipi și pe fiecare obraz i se prelinse câte o lacrimă. El întinse degetul și acoperi una, iar pe cealaltă o șterse cu limba, plecând fruntea. Ea îl privea, cu capul într-o parte, iar el ridică din nou fruntea. Simți speranța clocotind în sufletul lui.

- Nu trebuie să te învinovățești, spuse el. Nici unul dintre noi nu a văzut dincolo de uneltirile lui, Elizabeth. Eu am crezut că era singurul prieten care mi-a rămas atunci când am plecat spre Canada. Tatăl tău a fost

destul de convins ca să obțină un divorț fără precedent. Martin era fratele tău, cel mai drag prieten al tău. Cum ai fi putut să vezi adevărul?

- Tu ar fi trebuit să fii cel mai drag prieten al meu, spuse ea. Tu erai iubitul meu, dar eu eram foarte tânără și foarte proastă. Mă și temeam puțin de tine. Așa că m-am lăsat convinsă că ai fi putut face lucrurile acelea. Dacă te-aș fi făcut prietenul meu, nimic nu ar fi putut interveni vreodată între noi. Aș fi știut!

- Nici unul dintre noi nu putea să fie mai puțin tânăr, spuse el. Nu ni s-a dat destul timp ca să devenim prieteni adevărați și apropiați, Elizabeth. Eram prea ocupați cu dragostea noastră, cu temerile noastre și cu nesiguranțele noastre, ca să trecem dincolo de începutul unei prietenii care trebuia să dureze toată viața. Dezvoltarea ei ar fi venit cu timpul. Iubirea noastră ar fi avut grijă de asta. Dar timpul ne-a fost luat, în mod intenționat și fără milă. Ce s-a întâmplat nu a fost nici vina ta, nici a mea.

Voia s-o ierte? Insista chiar că nu era nimic de iertat? Îi privi fața printre lacrimi și se întrebă cum putuse să îi fie teamă cândva de el. Era o față iubită, o față amabilă și înțeleghătoare.

- Am ținut-o pe Christina departe de tine, spuse ea, și nu ți-am spus nimic despre ea. Tu însuși mi-ai spus cu puțin timp în urmă că nu știi dacă mă vei putea ierta vreodată pentru asta.

Monstrul acela pe care ea îl jelea încă era responsabil pentru tot ce se întâmplase. Oare ea nu-și dădea seama? Sau trebuia să se învinuiască pentru că era singura care nu își dăduse seama de ticăloșia lui? Oare chiar nu avea cum s-o liniștească? Se părea că exista totuși o cale.

- Elizabeth. O luă în brațe, trăgând-o departe de stâncă, așa că ea se sprijini pe el. Dacă ai nevoie de iertare, ți-o acord. Și totul e uitat din momentul acesta. E clar? Totul a fost spălat, asemenea bietului nostru castel luat de flux. Poate - doar poate - că dragostea noastră ar fi devenit plictisitoare cu timpul, dacă nu ar fi fost încercată. Acum nu va mai fi niciodată așa, nu? Amândoi știm cât de aproape am fost să ne pierdem unul pe celălalt

pentru totdeauna. Și amândoi am învățat că oamenii căsătoriți nu trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți de îndată ce se termină ceremonia nunții. Știm că trebuie să muncim pentru căsătoria noastră în fiecare oră și în fiecare zi, tot restul vieții. A fost o lecție care a meritat învățată, nu?

- Chiar mă iubești? întrebă ea, ridicându-și fața spre el. Știu că te-ai dedicat acestei căsătorii, Christopher. Știu că pentru copii...

El o sărută. Ea se agăță de el, gustând răspunsul pe buzele lui.

- Copiii au fost scuza mea, spuse el. Oh, presupun că m-aș fi căsătorit cu tine și numai de dragul lor, Elizabeth. Da, presupun că aș fi făcut-o. Îi iubesc foarte mult, știi, chiar dacă pe micuțul acesta nu-l voi vedea încă multe luni de acum înainte. Dar nu iubesc copii altora. Nu-mi amintesc să fi simțit o cât de mică afecțiune față de copilul altcuiva. Îi iubesc pe aceștia pentru că sunt ai noștri. Pentru că i-am creat împreună. Pentru că sunt un produs vizibil al iubirii noastre. Nu am fost niciodată prea îndemânatic cu vorbele, nu-i așa? Asta a fost una din problemele primei noastre căsnicii. Trebuie ca tu să mă silești întotdeauna să pun în cuvinte ceea ce eu cred uneori că știi. O s-o faci? Îmi promiți?

- Spune-o!

Brațele ei se strecuraseră pe după gâtul lui. Magia se întorcea. Se simțea așa cum se simțise și altădată pe plaja asta cu el. Dar poate că acum era și mai bine pentru că acum existau o mulțime de amintiri care îi legau, amintiri de dragoste și bucurie, amintiri de durere - oh, prea multă durere. Magia se întorcea. Și ea văzu în ochii lui, în ochii aceia atât de albaștri, că se întorcea și pentru el. Pentru că ochii lui îi zâmbeau.

- Te iubesc, spuse el. Te-am iubit din primul moment în care am pus ochii pe tine, Elizabeth. Și te-am iubit în fiecare moment care a trecut de atunci. Nu am încetat niciodată să te iubesc. Și nici nu voi înceta.

- Oh. Ea oftă satisfăcută. Și ridică fața, zâmbind, când simți gâdilătura neobișnuită a nasului lui care se freca de nasul ei. Christopher, și eu te iubesc. Iubirea mea

s-a ascuns dincolo de durere și ură, și... oh, de nebunia mea prostească. Am ținut-o foarte liniștită și foarte profundă, și foarte secretă, în adâncul inimii mele. Mi-a fost chiar rușine de ea. Dar m-am gândit întotdeauna la tine. În fiecare noapte înainte de a adormi. Nu am uitat niciodată, nici chiar în noaptea de dinaintea căsătoriei cu Manley. Mai ales în noaptea aceea. M-am gândit la tine și m-am rugat pentru tine și te-am iubit. Îmi imaginam cum ar fi fost să mă ții în brațe. Așa reușeam să adorm.

Fața ei era înflăcărată, deschisă, fericită. Lui îi venea să strige de bucurie. Și de ce nu? De ce nu ar fi putut să strige de bucurie un bărbat care se afla pe o plajă pustie, pe domeniul său, după ce îi fusese redată soția pe care o crezuse pierdută pentru totdeauna și împreună cu ea o fiică și alt copil care urma să vină și perspectiva unei vieți fericite până la adânci bătrâneți – deși avea să trebuiască să se străduiască în acest scop tot restul vieții? Dacă nu putea striga de bucurie în asemenea împrejurări, însemna că trebuia să rămână mut tot restul vieții.

Îi zâmbea liniștit și mulțumit. Așa că fu luată complet prin surprindere atunci când el o ridică dintr-odată de mijloc, o răsuci în aer iar și iar și scoase un sunet care nu era nici chiar un răcnet, nici un iodler, ci un ciudat amestec din amândouă și nici una din ele. Elizabeth începu să chicotească fără să se mai poată stăpâni.

Și apoi se așezară din nou pe plajă, la câțiva metri distanță de bolovanul cel mare, și își zâmbeau cu zâmbete care amenințau să se transforme în râs sau în altă manifestare exuberantă dintr-un moment în altul.

El e minunat, se gândi ea. Și totul avea să se rezolve în mod miraculos. El era soțul ei, și prietenul ei, și iubirea ei. Iar ea avea să se asigure că așa avea să rămână. Pentru tot restul vieții. Orice ar fi venit.

Ea e frumoasă, se gândi el. Și fericită. Toate umbrele din interiorul ei dispăruseră și în ochii ei vedea doar dragoste față de el și speranță pentru viitorul lor. Era un viitor pe care avea să-l trăiască clipă cu clipă, ținând toate clipele acelea în palma lui ca pe niște muguri fragili care aveau să se vestejească în curând. Nici unul

dintre momentele acelea nu trebuia irosit. Avea să le facă pe toate prețioase pentru ea și prin urmare și pentru el, până în ziua morții lui.

Și chiar și atunci.

- Christina o să vrea să-i reconstruiești castelul de nisip, spuse ea.

- Bineînțeles, spuse el. Își sprijini fruntea de fruntea lui. Pentru asta sunt castelele de nisip - pentru a fi construite și reconstruite atunci când se prăbușesc. Ca și căsniciile.

- Da. Oh, da.

Ea întoarse capul, astfel că buzele li se întâlniră. Și apoi se trase din nou înapoi și privi spre vârful stâncilor.

- Sar putea ca toată lumea să stea înșirată acolo și să ne privească, spuse el.

- Oh, vai de mine, spuse ea, nu ar fi deloc potrivit, nu? Ce sugerezi?

Se priviră în ochi zâmbind din nou, ca o pereche de conspiratori.

- O să ne umplem de nisip, spuse el.

- Dar avem destulă apă acasă, replică ea.

- Da, bineînțeles, spuse el. Ce rațional!

Dar riscară să fie văzuți și condamnați de toată lumea, sărutându-se oricum timp de câteva minute, profund, înainte de a se retrage în intimitatea plină de nisip a peșterii îndrăgostiților.

notă istorică

Evenimentele care se întâmplă în Anglia din aprilie până în iunie 1814 sunt descrise cu acuratețe în această carte, cu două excepții. Londra aproape că și-a pierdut mințile de bucurie când a auzit că Wellington a invadat Franța venind din Spania și că aliații au intrat în Paris venind prin nord, iar ambele fapte l-au obligat pe Napoleon Bonaparte să abdice din funcția de împărat al Franței. Cei mai mulți dintre conducătorii aliaților și șefii lor de stat au venit în iunie în Anglia, la invitația prințului de Wales, regentul, ca să sărbătorească victoria. În aceeași perioadă, regentul era foarte nepopular între britanici, în timp ce soția lui de care se înstrăinase, prințesa de Wales, era populară.

O inadvertență din carte este legată de cronologie. În realitate, dineul de la Carlton House, recepția și prezentarea înaintea reginei au avut loc în seara zilei următoare sosirii invitaților la Londra. Vizita la operă și stânjenitoarea sosire a prințesei de Wales înainte de începerea celui de-al doilea act s-au întâmplat spre sfârșitul vizitei. De dragul intrigii, am mutat cu o zi seara de la Carlton House și am anticipat vizita la operă.

A doua inadvertență se referă la hotelul Pulteney din Londra. Cred, deși nu sunt sigură, că marea ducesă Ecaterina a închiriat tot hotelul pentru șederea ei și a fratelui ei, țarul Rusiei. Totuși, eroul meu este conte și sora lui este fiica unui conte. Prin urmare, sunt destul de importanți și i-am strecurat într-un apartament al hotelului, deși sunt destul de prost serviți după sosirea neașteptată a țarului.

